

İsmailiye U. Kütüphanesi

KİSİM	Zühdü Bey
Yeni Sayı	
Eski Sayı No	17

هَذَا كِتَابُ الصَّحِيفَةِ الْكَامِلَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَدَّثَنَا السَّيِّدُ الْأَجَلُوجِيُّ الدِّينِ بَهَاءُ الشَّرِيفِ أَبُو
حديث کردار استید بزرگتر ستاره دین روشی شرف ابو
الْحَسَنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ
الحسن و حسین محمد بن حسن بن احمد بن علی بن محمد بن
عَمْرِ بْنِ حَكِيمِ الْعَلَوِيِّ الْحُسَيْنِيِّ رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ
عمر بن حکیم علوی حسینی رحمت کند خدا او را
أَخْبَرَنَا الشَّيْخُ السَّعِيدُ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ
خبر داد مارا شیخ بزرگوار ابو عبد الله محمد بن احمد
بْنِ شَهْرِبَارٍ الْخَازِنِ الْخَزَائِنَةَ مَوْلَانَا أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ
بن شهر بار خزینہ دار خزینہ آقایی امیر المؤمنین

عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي شَهْرِ رَجَبِ
علی ابن ابو طالب علیه السلام در ماه رجب
الْأَوَّلِ مِنْ سَنَةِ سِتِّ عَشْرَةَ وَخَمْسِمِائَةٍ فَرَأَيْتُهُ عَلَيْهِ
الاول از سال شانزده و پانصد و خمانده میخورد
وَأَنَا أَسْمَعُ قَالَ سَمِعْتُهَا عَلَيَّ الشَّيْخُ الصَّدُوقُ وَابْنُ
و من شنیدم گفت شنیدم صحیح بر شیخ راست کو ابو
مَنْصُورٍ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ الْعَلَكَبَرِيِّ
منصور محمد بن احمد بن عبد العزیز العکبری
الْمَعْدَلِ رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ أَبِي الْمُفَضَّلِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ
معدل رحمت کند خدا او را از ابو الفضل محمد بن عبد
اللَّهِ بْنِ الْمُطَلِّبِ الشَّيْبَانِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا الشَّرِيفُ
بن مطلب شیبانی گفت حدیث کرد مارا شریف
أَبُو عَبْدِ اللَّهِ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ جَعْفَرِ بْنِ الْحَسَنِ
ابو عبد الله جعفر بن محمد بن جعفر بن حسن
بْنِ جَعْفَرِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ
بن جعفر بن الحسن بن حسین بن امیر المؤمنین
عَلَيْهِمُ السَّلَامُ قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ بْنِ
علیهم السلام گفت حدیث کرد مارا عبد الله بن عمر بن
الْخَطَّابِ الزِّيَّاتِ سَنَةَ خَمْسِ سِتِّينَ وَ مَا يُتْرَقُ قَالَ
خطاب زینون فروش در سال دو و سیست و نخت و پنج گفت
حَدَّثَنِي خَالِي عَلِيُّ بْنُ النُّعْمَانَ الْأَعْمَى قَالَ حَدَّثَنِي
حدیث کرد مارا خالویم علی بن نعمان اب شکانه گفت حدیث کرد مارا

علاء

عَمْرٍو مَتَوَكَّلِ التَّقِيَّ الْبَلِيَّ عَنِ ابْنِ مَتَوَكَّلِ بْنِ
 هُرُونَ قَالَ لَقِيْتُ جَعْفَرِ بْنِ زَيْدِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 وَهُوَ مُتَوَجِّهٌ إِلَى خِرَاسَانَ فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ فَقَالَ
 لِي مِنْ ابْنِ أَيْمَنٍ قُلْتُ مَنْ الْحَجَّ فَسَأَلَ عَنِ أَهْلِهِ
 وَبَنِي عَمِّهِ بِالْمَدِينَةِ وَأَخْفَى السُّؤَالَ عَنْ جَعْفَرِ
 بْنِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَاجْتَبَاهُ بِنَجْوَى وَخَبَّرَهُمْ
 فَقَالَ لِي قَدْ كَانَ عَمِّي مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ إِشَارَةً عَلَى
 أَبِي بَتْرِكِ الْخُرُوجِ وَعَرَفَرَانِ هُوَ خُرُوجُ فَارَقَ
 الْمَدِينَةَ مَا يَكُونُ إِلَيْهِ مَصِيرٌ أَمْزُهُ فَهَلْ لَقَيْتَ
 ابْنَ عَمِّي جَعْفَرَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ قُلْتُ نَعَمْ
 كَرَّمِي بِرَعْمِ مَا خَضَرَ ابْنَ مُحَمَّدٍ ٢٤

مَد
 قَدْ ابْتَدَأَ
 خَل
 فَرَدَّ
 عَلَيَّ السَّلَامَ
 خَل

قال

قَالَ فَهَلْ سَمِعْتَهُ يَذْكُرُ شَيْئًا مِنْ أَمْرِي قُلْتُ نَعَمْ
 قَالَ بِمَ ذَكَرْتَنِي خَيْرًا قُلْتُ جَعَلْتُ فِدَاكَ مَا أَحْبَبْتُ
 أَنْ أَسْتَفِيكَ بِمَا سَمِعْتَهُ مِنْهُ فَقَالَ يَا لِمَوْتِ
 تَخَوَّفِي هَاهُنَا مَا سَمِعْتَهُ فَقُلْتُ سَمِعْتَهُ يَقُولُ
 أَنْكَ تَقْتُلُ وَتَصْلُبُ كَمَا قَتَلَ أَبُوكَ وَصَلَبَ
 فَغَضِبَ وَجْهَهُ وَقَالَ بِحَوْلِ اللَّهِ مَا يَشَاءُ وَيَثْبُتُ
 وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ يَا مَتَوَكَّلُ إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ
 أَيْدِي هَذَا الْأَمْرَيْنَا وَجَعَلَ لَنَا السَّيْفَ وَالْعِلْمَ
 جَمْعًا لَنَا وَخَصَّنِي عَمِينًا بِالْعِلْمِ وَحَدَّهُ فَقُلْتُ
 جَعَلْتُ فِدَاكَ إِنِّي رَأَيْتُ النَّاسَ لِي ابْنَ عَمِّكَ
 جَعْفَرَ عَلَيْهِ السَّلَامُ أَمِيلٌ مِنْهُمْ إِلَيْكَ وَاللَّهِ
 كَرَّمِي بِرَعْمِ مَا خَضَرَ ابْنَ مُحَمَّدٍ ٢٤

کفت پس آیا شنیدید او را که یاد کند خبری را از کار من
 کفت بچه خبر یاد کنی مرا خبر ده مرا کفتم فدای تو شوم
 که رو آورم ترا با آنچه شنیده ام از آن رو بگویی کفت آیا برک
 میسانی مرا بسیار آنچه از شنیده پس کفتم که شنیدم او را که میفرمود
 که تو کشته خواهی و برادر کشیده خواهی که کشته بدو تو برادر زده شد
 پس بغیر شد روی بگویی و کفتم نمیکنند خدا هر چه میخواهد وثابت میدارد
 در نزد اوست ام کتاب ای متوکل بدستی که خدای
 قوت داد این امر را بجا و گردانید برای شمشیر و علم را
 پس جمع شد برای و مخصوص شدند پیر عثمان با بعد از آنها پس کفتم
 که فدای تو شوم بدستی که من می بینم مردان را بوی پیر عمر تو
 مایل ترند از ایشان ابوی تو ابوی
 خَل
 جمعاً
 خَل
 ایست

ايك فقال ان ابن عمي محمد بن علي وابنه جعفر

عليهما السلام دعوا الناس الى الحيوة ونحن

دعونا هم الى الموت فقلت يا بن رسول الله اهلهم

اعلم ام انتم فاطرك الى الارض مليا ثم رفع

راسه وقال كلنا له علم غير انهم يعلمون كلنا

نعلم ولا نعلم كلما يعلمون ثم قال لى اكتب من

ابن عمي شيا فقلت نعم قال اربيه فاخرجت اليه

وجوهها من العلم واخرجت له دعاء املاه علي

ابو عبد الله عليه السلام وحدثني ان ابا

محمد بن علي عليه السلام املاه عليه واخبره

انه كان من دعاء ابيه علي بن الحسين عليه السلام

اورا که آن بود از دعای پدرش علی بن حسین

من دعاء الصحيفة الكاملة فظرفه محي

حتى اتي على اخره وقال لي انا ذن لي في نسجه

فقلت يا بن رسول الله اتساذن فيما هو عنك

فقال اما لا اخرجن اليك صحيفة من الدعاء

الكامل مما حفظه ابي عن ابيه وان ابي اوصاني

بصونها ومنعها غير اهلها قال عمير قال ابي

ففتب اليه فقلت راسه وقلت له والله

يا بن رسول الله اني لا دين الله بحبك وطاعتك

واني لا ارجو ان يسعدني الله في حياي وجماتي

بولانكم فرغى بصحيفة التي دفعها اليه الى

غلام كان معه وقال اكتب هذا الدعاء بخط

اورا که با د بود

عندكم

ازین

بِزَيْنٍ وَأَعْرَضَهُ عَلَى لَعْلٍ أَحْفَظُهُ فَإِنْ كُنْتُ
 روئین نیگو و عرض کن انرا بر من نشاید که من حفظ کنم اورا پس بر من
 أَطْلُبُهُ مِنْ جَعْفَرٍ حَفَظَهُ اللَّهُ فَمَنْعَنِيهِ قَالَ
 بودم و طلب نمودم اورا از جعفر حفظ کند اورا خدا پس او منع کرد انرا از من گفت
 مَتَوَكَّلْ فَتَدِمْتُ عَلَى مَا فَعَلْتُ وَلَمْ أَدْرِمَا صَنَعُ
 متوکل پس پشیمان شدم بر آنچه کردم و ندیدم که چه کنم
 وَلَمْ يَكُنْ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ تَقْدِمُ الْكَ
 نبود حضرت ابو عبد الله ۲۲
 إِلَّا أَدْفَعَهُ إِلَى أَحَدٍ ثُمَّ دَعَا بَعِيْبَةَ فَاسْتَخْرَجَ
 که ندیدم انرا یکی پس طلب نمود و فرمود انرا پس بردن اورا
 فِيهَا صَحِيفَةٌ مَقْفَلَةٌ فَخَوَمَةٌ فَفَطَرَ إِلَى الْخَاتَمِ
 از آن صحیفه نقل نموده و مهر زده شده پس بطور لیبوی مهر
 فَفَعَلَهُ وَبَكَى ثُمَّ فَضَّهَ وَفَرَحَ الْفَقْلُ ثُمَّ نَشَرَ الصَّحِيفَةَ
 پس بوسید انرا و گریست پس برداشت مهر را و کشید مهر را پس پراکنده شد صحیفه را
 وَوَضَعَهَا عَلَى عَيْنَيْهِ وَأَحْرَهَا عَلَى وَجْهِهِ وَقَالَ
 دانرا بر چشم خود نهاد و گذرانید انرا بر روی خود و گفت
 وَاللَّهِ يَا مُتَوَكَّلُ لَوْ لَا مَا ذَكَرْتَ مِنْ قَوْلِ ابْنِ عَمِّي
 بخدا ای متوکل اگر نه آن بود که ذکر کردی از قول بر عم من
 إِنِّي أَقْبَلُ وَأَصْلُبُ لِمَا دَفَعَهَا إِلَيْكَ وَلَكِنِّي
 که فرمودم که من گشتم بی نوم و بر در زده بی نوم بر این صحیفه را بی نوم و بی نوم
 بِهَا ضَيْبًا وَلَكِنِّي أَعْلَمُ أَنَّ قَوْلَهُ حَقٌّ أَخَذَهُ عَنِ
 به بن گشتم و لکن من میدانم که قول آنحضرت راست است و پدر را خود را

ابا

أَبَايَهُ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَأَنَّهُ سَيُصْحَفُ فَخَفْتُ أَنْ يَقَعَ
 فرار کنم و این سخن غمگین است در دست مؤدیان خودم که بیفتد
 مِثْلَ هَذَا الْعِلْمِ إِلَى بَنِي أُمِيَّةَ فَيَكْمُوهُ وَيُدْحِرُوهُ
 مانند این علم است بنی امیه پس بپوشند انرا و ذخیره کنند انرا
 فِي خَزَائِنِهِمْ لِأَنفُسِهِمْ فَاقْبِضْهَا وَأَكْفِئْهَا وَبَرِّصْ
 در خزانه های خود از برای خودتان پس بگیر این را و کار گذاری کن انرا و بپوش
 بِهَا فَإِذَا قَضَى اللَّهُ مِنْ أَمْرِي وَأَمْرُهُوَلَاءِ الْفُقَرَاءِ
 بآن پس هر کار که کند خدا از کار من و کار امیر جماعت
 مَا هُوَ قَاضٍ فَهِيَ أَمَانَةٌ لِي عِنْدَكَ حَتَّى تُوَصِّلَهَا
 آنچه او حکم کند است پس این صحیفه امانت است نزد تو تا برسانم انرا
 إِلَى ابْنِ عَمِّي مُحَمَّدٍ وَابْرَاهِيمَ ابْنَيْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ
 به بران عم من محمد و ابراهیم بران عبد الله
 الْحَسَنِ بْنِ الْحَسَنِ ابْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ فَانْهَمَا
 صن بر امام حسن بر علی اس ابوی ابی عم من پس بدستی گرفتند
 الْفَاتِمَانَ فِي هَذَا الْأَمْرِ جَدِي قَالَ الْمُتَوَكَّلُ
 قَامَ كَمَا يَنْدُ كَارِبَعَارِزِينَ كَفْتُ مُتَوَكَّلًا
 فقبضت الصحیفه فلما قبلت بحی بن زید حیرت
 که پس گرفتم صحیفه را پس چون گشتم به حی بن زید حیرت
 إِلَى الْمَدِينَةِ فَلَقِيتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 به مدینه پس ملاقات کردم امام جعفر ع را
 فَحَدَّثَنِي الْحَدِيثَ عَنْ يَحْيَى بْنِ أَبِي وَاشْتَدَّ جِدُّهُ
 پس حدیث کردم آنحضرت را بجهالت یحیی پس حضرت گریست و سخت شد اندوه او

ب

بِهِ وَقَالَ رَحِمَ اللَّهُ ابْنَ عَمِّهِ وَالْحَقُّهُ بَابًا وَ

برنجی و فرمود رحمت کند خدا پر عمو مرا و حق سازند او را بپدرانش
اجداده و الله باموکل ما منع من دفع الدعاء
و پدر پدش بنجد ای موکل که منع نکردم از دادن دعاء

إِلَيْهِ إِلَّا الَّذِي خَافَ عَلَى صَحِيفَةِ أَبِيهِ وَإِنَّ
بِحَجَّتِ كَرِجِي مَرَسِدًا بِرِصِيفِ بَدْرِي وَكَرِهَتْ
الصَّحِيفَةَ فَقُلْتُ هَاهِي فَفَتَحَهَا وَقَالَ هَذَا

صحیفه بن کشفم آن است پس گوشه آنرا دکت این
الله خط عم زید و دعاء جدی علی بن
بنجد که خط عم زید است و دعای جدیم علی ابن حسین است ۳۴

الْحُسَيْنِ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ قَالَ لَا بَيْنَ فِيمَا
پس فرمود مرید خود را که بر خیر ای

اسْمِعِيلُ فَاتَنِي بِالْدَعَاءِ الَّذِي أَمْرُكَ بِحِفْظِهِ
اسمعیل پس باور دعا را که فرمودم ترا ب حفظ آن

وَصَوْنِهِ فِقَامِ اسْمِعِيلِ فَأَخْرَجَ صَحِيفَةً كَانَتْهَا
و که داشتن آن پس بزحمت اسمعیل پس بیرون آورد و صحیفه را که کویا آن

الصَّحِيفَةَ الَّتِي دَفَعَهَا إِلَيَّ يَحْيَى بْنُ زَيْدٍ فَقَبَّلَهَا
صحیفه است که یحیی بن زید بیرون آورد

أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَوَضَعَهَا عَلَى عَيْنَيْهِ
پس رسید آنرا بر عینده که در چشم خود نهاد

وَقَالَ هَذَا خَطُّ أَبِي وَأَمْلَأُ جَدِّي عَلَيْهِمَا السَّلَامُ
و فرمود که این خط پدر من است و املا می دهم جد من است ۳۴

بِمَشْهُدِي مَنِي فَقُلْتُ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ إِنْ رَأَيْتَ
در حضور عم من پس کشفم که ای پسر رسول خدا اگر دیدی

أَنْ أَعْرَضَهَا مَعَ صَحِيفَةِ زَيْدٍ وَيَحْيَى فَادْرِكْ لِي
که عرض کنم این صحیفه را با صحیفه زید و یحیی پس صحت داد مرا

فِي ذَلِكَ وَقَالَ قَدْ رَأَيْتُكَ لِي ذَلِكَ أَهْلًا فَظُرْتُ
درین و فرمود بچشمی که ترا سزاوار این کار میدانم پس نظر کردم

وَأَزَاهُمَا أَمْرًا وَاحِدًا وَلَمْ يَأْجِدْ حَرْفًا وَاحِدًا مِنْهَا يَخَالَفُ
و دیدم که آن دو صحیفه یکی بودند و نیابتم بجز حرف از آن را که مخالف

مَا فِي الصَّحِيفَةِ الْآخِرَى ثُمَّ اسْتَأْذَنْتُ أَبَا عَبْدِ
با آنچه در صحیفه دیگر بود پس استوری خواهم در باب عیبه

اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي دَفْعِ الصَّحِيفَةِ إِلَى ابْنِي
در دادن صحیفه پسران

عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْحُسَيْنِ فَقَالَ إِنَّ اللَّهَ يَا مَرْكَزَانَ
عبد الله بن حسن پس فرمود امام ۴ بدستی که خدا امر کند شمار آن

تَوَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَى أَهْلِهَا نِعْمَ فَادْفَعُهَا إِلَيْهِمَا
برسانید اما شمارا بسوی اهل آنها بده پس بران صحیفه را باین

فَلَمَّا نَهَضْتُ لِلِقَائِهِمَا قَالَ لِي مَكَانُكَ ثُمَّ وَجَّهَ
پس چون برخاستم از برای ملاقات باین حضرت مرا فرمود که بجای خود باش پس دستاد

إِلَى مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي هَبِيمٍ فَجَاءَ أَفْقَالَ هَذَا مِيرَاثِ ابْنِ
بطلب محمد و ابراهم پس آمدند بن حضرت فرمود که این میراث است

عَمَّكَ يَحْيَى عَنْ أَبِيهِ قَدْ خَصَّكَ بِدُونِ اخْوَتِي وَحَنَ
عم شما یحیی از پدرش بچشم مخصوص شمارا باین غیر برادرش

مشروطون

بمشهد

مُشْتَرِطُونَ عَلَيْكَ فِيهِ شَرْطًا فَمَا لَرَحْمِكَ اللَّهُ
 مُشترطون علیه کما فیہ شرطاً فما لرحمک اللہ
 قُلْ فَقَوْلِكَ الْمَقْبُولُ فَقَالَ لَا تَخْرُجُ مِنْ هَذِهِ الصَّخِيفَةِ
 بگو پس قول تو مقبول است حضرت فرمود کہ بیرون نہ بروی این صخیفہ را
 مِنَ الْمَدِينَةِ قَالُوا لِمَ ذَلِكَ قَالَ إِنَّ ابْنَ عَمِّكَ
 از مدینہ ایشان گفتند کہ برای چیست این حضرت فرمود مدینہ کی برعم شہ
 خَافَ عَلَيْهَا أَمَّا خَافْنَا عَلَيْكَ فَإِنَّمَا خَافَ
 ترسید بر این صخیفہ امیرا بیستہ من ان امر شہرا ان گفتند کہ او برای آن
 عَلَيْهَا حِينَ عَلِمَ أَنَّهُ يَقْتُلُ فَقَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ
 کہ میدانت کہ کشتہ بود پس حضرت فرمود ابو عبد اللہ
 السَّلَامُ وَإِنَّمَا فَلَ تَأْمَنَّا فَوَاللَّهِ إِنِّي لَا أَعْلَمُ أَنَّكُمْ
 کہ شما پس این شبید پس بخدا من میدانم کہ شما
 سَخَّرَ جَانِ كَمَا خَرَجَ وَسَتَفْتَلَانِ كَمَا قَتَلَ فَمَا مَا
 غریب خوابید کرد چنانکہ او خروج کرد کشتہ خوابید چنانکہ او کشتہ پس برخواستہ
 وَهِيَ يَقُولَانِ لِأَحْوَالٍ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ
 وایان گفتند کہ ت حول و ذقوتی مگر بخدای بلند
 الْعَظِيمِ فَلَمَّا خَرَجَ قَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 مرتبہ پس چون بیرون رفتند فرمود بنی ابو عبد اللہ
 يَا مُتَوَكِّلُ كَيْفَ قَالَ لَكَ يَحْيَىٰ إِنَّ ابْنَ عَمِّ مُحَمَّدٍ
 کہ ای متوکل چگونہ گفت ترا یحیی کہ بر عم من محمد بن
 عَلَيْهِ وَابْنَهُ جَعَفَرًا دَعَا النَّاسَ إِلَى الْحَيَاةِ وَرَحْنِ
 علی و پسر او جعفر خواندند مردم را بر زندگانی و ما

دَعَا نَاهُمْ إِلَى الْمَوْتِ قُلْتُ نَعَمْ أَصَلَّكَ اللَّهُ فَقَالَ
 خواندیم ایشانرا بہر کفتم بے اصلاح آورد ترا خدا بچسب گفت
 لِي ابْنُ عَمِّكَ يَحْيَىٰ ذَكَرْتُ لَكَ فَقَالَ بَرَحِمِ اللَّهِ يَحْيَىٰ إِنَّ ابْنَ
 بامن بر عم تو یحیی این سخن را پس حضرت فرمود کہ رحمت خدا بر یحیی بدست می کہ بگویم
 حَدَّثَنِي عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَزَّ وَجَلَّ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 حدیث کرد مرا از پدرش از جدش از علی السلام
 أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ أَخَذَ نَعْسَةً
 آنکہ پیغمبر خدا مردانی را کہ می بستند
 وَهُوَ عَلَىٰ مَنبَرِهِ فَرَأَىٰ فِي مَنَامِهِ رِجَالًا لَا يَنْزِلُونَ
 در حالیکہ بر منبر شدہ بود پس دید کہ خوابش مردانی را کہ می بستند
 عَلَىٰ مَنبَرِهِ نَزُّوا الْفَرْدَةَ بِرِدْوَنِ النَّاسِ عَلَىٰ عَقَبَتِهَا
 بر منبر او مانند جستن یوزبینه و بر میگرددانیدند مردانرا بر عقبی ایان
 الْفَهْفَهْرِ فَاسْتَوَىٰ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
 پس در نشست رسول خدا
 وَآلِهِ وَالْحَزَنُ يُعْرِفُ فِي وَجْهِهِ فَأَتَاهُ جَبْرَائِيلُ
 و حال آنکہ اندوه شناخته شد در روی آنحضرت پس آمد حضرت جبرئیل
 عَلَيْهِ السَّلَامُ بِهَذِهِ الْآيَةِ وَمَا جَعَلْنَا الرُّؤْيَا
 علیہ السلام باین آیتہ کہ فرود آیند و ما خواہیم
 الَّتِي أَرَيْنَاكَ الْآفِنَةَ لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ
 کہ نمودیم ترا مکر از ما باینستہ برای مردمان و درخت ملعونہ
 فِي الْفُرْقَانِ وَخَوْفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طَعْنًا كَبِيرًا
 در قرآن و ترسایم ایشانرا پس نمیا فرزند ایشانرا مگر سرکشے بزرگ

بعضی

عَنِ بَنِي أُمِيَّةَ فَقَالَ يَا جَبْرِئِيلُ أَعْلَى عَهْدِكَ يَكُونُونَ
 مراد بنی امیه اند پس بفرست ای جبرئیل ایام بر عهد من باشند
 وَفِي زَمَنِي قَالُوا لَكِنْ تَدُورُ رَحَى الْأَسْلَامِ مِنْ
 دور دور کار من گشته و گنن میکرد آسیای اسلام روز
 مَهَاجِرِكَ فَتَلَبَّثُ بِذَلِكَ عَشْرًا ثُمَّ تَدُورُ رَحَى
 هجرت تو پس درنگ میکند با من دوران دهل پس میگردد آسیای
 الْأَسْلَامِ عَلَى أَرْبَعِ خَمْسَةٍ وَثَلَاثِينَ مِنْ مَهَاجِرِكَ فَتَلَبَّثُ
 اسلام بر سه سال سی و سه روز در هجرت تو پس درنگ
 بِذَلِكَ خَمْسًا ثُمَّ لَا يَدُورُ مِنْ رَحَى ضَلَالَةٍ هِيَ قَائِمَةٌ
 بگذرد آن گردش بخال این ناپاید از آسیای کراهی که ایستاده باشد
 عَلَى قَطْبِهَا ثُمَّ تَلَبَّثُ بِذَلِكَ الْفَرَاغَةَ قَالَ وَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى
 بر قطب خود پس بگذرد فراغ است فرمود صادق علیه السلام که فرستاد خدا
 فِي ذَلِكَ أَنَا أَنْزَلْنَا فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ وَمَا أَدْرَاكَ
 درین باب که بدستی ما فرود فرستادیم قرآن را در شب قدر وجه خبر دانا سازد
 مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ لَيْلَةٌ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ
 که چیت شب قدر شب قدر بهتر است از هزار ماهی
 تَمْلِكُهَا بَنُو أُمِيَّةَ لَيْسَ فِيهَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ قَالَ
 که مالک میفرود آورد بنی امیه نیت در آن شب قدر فرمود صادق علیه السلام
 فَأَحْلَمَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ نَبِيَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ
 مطلع گردانید خدای تو بپسند خود محمد را
 أَنَّ بَنِي أُمِيَّةَ تَمْلِكُ سُلْطَانَ هَذِهِ الْأُمَّةِ وَ
 که بنی امیه مالک میگرد بادشاهی این امت را

ملکها

مَلِكًا طَوَّلَ هَذِهِ الْمُدَّةَ فَلَوْ طَاوَلْتُمْ الْجِبَالَ
 مدت ملک ایشان در روزی این مدت است پس اگر کشی کنند با این کوهها
 طَاوَلُوا عَلَيْهَا حَتَّى يَأْذَنَ اللَّهُ تَعَالَى بِزَوَالِ مُلْكِهِمْ
 در نیت هر آنکه این بر کوهها فایز تا آنکه حکم کند خدای تعالی بزوال ملک ایشان
 وَهُمْ فِي ذَلِكَ كَيْتَشْعُرُونَ عَدَاوَتَنَا أَهْلَ الْبَيْتِ
 و ایشان در نیت در نظر دارند دشمنی ما اهل بیت را
 وَبَعْضُنَا أَخْبَرَ اللَّهُ نَبِيَّهُ بِمَا يَلْقَى أَهْلَ بَيْتِ مُحَمَّدٍ
 و بعض ما را خدا خبر داده به پیغمبرش آنچه میرسد اهل بیت محمد را
 صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَأَهْلٍ مَوَدَّتِهِمْ وَشَيْعَتِهِمْ
 از آزار و محنت داهل دوستی ایشان ترا و شیعه ایشان را
 مِنْهُمْ فِي أَيَّامِ مُلْكِهِمْ قَالَ وَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى فِيهِمْ
 از ایشان در ایام بادشاهی ایشان صادق فرمود در فرستاد خدای تعالی کتاب را
 الْمُرْتَابِ إِلَى الذِّبْنِ بَدَلُوا نِعْمَةَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قُلُوبَهُمْ
 که ایامی بنی بکالی که بدل نمودند نعمت خدا را بکفر و فرود آوردند خود را
 ذَارَ الْبُؤَارِ جَهَنَّمَ يَصِلُونَهَا وَبِئْسَ الْفِرَارُ وَنِعْمَ الْوَأْتِ
 در خانه هلاک که جهنم است در میازند در آن دیدار امگاهی است و نعمت خدا
 مُحَمَّدٍ وَأَهْلَ بَيْتِهِ جَهَنَّمَ إِيْمَانٌ يَدْخُلُ الْجَنَّةَ وَ
 محمد است و اهل بیت او که حبت ایشان ایمان است که داخل بهشت میکند
 بَعْضُهُمْ كُفْرًا وَنِفَاقًا يَدْخُلُونَ النَّارَ فَاسْرَسُوا
 و دشمنی ایشان کفر و نفاق است که داخل آتش میازد پس بنیهای رسانید
 اللَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ ذَلِكَ إِلَى أَهْلِ
 پس فرود آید این خبر را بوی علی و اهل

بیت

بَيْتِهِ قَالَ ثُمَّ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَا يَخْرُجُ
 وَلَا يَخْرُجُ مِنَّا أَهْلُ الْبَيْتِ إِلَّا فِي يَوْمٍ قَامْنَا أَحَدًا
 لِيُدْفَعَ ظِلْمًا أَوْ يُنْعَشَ حَقًّا إِلَّا أَصْطَلَمَتْهُ الْبَيْتَةُ
 وَكَانَ قِيَامُهُ زِيَادَةً فِي مَكْرٍ وَهِنًا وَشَيْعِنًا قَالَ
 أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ أَمَّا عَلِيُّ بْنُ أَبِي تَالِبٍ
 عَلَيْهِ السَّلَامُ الْأَدْعِيَّةُ وَهِيَ خَمْسَةٌ وَسَبْعُونَ بَابًا
 سَقَطَ عَنْهَا مِنْهَا أَحَدٌ عَشْرًا بَابًا وَحَفِظَتْ مِنْهَا نِيفًا
 وَسِتِّينَ بَابًا وَحَدَّثَنَا أَبُو الْمُفَضَّلِ قَالَ حَدَّثَنِي
 مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ رُوَيْبَةَ أَبُو بَكْرٍ الْمَدَائِنِيُّ الْكَلْبِيُّ
 نَزِيلُ الرَّحْمَةِ فِي دَارِهِ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ
 مَوْلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ عَمِيرِ بْنِ
 مَسْرُومٍ الْمَطَهْرِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ عَمِيرِ بْنِ

بیت او گفت متوکل پس فرمود ابو عبد الله

دردن نیاید از اهل بیت تا قیام قائم یا هیچ احد

و میباشد سب قیام او سب زیادتی در کرد ما

متوکل نامون که پس اظلم نمود برکن ابو عبد الله

دعاها را دان هفتاد پنج باب بود

ساقط شد ازین از آنها یازده باب حفظ کردم از آن

سخت چهار باب را حدیث کرد ما ابو الفضل گفت حدیث کرد ما

محمد بن حسن روزی ابو بکر مدائنی نویسنده

ساکن رجب در خانه اش گفت حدیث کرد محمد بن احمد

پرسه مطهری گفت حدیث کرد ما پدرم از عمیر پرسه

للتوکل

در این باب از شیعه است
 در این باب از اهل بیت است
 در این باب از اهل بیت است
 در این باب از اهل بیت است

التَّوَكَّلِ الْبَلَخِيُّ عَنْ أَبِيهِ التَّوَكَّلِ بْنِ هُرُونَ قَالَ
 لَقِيتُ يَحْيَى بْنَ زَيْدٍ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ فَذَكَرَ الْحَدِيثَ
 بِتَمَامِهِ إِلَى رُؤْيَا النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ
 الَّتِي ذَكَرَهَا جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ عَنْ أَبِيهِ صَلَوَاتُ
 اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي رِوَايَةِ الْمُطَهَّرِيِّ ذِكْرَ الْأَبْوَابِ
 الَّتِي بَلَفِظَ فِيهَا عَبْدُ اللَّهِ الْحَسَنِيُّ رَحِمَهُ اللَّهُ حَدَّثَنَا
 أَبُو عَبْدِ اللَّهِ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ الْحَسَنِيُّ قَالَ حَدَّثَنَا
 عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَمْرِو بْنِ خَطَّابِ الرَّبَّاتِ قَالَ حَدَّثَنِي
 خَالِي عَلِيُّ بْنُ النُّعْمَانِ الْأَعْلَمِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي عَمِيرُ بْنُ
 التَّوَكَّلِ التَّقِيُّ الْبَلَخِيُّ عَنْ أَبِيهِ التَّوَكَّلِ بْنِ هُرُونَ
 قَالَ قَالَ عَلِيُّ بْنُ سَيِّدِ الصَّادِقِ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ جَعْفَرُ

متوکل بلخی از پدرش متوکل بن هرون گفت

ملاقات کردم یحیی بن زید بر علیه السلام را

تمامش تا طاعت خواب بفرستم صلوات الله علیه و آله

آن خرابی که ذکر کرد آنرا جعفر بن محمد از پدرش در روز قضای

بزرگ است در روایت مطهری ذکر ابواب شده

این جمله است عبد الله الحسنی رحمت کند خدا بر او کرد ما

ابو عبد الله جعفر بن محمد الحسنی گفت حدیث کرد ما

عبد الله بن عمرو بن خطاب الرباتی گفت حدیث کرد ما

ظهورش علی بن نعمان اعلم گفت حدیث کرد ما عمیر بن

متوکل تقی بلخی از پدرش متوکل بن هرون

گفت اعلی بن سید صادق ابو عبد الله جعفر

بیت علی

عجل

مُحَمَّدٌ قَالَ أَمَلْتُ جَدِّي عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ عَلَى أَبِي مُحَمَّدٍ
مَنْ كُنْتُ أَتَى كَرِيمًا سَيِّدًا وَقَبِيحًا نَامًا بَيْنَ الْعَالَمِينَ بِرَبِّهِمْ وَبِهِمْ مُحَمَّدٌ
بِزَيْنِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ بِشَهَادَةِ
بِرَبِّهِمْ وَبِهِمْ السَّلَامُ وَكَانَ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ الْأَبَدِ اللَّهُ

بِاللَّهِ عَالِمًا بِتَحِيَّةِ اللَّهِ عَلَيْهِ
بِاللَّهِ عَالِمًا بِتَحِيَّةِ اللَّهِ عَلَيْهِ

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ الْأَوَّلِ بِلَا أَوَّلٍ كَانَ قَبْلَهُ وَالْآخِرِ بِلَا
سَبَاقٍ مَرْفُوعًا كَرِيمًا هُوَ الْأَوَّلُ بِلَا أَوَّلٍ هُوَ الْآخِرُ بِلَا
أَخْرِ يَكُونُ بَعْدَهُ الَّذِي قَصَبٌ عَنْ رُؤْيَيْهِ أَيْضًا
أَفْرَقَ بَعْدَ زَادٍ بِهِ بَشَرٌ أَدَكِي كَقَامِ هَيْتِ الزَّوْبَرِ لَوْ دِيرَامِي
الْمُتَاطِرِينَ وَعَجَزَتْ عَنْ نَعْيِهِ أَوْهَامُ الْوَاصِفِينَ
بِجَنَّةِ كَانِ دَعْوَاهُ رِزْقِ رِزْقِ رِزْقِ رِزْقِ رِزْقِ رِزْقِ رِزْقِ رِزْقِ رِزْقِ رِزْقِ
أَبْدَعَ بِقُدْرَتِهِ الْخَلْقَ ابْتِدَاعًا وَآخِرَهُمْ عَلَى
رُزْقِهِمْ أَدْرَدَ بِقُدْرَتِ خَلْقِهِ خَلْقًا تَوْبِيحًا أَرَادَ وَآخِرَهُمْ الْبُزْجِي
مَشِيئَتِهِ آخِرًا عَائِمٌ سَلَكَ بِهَمِّ طَرِيقَ ارَادَتِهِ وَ
حَبَّ خَيْرًا حَقَّ الْفَرِيحِي بِسُورَةِ ثَابِتٍ رَا بَرَاءَ ارَادَهُ خَيْرًا وَبِشَهَادَةِ
بَعَثَهُمْ فِي سَبِيلِ حُبِّهِ لَا يَمْلِكُونَ نَاجِيًا عَمَّا
دَبَّرَ الْكَيْفِيَّةَ إِذَا زَادَ رَادَ دُوسَةَ حَمْدًا مَالِكِيَّةً بِرِزْقِ كَانِ بِرِزْقِ رِزْقِ رِزْقِ رِزْقِ
قَدَّمَ إِلَيْهِ وَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَقْدِيمًا إِلَى مَا آخِرِهِمْ
بِزَيْنِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَبِهِمْ السَّلَامُ وَكَانَ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ الْأَبَدِ اللَّهُ
عَنْهُ وَجَعَلَ لِكُلِّ رُوحٍ مِنْهُمْ قُوَّةً مَعْلُومًا مَقْسُومًا
بِزَيْنِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَبِهِمْ السَّلَامُ وَكَانَ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ الْأَبَدِ اللَّهُ

مَنْزُورٌ

مَنْزُورٌ قَدِ لَا يَنْقُصُ مِنْ زَادِهِ نَاقِصٌ وَلَا يَزِيدُ مِنْ نَقْصِ
أَنْزَلَتْ كَمَا كُنْتُ لَزَانِ نَسْرُ كَزَادَهُ كَمَا سَاغَرَهُ وَبَارَكْتَ كَمَا كَرَّمَ كَرَّمَ
مِنْهُمْ زَائِدٌ مَضْرِبٌ لَهُ فِي الْحَيَاةِ أَجْلًا مَوْقُوتًا وَنَصَبٌ
رِزْقَانِ نَبَا كَسْتَهُ هُوَ مَقْرُورٌ بِرَأْسِهِ أَوْ رِزْقَانِ كَانِ أَيْضًا تَرْتَرَادُ وَشَرُّهُ دَوْرًا
لَهُ أَمْدٌ مَحْدُودٌ أَيْتَخَطَّ بِأَيَّامِ عَمْرِهِ وَيَرْهَقُهُ بَاعُو
دَادَ بِرَأْسِهِ أَوْ شَرُّهُ تَرْتَرَادُ كَمَا كُنْتُ مَبْرُورٌ بِرَأْسِهِ أَوْ رِزْقَانِ كَانِ أَيْضًا تَرْتَرَادُ وَشَرُّهُ دَوْرًا
دَهْرُهُ حَتَّى إِذَا بَلَغَ أَقْصَى أَثَرِهِ وَاسْتَوْعَبَ حِسَابَ
نُورِ كَرَامَتِهِ تَأْتِيهِ رَسِيدٌ بِتَسَاوِيِ أَثَرِهِ وَتَقَامُ فِرَاقَتُهُ حِسَابَ
عَمْرِهِ قَبْضُهُ إِلَى مَا نَدَبَهُ إِلَيْهِ مِنْ مَوْفُورٍ تَوَابِهِ
عَمْرِهِ رَا قَبْرُهُ أَوْ رَا بَيْتُهُ خَرَامَهُ لَوْ بَانَ رِزْقَانِ كَانِ أَيْضًا تَرْتَرَادُ وَشَرُّهُ دَوْرًا
أَوْ مَحْذُورٍ عِقَابِهِ لِيَجْرِيَ الَّذِينَ أَسَاءُوا بِمَا عَمِلُوا أَوْ
بِأَزْعَابِ مَحْذُورٍ مَحْذُورٍ كَمَا كُنْتُ كَمَا كُنْتُ كَمَا كُنْتُ كَمَا كُنْتُ كَمَا كُنْتُ
يَجْرِي الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَى عَدْلًا مِنْهُ تَقْدِيرًا
رِزْقَانِ كَانِ أَيْضًا تَرْتَرَادُ وَشَرُّهُ دَوْرًا
أَسْمَاؤُهُ وَتَظَاهَرَتْ الْأَوْهَةُ لَا يَسْتَلِعُّ عَمَّا يَفْعَلُونَ
نَامِي أَوْ دَبَّرَ رِزْقَانِ كَانِ أَيْضًا تَرْتَرَادُ وَشَرُّهُ دَوْرًا
يَسْتَلُونَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَوْ حَبَسَ عَزْ عِبَادِهِ
بِرِزْقِهِمْ وَبِهِمْ السَّلَامُ وَكَانَ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ الْأَبَدِ اللَّهُ
مَعْرِفَةَ حَمْدِهِ عَلَى مَا أَبْلَاهُمْ مِنْ مَنِيَّةِ الْمُتَابِعَةِ
سَوْفَ مَحْذُورًا بِرَأْسِهِ دَادَ بِرَأْسِهِ أَوْ رِزْقَانِ كَانِ أَيْضًا تَرْتَرَادُ وَشَرُّهُ دَوْرًا
وَأَسْبَغَ عَلَيْهِمْ مِنْ نَعْمِ الْمُنَظَّاهِرَةِ لِتَصَرُّفِهَا فِي مَنِيَّةِ
بِرَأْسِهِ وَبِهِمْ السَّلَامُ وَكَانَ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ الْأَبَدِ اللَّهُ

الْبَيْتِ

فَلَمَّا

فَلَمْ يَحْمَدُوهُ وَتَوَسَّعُوا فِي رِزْقِهِ فَلَمْ يَشْكُرُوهُ وَلَوْ
 هر چه نیکو در دل او را و ترا میگردانند در رزق او پس شکر او نیکو در او و اگر
 كَانُوا كَذَلِكَ لَخَرَجُوا مِنْ حُدُودِ الْاِنْسَانِيَةِ اِلَى اَحَدٍ
 چنین میبودند هرگز از نشئه از حدود انسانیت
 اَلْبَهِيْمَةِ فَكَانُوا كَمَا وَصَفَ فِي مُحْكَمِ كِتَابِهِ اِنْ هُمْ اِلَّا
 چهار پایان و میبودند چنانکه وصف کرده در کتاب محکم که همیشه با دیگر
 كَالْاَنْعَامِ بَلْ هُمْ اَضَلُّ سَبِيْلًا وَاَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي
 مانند چهار پایان بلکه ایشان گمراه ترند و سپاس بر خداوندی
 عَلٰى مَا عَرَفْنَا مِنْ نَفْسِهِ وَاَلْهَمْنَا مِنْ شُكْرِهِ وَفَتَحْ لَنَا
 بر آنچه شناسانید ما خود را و الهام کرد ما را از شکر خود و گشود برای ما
 اَبْوَابَ الْعِلْمِ لِيُرِيُوْا بَيِّنَاتٍ وَاَدَلَّتْ لَنَا عَلَيْهِ مِنَ الْاَخْلَاصِ
 در ای علم بهرورد کار خود و دلالت کرد ما را بر خود از اخلص
 لَهُ فِي تَوْحِيدِهِ وَجَبْنَا مِنَ الْاَلْحَادِ وَالشُّكْرِ فِي اَمْرِهِ
 در توحید او و در وحدت از گردیدن در شک کردن در امر او
 حَمْدًا نَعْمَرُ بِهِ فِيمَنْ حَمَدَهُ مِنْ خَلْقِهِ وَنَسَبُ بِيَمِنْ
 حمدی که زندیم بهشیم آن درک که او گشود از خلق او و نسبتی که بر ما با آن گشود
 سَبَقَ اِلَى الرِّضَا وَوَعَفُوهُ حَمْدًا بِيضِي لِنَابِهِ ظِلْمًا
 که پیش گرفته بخیر او و عفو او حمدی که روشن شد برای ما با آن تاریکیهای
 الْبُرْخِ وَيَسْهَلُ عَلَيْنَا بِهِ سَبِيْلُ الْمُبْعَثِ وَيُسْرُ
 برزخ و آسان گشود بر ما به آن بر آسان گشود ما در روز سزا
 بِهِ مَنَازِلَنَا عِنْدَ مَوَافِقِ الْاَشْهَادِ يَوْمَ نَجْرِي
 با آن منازل ما نزد ایستادن گواهان روزی که خبر داده

كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ هُمْ لَا يَطْلُونَ يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلَى
 هر نفسی آنچه کسب کرده و ایشان ستم نبرند و چیزی که باز نماند در روزی
 عَنْ مَوْلَى شَيْءًا وَاَلْهَمْ نِيصْرُونَ حَمْدًا يَرْفَعُ مِنَّا اِلَى
 از دست کسی چیزی و الهام کرد ما را در داشته بخیر حمدی که بلند کند ما را به
 اَعْلَى عِلِّيِّينَ فِي كِتَابِ حُرُوقِ شَهَدَةِ الْمُفْرَبُونَ حَمْدًا
 اعلی علیین در کتاب گشودند که صفت شهنشاهان در استغزین حمدی
 تَقْرِبُهُ عِيُونَنَا اِذَا بَرَقَ الْاَبْصَارُ وَتَبَيَّنَ وَجْوهُ
 که برقرار بنده با آن جنبهای ما وقتی که حیران شوند چشمها در سفید کردن روها
 اِذَا اسْوَدَّتْ الْاَبْصَارُ حَمْدًا نَعْنُقُ بِرَمْنِ اَلْبِمِ نَارِ اللّٰهِ اِلَى
 وقتی که سیاه شوند روها حمدی که از او شوم از او در غم از بیم خدا بوی
 كَرِيْمٍ جَوَارِ اللّٰهِ حَمْدًا نَزَّاحِمٌ بِهِ مَلَائِكَةُ الْمُفْرَبِينَ وَا
 کریم جوار خدا حمدی که زحمت برانیم با آن فرشتگان مقرب او را
 نَضَامٌ بِهِ اَنْبِيَاءُ الْمُرْسَلِينَ فِي دَارِ الْمَقَامَةِ الَّتِي
 و نظم نیم با آن پیامبران در سل او در خانه اقامت او که هر
 لَا تَزُولُ وَحَمْدٌ كَرَامَتِهِ الَّتِي لَا تَحُولُ وَاَلْحَمْدُ لِلّٰهِ
 طرف نمیشود و دعای کرامت او که بقدر نماند و سپاس بر خداوندی
 الَّذِي اَخْتَارَ لَنَا اَحْسَنَ الْخَلْقِ وَاَجْرِي عَلَيْنَا
 که بر گزید برای ما نیکوهای خلقت را در روان ساخت
 طَيِّبَاتِ الرِّزْقِ وَجَعَلَ لَنَا الْفَضِيْلَةَ بِالْمَلَائِكَةِ عَلٰى
 بر ما نیکوهای رزق را و گردانید برای ما زیادتی را با ملک بوی
 جَمِيْعِ الْخَلْقِ فَكُلُّ خَلْقِهِ مِنْ قَادَةِ لَنَا بِقُدْرَتِهِ
 همه خلق هر چه از برای آن او فرمان بردارند ما را بقدرت او

وَصَايِرَةٌ إِلَى طَاعِنَا بِعِزَّتِهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَغْلَقَ
و کرده نه بزبان بر دلاری ما بقوت او و سببش بر ضمایر اکبریت
 عَنَابَابَ الْحَاجَةِ إِلَّا إِلَيْهِ فَكَيْفَ نَطْبِقُ حَمْدَهُ أُمَّ مَعْنَى
ارزا و درای اجتناب از هر بوسه حقیقی پس چگونه طاقت مهر او را داریم
 نُودِي شُكْرَهُ لِأُمَّتِهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي رَكَّبَ فِينَا
دادا میکنیم شکر او را ز کتبت همه او را ایم سببش بر ضمایر خردت نمود در ما
 الْأَلْبَانَ الْبَسِطَ وَجَعَلَ لَنَا أَدْوَانَ الْقَبْضِ وَصَتَعْنَا
انقرارهای طردن را و گردانید بر ایما سبب کفایتش را و بر خود کرد
 بَارُوحَ الْحَيَوَةِ وَأَثَبَتْ فِينَا جَوَارِحَ الْأَعْمَالِ وَغَدَا
داد ما را بسببهای تنزله را بابت کرد ما حضورش کار کرد چهار او پروردار
 بَطِيَّاتِ الرِّزْقِ وَأَغْنَانَا بِفَضْلِهِ وَأَقْنَانَا بِمِنَّةِ شَمْسِ
با کمزرای روزی و بی نیاز کرد ما را بقضی خود و زباده نمود بخت خود پس
 أَحْرَانَا لِخَيْرِ طَاعِنَا وَنَهَانَا لِيَبْدُلَ شُكْرَنَا فَاخْلُقْنَا
امر نمود ما را باز نایب فرما بردار ما را و خوی فرمود ما را تا بجا نماند شکر ما را پس بخت و نیک
 عَنْ طَبْرِعِ أَمْرِهِ وَرَكَّبْنَا مَنُونِ زَجْرِهِ فَلَمْ يَبْدُرْنَا
از در او امر او و سوار شدیم بخت ای شیخ او پس شتاب نمود ما را
 بِعَقُوبَتِهِ وَلَمْ يَعْاجِلْنَا بِنِقْمَتِهِ بَلْ تَأَنَّنَا بِرَحْمَتِهِ
بعقوبت خود و تمیل نفرمود ما را بعقوبت خود بلکه درنگ نمود ما را بر رحمت
 تَكْرُمًا وَأَنْظَرْنَا جَعَلْنَا بَرَأْفَتَهُ حِلْمًا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ
خود از روی کرم و انتظار برد بازگشت ما را بشفقت خود از روی سببش بر ما
 الَّذِي كُنَّا عَلَى التَّوْبَةِ الَّتِي لَمْ نَفْعِدْهَا إِلَّا مِنْ فَضْلِهِ
که دلالت نمود ما را بر توبه که نماند مگر سببش از ما مگر از فضل او

فَلَوْ لَمْ نَعْتَدِدْ مِنْ فَضْلِهِ إِلَّا بِهَا لَفَدَحَسَنَ بِلَا وَهٍ
پس اگر نشماریم روز فضل او مگر همان توبه را از این توبه است لغت و
 عِنْدَنَا وَجَلَّ أَحْسَانُهُ الْبِنَا وَجَسَمُ فَضْلِهِ عَلَيْنَا
نزد ما بزرگت سبب بود بونا و بزرگت فضل او بر ما
 فَمَا هَكَذَا كَانَتْ سُنَّتُهُ فِي التَّوْبَةِ لِمَنْ كَانَ قَبْلَنَا لَقَدْ
پس همچین نبود طریق او در توبه برای کسانی که پیش از ما بودند
 وَضَعْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَلَمْ يَكْفِنَا إِلَّا وَسْعًا
در گذشته چیزی را که ما نتوانیم بر آن حساب کنیم و فقط نبود ما را که کمتر از آن
 وَلَمْ يُجَشِّمْنَا إِلَّا لِأَسْرٍ لَمْ يَدْعُ لِأَحَدٍ مِّنَّا حِجَّةً وَلَا
دفعه ما را مگر آسانی و کفایت برای ما از ما آنچه در گذشته
 عَذْرًا فَالْهَالِكُ مِمَّا مِنْ هَلَاكِ عَلَيْهِ وَالسَّعِيدُ
را پس بخت روزا کمیت که پاک شود برود و نیکبخت
 مِمَّا مِنْ رَغْبِ إِلَيْهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ بِكُلِّ مَا حَدَّثَهُ أَرْزُقِي
روزا کسی است که رغبت کند بونا و سببش بر ضمایر همه آنچه سبب کند او را این
 مَلَائِكَتِهِ إِلَيْهِ وَالرُّمُّ خَلِيفَتُهُ عَلَيْهِ وَأَرْضُهُ خَائِدَةٌ
فرشته اشکان بونا و در میان فرشتگان او بر او و زمینش از همه
 لَدَيْهِ حَمْدًا يَفْضُلُ سَائِرَ الْحَمْدِ كَفَضْلِ رَبِّنَا عَلَى جَمِيعِ
او در نزد او سبب که زیادتی کند بر ما همه را مثل زیادتی پروردگار ما بر همه سببگان
 خَلْفِهِ ثُمَّ لَهُ الْحَمْدُ مَكَانَ كُلِّ نَعْمَةٍ لَنَا وَعَلَى
بر هر خلقی پس ما را در هر سبب بسیار هر چقدر که او بر ما است و بر
 جَمِيعِ عِبَادِهِ الْمَاضِينَ وَالْبَاقِينَ عَدَدَ مَا أَحَاطَ
همه سببگان گذشته و بماندگان بعد از آن همه احاطه کرده

بِهِ عَلَيْهِ مِنْ جَمِيعِ الْأَشْيَاءِ وَمَكَانٍ كُلِّ وَاحِدَةٍ مِنْهَا
 بآن علم از همه چیزها و جای هر یک از آنها
 عَدَدُهَا أَضْعَافًا مُضَاعَفَةً أَبَدًا سَمَدًا إِلَى يَوْمِ
 بعد از آنها مضاعف مضاعف آن همیشه پاینده باقی تا روز
 الْقِيَامَةِ حَدًّا لَا مَنِيحًا لِحَدِّهِ وَلَا حِسَابَ لِعَدِّهِ
 قیامت سبب که ششایند حد آنرا و حساب نباشد شمار آنرا
 وَلَا مَبْلَغَ لِعَايِنِهِ وَلَا انْفِطَاعَ لِأَمَدِهِ حَدًّا يَكُونُ
 در بیان رسد نهایت آن در قطع نبود مدت آن بسیار گزین
 وَصَلَةٌ إِلَى طَاعَتِهِ وَعَفْوُهُ وَسَبَبٌ إِلَى رِضْوَانِهِ
 رساند به طاعت آن و عفو او و سبب بود بخوشش او
 وَذَرِيعَةٌ إِلَى مَغْفِرَتِهِ وَطَرِيقًا إِلَى جَنَّتِهِ وَخَيْرٌ
 وسیله بود بامتنش او و راهی بود بهشت او و خیرتر
 مِنْ نَفْسِهِ وَأَمَّا مِنْ غَضَبِهِ وَظَهْرًا عَلَى طَاعَتِهِ
 از عتاب او و اینچه بود از غضب او و پاره ای در بندگی بر او
 وَحَاجِرًا عَنْ مَعْصِيَتِهِ وَعَوْنًا عَلَى نَادِيَةِ حَقِّهِ
 و پاره ای باشد تا از آن او و یاری دهنده بر او در حق او
 وَظَائِفُهُ حَمْدُ السَّعْدِ بِهِ فِي السَّعْدَاءِ مِنْ أَوْلِيَّائِهِ
 و وظیفه های او سپاسی که در استکار شوم بآن در عباد استکاران از دوستان او
 وَنَصِيرَتُهُ فِي نَظْمِ الشَّهَادَةِ لِأَيُّهَا عَدُوُّهُ وَوَلِيِّ حَمِيدٍ
 و کمکی بود در نظم شهادت برای او دشمنان او و یاری که او را
 وَكَانَ مِنْ عَالَمِهِ بَعْدَ حَمِيدٍ لِيُصَلِّىَ عَلَيْهِ رَسُوْلٌ
 و دهنده استودان بود و روز از جمله عالم بود و عالم بود در دعا و حمدی که امر دعا را از او

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنَّ عَلَيْنَا مُحَمَّدٌ نَبِيُّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
 و سپاس خدا را که نعمت داد ما محمد پیغمبر او و در روز دهد خدا بر او
 وَالْهِدْيُ دُونَ الْأَمِّ الْمَاضِيَةِ وَالْفُرُونِ السَّالِفَةِ
 و هدایت غیر استیبار گذشته در نهان از پیش گذشته
 بِفِدْرَتِهِ النَّبِيِّ لَا تَعْرِضُ عَنْ شَيْءٍ وَإِنْ عَظُمَ وَلَا يَفُوتُ
 بگذرد او که عاجز میاید از چیزی و اگر کم بزرگ شده و فوت نشود
 شَيْءٌ وَإِنْ لَطَفَ فَخَيْرٌ بِنَا عَلَى جَمِيعٍ مِنْ ذُرَا وَجَعَلْنَا
 چیزی اگر کم گوید شده پس کفایت نمود بر همه کسانی که از او کرده اند
 شَهِدًا عَلَى مَنْ جَحَدَ وَكَثُرْنَا بِمَنِّهِ عَلَى مَنْ قَلَّ
 کسان بر کسی که این کافران بسیار کردیم بر آنانی که کمند
 اللَّهُمَّ فَصِّلْ عَلَى مُحَمَّدٍ أَمِينِكَ عَلَى وَجْهِكَ وَجْهِكَ
 خداوند بر او پس در روز بر محمد و آل او امین تو بر روی تو در روز قیامت
 مِنْ خَلْقِكَ وَصَفِيكَ مِنْ عِبَادِكَ أِمَامَ الرَّحْمَةِ
 از مخلوقات تو و سفید تو و پسندیده تو از بندگان تو بطور رحمت
 فَأَيُّدًا لِحَيْرٍ وَمِفْتَاحَ الْبِرِّ كَمَا نَصَبَ لِأَمْرِكَ
 و گشاده کننده دلیلی و برکت خدا که نصب است برای امر تو
 نَفْسَهُ وَعَرَّضَ فِيكَ لِلْمَكْرُوهِ بَدَنَهُ وَكَاشَفَ فِي
 اجرای امر تو نفس خود را و مسموم ساخت در سال تو از برای ناخوشی بر من خود را در دشمنی
 الدُّعَاءِ إِلَيْكَ حَامَتَهُ وَحَارَبَتْ رِضَاكَ أَسْمَةً
 نمود در خواندن بر تو با نزدیکی خود و جنگ کرد در هر چه شوقی تو با کرد
 وَقَطَعَ فِي أَحْيَاءِ دِينِكَ رَحْمَةً وَأَقْصَرَ الْأَدِينِ عَلَى
 خود قطع نمود در زنده ساختن دین تو رحم نمود و دور ساختن نزدیکان را بر او

وَالْحَمْدُ
 ص

جُودِهِمْ وَقَرَّبَ الْأَقْصَيْنِ عَلَى اسْتِجَابَتِهِمْ لَكَ وَ
 انکار نمودن آنکه دین حق را و نزدیک ساختن دوران برای حاجت نمودن آنها مرا
 وَاللَّيْ فَبِكَ الْأَبْعَدِينَ وَعَادِي فَبِكَ الْأَقْرَبِينَ
 و دورستے کرد در راه تو با دوران و دشمنی نمود در راه تو با نزدیکان
 وَأَدَابَ نَفْسِهِ فِي تَبْلِيغِ رِسَالَتِكَ وَاتَّبَعَهَا
 و بخت آنکه خود را در رسانیدن پیغام تو و پیروی آن
 بِالذِّعَاءِ إِلَى مَلِكِكَ وَسَعَلَهَا بِالنَّصِيحِ لِأَهْلِ دَعْوَتِكَ
 بجزان بوی ملت تو و مشغول ساختن خود را نصیحت نمودن مردمان تو را
 وَهَاجَرَ إِلَى بِلَادِ الْغُرَبَاءِ وَحَجَلَ النَّاسَ عَنِ مَوْطِنِ
 و مهاجرت نمود بشهرهای غریب و دعای دوری را از عباد
 رَجُلِهِ وَمَوْضِعِ وَمَسْقِطِ رَأْسِهِ وَمَا لَيْسَ نَفْسِهِ
 را از هم خویش و جای خود و محل فرود آمدن سرش و محل کدام نفسش
 ارَادَةَ مِنْهُ لِأَعْزَازِ دِينِكَ وَأَسْتِنَصَارًا عَلَا
 برای ارادت حق و حجت داشتن دین ترا و طلب یاری نمودن بر
 أَهْلَ الْكُفْرِيكَ حَتَّى اسْتَبْتَّ لَهُ مَا حَاوَلَ فِي
 اهل کفر بتو تا آنکه همیشه برای او آنچه را داده باشی که
 أَعْدَائِكَ وَأَسْتَمَّ لَهُ مَا دَتَّرَ فِي أَوْلِيَاءِكَ فَهَكَذَا
 با دشمنان تو و تمام خبر برای او آنچه مرا نه نشید در ماده دوستی تو برین
 إِلَيْهِمْ مُسْتَفْتًا بِعَوْنِكَ وَمَتَّقُوا بِأَعْلَى ضَعْفِهِ
 برویشان استدا کنند عاری تو و ترسند از جبرید بر ضعف خود
 بِنَصْرِكَ فَغَرَّاهُمْ فِي عُقْرِ دِيَارِهِمْ وَهَجَمَ عَلَيْهِمْ فِي
 سبقت تو پس چنگ کرد ایشان را در اصل شهرهای ایشان و ناگهان در آنجا
 مِنْ

رَجُلِهِ
 صَا

بِجُودِهِمْ وَقَرَّبَ الْأَقْصَيْنِ عَلَى اسْتِجَابَتِهِمْ لَكَ وَ
 میان قرارشان تا آنکه نظر همه امر تو و جنبش کلمه تو
 وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ اللَّهُمَّ فَا رَفَعَهُ بِمَا كَدَحَ فِيكَ
 اگر چه ناخوش داشتند مشرکان خداوند پس بلند کرد او را آنچه کوشش نمود در راه تو
 إِلَى الدَّرَجَةِ الْعُلْيَا مِنْ جَنَّاتِكَ حَتَّى لَا يُسَاوَى
 بدرجه بلندتر از بهشت تو تا آنکه برابر کسی که نشود
 مَنْزِلَهُ وَلَا يَكُنْ فِيهِ فِي مَرْتَبَةٍ وَلَا يُوَازِيهِ لَدَيْكَ
 در آن درجه و برابری کرده نشود در مرتبه و برابر او نباشد در نزد تو
 مَلِكٍ مَقْرَبٍ وَلَا نَبِيٍّ مَرْسَلٍ وَعَرَّفَهُ فِي أَهْلِهِ
 اسرار فرشته مستقر را و اسرار پیغمبر مرسل را و شناسان آنحضرت در اهل بیت
 الطَّاهِرِينَ وَأُمَّتَهُ الْمُؤْمِنِينَ مِنْ حَسَنِ الشَّفَاعَةِ
 که هم میزاد و امت مؤمنین او از خوبان شفاعت
 أَجَلَ مَا وَعَدْتَهُ يَا نَافِدَ الْعِدَّةِ يَا وَافِيَ الْقَوْلِ يَا مَبْدُ
 نزدیکتر آنچه وعده داده ای از اعدای من و وفای وعده ای که گفتی بقرآن و عهده ای که
 السَّيِّئَاتِ بِأَضْعَافٍ مِمَّا مِنْ أَحْسَنَاتِ أَنْكَ وَالْقَضَائِ الْعَظِيمِ
 گنندگانه گمان بکنید بر ابرار از حسنات بدی که تو عبادت کنی
 وَكَانَ مِنْ عِبَادَتِكَ الصَّلَاةَ عَلَ حِمْلَةِ الْعَرْشِ وَكَلِمَةَ مَلِكِ مَقْرَبٍ
 و بود در دعا و محفرت برای تو صلوة و در رسد و کلام عرش نشین و کلمه مملکت مستقر
 اللَّهُمَّ وَحِمْلَةَ عَرْشِكَ الَّذِينَ لَا يَفْرُونَ مِنْ تَسْبِيحِكَ
 خداوند بر درندگان عرش تو که سست نموندند از عبادت تو
 وَلَا يُسَامُونَ مِنْ تَقْدِيرِكَ وَلَا يُسْتَحْسِرُونَ
 و در دل و لشکر نمیکنند از بهر کمبود کردن تو و مانده نمیکنند

مِنْ

بِجُودِهِمْ

مِنْ عِبَادَتِكَ وَلَا يُؤْتُونَكَ الْقَصِيرَ عَلَى الْجِدِّ فِي أَمْرِكَ
از عبادت تو و اختیار نیکند تقصیر بر سر عفت در امر تو
 وَلَا يَغْفُلُونَ عَنِ لَوْلَاهِ إِلَيْكَ وَإِسْرَافِيْلُ صَاحِبُ
و غفلت نمی کنند از دانه بیهوش بوسه تو و اسرافیل که صاحب
 الصُّورِ الشَّاهِصِ الَّذِي يَنْظُرُ مِنْكَ الْأُذُنَ وَ حُلُوكِ
صورت آیتاد که نظار میکند از تو رخصت و فرد و آتین
 الْأَحْرِ فَيَنْبَهُ بِالْفَتْحِ صَرَخِي هَاشِمُ الْفُجُورِ وَ
امر ایس آگاه بر سازد بیهوش صور افتازگان کرد مانند امر تو بر آرا
 مِيكَائِيلُ ذُو الْجَاهِ عِنْدَكَ وَالْمَكَانِ الرَّفِيعِ مِنْ
میکائیل صاحب منزلت نزد تو و جای بلند از
 طَاعَتِكَ وَ جِبْرِيْلُ الْأَمِينِ عَلَى وَحْيِكَ الْمُطَاعِ
طاعت تو و میریزد که امین است بر امر تو و فرمان برده سر تو
 فِي أَهْلِ سَمَوَاتِكَ الْمَكِينِ لَدَيْكَ الْمُقَرَّبُ عِنْدَكَ
در آسمانهای تو صاحب منزلت نزد تو نزدیک سر تو در نزد تو
 وَالرُّوحُ الَّذِي هُوَ عَلَى مَلَكَةٍ الْحَجِّ وَالرُّوحُ الَّذِي
در دهر که او موکل برزشتگان میباشد و روح که او
 هُوَ مِنْ أَمْرِكَ اللَّهُمَّ فَصِّلْ عَلَيْهِمْ وَعَلَى الْمَلَائِكَةِ
امر است از تو خدا ایس درود بر ایشان و برزشتگان
 الَّذِينَ مِنْ دُونِهِمْ مِنْ سُكَّانِ سَمَوَاتِكَ وَأَهْلِ الْأَمَا
که فیض ایشانند در ساکنان آسمانها سر تو و امر زمان
 عَلَى رِسَالَتِكَ وَالَّذِينَ لَا يَدْخُلُهُمْ سَامَةٌ مِنْ دُونِ
بر سببها سر تو دانسته که در اندر سر تو ایشانرا ملائکه از عیب در آید

وَلَا أَعْيَاءَ مِنْ لُغُوبٍ وَلَا فُجُورٍ وَلَا تَشْغَلُهُمْ عَنْ
و نه یابره ایشانرا عجز از تقرب دانند و سرسختی در عبادت و باز بیدارند ایشانرا در
 تَسْبِيحِكَ الشَّهْوَانِ وَلَا يَقْطَعُهُمْ عَنْ تَعْظِيمِكَ سَهْوٌ
تسبیح تو خواهشها و باز نمی دردد ایشانرا در تعظیم تو سهو
 الْغَفْلَانِ الْخَشَعِ الْأَبْصَارِ فَلَا يَرُومُونَ النَّظَرَ
غفلت ترسان است چشمها و ایان پس تقدیم کند نظر
 إِلَيْكَ النَّوَاكِسِ الْأَذْقَانِ الْأَعْنَافِ الَّذِينَ قَدْ طَا
بوی ترا بجز آنکند سرای ایان که از تو بگریزند
 رَغِبَتْ فِيهَا لَدَيْكَ الْمُسْتَهْرُونَ بِذِكْرِ الْأَمَانِ
رغبت ایشان در آنچه نزد است لذت برند کاشند بجز گفته سر تو
 وَالْمُتَوَاضِعُونَ دُونَ عَظَمَتِكَ وَ جَلَالِ كِبَرِيَّاتِكَ
و فرود می کشند کاشند نزد عظمت تو بزرگی کبریا تو
 وَالَّذِينَ يَقُولُونَ إِذَا نَظَرُوا إِلَى جَهَنَّمَ تَرْفَعُ عَلَى أَهْلِ
و کاشند که میگویند چون نظر میکنند بر جهنم ترفیع است بر اهل
 مَعْصِيَتِكَ سُبْحَانَكَ مَا عَبَدْنَاكَ حَقَّ عِبَادَتِكَ
زبان کنی تو که آن در منزلت تو هرستیدیم ترا چنانکه حق پرستش است
 فَصِّلْ عَلَيْهِمْ وَعَلَى الرُّوحَانِيِّينَ مِنْ مَلَائِكَتِكَ
پس در عود بر ایشان و بر روحانیان از فرشتگان تو
 أَهْلَ الزُّلْفَةِ عِنْدَكَ وَ حَمَالَ الْغَيْبِ إِلَى رُسُلِكَ
اهل قرب و منزلت نزد تو و بردارنده گان غیب بر سببها سر تو
 وَالْمُؤْتَمِنِينَ عَلَى وَحْيِكَ وَقِبَائِلِ الْمَلَائِكَةِ الَّذِينَ
و ایمنان بر وحی تو و قبائل فرشتگان که

انضمم

اَخْتَصَّتْهُمُ لِنَفْسِكَ وَاعْنَيْتَهُمْ عَنِ الطَّعَامِ وَ
گفتی ساخته اینرا برای خود و بی نیاز کرده ایشانرا از خوردن
 الشَّرَابِ بِتَقْدِيرِكَ وَأَسَكَنْتَهُمْ بِطُونَ أَطْبَاقِ
آشامیدنی بتقدیر خود و ساکن کرده ایشانرا در بطون طبقات
 سَمَوَاتِكَ وَالَّذِينَ عَلَى أَرْجَائِهَا إِذَا نَزَلَ الْأَمْرُ يَتَمَنَّأُ
آسمانهای تری و آنانی که با طواف آسمانانند هرگاه فرود آید امر بخاتم
 وَعَدِكَ وَخِرَانِ الْمَطَرِ وَزَوَاجِرِ السَّحَابِ الَّذِي يَبْصُرُ
دعوت تو و خیزند در آستان باران در آستانه کافران ابر و ان وزشش با دور
 زَجْرِهِ يَسْمَعُ زَجَلَ الرَّعْدِ وَإِذَا سَبَّحْتَ بِهِ خَفِيفَةً
سبح او شنیدند زجول آواز رعدا در هرگاه در آن سحر جان آورد
 السَّحَابِ لَتَمَعَتْ صَوَاعِقُ الْبُرُوقِ وَمُسِيحِي السَّلْجِ
ابر میدرخشد بر قهار برهنه و همسران برن
 وَالْبَرَدِ وَالْهَابِطِينَ مَعَ قَطْرِ الْمَطَرِ إِذَا نَزَلَ وَالْقَوَائِمِ
و تکرر در فرود آید کمال با قطرات باران هرگاه نزل آید و قائم
 عَلَى خِرَائِنِ الرِّيحِ وَالْمُوكَلِّينَ بِالْجِبَالِ فَلَا تَنْزُولِ
نمانند کمان بر چشمتان بادا و موکلان بگویند که از جای بجنبند
 وَالَّذِينَ عَرَفْنَاهُمْ مَثَاقِيلَ الْمِيَاهِ وَكَيْلَ مَا تَحْوِيهِ
و آنانی که شناسانیده ایشانرا از آبار آب باران و وزن آنچه جمیع کنند او را
 لَوَاجِعِ الْأَمْطَارِ وَعَوَاجِجِهَا وَرَسَائِكَ مِنَ الْمَلْسَكَةِ
باران اگر سخت در آید و سپهریان تو ز زرشنگان
 إِلَى أَهْلِ الْأَرْضِ مَكْرُوهٍ مَا يَنْزِلُ مِنَ الْبَلَاءِ وَجُجُوبِ
بهر اهل زمین بناخوش داشته ایم از مرتبه از بلا و درین پند

الرياح

الرِّيحِ وَالسَّفَرَةَ الْكِرَامِ الْبَرَّةِ وَالْحَفَظَةَ الْكِرَامِ
عیش و فرشتگان بزرگان نهمان ز کعبه تا ان نویسدگان
 الْكَائِبِينَ وَمَلَكَ الْمَوْتِ وَأَعْوَانِهِ وَمُنْكَرٍ وَنَكِيرٍ
اعمال نیکوگان و ملک الموت و یاران او و منکر و نکیکر
 وَرُومَانَ فَتَازِ الْقُبُورِ وَالطَّائِفِينَ بِالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ
در رومان از نماننده قبرها و طواف کنندگان به بیت المعمور
 وَمَالِكٍ وَرَجَعَ كَعْبِيَّانِ وَرَضْوَانَ وَسَدَنَةَ الْجَنَانِ
و مالک و رزق و کعبه تا ان و در زمین و درختکاران هبتهما
 وَالَّذِينَ لَا يَعْبُدُونَ اللَّهَ مَا آخَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا
و آنان که نمانند بت کنندند خدا را آنچه نمانند ایشان در کسند هر چه
 يُؤْمَرُونَ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ
فرمودند بر کفند و آنان میگویند که سلام بر شما ابر بپس مبر کفر کردید
 فَتَعْمَقُ عِقَبِي الدَّارِ وَالزَّيْبَانِيَةِ الَّذِينَ إِذَا قِيلَ لَهُمْ خُذُوا
پس بگویند عاقبت خانه شما و زبانیته در رخ که هرگاه گفته شد ایشانرا
 فَعَلَوْهُ ثُمَّ الْحَمِيمِ صَلَوَةٌ ابْتَدَرُوهُ سِرَاعًا وَلَمْ
پس بپوشیدند به کس در روز در شکل برانگینند مرستانند بر او و بر عت و فرودند
 يَنْظُرُوهُ وَمَنْ أَوْهَمْنَا ذِكْرَهُ وَلَمْ نَخْلَمْ مَكَانَهُ مِنْكَ
مهلست باز و کس که فراموش کردی یاد او را و نمیدانیم که جبه او را از تو
 وَبِأَيِّ آخِرٍ وَكَلَّمَهُ وَسُكَّانِ الْهَوَاءِ وَالْأَرْضِ وَمَا
و نمیدانیم که چه کار نموده او را و ساکنان هوا و زمین و آبت
 وَمَنْ مِنْهُمْ عَلَى الْخَلْقِ فَصَلِّ عَلَيْهِمْ يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ
و ایشان که بر خلق بر خلق پس در حدیث بر ایشان نود و یک بار آید هر

نفسه

نَفْسٍ مَعَهَا فَأَمِّمْ وَشَهِيدٌ وَصَلَّ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتُ رَبِّكَ
نفس در حالتی که او را شهادت و شهادت در راه او در راه او در راه او
 كَرَامَةً عَلَى كَرَامَتِهِمْ وَطَهَارَةً عَلَى طَهَارَتِهِمْ اللَّهُمَّ
اینها کرامت بر کرامت ایشان و پاکیزگی بر پاکیزگی ایشان خداوند
 وَإِذَا صَلَّيْتَ عَلَى مَلَائِكَتِكَ وَرُسُلِكَ وَبَلَّغْتَهُمْ
هرگاه در راه داری بر فرشتگان تو و پیغمبران تو در سائیدی ایشان
 صَلَاتِنَا عَلَيْهِمْ فَصَلِّ عَلَيْهِمْ عَلَيْنَا بِمَا فَتَحْتَ
در راه ما بر ایشان پس در راه ما بر ایشان بر ما آنچه گزید
 لَنَا مِنْ حَسَنِ الْقَوْلِ فِيهِمْ إِنَّكَ جَوَادٌ كَرِيمٌ
برای ما از حسن سخن در بابان برتر تو بخشنده کریم
 وَكَانَ مِنْ عَائِلَتِهِ الْأَصْلَى عَلَى آبَائِ السُّبُلِ وَمَصْدِقًا
و آنکه از خانواده او است و بر آبای سبیل و مصدق
 اللَّهُمَّ وَأَنْبَاءُ الرُّسُلِ وَمُصَدِّقُوهُمْ مِنْ أَهْلِ
خداوند و انبیا هر دو و صدق کنندگان آل از او
 الْأَرْضِ بِالْغَيْبِ عِنْدَ مُعَارَضَةِ الْمُعَانِدِينَ لَهُمْ
زین پنهانی نزد معارضه کردن معاندان ایشان
 بِالتَّكْذِيبِ الْأَشْيَافِ إِلَى الرُّسُلِينَ بِحَقَائِقِ
بمکذیب و اشقیاق بیان بپرسشبران بچشمه
 الْأَيْمَانِ فِي كُلِّ دَهْرٍ وَزَمَانٍ أَرْسَلْتَ فِيهِ رَسُولًا
ایمان در هر روزگار و زمان که زمان آدم تا زمان محمد مصطفی
 وَأَقَمْتَ لِأَهْلِهِ دَلِيلًا مِنْ لَدُنِّكَ عَلَيْهِمْ صَلَاتُكَ
و اقامت نمودی برای ایشان دلایل از لَدُنِّكَ در زمان آدم

مُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ مِنَ أُمَّةِ الْهُدَى وَفَادَةَ أَهْلِ
محمد صلوات الله علیه و آله از امت هدایت و کشتگان او
 النَّفْسِ عَلَى جَمِيعِهِمُ السَّلَامُ فَإِذَا كُرِهْتُمْ مِنْكَ بِمَغْفِرَةٍ
بر هر کس که بر همه ایشان بر مسلم بر هر کس که از او فرجند بر هر کس
 وَرِضْوَانِ اللَّهِ وَأَصْحَابِ مُحَمَّدٍ خَاصَّةً الَّذِينَ أَحْسَنُوا
و خوششودند و رضایت و پادشاهان محمد و او خصوصاً کسان که نیکو کردند
 الْحَسَابَةَ وَالَّذِينَ ابْتَلُوا الْبَلَاءَ الْحَسَنَ فِي نَصْرِهِ وَ
معاشرت را کسانی که جهاد نیک کردند در برابر پیغمبر ۱۱۳۴
 كَانْفُوهُ وَأَسْرَعُوا إِلَى وَفَادَتِهِ وَسَابِقُوا إِلَى دَعْوَتِهِ
و در رخصه او را پیشرفتند و پیشتر او پیشتر رفتند بر دعوت او
 وَأَسْتَجَابُوا لَهُ حَيْثُ سَمِعُوا حُجَّتَهُ رِيسَالًا لِيَوْمِ الْفَارِقِ
و اجابت کردند او را و هر که شنوا شنید ایشان را حجت پیغمبر خود و پادشاهان
 الْأَزْوَاجِ وَالْأَوْلَادِ فِي إِظْهَارِ كَلِمَتِهِ وَقَاتَلُوا
زنان و فرزندان در اظهار کلمه او و کشتند
 الْأَبَاءَ وَالْأَبْنَاءَ فِي تَثْبِيتِ بُيُوتِهِ وَأَنْصَرُوا أَبَاهُ
پدران و پسران خود را در تثبیت کردن بیوت او و پادشاهان
 مِنْ كَانُوا مُنْطَبِينَ عَلَى حُبِّهِ بِرَجُونَ تِجَارَةَ
و کسانی که در دست او در خاطر گرفتند و امید داشتند سود را
 لَنْ تَبُورَ فِي مَوَدَّتِهِ وَالَّذِينَ هَجَرُوا أُمَّةَ الْأَنْبِيَاءِ إِذَا
که بر طرف خود در دوستی او و آنان که جدا شدند از ایشان خویشان و فرزندان
 تَعَلَّقُوا بِعُرْوَتِهِ وَأَنْفَقَتْ مِنْهُمْ الْفَرَايِبُ إِذْ سَكَنُوا
که چنگ زدند بر عروشه او و هر دو شدند از ایشان نزدیکان چون ساکن شدند

وَسَارِعُوا

الَّذِينَ

بِ

ظِلِّ قَرَابِيهِ فَلَا تَنْسَهُمُ اللَّهُ مَا تَرَكُوا لَكَ فِيكَ وَاصْنِهِمْ
 ساری غریبے اور اس کا کدور برائے ان خدا بسبب ترک کرنے بڑا تو در راہ تو خود خدا
 مِنْ صُؤَانِكَ بِمَا حَاشُوا الْخَلْقَ عَلَيْكَ وَكَانُوا مَعَ سَوَاءٍ
 ساز این را از خود خود خدا دانند می گویند فلقا بر این تو درین با بعضی تو
 دُعَاءَ لَكَ طَائِفًا وَاشْكُرْهُمْ عَلَىٰ هَمِّهِمْ نِيكَ دَارِ قَوْمِهِمْ
 خیر کمان بر این تو بر تو و در او بر این را در راه تو و در این جمع
 خَرَجْتُمْ مِنْ سَعَةِ الْعَاشِرِ إِلَىٰ حَيْفِهِ وَمَنْ كَثُرَتْ فِيهِ إِغْرَابًا
 و برود نه ان از زانی عینت بود شک آن دکه که بسیار کرد در وقت
 دِينِكَ مِنْ مَظْلُومِهِمُ اللَّهُ وَأَوْصِلْ إِلَىٰ التَّابِعِينَ لَهُمْ
 و بر خود مظلومی بر این خدا انان بود برود ان انان
 يَا حَسْبَا الَّذِينَ يَقُولُونَ بِنَا غَفِرْنَا وَلَا خَوَانًا الَّذِينَ
 بے شک آنکه میگویند از در کار ما بر ما و برادران ما را که
 سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ خَيْرَ جَزَائِكَ الَّذِينَ قَصَدُوا سِمَتَهُمْ
 که سببی کرده ما ایمان بهترین جزا خود آنکه قصد کرده جنب بر ما
 وَتَحَرَّوْا وَجْهَهُمْ وَمَضَوْا عَلَىٰ شَاكِلِهِمْ لَمْ يَدْنِهِمْ رَبٌّ
 را اختیار کرده طریقه بر این در نشد بر طریقیان رسید بر این را که
 فِي بَصِيرَتِهِمْ وَلَمْ يَخْلُجْهُمْ شَكٌّ فِي قِفْوَاتِهِمْ الْأَيْمَانِ
 در بصیرت این بر نمود و ایمان شبهه در هر وی تا انان در درک
 هِدَايَةِ سَنَارِهِمْ مَكَانِفِينَ وَمُؤَاظِرِينَ لَهُمْ يَدِينُونَ
 نمودن جهت روشنند این مسافت کنندگان و بر سر رسیدگان این را از این جهت
 يَكْفُرُونَ وَيَشْكُرُونَ بِهَدْيِهِمْ يَقْنَعُونَ عَلَيْهِمْ وَلَا يَسْتَمُؤُونَ
 برین این را و راه ایستد بر او این و بسیارند بر طریقیان و شکر کنند

فَمَا

فَمَا آذُوا إِلَيْهِمْ اللَّهُمَّ وَصِلْ عَلَىٰ التَّابِعِينَ مِنْ بَيْنِنَا
 در آنچه رسیدند بانان خدا در خود برودان ازین نزدیکی
 هَذَا يَوْمَ الدِّينِ وَعَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ وَعَلَىٰ ذُرِّيَّتِهِمْ وَعَلَىٰ
 تا روز قیامت و بر زنان ایشان و در زنان ایشان و بر
 مَنْ اطَاعَكَ مِنْهُمْ صَلَوةً تَعْتَمِدُ بِهَا مِنْ مَعْصِيَتِكَ
 کسی که اطاعت نمود از ایشان در روز که کند او را بنیاد انان روز قیامت تو
 وَتَقْضِي لَهُمْ فِي رِيَاضِ جَنَّاتِكَ وَتَمْنَعُهُمْ بِهَا مِنْ كَيْدِ
 و کن ده بر این ان در به غفار بهشت تو و نهد در این را بان روز عمر
 الشَّيْطَانِ وَتَعِينُهُمْ بِهَا عَلَىٰ مَا اسْتَعَانُواكَ عَلَيْهِ
 شیطان و بر این ان بر تو و بر خسته روز تو انان
 مِنْ بَرٍّ وَتَقْبَلُهُمْ طَوَارِقَ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ الْأَطْرَافِ
 از تنگ و نگاه در بر این از در وقت شب روز که در روزی
 يَطْرُقُ بِخَيْرٍ وَتَبْعُهُمْ بِهَا عَلَىٰ غُفَارٍ حَسَنِ الرَّجَاءِ
 که در روز خود بخوبی در این بر این ان بر اغفار شکر امید
 لَكَ وَالطَّمَعِ فِيمَا عِنْدَكَ وَتَرِكَ النَّهْمَةَ فِيمَا حَقَّ
 بر این تو در آنچه نزد است و ترک همت در آنچه نزد گرفته
 أَيْدِيَ الْعِبَادِ لِيُرْدَهُمْ إِلَىٰ الرَّغْبَةِ إِلَيْكَ وَالرَّهْبَةِ مِنْكَ
 از دستهای بنده گان تا بگرداند ایشان بر رغبت بر تو و ترس از تو
 وَتُرْهِدَهُمْ فِي سَعَةِ الْعَاجِلِ وَتُحِبِّبُ لَهُمُ الْعَمَلَ الدَّائِرَ
 در روزی غیبت سازد ایشان در بهشت دنیا و دوست گردانی بگردان مبرکشان
 وَالْأَسْتِعْدَادَ لِمَا بَعْدَ الْمَوْتِ وَتَهْوُونَ عَلَيْهِمْ كُلَّ كَرِي
 و تهیه گردان بر این تو و بر روز مرگ است و اما که بر این ان هر روز

بها

بها

يَحْلِبُ بِهَيْبَتِهِ يَوْمَ خُرُوجِ الْأَنْفُسِ مِنْ أَبْدَانِهَا وَتَعَايُنِهِمْ

فَمَا تَقَعُ بِهِ الْفِتْنَةُ مِنْ مَحْذُورَاتِهَا وَكِبَرِ النَّارِ

طُولِ الْخَلُوفِ فِيهَا وَتَصِيْرِهِمْ إِلَى أَمِنْ مِنْ مَعْبِلِ الْمُتَّقِينَ

وَمَا كَانَ مِنْ عَابِدٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ لِنَفْسِهِ وَلَا لِأَهْلِيهَا وَلَا لِأَيِّ

يَأْمِنُ لَا تَقْضِي عَجَائِبُ عَظَمَتِهِ صَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ وَالْأَهْلِ

أَحْبَبْنَا عَنِ الْخَادِمِ فِي عَظَمَتِكَ وَيَأْمِنُ لَا تَنْتَهِي

مُدَّةُ مَلِكِهِ صَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ وَالْأَهْلِ وَأَعْيُنُ وَقَائِمِينَ

نَفْسِكَ وَيَأْمِنُ لَا تَقْضِي خِرَاتِنُ بِجَمِيهِ صَلَّى عَلَا

مُحَمَّدٍ وَالْأَهْلِ وَاجْعَلْ لَنَا نَصِيبًا فِي رَحْمَتِكَ وَيَأْمِنُ

يَنْقَطِعُ دُونَ رُؤْيَيْهِ إِلَّا جُصَا صَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ وَالْأَهْلِ

وَأَدْنِيَا الْقُرْبِكَ وَيَأْمِنُ نَصْرُ عِنْدَ خَطَرِهِ

وَأَدْنِيَا الْقُرْبِكَ وَيَأْمِنُ نَصْرُ عِنْدَ خَطَرِهِ

وَأَدْنِيَا الْقُرْبِكَ وَيَأْمِنُ نَصْرُ عِنْدَ خَطَرِهِ

الأختار

منه

من

الْأَخْطَارِ صَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ وَالْأَهْلِ وَكَرَّمْنَا عَلَيْكَ وَيَأْمِنُ

نَظْمُهُ عِنْدَهُ بَوَالِغُ الْأَخْبَارِ صَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ وَالْأَهْلِ وَلَا

تَقْضِيْنَا الدَّيْكَ اللَّهُمَّ اغْنِنَا عَنْ هَيْبَةِ الْوَقَائِدِ بَيْنَ هَيْبَتِكَ

وَأَكْفِنَا وَحْشَةَ الْفَاطِعِينَ بِجِيلَتِكَ حَتَّى لَا تَرْغَبَ

أَحَدٌ مَعَكَ بِذَلِكَ وَلَا تَسْتَوْحِشَ مِنْ أَحَدٍ مَعَ فَضْلِكَ

اللَّهُمَّ فَحِصِّلْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَالْأَهْلِ وَكِدْلَنَا وَلَا تَكِدْ عَلَيْنَا

وَأَمْكُرْ لَنَا وَلَا تَمْكُرْ بِنَا وَإِدْرِكْ لَنَا وَلَا تَدْرِكْ مِنَّا اللَّهُمَّ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَالْأَهْلِ وَفِي أَمْنِكَ وَاحْفَظْنَا بِأَقْوَامِنَا

إِلَيْكَ وَلَا تَبَاعِدْنَا عَنْكَ إِنْ مَنْ تَقِيهِ يَكِلُ وَمَنْ

تَهْدِهِ يَعْلَمُ وَمَنْ تَقَرَّبَ إِلَيْكَ بَغِيْمَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى

مُحَمَّدٍ وَالْأَهْلِ وَكَفِنَا حَدْ نَوَابِ الزَّمَانِ وَشَهْ مَصَائِدِ

مُحَمَّدٍ وَالْأَهْلِ وَكَفِنَا حَدْ نَوَابِ الزَّمَانِ وَشَهْ مَصَائِدِ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَالْأَهْلِ

وَصَلِّكَ

وَكُنْ لَنَا وَلَا تَكُنْ عَلَيْنَا

الاستغاث

الشَّيْطَانِ وَمَرَارَةَ صَوْلَةِ السُّلْطَانِ اللَّهُمَّ إِنَّمَا بَكَفَ
 شيطان رنج غلبه سكون فرائد استغابته
 الْمَكْفُونِ بِفَضْلِ قُوَّتِكَ فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاقْنَا
 انكفا كسندگان زیادت نوت تر هي درود بر محمد و آل او و كفا كسندگان
 وَإِنَّمَا يُعْطَى الْمُعْطُونَ مِنْ فَضْلِ جَدِّكَ فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ
 وعطا كنه عطا كسندگان از نيارد بخشش تو هي درود بر محمد و آل او
 وَأَعْطِنَا وَإِنَّمَا يَهْتَدِ الْمُهْتَدُونَ بِنُورِ وَجْهِكَ فَصَلِّ
 وعطا كن ما را و عطا ميراند راد كسندگان بهر ذات تو هي درود
 عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاهْدِنَا اللَّهُمَّ إِنَّكَ مَنْ وَالَيْتَ لَمْ يَضُرَّ
 بر محمد و آل او و راه نمايان اما فداي بجز كنه هر كرا يا سرودي مفرغ بر نياز او
 خِدْلَانُ الْخَاذِلِينَ وَمَنْ أَعْطَيْتَ لَمْ يَنْقُصْهُ مَنَعُ الْغَنِيِّ
 فادر خار كسندگان و كس كه تو عطا دهر نقصان نيزند او استغابته كسندگان
 وَمَنْ هَدَيْتَ لَمْ يَغْوِهِ اضْلالُ الْمُضِلِّينَ فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ
 و كس كه تو اهداش نماي كراهت زداد او كراه كراه كسندگان بر درود بر محمد
 وَآلِهِ وَامْتَعِنَا بِعِزِّكَ مِنْ عِبَادِكَ وَأَغْنِنَا عَنْ غَيْرِكَ
 دال او و باز در او عزت خود زنده كاست و نياز كراه او از غير خود
 يَا زُفَّادِكَ وَأَسْأَلُكَ بِسَبِيلِ الْحَقِّ يَا رِشَادِكَ اللَّهُمَّ
 بخت خود و بر ما را بر او است بلكه نماي خود فدا او
 صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْ سَلْمَةَ قُلُوبِنَا فِي ذِكْرِكَ
 درود بر محمد و آل او و درودان سلامت بهار ما را در ذكر
 عَظِيمَتِكَ وَفَرَاغِ أَيْدَانِنَا فِي شُكْرِ نِعْمَتِكَ وَأَنْظِلْ لَنَا
 بزرگ تر و ذراعت بهر ما را بر شكر نعمت تو در دال

الستنا

السَّنِينَا فِي وَصْفِ نِعْمَتِكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 زمانه بر ما در وصف نعمت تو فدا او در نود بر محمد و آل او
 وَاجْعَلْنَا مِنْ دُعَايِكَ لِلدَّاعِينَ إِلَيْكَ وَهَدَايِكَ لِلدَّالِّينَ
 و درودان ما را از خواته كان كه ميخواهند بوي تو و در راه نمايان لود كنند
 عَلَيْكَ مِنْ خَاصِّكَ الْخَاصِّينَ لَدَيْكَ يَا رَحِمَ الرَّاحِمِينَ
 كسندگان ما را بر تو و در ذكر كراه كان تو كه فدا شده نود تو بار مهوان تره بر ما
 وَكَانَ مِنْ عَائِدَةٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ عِنْدَ الصَّبَاحِ وَالْمَسَاءِ
 و بود از عايدت بر او در صبح و شام
 الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ بِقُوَّتِهِ وَمَيَّرَ
 سباسب بر فدا او از نياز تو روز را بقوت خود و نياز او
 بَيْنَهُمَا بِقُدْرَتِهِ وَجَعَلَ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا حُدُودًا
 بيان هر دو بقدرت خود و كرد انبه براي هر يك روزانه نهايت متميزه
 وَامَدَّ أَمْدُودَ الْبُوجِ كُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا فِي صَاحِبِهِ وَ
 زمانه كشيده نود در سياره در يك روزها در صاحبش
 بُوَيْجِ صَاحِبِهِ فِيهِ بِقُدْرَتِهِ مِنْهُ لِلْعِبَادِ فِيمَا نَعُدُّوهُ
 در سياره صاحبش را روز شصت هزاره او براي سجدگان روزانه فدا او
 وَيُنِيشُهُمْ عَلَيْهِ فَخَلَقَ لَهُمُ اللَّيْلَ لِيَسْكُنُوا فِيهِ مِنْ
 آن و ميآورد بايها بر آن بر نياز براي كراه است تا ساسانه در آن روز
 حَرَكَاتِ التَّعَبِ وَهَضَا النَّصَبِ وَجَعَلَهُ لِبَاسًا
 هر كتهاي كه سوي قلب و جنبه سار كه بهر بخشش و كرد انبه بر او بخشش
 لِيَلْبَسُوا مِنْ رِاحَتِهِ وَمَنَامِهِ فَيَكُونَ لَكَ لِحْمٌ جَمَامًا
 آهوشنده سجدگان در سايش شب و خواب آن هي بهر نياز بر او را راحه

من ص

الستنا

سباسب

وقوة

وَقُوَّةٌ وَلِيْنَا لَوَائِبَهُ اَذَّةً وَشَهْوَةً وَخَلَقَ لَمْ الْفَارِجِجِلِ
 در ایام و تابانیه آن لذت و خوش طبعی و آفریننده بندگان و فواید
 لِيْبَغُوْا فِيْهِ مِنْ فَضْلِهِ وَلِيْتَسَبَّبُوا اِلَى رِزْقِهِ وَيَسِرَّ حَوَا
 تا هر کسند بدان روزگار او و تا رسیدن بسوز روزگار و برین پایه
 فِيْ اَرْضِهِ كَلْبًا لِيَا فِيْهِ نَيْلُ الْعَاجِلِ مِنْ نِيَاهُمْ وَ
 در زمین او هر کسند مرا بخیزد که در رسیدن نفع صاف است لذت بخش از آن
 دَرَكُ الْاٰجِلِ فِيْ اٰخِرِهِمْ بِكُلِّ ذٰلِكَ يَصِلُ شَانُهُمْ وَ
 در این نفع آینه در آن وقت آن همه آنها را می رسد به نیت
 يَبْلُوْا اٰخِرَهُمْ وَيَنْظُرُوْنَ فِيْ اَوْقَاتِ طَاعَتِهِمْ مَنَافِعَ
 و لذت بخش می نماید خبر از آنرا و نظر کنند که بجز در آن روزگار طاعت او در جهان
 فُرُوْضِهِ وَمَوَاقِعَ اَحْكَامِهِ لِيَجْرِيَ الَّذِيْنَ اَسَاوُا اَعْمَالُوْ
 و اجابت او در چهار قطب او تا جز او که کرده اند بجهت کردن
 وَيَجْرِي الَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا اِيَّاكَ اَللّٰهُمَّ فَلَكَ الْحَمْدُ عَلٰى
 در هر روز آنرا که نیت کرده بر نیت خداوند پروردگار سپاس برانجه
 فَلَقْتَ لَنَا مِنْ الْاَصْبَاحِ وَمَتَّعْتَنَا بِهٖ مِنْ ضَوْءِ النُّهَا
 شکافه بر باد ما صبح را و هر روز در روزگار آن روزگار
 وَجَسَّرْتَنَا مِنْ مَطَالِبِ الْاَقْوَاتِ وَقَتَّنَا فِيْهِ مِنْ طَوَارِقِ
 در بنا ساختن از آنجا با هر قلب روزها و نیت داشته از آنجا که از آنجا که
 الْاَلْفَانَ اَصْبَحْنَا وَاصْبَحْنَا الْاَشْيَاءُ كُلَّهَا بِحَمْدِكَ
 حادث شده صبح کردیم و صبح کردن چیزها را و نیت
 سَمَاوَهَا وَارْضَهَا وَمَا بَثَّتْ فِيْ كُلِّ وَاَحَدٍ مِنْهَا كُنَّا
 آسمانها و زمینها و هر چه بر آنجا چسبیده در هر یک از آنها ساکن

و شکر

وَمَحْرُكِهِ وَمَقِيْمِهِ وَشَاخِصِهِ وَمَاعَلَا فِي الْهَوَاءِ وَمَا
 و جنبه آن در این روزگار آن در آن روزگار و آنچه نیت در هر روز
 كُنْجِ الشَّرِّ اَصْبَحْنَا فِيْ قَبْضَتِكَ بِحُيُوْبِنَا مَلِكًا
 بر سینه است که در هر روز که در نیت نیت تو فرود آید در هر روز
 وَنَحْنُ نَمْسِيْكَ وَنَنْصَرِفُ عَنْ اَحْرَاكَ وَنَتَقَلَّبُ فِي
 و چه بکنند ما را از آن تو در هر روز که در نیت نیت تو در هر روز
 نَدِيْرِكَ لَيْسَ لَنَا مِنْ اٰخِرِ الْاَمَّا قَضَيْتَ وَلَا مِنْ اَلْجَبْرِ
 در هر روز نیت ما را از حکم تو که آنچه حکم تو در هر روز
 اَلَا مَا اَعْطَيْتَ اللّٰهَ وَهَذَا يَوْمٌ حَادِثٌ جَدِيْدٌ وَهُوَ
 که آنچه عطا فرماید خدا ما را از هر روز که نیت تو در هر روز
 عَلَيْنَا شَاهِدٌ عَيْدَانِ اَحْسَنًا وَدَعْنَا بِحَمْدِكَ اِنْ
 بر ما که است بر نیت اگر چه نیت و نیت بکنند ما را نیت تو در هر روز
 اَسَانَا فَاَرْقُبَا يَدِيْكَ اَللّٰهُمَّ صِلْ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَارْزُقْنَا
 بر کنیم خداوند ما را نیت تو که نیت تو در هر روز که نیت تو در هر روز
 حَسَنٌ مُّصَاحِبُهُ وَاعْصِمْنَا مِنْ سُوْعِ مَفَارِقِهِ
 خوبی مصاحبت او و نیت ما را از هر روز که نیت تو در هر روز
 يَا رُبُّ كِتَابِ جَبْرَةِ اَوْ اَفْرَافِ صَغِيْرَةٍ اَوْ كِبِيْرَةٍ وَاخِرُ لَنَا
 بر کتب شدن کتابی یا کردن صغیره یا کبیره بسیار کردی
 فِيْهِ مِنْ الْحَسَنَاتِ وَاخْلُنَا فِيْهِ مِنَ السَّيِّئَاتِ وَاَمْلَأْ لَنَا
 در هر روز که نیت تو در هر روز که نیت تو در هر روز که نیت تو در هر روز
 مَا يَنْبَغِيْ مِنْ طَرَفِيْهِ حَمْدًا وَشُكْرًا وَاَجْرًا وَرِزْقًا وَفَضْلًا
 چه در طرف این روز از نیت تو شکر و نیت تو در هر روز که نیت تو در هر روز

مسلطتک

اللهم صل على محمد وآل محمد

و شکر

وَإِحْسَانًا اللَّهُمَّ كَسِّرْ عَلَى الْكِرَامِ الْكَاتِبِينَ مَوْتَنَا وَ

املاء لنا من حسناتنا صحتنا ولا تخزنا عندهم

بِسُوءِ أَعْمَالِنَا اللَّهُمَّ اجْعَلْ لَنَا فِي كُلِّ سَاعَةٍ مِنْ سَاعَاتِنَا

حِطًّا مِنْ عِبَادَتِكَ وَنَصِيبًا مِنْ سُكْرِكَ وَشَاهِدًا

صِدْقٍ مِنْ مَلَائِكَتِكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَ

أَحْفَظْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِينَا وَمِنْ خَلْفِنَا وَعَنْ أَيْمَانِنَا وَ

عَنْ شَمَائِلِنَا وَمِنْ جَمِيعِ نَوَاحِينَا حِطًّا عَاصِمًا مِنْ

مَعْصِيَتِكَ هَادِيًا إِلَى طَاعَتِكَ مُسْتَعِلاً لِحُبِّكَ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَوَقِّفْنَا فِي يَوْمِنَا هَذَا

لَيْلِنَا هَذِهِ وَفِي جَمِيعِ أَيَّامِنَا لِاسْتِعْمَالِ الْخَيْرِ وَفِرَارِ

الشَّرِّ وَشُكْرِ النِّعَمِ وَاتِّبَاعِ السُّنَنِ وَجَنَابَةِ الْبَيْتِ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

وَمِنْ فَوْقِ رُؤُوسِنَا وَتَحْتَ أَقْدَامِنَا

وَلَيْلِنَا

وَالْأَحْرَبَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَحِيَاظَةَ الْأَسْمِ

وَأَنْتِغَاضَ الْبَاطِلِ وَازِلَالَهُ وَنُصْرَةَ الْحَقِّ وَاعْزَاؤَهُ

وَأَرْشَادَ الضَّالِّ وَمَعَاوَنَةَ الضَّعِيفِ وَأَدْرَاكَ الْخَبِيفِ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْهُ أَيْمَنَ يَوْمِ عَهْدِنَا

وَأَفْضَلَ صَلَاحٍ صَحْبَانَهُ وَخَيْرَ وَقْتٍ خَلَلْنَا فِيهِ

وَاجْعَلْنَا مِنْ أَرْضِي مَنْ مَرَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ

مِنْ جَمَلَةِ خَلْقِكَ أَشْكُرُهُمْ لِمَا أَوْلَيْتَ مِنْ نِعَمِكَ وَأَفْوَجُهُمْ

بِمَا شَرَعْتَ مِنْ شَرَائِعِكَ أَوْ قَفَّهُمْ عَمَّا حَذَرْتَ مِنْ هَيْبِكَ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُكَ وَكَفَى بِكَ شَهِيدًا وَأَشْهَدُ

سَمَائِكَ وَأَرْضِكَ مَنْ أَسْكَنَهُمَا مِنْ مَلَائِكَتِكَ وَ

سَائِرِ خَلْقِكَ فِي يَوْمِي هَذَا وَسَاعَةِ هَذِهِ وَلَيْلَتِي

وَأَحْسَانًا

وَأَفْوَجُهُمْ

هَذِهِ

بِسُوءِ أَعْمَالِنَا

دانه بیرون فدای آسمان کن بر سینه کمان احد رحمت بار

درم خوردن با طهر و تقاریر آن را بار بار در حق و قوت دارد آن

در راه نمودن کراهت و با بد کردن نتواند در هر کس ضعف افتاد

صداوت را در خود بر کعبه و اله او در کمال این ایام روزی که در روز کربلا

بهترین صحابه که مصحبت نمودیم با او بهترین دختر که در آیدیم در آن

و بگردان ما را از روزی که کسی که گشت بهر شب و روز

از همه خلق تو را شکر کننده ترین آن بر آنچه عطا کرده از نعمت تو و با برسانه

با همه شرع قرار داده از شرع تو را بسیار در میان این روزهای غمناک و روزی

فداوند ما را که من گمراه میگردم را بسزد تو بگو ای سر و کلاه بگیرم

اسمان ترن در زمین ترا در حکم ساکن کرده در زمین و آسمان از شکایت تو

دینی خلق تو درین روزی درین ساعت من این دعا می گویم

هَذِهِ وَمُستَقَرٌّ هَذَا لِي أَشْهَدُ أَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ الَّذِي

این در جا برقرار است این از کائنات که در این جبهه عبودیت که

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ فَأَنْتَ بِالْقِسْطِ عَدَلٌ فِي الْحُكْمِ وَرُفُوفٌ

بنیت معبودی جز از برای دلخواه انصاف عادل در حکم و جوانی

بِالْعِبَادِ مَا لَكَ الْمَلِكُ رَجِمٌ بِالْخَلْقِ وَإِنْ مُحَمَّدٌ عِنْدَكَ

جبرئیل است آنکه پادشاه بر ممالک بخشند و آنکه محمد است بنده

وَرَسُولُكَ وَخَيْرُكَ مِنْ خَلْقِكَ حَمَلْتُهِ رِسَالَاتِكَ

و پیغمبر تو و برگزیده تو از خلق تو بارگذاشته ام رسالت مرا بر همه حرف

فَادَاهَا وَأَمْرُهُ بِالنَّصِيحَةِ لِأَمْنِهِ فَصَحِّحْهَا اللَّهُمَّ فَصِلْ

پس بیاورد از آنجا که در آن نصیحت نمودن بر او است و آنرا تصحیح کن که خداوند تو را بر حق و

عَلَى مُحَمَّدٍ وَإِلَيْهِ أَكْثَرُ صَلَّيْتُ عَلَى أَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ وَ

بر محمد و آل او بیشتر از آنکه در هیچ کس بر کسی از خلق خود

أَيُّهُ عِنَّا أَفْضَلُ مَا أَبَيْتُ أَحَدًا مِنْ عِبَادِكَ وَأَجْرَهُ عِنَّا

در میان او از ما بهتر است و چیزی از او و او را را از همه عالمان خود و جز او از انبیا

أَفْضَلُ وَ أَكْرَمُ مَا جَزَيْتُ أَحَدًا مِنْ أَنْبِيَائِكَ عَنْ أَمْنِهِ

بهترین است و گرامترین است آنچه جزای دادی بکسی را از همه انبیا خود از آتش

أَنْتَ أَنْتَ الْمَنَّانُ بِالْجَسِيمِ الْغَافِرِ الْعَظِيمِ وَأَنْتَ أَحْسَنُ

بهترین است که تو ای نعمت دهنده نسبت بزرگ همه یاری کنان بزرگواران تو بهمان

مِنْ كُلِّ رَجِمٍ فَصِلْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَإِلَيْهِ الطَّيِّبِينَ الظَّاهِرِينَ

از همه ممالک با آنکه بر او دادی صاف رسیده با او که پاکانند از کائنات پاکیزگان

الأَخْيَارِ كَانَ مِنْ عَائِدَاتِي إِذَا عَضَّدْتُ الأَبْجِينَ

نیکیانند و تندرستی از ایشان و تندرستی از آنکه

يَأْمَنْ بِحُلْمٍ بِهِ عَقْدُ الْمَكَارِهِ وَيَأْمَنْ نَفْسًا بِهِ حَدُّ الشَّدَائِدِ

و ای آنکه کند خواب خود را و ای آنکه سازد مرگ و سستی

وَيَأْمَنْ بِلَيْتْسَرٍّ مِنْهُ الْمَخْرَجُ إِلَى رُوحِ الْفَرَجِ ذَلِكَ لِقَدْ

و ای آنکه کند طلب کرده بخیزد و ای آنکه ببرد و آنکه برآورد کتابش است آنکه برآورد

الصَّعَابُ وَسَبَّبَتْ لِي طِفِكَ الأَسْبَابُ وَجُرَى بِقَدْرِكَ

دولت را و سبب کند عطف تو سپه را و جاری بر شده بقدرت تو

الْقَضَاءُ وَمَضَّتْ عَلَى أَرَادَتِكَ الأَشْيَاءُ فَمَنْ يَحْتَسِبُكَ

قضا در دین شده بر اراده تو چیزی پس هر چه برآید تو را

دُونَ قَوْلِكَ مَوْمِرَةً وَبَارَادَتِكَ دُونَ نَهْيِكَ تَجْرَأُ

کفایت تو زمان برارند و باران تو بپوشد تو ممانند

أَنْتَ الْمَدْعُوعُ لِلْمُهْمَانِ وَأَنْتَ الْمَفْرَعُ فِي المَلَأَاتِ لا

تو چه خواننده شده برای مهمانان و تو به پناه برده شده در سجنها

يُكْسِفُ فِيهَا الأَمَّا كَشَفٌ وَلا يَنْدَفِعُ مِنْهَا الأَمَّا

برطرف نموده از آن که آنچه برطرف سازد و دفع نرود از آن که آنچه

دَفَعَتْ وَقَدْ نَزَلَ فِي يَأْرِبَ مَا قَدْ تَكَادَى لِقَالِهِ وَالْم

تو دفع کن که فرو آمده به برود کارخانه او هر که دشوار است برین که از آن نماند

بِهِ مَا قَدْ بَهْطَنِي حَمَلُهُ وَبِقَدْرِكَ أَوْرَدَتْهُ عَلَى

بر آنچه مرا برداشتن آن و بعد از خود دار شده از امر مرا

وَبِسُلْطَانِكَ وَجَهْتَهُ أَلْفًا مَصْدِرًا أَوْرَدَتْ

و بسطنت خود فرستاده بودا بوی پس از کرده اند سینه چیزی را که توفیق

وَلَأَصَارُفَ لِمَا وَجَّهْتَهُ وَلا فَا تَمَحَّ لِمَا أَغْلَقْتَهُ وَلا

مادر نیست که آنچه که تو خواسته کنی ایضا که بپوشد و آنچه که تو نخواست

مُغْلَقٍ لِمَا فَتَحْتَ وَلَا مَيْسِرٍ لِمَا عَسَرْتَ وَلَا نَاصِرٍ لِمَنْ
 كبرند و آنچه را تو گشاید و میان کنند و نیست جز آنکه در تو درستی ده یا بر دشمنان
 خَذَلْتَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَافْتَحْ لِي يَا رَبِّ بَابَ الرَّحْمَةِ
 که تو فارغ کن بر من و در محمد و آل او و بکن بر این ای درود که در این است
 بِطَوْلِكَ وَكَبْرِي عَنِّي سُلْطَانُ لِحْمِ بِحَوْلِكَ وَأَنْبِيَّ حُسْنِ
 بفضل خود و بکن از من سلطنت اندازد از بخت خود و بر این مرا بکن
 النَّظَرِ فِيمَا شَكَوْتُ وَأَذِقْنِي حَلَاوَةَ الصَّنِيعِ فِيمَا سَأَلْتُ
 در آن در آنچه شکوه کردم و بچشان سیرتی که در آنچه طلب کردم
 وَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَفِرْجًا هَبْنِيًّا وَاجْعَلْ لِي
 و بپوش مرا از نزد رحمتی و کن دی کردی و بگردان بر این
 مِنْ عِنْدِكَ مَجْرَجًا وَحَيًّا وَلَا تَسْغَلْنِي بِالْأَهْتِمَامِ عَنْ
 از نزد خود بدون غفلت نبرد و باز سر مرا با اهتمام بپوش از
 تَعَاهُدِ فِرْعَوْنَ وَاسْتِعْمَالَ سِنَّكَ فَقَدْ ضَيَّقْتُ
 رعایت فرعون را و حساب تو و هم چون سستی تو پس می گوید که تو را
 لِمَا نَزَلَ فِي يَأْسٍ ذُرْعًا وَأَمْلًا لَنْ يَخْلُ مَا حَدَّثَ عَلَيْكَ
 بر این بلا که درود آمد بر تو در روز قیامت و بر تو سبب بر دشمنان آنچه واقع شده بر من
 هَمًّا وَأَنْتَ الْقَادِرُ عَلَى كَشْفِ مَا مَنَيْتُ بِهِ وَدَفْعِ مَا
 از دیگر روز تو زانوی بر دفع آنچه قبل از شما مان و در طرفت نمی گویم
 وَقَعْتُ فِيهِ فَأَفْعَلْ لِي ذَلِكَ وَإِنْ لَمْ أَسْتَوْجِبْ مِنْكَ يَا ذَا
 اندوه هم در آن بر کن من این را اگر مستوجبم از تو از تو از چه
 الْعَرْشِ وَكَانَ مِنْ عَالَمِ الْأَسْتَعْمَامِ الْبِكَاوِسِيِّ الْعَظِيمِ
 عرش و کان در عالم الیکامر و بیکار و بیکار
 الْأَخْلَاقِ وَمَذَامِرِ الْأَفْعَالِ الْعَظِيمِ
 اخلاق و مذامیر الافعال العظیم

قرباً
توسل

و مواال اولیایک
و معاذ اولیایک
ص

اللهم

در کتاب

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَيْجَانِ الْخِرْصِ وَسُورَةِ الْغَضَبِ
 خدا را بپرستگاری نهاده هر چه بر او بر بکنه شدن و هر چه در سرش
 وَعَلَبَةِ الْحَسَدِ وَضَعْفِ الصَّبْرِ وَقِلَّةِ الْفَنَاءِ وَتَشْكَاتِ
 و غلبه شدن حسد و درستی شکوه در زکی و غمت و در زکی
 الْخُلُقِ وَالْحَاجِ الشَّهْوِ وَمَلَكَةِ الْحِمِيَّةِ وَمَتَابَعَةِ الْهُو
 حور در سبب لغو نمودن خواست راستگام حمت و بر در هوا و اوس
 وَخَالَفَةِ الْهُدَى وَسِنَةِ الْغَفْلَةِ وَتَعَاطِي الْكَلْفَةِ
 در مخالفت راه راست و در خواب غفلت و در انداختن خود در غمت
 وَإِثَارِ الْبَاطِلِ عَلَى الْحَقِّ وَالْأَصْرَارِ عَلَى الْمَأْتَمِرِ
 و بر گزیندن باطل را بر حق و در ایستادن بر کلماتی که بگویند
 الْمَعْصِيَةِ وَاسْتِكْرَارِ الطَّاعَةِ وَمَبَاهَاةِ الْمَكْتَرِبِينَ
 گناه و بر زکر داشتن طاعت و مفاخرت مال داران
 الْأَنْزَاءِ بِأَمْقَلِينَ سِوَا الْوِلَايَةِ لِمَنْ حَتَّ يَدَيْهَا وَتَرَكَ
 و فارغ نمودن درویشان و بر دست سپیدان کسان که بر دست مانده در کار
 الشُّكْرِ مَنْ أَصْطَنَعَ الْعَارِفَ عِنْدَنَا أَوْ أَنْ نَعْضُدَ
 شکر گذاری که که بگوید کرده باشد ما را یا آنکه بپوشد ما را
 ظَالِمًا أَوْ نَحْذِلَ مَلَهُوفا أَوْ نَرُومَ مَا لَيْسَ لَنَا بِحَقٍّ
 ستمگاری را یا بفرستیم افساده را یا قصه کنیم چیزی که سزاوار نیست
 أَوْ نَقُولَ فِي الْعِلْمِ بغيرِ عِلْمٍ وَنَعُوذُ بِكَ أَنْ نَطْوِيَ
 با بگویم در دانش بی دانش و بپناه سپرم بر تو از آنکه در حق تو گویم
 عَلَى عَشِّ أَحَدٍ وَإِنْ نَعَجِبَ بِأَعْمَالِنَا وَنَمُدُّ فِي أَمَالِنَا
 خیانت یا کسی را یا آنکه عجب داشته باشیم بر او را یا خود بپوشیم در امید ما خود

نعوذ

نَعُوذُ بِكَ مِنْ سُوءِ السَّرِيَّةِ وَاحْتِقَارِ الصَّغِيرَةِ وَإِنْ
 دنياه مهيم بر او تویی ایمن و از کوه بشمردن کنه عز و ولد
 لَسْتُ حُوذُ عَلَيْنَا الشَّيْطَانَ أَوْ نَبْكِبْنَا الرِّهَانَ أَوْ
 نيك سترا شو برا شيطان تا بخت اندازد ما را ز بارگاه ديا
 يَتَهَضَّنَا السُّلْطَانَ نَعُوذُ بِكَ مِنْ تَنَاوُلِ الْأَشْرَفِ
 ستم کند برا هبشاه دنياه مهيم بر تو لذت من ابراه
 وَمِنْ فِقْدَانِ الْكَفَافِ نَعُوذُ بِكَ مِنْ شِمَانَةِ الْأَعْدَاءِ
 و از نداشتن قدر کفایت دنياه مهيم بر تو در خوشنما کردن دشمنان
 وَمِنْ الْفَقْرِ إِلَى الْإِكْفَاءِ وَمِنْ عَيْشَةٍ فِي شِدَّةٍ وَمَيْتَةٍ
 در فقر مستیج جسر آن حق و از زنده گانه در سختی و از مردن
 عَلَى غَيْرِ عِدَّةٍ وَنَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجَسْرِ الْعَطِيِّ وَالْمُصِيبَةِ
 بر تویی دنياه مهيم بر تو ز صدمت بر زگر و از نصبت
 الْكِبَرِ وَأَشَقَّ الشَّقَاءِ وَسُوءِ الْمَأْتِ وَجَرْمَانِ الثَّوَابِ
 بزرگتر و از بختن بلا دامت در زدی بازگشت و محوس ثواب
 وَحُلُولِ الْعِقَابِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاعِدْنِي
 روان شدن عتاب فدایت در لوده بر محمد و آل او دنياه مهيم
 مِنْ كُلِّ ذَلِكَ بِرَحْمَتِكَ وَجَمِيعِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
 از همه اینها بر رحمت خود و همه مؤمنان را و مؤمنات
 يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَكَانَ مِنْ عِبَادَتِي فِي الْأَشْيَاءِ الرَّاحِمِينَ
 ای مهربان تر از مهربانان ای طلب المغفرة جز الله عز وجل مهربان
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَيِّرْنَا إِلَى حُبِّكَ مِنَ النَّوْبَةِ
 فدایت در لوده بر محمد و آل او و بگردان ما را بر آنچه دوست میدار از آن توبه

وَأَزَلْنَا

وَأَزَلْنَا

وَأَزَلْنَا عَنْ مَكْرٍ وَهَيْكٍ مِنَ الْأَصْرَارِ اللَّهُمَّ وَمَتَى وَقَفْنَا بَيْنَ
 و دور ساز ما را از آنچه خوش داری که آن امر است فدایت در کلاه با چشم ما میان
 تَفْصِيرٍ فِي دِينٍ أَوْ دُنْيَا فَأَوْقِعِ النِّقْصَ بِأَسْرَعِهِمَا فَنَاءً
 تفصیر در دین یا نقص در دنیا بر بگردان نقصان را در آنچه رود تر تا نبود
 وَاجْعَلِ الثَّوْبَةَ فِي أَطْوَلِهَا بِنَاءً وَإِذْ هَمَمْنَا بِهَيْبَةٍ
 و بگردان توبه را در آنچه زار تر به بغای آن هرگاه قصد کنیم در کار ما
 بِرُضِيِّكَ أَحَدَهُمَا عَنَّا وَبَسْخُطِكَ الْآخَرَ عَلَيْنَا فَبَلِّغْ
 که در مرض زد ما یکی از آن دو کار ز ما در بخشش او در ترا ان کار دیگر بر ما بر سر
 بِنَا إِلَى مَا بِرُضِيِّكَ عَنَّا وَأَوْهِنُ قُوَّتَنَا عَمَّا لِبَسْخُطِكَ
 ز ما را با آن کاری که ترا خوشتر است از ما دست گردان توانی ما را از آن کار که بخشش ما
 عَلَيْنَا وَلَا تَخْلُ فِي ذَلِكَ بَيْنَ نَفْسِنَا وَاخْتِيَارِهَا فَاثِمًا
 بر ما و در بگردان در میان میان نغشها را و چندان خوش بر سر
 مُخْتَارَةً لِلْبَاطِلِ إِلَّا مَا وَفَّقْتَ أَمَّارَةً بِالسُّوءِ إِلَّا
 اختیار کننده باطل را مگر آنچه تو در بین ما فرمائید بی سر مگر
 مَا رَحِمْتَ اللَّهُمَّ وَإِنَّكَ مِنَ الضَّعِيفِ خَلَقْنَا وَعَلَى
 آنچه تو رحم کنی فدایت بر سر که تو را تا توانی از زنده ما را در
 الْوَهْنِ بَنَيْتَنَا وَمِنْ مَاءٍ مِهْمٍ ابْتَدَأْنَا فَلَاحُولَ
 سستی ما نهاد و ما را در زارت غار و غیره ابتدا نمود ما را بر سر و کنوا
 لَنَا إِلَّا بِقُوَّتِكَ وَلَا قُوَّةَ لَنَا عِنْدَنا إِلَّا بِعِزَّتِكَ
 ما مگر بقوت تو و توانی نیست ما مگر بقوت تو
 فَأَيُّدُنَا بِتَوْفِيقِكَ وَسَدِّدْنَا بِتَسَدِيدِكَ وَأَعِمْ
 بر توبت و ما را بتوفیق خود روان راست تا ما را به هدایت خود و کور گردان

وَأَزَلْنَا

ابصار قلوبنا عما خالف محبتك ولا تجعل اشيء

من جوارحنا نفوزا في معصيتك اللهم فصل على

محل واله واجعل همسا قلوبنا وحركا اعضاءنا

ولحان اعيننا ولبان السنين في موجيان توبك

حتى لا تقوتنا حسنة لتستحق بها جرائك ولا تفتينا

لنا سيئة نستوجب بها عقابك

وكان من غايته في الجلالة الله تعا

اللهم ان تشاء عنا ففضلك وان تشاء عنا

فبذلك فسهل لنا عفوك بمنك واجرنا من

عذابك بجزائك فانه لا طاقة لنا بعدلك ولا

لا حليمنا دون عفوك يا غني الاغنياء ها نحن

عبادك

اللهم

بجاء

عبادك بين يديك وانا افقر الفقراء اليك فاجبر من

فاقتنا بوسعك ولا تقطع رجائنا بمنعك فتكون

قد اشقيت من استسعد بك وحرمت من استرفدك

فضلك فالي من حينئذ منقلبنا عنك والايمن

مذ هبنا عن بابك سبحانك نحن المضطرون الذين

اوجبت اجابتهم واهل السؤل الذين وعدت الكشف

عنهم واشبه الاشياء بمشيتك واول الامور بك

في عظمتك رحمة من استرحك وغوث من

استغاث بك فارحم تضرعنا اليك واغننا اذ

طرحنا انفسنا بين يديك اللهم ان الشيطان

قد سميت بنا اذ شايغنا على معصيتك فصل

علا

شماقت بما هرگاه متابعت كنيم اورا برنا فرماني تو پس درود

عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَلَا تَسْمِئُهُ بِنَا بَعْدَ تَرْكِنَا إِيَّاهُ لَكَ

بر محمد و الله و حق ستمال کن در ایا بعد از آنکه ترک کرده باشیم او را باینکه

وَرَغِبْنَا وَكَأْمِنُ بِمَخْرَجِ خَيْرٍ عَنْهُ النَّيْكَ

در رغبت کرده ایم و گمان می کنم بخرج خیر از او بجز بدی

بِأَمْنٍ ذِكْرُهُ شَرَفٌ لِلذَّاكِرِينَ وَبِأَمْنٍ شُكْرُهُ فَوْزٌ لِلشَّاكِرِينَ

با امان ذکر او بزرگواری است برای یادکنندگان و با امان شکر او پیروزی است برای شکرگزاران

وَإِمْقَاتِ طَاعَتُهُ نَجَاةٌ لِلطَّبِيعِينَ صَبَلٌ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَ

و ای ایمنی که طاعت او است نجاتی است برای برداران است در وجود بر محمد و الله و

أَشْغَلُ قُلُوبَنَا بِذِكْرِكَ عَنْ كُلِّ ذِكْرٍ وَالسُّنْدُ بِشُكْرِكَ

مشغول کردن دلها را با ذکر تو از هر ذکر دیگر و سبب است شکر تو

عَنْ كُلِّ شُكْرٍ وَجَوَارِحُنَا بِطَاعَتِكَ عَنْ كُلِّ طَاعَةٍ فَإِنْ

از هر شکر و جوارح ما را با طاعت تو از هر طاعتی پس اگر

قَدَّرْتَ لَنَا فَرَاغًا مِنْ شُغْلٍ فَاجْعَلْهُ فَرَاغَ سَلَامَةٍ

مقرر کرده باشی برای ما فراغی از شغلی را پس بگردان آنرا فراغ سلامتی

لَا تَذُرْنَا فِيهِ تَبِعَةً وَلَا تَلْجُنَا فِيهِ سَامَةً حَتَّى

نگذارد ما را در آن گناهی و در نشاند ما را در آن دستگیری تا آنکه

يُضَرِّفَ عَنَّا كِتَابَ السَّيِّئَاتِ بِصِحْفَةٍ خَالِيَةٍ مِنْ

برود از ما کتاب گناهان گناهان را با صفحه خالی از

ذِكْرِ سَيِّئَاتِنَا وَتَبَوُّكَ كِتَابَ الْحَسَنَاتِ عَنَّا مَسْرُوبَةً

ذکر گناهان ما را و در خوردن تو کتاب نیکوکاران را از ما سرشار کن

بِمَا كُنْتُمْ مِنْ حَسَنَاتِنَا وَإِذَا انْقَضَتْ أَيَّامُ حَيَاتِنَا وَنَصَرْتُمْ

باینکه آنچه نوشته باشید از نیکوکاران ما در روز تمام شود ایام زندگی ما را و یاری کنید

در سجده

مَدَدُ أَعْمَارِنَا وَأَسْتَحْضِرْنَا دَعْوَتَكَ الَّتِي لَا بُدَّ مِنْهَا

در تمام عمر ما را و حاضر شو ما را خواتم تو که اجابت روزان

وَمِنْ أَجَابَتِهَا فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَاجْعَلْ خِيَامَ مَا

و از اجابت آن بران ای در سجده بر محمد و الله و بگردان خانه آن مهیبا

مَحْضٍ عَلَيْنَا كِتَابَةَ أَعْمَالِنَا تَوْبَةً مَقْبُولَةً لَا تَوْقِنَا

مستردمانه بر تو کتبی اعمال ما را توبه پسندیده که باز نماند ما را

بَعْدَهَا عَلَى ذَنْبِ اجْتِرَانِهَا وَلَا مَعْصِيَةٍ أَقْرَبْنَا مَا

بعد از آن بر گناهی که کرده ایم از ما و نه از ما فی کفر و شکر و شکر

وَلَا تَكْشِفْ عَنَّا سِتْرَ اسْتِرْتِهَ عَلَيَّ رُؤُسِ الْأَشْهَادِ

و در روزا برده را که پوشیده از ما در حضور و حصران

يَوْمَ تَبْلُو الْاِخْبَارَ عِبَادِكَ إِنَّكَ رَحِيمٌ بَيْنَ دَعَاكَ وَ

روزی که میان ما بی خبر از عباد تو ای خداوند رحیمتر که تو هر چه از ما بخواهد

مَسْتَجِيبٌ وَكَأْمِنُ بِمَخْرَجِ خَيْرٍ عَنِ النَّيْكَ لِمَنْ نَادَاكَ

در حاجت گشنده و گمان می کنم بخرج خیر از تو برای آنکه را که تو را ندا کند

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَبْنِي عَزْمَ سَلِّكَ خِلَالَ ثَلَاثٍ وَ

خدایا من تو را می بینم در روز سوال کردن تو سه فصلت

تَحَدُّوْنِي عَلَيْهِمْ أَحَدَةً وَاحِدَةً بِحَبْنِي أَحْرَامَتِ بِنَا بِطَائِرِ

در بران ما بر هر چه از آن تو یک فصلت با تو می بینم در روز سوال کردن تو

عَنْهُ وَهِيَ هَيْبَتِي عَنْهُ فَاسْرَعْتَ إِلَيْهِ وَنَعَى الْعَمَلِ

مردم از آن و من که در نزدی مرا از آن ای من شتابم بر آن رنجی که گناهان فرمود

بِهَا عَلَى فَضْلِكَ عَنْ شُكْرِهَا وَتَجِدُونِي عَلَى مَسْئَلِكَ

آن بر من ای بفضیلت تو در شکر آن و می بینم مرا در سوال کردن تو

در حاجت گشنده

تفضلت

تَفَضَّلَكَ عَلَيَّ مَنْ أَقْبَلَ بِوَجْهِهِ إِلَيْكَ وَوَفَدَكَ بِجِزْرِ
 تفصدا تو بر کسی که در آورد و فرود آمد
 ظَنَّهُ إِلَيْكَ إِذْ جَمِيعُ إِحْسَانِكَ تَفَضَّلَ مِنْكَ أَذْكَلُ نِعْمَتِكَ
 بجز آن سوی تو برای آنکه همه احسانهای تو تفضلت و بر آنکه همه نعمت
 ابْتَدَأَ فِيهَا أَنَا ذَا يَا إِلَهِي وَأَقِفْ بَابَ عِزِّكَ وَقِفْ الْمَسْتَقِيمَ
 ابتداست پس اینک من از خدا ای الهی ایستادم بدرگاه عزت تو ایستادم
 الذَّلِيلُ وَسَأَلْتُكَ عَلَى الْحَيَاةِ مِنْ سَوَالِ الْبَائِسِ الْمَجِيلِ
 خوار شده و سئوال کننده ام بر شرم زارم مانند سئوال محتاج بصریح
 مَقْرَأَكَ بَائِسٌ لَمْ أَسْتَسَلِمُ وَقَدْ أَحْسَانُكَ إِلَّا بِالْأَمَلِ
 اقرار کننده ام برای تو باینکه من قربان برداری تو کرده ام و هنگام جان تو مگر بیا
 غَرَضِيَانِكَ وَلَمْ أَجَلْ فِي الْحَالِ كُلِّهَا مِنْ أَمْنِيَانِكَ
 زنا فرمائی تو در حال نبودم در همه حالها همه آنها را زغمت تو
 فَهَلْ نَقِيعُنِي يَا إِلَهِي أَقْرَأِي عِنْدَكَ بِسُومَا الْكُتْبِ
 بیا ای نایق بید هر ایچند امری اقرارم نزد بیدر آنچه کرده ام
 وَهَلْ يَنْجِيْنِي مِنْكَ أَعْرَأِي فِي لَكَ بِقَبِيْحِ مَا رَتَكْتُمْ أَمْ
 و آیا نجات میدهد مرا از عذاب اعتراف من برای برستی آنچه می
 أَوْجِبْتَنِي فِي مَقَامِي هَذَا سَخَطَكَ أَمْ لِي مِنْهُ فِي وَقْتِ
 واجب شده است برای من در جای من خشم تو یا لازم شده مرا در وقت
 دَعَاؤِي فَقَدْ سَبَّحْتُكَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَذَفَعْتَ
 دای من را عقوبت تو بیا که زهرست تو زهر منم از تو و حال من که گناه
 لِي بَابُ التَّوْبَةِ إِلَيْكَ بَلْ أَقُولُ مَقَالَ الْعَبْدِ الذَّلِيلِ
 من در تو بیا بسو خستیم بلکه میگویم من شکر گفتن بنده از بیا

الظالم

الظَّالِمِ لِنَفْسِهِ الْمُسْتَحْفِيفِ مَحْرَمَةِ رَبِّهِ الَّذِي عَظُمَتْ
 ستمکار بر نفس استخفاف کننده بجز آنکه درود کار خود که بزرگ شده
 ذُنُوبُهُ فَجَلَّتْ وَادْبَرَتْ أَيَّامُهُ قَوْلُكَ حَتَّىٰ إِذَا رَأَىٰ مَلَأَهُ
 گناهان او پس بزرگ شد و برکشید روزگار او پس برکشید تا آنکه بدست
 الْعَمَلِ قَدْ انْقَضَتْ وَغَايَةُ الْعَمْرِ قَدْ انْتَهَتْ وَابْقَىٰ نَبْرَتُهُ
 عملش تا که بپرسیده بود در نهایت زندگی او پس را که گفته شد و بقیه داشت
 مَحْيَرًا لَهُ مِنْكَ وَلَا مَهْرَبَ لَهُ عَنْكَ تَلَقَّاكَ بِالْأَنَا
 کن زغمت روز تو در گریز کار نیست او را ز تو در آورده جو بسیار
 وَأَخْلَصَ لَكَ التَّوْبَةَ فِقَامُ إِلَيْكَ بِقَلْبٍ ظَاهِرٍ نَفْسِي
 و خالص گردانیدم برای تو توبه را پس بسیار با دست با دل و با کز به
 دَعَاكَ بِصَوْتِ حَائِلٍ خَفِيَ قَدْ نَطَّاطَا لَكَ فَامْنَحْنِي
 خواند ترا با و از تغییر یافته و دستم تحقیق که فرود من برای توبه منی
 نَكْسًا سَأَسْأَلُكَ فَاثْنَيْ قَدْ أَرْضَيْتَ خَشِيْتَهُ رَجُلِيهِ
 و بزرگ کننده سر خود را بر من داشته بر عفت انداخته ترس او را ز تو با ما را او را
 عَرَفْتُ دَمُوعَ خَدَيْهِ يَدْعُوكَ بِأَرْحَمِ الرَّاحِمِينَ
 و عرق کردم اشک او در خا زمامی او را میخواست ترا که ای مهربان ترین مهربانان
 وَيَا أَرْحَمَ مَنْ أَنشَأَهُ الْمُسْتَرْحِمُونَ وَيَا أَعْظَمَ مَنْ طَابَ
 دای بخشاننده تر از هر که مگر بر بدرگاه او شد طلب حمت کننده ن دای مهربان
 بِرِ الْمُسْتَغْفِرِينَ وَيَا مَنْ عَفْوُهُ أَكْثَرُ مِنْ نَفْسِهِ وَيَا
 و یا دای آمرزش خوانان و ای آنکس که عفو او بیشتر است از غضب او و آمرزش
 رِضًا أَوْ فَرْحًا مِنْ سَخَطِهِ وَيَا مَنْ مَحَدَّ إِلَىٰ خَلْقِهِ مَحْسِنٌ
 که خوشنود او زیاد است از خشم او و ای آنکس که تمت نهاده بر خلق خود بیک

خاميل

الظالم

التَّجَاوُزَ وَيَأْمَنُ عَوْدَ عِبَادِهِ قَبُولَ الْإِنَابَةِ وَيَأْمَنُ
 در گذشتن و امانت که عبادت فرموده شد کمال خود را بپذیرفتن بازگشتن ایشان را امانت
 اسْتَصْلَحَ فَاسَدَهُمْ بِالتَّوْبَةِ وَيَأْمَنُ رَحْمَىٰ مِنْ فِعْلِهِمْ
 با صلح بکار کرد و استیفاء شدگان را بپذیرد و امانت را در حق خود از گذشتن ایشان
 بِالْيَسِيرِ وَيَأْمَنُ كَأَنَّهُ قَلِيلُهُمْ بِالْكَثِيرِ وَيَأْمَنُ خَمَلَهُمْ
 با آسانی که در امانت بود و امانت را در حق خود از گذشتن ایشان
 إِجَابَةَ الدُّعَاءِ وَيَأْمَنُ وَعَدَّهُمْ عَلَىٰ نَفْسِهِ بِتَفَضُّلِهِ
 اجابت دعا را در امانت و عدو داد و این را بر نفس خود بتفضل خود
 الْجَزَاءَ مَا أَنَا بِأَعْصَىٰ مِنْ عَصَاكَ فَغَفَرْتَ لَهُ وَمَا أَنَا
 بدادش را نسیم از عاقبت کسی که نافرمانی تو کرده پس آمرزید مرا در امانت
 بِاللَّوْمِ مِنْ أَعْدَائِكَ فَغَفَرْتَ لَهُ وَمَا أَنَا بِظَلَمٍ
 امانت زده مرا که عذر آرد از بسوی من بر منی از امانت نسیم از استغفار تو که
 ثَابِتًا لِيكَ فَعَدَّتْ عَلَيْهِ أَتُوبُ إِلَيْكَ فِي مَقَامِي هَذَا
 که با تو ثابت است و عفو تو بر من است و توبه میکنم بفرز در این مقامی هاست
 تَوْبَةٍ نَادِمٍ عَلَىٰ مَا فَرَطَ مِنْهُ مُشْفِقٍ مِمَّا اجْتَمَعَ عَلَيْهِ خَالِصِ
 توبه کسی که پشیمان است بر آنچه از من تراشیدت و نسیم از آنچه بر من رسیده است
 الْحَيَاةِ مِمَّا وَقَعَ فِيهِ عَالِمٍ بَانَ الْعَفْوِ عَنِ الذَّنْبِ الْعَظِيمِ
 نسیم از آنچه در دنیا افتاد در امانت دانست با اینکه عفو کرد از گناه بزرگ
 لَا تَبْعَاظُكَ وَأَنَّ التَّجَاوُزَ عَنِ الْأَثْمِ الْجَلِيلِ لَا يَسْتَصْبِحُ
 بر تو بزرگ نماند و اینکه در گذشتن از گناه بزرگ بر تو بزرگ نماند
 وَأَنَّ أَحْمَالَ الْجَنَائِبِ الْفَاحِشَةِ لَا يَتَكَادَرُكَ وَأَنَّ
 دانکه بر دوشین جرمهای گناهانه در گذشتن بر تو شاق نیست دانکه

بازگشتن

أَحَبَّ عِبَادِكَ إِلَيْكَ مَنْ تَرَكَ الْأَسْتِكْبَارَ عَلَيْكَ وَ
 دانکه دوستترین منبگان تو بر تو کسی است که ترک کند کردگشسته را
 جَانِبَ الْأَصْرَارِ وَلِزِمَ الْأَسْتِغْفَارَ وَأَنَا أَبْرُو إِلَيْكَ مِنْ
 در دور کرد از استیفاء بر گناه و ملازم شد طلب آمرزش و من بیاورم بفرز تو از
 أَسْتِكْبَرٍ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ أَنْ أَحْتَرَّ وَأَسْتَغْفِرُكَ لِمَا
 آنچه بر گشتم و پناه میجویم از اینکه استیفاء کنم گناه و آمرزش منبوانم از تو برای
 قَصْرَتْ فِيهِ وَأَسْتَعِينُ بِكَ عَلَىٰ مَا عَجَزْتُ عَنْهُ اللَّهُمَّ
 نسیم کرده ام در آن و بر تو میجویم بفرز تو بر آنچه عجز مانده ام در آن نسیم
 صِلْ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَهَبْ لِي مَا يَجِبُ عَلَيَّ لَكَ وَعَافِنِي
 در روده بر محمد و آل او بگشست مرا آنچه در حق است بر من بر اهل تو و عافیت مرا
 مِمَّا اسْتَوْجِبُهُ مِنْكَ وَأَجِرْنِي مِمَّا يَخَافُهُ أَهْلُ الْأَسْأَلِ
 از آنچه بر ادرار شده ام از تو و از آنچه مرا از تو میترسند از آن که در امانت
 فَإِنَّكَ مَلِيٌّ بِالْعَفْوِ مَرُوحٍ لِلْمَغْفِرَةِ مَعْرُوفٍ بِالتَّجَاوُزِ
 پس بدستی که توکل بذرت در امانت عفو است بر امانت و مشهور بر گذشتن
 لَيْسَ لِحَاجَتِي مَطْلَبُ سِوَاكَ وَلَا لِذَنْبِي عَافِرٌ غَيْرُكَ
 دانکه امانت نیست حاجت مرا مطلق غیر تو و نسیم گناه مرا از تو غیر تو
 حَاشَاكَ وَلَا أَخَافُ عَلَىٰ نَفْسِي إِلَّا مَا كَانَتْ أَنْكَ أَهْلُ
 حاشا که نیست و نسیم از آنچه بر نفس خود در خطر کردم جز آنکه بر اهل تو
 النَّفْسِ وَأَهْلُ الْمَغْفِرَةِ صِلْ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَ
 بر اهل تو بگشست و اهل آمرزش در روده بر محمد و آل او بگشست
 حَاجَتِي وَأَجِرْ طَلِبَتِي وَأَعْفِرْ ذَنْبِي وَأَمِنْ خَوْفِ نَفْسِي
 حاجت مرا بپرداز و طلب مرا و پناه بده مرا و امانت ساز تو مرا

بازگشتن

انك على كل شيء قدير وذلك عليك يسر امين يا ذا الجلال

وكان في غيبته في الجوارح الى الله

الثالث عشر

اللهم ما بيني وبينك من حاجات ويا من عنده نيل
الطلب يا من لا يبيع نعمة بالاثمان ويا من لا يبدل
عطاياه بالامنيان ويا من لا يستغنى ولا يستغنى
ويا من يرفع رغبته ولا يرفع رغبته ويا من لا يرفع رغبته
المسائل ويا من لا يبدل حكمته الوسائل ويا من
لا يقطع عنه حوائج المحتاجين ويا من لا يعيب
الداعين مدحت بالغباء عن خلقك ويا من لا يرفع
عنهم ونسبهم الى الفقر وهم اهل الفقر اليك من كل
حاول سد خلتهم من عندك ودام صرف الفقير عن
كفره بسننك في رخص حاجته ويا من لا يرفع رغبته

نفسه

نفسه بك فقد طلب حاجته في مظانها واني طلبته

حمله

من وجهها ومن توجهه بحاجته الى احد من خلقك

سبب مجاهدونك فقد تعرض للجرمان واستحق

عندك فوت الاحسان اللهم ولي اليك حاجه قد

عنها جهد وبقطعت من حاجه وسؤلك في نفسه

الى من ترفع حوائجه اليك ولا تستغنى في طلباته

وهي نلة من لئ الخاطئين وعشره من اثنا عشر

تم انبثت بيدك في من غفلته وهضت توفيقك

من لي ونكصت بتسديدك عن عثرته وقلبت سبحان

وكيف يسئل محتاج محتاجا واني برغبته

الى معديم فقصدتك يا اله بالغبه اليك وقلبت

عليك

بسر فقيرم يرفصدك ودم تمل انجد من رغبته

عَلَيْكَ رَجَائِي بِالثِقَةِ بِكَ وَعَلَيْتُ أَنْ كَثِيرًا مَا سَأَلْتُكَ
بر تو امیدم و اعتماد بسیار آنچه در دستم که بسیار آنچه بر تو میگویم ترا
 بِسِرِّي وَجُدِّكَ وَأَنْ خَطِيرًا مَا اسْتَوْهَيْتُكَ حَقِيرًا فِي
مانند در تو انگری تو را آنچه بزرگ آنچه خواستم آن میگویم از تو خفیه در
 وَسُوءِكَ وَأَنْ كَرَمَكَ لَا يَصْبِقُ عَنْ سُؤَالِ أَحَدٍ وَأَنْ
خود دوست تو را که کرم تو شک نماند از سوال احدی و آنچه
 يَدُكَ بِالْعَطَايَا أَعْلَى مِنْ كُلِّ بَدَأِ اللَّهُمَّ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
دست تو بماند بلندتر است از هر دستی خداوند را بر محمد
 وَالْإِهْوَاجِ بِكَرَمِكَ عَلَى التَّفْضِيلِ وَلَا تَجْلِسْ بَعْدَكَ
دال بجز در بارگن مرا بعد از تو بر تفضیل و بارگن مرا بعد از خود
 عَلَى الْأَسْتِحْقَاقِ فَإِنَّا بَأْوَلِ رَاغِبٍ رَغِبَ إِلَيْكَ
بر استحقاق هستیم من ادل کسی که رغبت نموده بودم بر تو
 فَأَعْطِنَاهُ وَهُوَ سَيَحْتَقِ الْمَنَعُ وَالْأَبْوَلِ سَأَلْتُكَ
بر تو عطا فرموده اند و او را عطا کند از تو اولر منع بهر چه هستیم اول سوال کننده که سوال
 فَأَفْضَلْتَ عَلَيْهِ وَهُوَ سَيُوجِبُ الْحَرَمَانَ اللَّهُمَّ صَلِّ
ترا بر فضل کرده باشی بر او و حال آنکه او مستوجب محروم بودی خداوند در حق
 عَلَى مُحَمَّدٍ وَالْإِهْوَاجِ بِكَرَمِكَ عَلَى التَّفْضِيلِ وَلَا تَجْلِسْ بَعْدَكَ
بر محمد دال او را دانی و عطا می فرماید و از خواستار تو بودی
 وَلِئِنْ رَغِبِي رَجَائِي وَصَوْتِي سَامِعًا وَلَا تَقْطَعُ رَجَائِي
در از تو مرا درم کنند و در از تو مرا شنود و بر امید مرا
 عَنْكَ وَلَا تَبْتِ سَبَبِي مِنْكَ وَلَا تَوَجِّهْنِي فِي حَاجَتِي
از تو و عمل سبب مرا از تو در در باره عملی مرا در این حاجت

هذه

هَذِهِ وَغَيْرَهَا إِلَى سِوَاكَ وَتَوَلَّيْتَنِي بِمَنْحِ طَلْبَتِي وَقَضَا
دستور غیر این بودی غیر غرضت و متولی کار من بودی بر آوردن طلبت و قضا
 حَاجَتِي وَبِنَيْلِ سُؤْلِي قَبْلَ زَوَالِي عَنْ مَوْقِفِي هَذَا
حاجت من را باطن سوال من پیش از رفتن من از این جا بخداوند رسان کردی
 فِي الْعَسِيرِ وَحَسْبُ تَقْدِيرِكَ لِي فِي جَمِيعِ الْأُمُورِ صَلِّ
تو برای من دشوار آوردی و بس که تقدیر تو برای من در همه کارها در هر چه
 عَلَى مُحَمَّدٍ وَالْإِهْوَاجِ بِكَرَمِكَ عَلَى التَّفْضِيلِ وَلَا تَجْلِسْ بَعْدَكَ
بر محمد دال او را در هر چه تفضیل فرماید بر محمد
 لِأَبْدِهِا وَأَلَامُنْهِيَ لَا مَدَهَا وَاجْعَلْ ذَلِكَ عَوْنًا لِي
زمان او را در دشمنانم است از او و نکردان من را بر ما من سر کار من
 وَسَبَبًا لِتَجَاحُ طَلْبَتِي إِلَيْكَ وَاسْعُ كَرِيمًا وَمِنْ حَاجَتِي
دلیل بر آمدن حاجت من بهرستی که تو واسعی کریمی در هر چه حاجت من
 يَا رَبِّ كَذَا وَكَذَا وَتَذَكَّرْ حَاجَتَكَ ثُمَّ لَسْجُدًا وَقَوْلًا
ای سرور و کار من خفیه چنین و ذکر می میکنم حاجت خود را پس سجد میکنم و بگویم
 فِي سُجُودِكَ فَضْلَكَ الْإِسْنَةَ وَاحْسَانًا لَكَ فَاسْأَلُكَ
در سجده و خوف که تفضل فرماید از تو داد مرا و حال تو را از منم سوال
 بِكَ وَمُحَمَّدٍ وَالْإِهْوَاجِ بِكَرَمِكَ عَلَى التَّفْضِيلِ وَلَا تَجْلِسْ بَعْدَكَ
بیتکم ترا بجز خودی محمد دال او در هر چه بر این کار که نکردی مرا منم سوال
 وَكَانَ مِنْ عِنْدِكَ عَلِيمًا بِمَنْحِ طَلْبَتِي وَاجْعَلْ
 مَا مِنْ لِي خَفِي عَلَيْكَ أَنَا أَوْ الْمُظْلِمِينَ وَبِأَمْنٍ لِي فِي حَاجَتِي
بر آنکه بر من پنهان نیست نزد خیرکار داد همان و بر آنکه مخفی نیست

الحاج

هذه

فِي قَصَبِهِمْ إِلَى شَهَادَاتِ الشَّاهِدِينَ وَيَأْمَنُ قَرِيبَتْ
 در حکایتها بر ایشان بگواهر دادن کورمان و ای آنکه نزدیک است
 نَصْرَتَهُ مِنَ الظُّلْمِ مِثْلَ مَا يَمُنُّ بَعْدَ عَوْنِهِ عَنِ الظُّلْمِ
 یار او در شتم رسیدگان دای آنکه جوهر است مدد او در شتمکاران
 قَدْ عَلِمْتُ يَا إِلَهِي مَا نَالَنِي مِنْ فُلَانِ بْنِ فُلَانٍ مِمَّا حَطَرْتُ
 تحقیق که میدانی ای خدای من آنچه رسید مرا از فلان پسر فلان از آنچه حرام کرده
 وَأَنْتَ هَكَذَا مِنْ مِمَّا حَزَبْتَ عَلَيْهِ بَطْرًا فِي نِعْمَتِكَ عِنْدَهُ
 و دانستی آنچه از غلبه کرده بر من از منزه آنچه فرموده او را از زود در نعمت تو که زود
 وَأَغْرَارًا بِنِكَرِكَ عَلَيْهِ اللَّهُمَّ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 و غفلت او را از انکار تو بر او خداوند درود بر محمد و آل او
 وَخَذَّ ظَلَمِي وَعَدُوِّي عَنِ ظَلَمِي بِقَوْلِكَ وَأَفْلَلُ حَلْدَهُ
 و بگردانم مرا و دشمنم مرا از شتم کردن بر من بقوت خود و شکن شدن او را
 عَنِ بَيْدَتِكَ وَأَجْعَلْ لَهُ شُغْلًا يَمْلِكُهُ وَعَجْزًا
 از من بقدرت خود و بگردان برای او شغلی در زود خفتن و عجزی
 عَمَّا يَأْتِيهِ اللَّهُمَّ وَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَلَا تُسَوِّغْ
 از آنچه تقدیر میکند از منی خداوند درود بر محمد و آل او در وادار
 لَهُ ظَلَمِي وَأَحْسِنْ عَلَيْهِ عَوْنِي وَأَعْصِمْنِي مِنْ مِثْلِ
 بر او شتم کردن مرا و بنور او برود در مانند حال او و بگردان مرا از زاری
 أَنْفَالِهِ وَلَا تَجْعَلْنِي فِي مِثْلِ حَالِهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى
 کردمای او و بگردان در مانند حال او خداوند درود بر
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَعِدْ فِي عَلَيْهِ عَدُوِّي حَاضِرًا تَكُونُ
 محمد و آل او و یار او در و مراد او را ای آنکه حاضر بود باشد از

عَنْظُ

غَيْظِي بِهِ شِفَاءً وَمِنْ خَفَى عَلَيْهِ وَفَاءً اللَّهُمَّ صَلِّ
 خشم من بر او شفائی و از کینه من بر او و وفای خداوند درود
 عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَعَوِّضْنِي مِنْ ظُلْمِي لِعَفْوِكَ وَأَبْدَلْهُ
 بر محمد و آل او و عوض ده مرا از شتم او بر من عفو خود را و بگردان
 لِسَوْصِنَعِهِ بِرَحْمَتِكَ فَكُلُّ مَكْرُوهٍ جَلْدٌ وَ
 کرد او را با همه رحمت خود را پس هر تا خوشتر اندک است نزد تو
 سَخَطِكَ وَكُلُّ مَرْزِيَةٍ سَوَاءٌ مَعَ مَوْجِدِكَ اللَّهُمَّ فَكُلُّ
 فرود و هر مصیبتی همراه است با وجود غضب تو خداوند بگردان
 كَرِهْتَكِ أَنْ أَظْلِمَ فَنَفْسِي مِنْ أَنْ أَظْلِمَ اللَّهُمَّ لَا أَشْكُو
 ناخوش در شتمی بر من ای که شتم بر من کرده شرمین خود را بر من ای که شتم کنم خدایا
 إِلَيْ أَحَدٍ سِوَاكَ وَلَا أَسْتَعِينُ بِحَاكِمٍ غَيْرِكَ حَاشَا
 بهر کسی غیر تو و یار من هیچ کس بجای تو غیر تو
 فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَلِّ دُعَائِي بِالْإِجَابَةِ وَأَقْرَبِ
 پس درود بر محمد و آل او و بگردان دعای مرا با حاجت و نزدیک
 شَكَائِي بِالْتَّعْبِيرِ اللَّهُمَّ لَا تَقْنَنَّ بِالْقَطْرِ مِنْ أَنْفَالِي
 شکایت مرا با تعبیر خداوند ای میازمای مرا بنویس که از عدل تو
 وَلَا تَقْنَنَّ بِالْأَمِنْ مِنْ أَنْكَارِكَ فَيَصْرَ عَلَى ظَلَمِي وَتَجْزِي
 و میازمای او را باین شدت از غنا تو پس اصرار نماید بر شتم من
 بِمَجْعٍ وَعَرَفْنِي عَمَّا قَلِيلٌ مَا أَوْعَدْتَ الظَّالِمِينَ وَعَرَفْنِي
 بکن ای من و شناسان برود آنچه وعده داده شتمکاران را و شناسان را
 مَا أَوْعَدْتَ مِنَ اجَابَةِ الْمُضْطَرِّينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
 آنچه وعده فرموده در اجابا بیچارگان خداوند درود بر محمد

وَالله

رَضِيَتْ

وَالِهٍ وَوَفَّقَنِي لِقَبُولِ مَا قَضَيْتَ لِي وَعَلَى وَرَضِيَتْ
 دال او ووقفنده مرا به نيزمين آنچه بسندیده باشي در بزم و خوشه سازي
 بِمَا اخَذْتَ لِي وَمَنِي وَاهْدِنِي لِلَّتِي هِيَ اَقْوَمُ وَاسْتَعْلِنِي
 آنچه گرفت براي من و مني و در آنچه در راه نماي مرا بر او هر که آن در است گرا و بجا
 بِمَا هُوَ اسَلَّمَ اللَّهُمَّ وَإِنْ كَانَتْ الْخَيْرَةُ لِي عِنْدَكَ فِي
 آنچه آن سالم تر است عدالت و اگر بهيبت خيرت نزد علم نزد
 تَاخِرًا لِاِخْتِيارِي وَتَرِكَ الْأَنْتِقَامَ مِمَّنْ ظَلَمْتَنِي يَوْمَ
 تاخير گرفتن ظلمت براي تو و ترك انتقام از كسي كه بر من ظلم کرده تا زود
 الْفَضْلُ وَجَمَعَ الْخَصْمَ فَصَلَّ عَلَيَّ مُحَمَّدٌ وَالِهُ وَابِي فِي
 فضل جمع خصم و صلوات محمد بر من و وال او در وقت و
 مِنْكَ بِنِيَّةٍ صَادِقَةٍ وَصَبْرٍ ذَائِمٍ وَاعِدْنِي مِنْ سَوْءِ
 در جانب خود به نيت راست و صبر بهيبت و شاه ده مرا زود
 الرَّغْبَةِ وَهَلِّعْ أَهْلَ الْحَرْصِ وَصَوِّرْ فِي قَلْبِي مِثَالَ
 رغبت و از غم اهر عرص و بكار در دل من مثال
 مَا ادْخَرْتَ لِي مِنْ ثَوَابِكَ وَاعْدِدْ لِي لِي خَصْمٍ مِنْ جِزَائِكَ
 چه بر آنكه ذخيره کرده باشي از ثواب خود و مهيا کرده باشي خصم من از جزاي خود
 وَعَقَابِكَ وَاجْعَلْ ذَلِكَ سَبَبًا لِفَنَائِعِي بِمَا قَصِدُ
 و عقاب خود و بگردان اينها سبب فائدت من آنچه بخواهم
 وَثِقْنِي بِمَا تَخَيَّرْتَ امِينٌ رَبُّ الْعَالَمِينَ إِنَّكَ وَالْفَضْلُ
 و اعتماد من آنچه بسندیده باشي و امانت كن از پروردگار عالميان چه بترسد تو صاحب فضل
 الْعَظِيمِ وَأَنْتَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
 بزرگ و تو بر من هر چه تواني

فكان

الذخيرة

وَكَانَ مِنْ عِبَادَةِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي تَالِبٍ كَرِيمِ الْأَوْلِيَّةِ
 و كان من عبادت علي بن ابي طالب كرم اوليت
 اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ عَلَى مَا لَمْ أَزَلْ أَنْتَصِرُ فِيهِ مِنْ سَلَامَةٍ
 خداوند اتمزيست سپاس براهي چه نكوت سپاسم در آن روز شدستي
 بَدَنِي وَكَانَ الْحَمْدُ عَلَيَّ مَا أَحْدَثَتْ لِي مِنْ عِلَّةٍ فِي جَسَدِي
 بدن من و در مراتب سپاس براهي عادت نكوت بن زحماتي در بدن من
 فَمَا ادْرِي يَا إِلَهِي الْخَالِئِينَ أَحَقُّ بِالشُّكْرِ لَكَ وَأَيُّ
 پس چه دانم اي خداوند اتمزيست درين دو عادت سر اوله كرا بگر براي تو و كدام
 الْوَقْتِئِنْ أَوْلَى بِالْحَمْدِ لَكَ أَوْ قَدْ أَصَحَّ إِلَيْهِ هُنَّافِي
 درين دو وقت سر اوله كرا بگر بجه تو آيا وقت شدستي كه كوز را خطه
 فِيهَا طَيِّبَاتٌ رِزْقِيكَ وَنَشِطَتِي فِيهَا لَا ابْتِغَاءَ عَرْضًا
 در آن روزگار نيزه حظه و نكوت دادن مرا در آن براي طلب غرضي تو
 وَفَضْلِكَ وَقَوَّيْتَنِي مَعَهَا عَلَيَّ مَا وَفَّقَنِي لَهُ مِنْ طَلَبِ
 و فضل تو و تواناي داد مرا بآن براي چه كه لوست داد مرا بآن ز طاعت خود
 أَمْ وَفَتْ الْعِلَّةَ الَّتِي مَحَصَّنْتَنِي بِهَا وَالنِّعَمَ الَّتِي أَحْفَنْتَنِي
 يا در وقت مهارت كه هفتي كرا مرا بآن و نعمتهاي كه محصن دادني مرا
 بِهَا تَخْفِيفًا لِمَا نَقَلْتُ بِهِ عَلَى ظَهْرِي مِنَ الْخَطِيئَاتِ
 بآن براي سبك كردن آنچه كرا بآن بر پشت من ز كسيان
 وَتَطْهِيرًا لِمَا الْغَسَّتَنِي فِيهِ مِنَ السَّيِّئَاتِ وَنَبِيئِمَا
 درايه بگر كردن ز آنچه غمزه دادم در آن ز كسيان درايه بگر كردن ز
 لِنَسْأَلِ التَّوْبَةَ وَتَذَكِيرًا لِمَا كَوَّبْتَنِي بِهِمِ النَّعْمَةَ
 بخواه گرفتن توبه و ياد آردن ز كراي كسيان نعمت بديم تو

فكان

وَفِي خِلَالِ ذَلِكَ مَا كَتَبَ لِي الْكَلِمَاتُ مِنْ رِزْقِي
در نهی این جهان آنچه نوشته برای من است که از کلماتی
 الْأَعْمَالِ مَا أَفَلَتَ فِكْرِيهِ وَلَا لِسَانِ نَطْقِيهِ
بجز آنچه از دل در آن فکر کرده و زبان در آن نطق کرده
 وَلَا جَارِحَةٍ تَكَلَّفُهُ بَلْ إِضًا لِأَمْنِكَ عَلَيَّ وَأِحْسَانًا
و عضو شغف آن کشید بلکه از دور نغمه بر من داد و احسان
 مِنْ صَنِيعِكَ يَا اللَّهُمَّ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَزِيَارَتِهِ
از امر تو ای خداوند ترا پس صلوات بر محمد و آل او و زيارت کردن
 أَلَيْسَ مَا رَضَيْتَ لِي وَيَسَّرَ لِي مَا أَحَلَّتْ لِي وَطَهَّرَ لِي
بجز چیز را که پسندیده بر آردم و آسان کردان برای من چیز را که فرموده آید بمن از چهار روزگی بران
 مِنْ دَكْنِ مَا سَلَفَتْ وَأَمَحَّ عَنِّي شَرَّ مَا قَدَّمَتْ وَأَحَلَّتْ لِي
مراد آنچه پیش کرده ام و محو کن از من بد را آنچه پیش فرستاده و بفرمان
 حَلَاوَةَ الْعَافِيَةِ وَازِقْنِي بَرْدَ السَّلَامَةِ وَاجْعَلْ
بهر من خلدستی را و سخن مرا خنک سد من را و بگردان
 مَخْرَجِي عَنِ عِلَّتِي إِلَى الْعَفْوِكَ وَمَتَّحُوْنِي عَنْ صَرَعَتِي
برداشتن مرا از این بیماری بر سر عفو تو و گردیدن مرا زاین اقلان من
 إِلَى اتِّجَارَتِكَ وَخَلِّصْ مِنْ كَرْبِي إِلَى رَوْحِكَ وَ
بوی تجارز تو و خلد صبر مرا از این آلودگی بر سر راحت تو
 سَلَامَتِي مِنْ هَذِهِ الشَّدَةِ إِلَى فَرْجِكَ يَا اللَّهُمَّ الْمُنْفِصِلَ
سد من را از این سختی بوی شدت را تو بدستی تو نغمه کشیده جان
 الْمُنْطَوِّلَ بِالْأَمْنَانِ الْوَهَّابِ الْكَرِيمِ ذَوِ الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ
و عطا کننده نعمت بسیار بسیار بخشنده کریم صاحب بزرگواری

بِالْأَحْسَانِ

وكان

عَنْ عَائِشَةَ
السَّابِقِ

وَكَانَ مِنْ عَائِشَةَ إِذَا سَفَّحَتْ لِي بِأَقْوَمِ عَيْنِهَا
 اللَّهُمَّ يَا مَنْ بِرَحْمَتِهِ كَسَتْ خَيْبُ الدُّنْيُونَ وَيَا مَنْ لِي ذِكْرُ
خداوند ای آنکه که رحمت او طبع فریب بر میکند که کسان و از آنکه که بسوزد با
 أَحْسَانًا يَفْرَعُ الْمُضْطَرُونَ وَيَا مَنْ يُخَفِّضُهُ بِنَجْوَى الْخَاطِئُونَ
احسان او پناه میدهد به کارکنان و از آنکه از ترس او با و از من خفا کارکنان
 يَا مَنْ كَلَّمَ مَسْتُوحًا غَرِيبًا يَا فَرَجَ كُلِّ مَكْرُوبٍ كَيْبِ
ای آنکه که بر میداشته غریب و از آنکه که هر مجنون دشمنی
 وَيَا غَوْثَ كُلِّ مَخْذُولٍ فَرِيدٍ وَيَا عَصَدَ كُلِّ مَحْتَاظٍ طَبِ
و از فریب رس بر خاشاک نهانی و از هر درگاه هر محتاج دانه شده
 أَنْتَ اللَّهُ وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَعِلْمًا وَأَنْتَ الَّذِي
تو ای آنکه کنجایش را در هر چیز را از در رحمت و علم و تو ای آنکه
 جَعَلْتَ لِكُلِّ مَخْلُوقٍ فِي نِعْمِكَ سَهْمًا وَأَنْتَ الَّذِي عَفَوْتَ
گردانید هر آنچه بود در نعمت رحمت تو ای آنکه بخشید او
 أَعْلَى مِنْ عِقَابِهِ وَأَنْتَ الَّذِي سَعَتْ رَحْمَتُهُ أَمَامَ عَضْبِهِ
بلندتر است از عقاب او و تو ای آنکه بر سر رحمت او بن پیش اعضا او
 وَأَنْتَ الَّذِي عَطَاوَهُ أَكْثَرَ مِنْ مَنَعِهِ وَأَنْتَ الَّذِي سَعَتْ
و تو ای آنکه عطا او بیشتر است از منع او و تو ای آنکه کنجایش
 الْخَلَائِقِ كُلِّهَا فِي وَسْعِهِ وَأَنْتَ الَّذِي لَا يَرْتَعِبُ فِي خَلْقِ
خلاقین را در تو آنکه رخصه و تو ای آنکه رعبت نمیکند از خلاقین و آنکه
 مَنْ أَعْطَاهُ وَأَنْتَ الَّذِي لَا يَفْرَطُ فِي عِقَابِ مَنْ عَصَاكَ
کس که عطا کرد و تو ای آنکه از حد در نمیکند در عقاب کس که نافرمان او کند و منم

بِالْإِحْسَانِ

يَا إِلَهِي عَبْدُكَ الَّذِي أَحْرَبْتَهُ بِالِدُّعَاءِ فَقَالَ لِيَنَّكَ وَ
در مضای نه سینه تو که فرموده او را به جا کردن بر گفت بیگ
 سَعْدِيكَ هَا أَنَا ذَا يَا رَبِّ مَطْرُوحٌ بَيْنَ يَدَيْكَ أَنَا الَّذِي
دسته بیگت بین اجابت کرد من اینکه از روی دعا که افشاده ام بیال در صورت تو منم
 أَوْقَرْتُ الْخَطِيئَةَ بِأَظْهَرِهِ وَأَنَا الَّذِي أَفْتَنَ الذُّنُوبَ عَمْرَهُ
که گران ساختن گناهان بخت او را دهنم آنکه فانی ساختن گناهان او را
 وَأَنَا الَّذِي مَجَّهَلَهُ عَصَاكَ وَلَمْ تَكُنْ أَهْلًا مِنْهُ لِذَلِكَ
دهنم آنکه بنادانی خود تا زمانی که کردی دور از روی نهی نزد آیت تو
 هَلْ أَنْتَ يَا إِلَهِي رَاحِمٌ مَنْ دَعَاكَ فَأَبْلَغَ فِي الدُّعَاءِ أَمْ
ای تو در مضای رحمت کننده کسی را که ترا بخواند پس چه صانعی در دعا با
 أَنْتَ غَافِرٌ لِمَنْ بَكَكَ فَاسْتَرْعَ فِي الْبُكَاءِ أَمْ أَنْتَ مُجَاوِزٌ
تو آمرزنده کسی را که بر تو گریه نماید در گریه با تو در گذرنده
 عَمَّنْ عَفَرَكَ وَجْهَهُ تَدَلُّلاً أَمْ أَنْتَ مُغْنٍ مَنْ شَكَى
از گناه کسی که بر خاک آید روی خود را به تو از روی غافری با تو بی نیاز گرداننده کسی را که
 إِلَيْكَ فَفَرَّهْ تَوَكَّلًا يَا إِلَهِي لَا تَحِبُّ مَنْ لَا يَجِدُ مَعْطِيًا
ببر تو اصرار خود را از روی توکل در مضای تو سید ساز کسی را نمی آید غلام کننده
 غَيْرِكَ وَلَا تَخْذُلُ مَنْ لَا يَسْتَعِينُ عِنْدَكَ بِأَحَدٍ وَوَدَّكَ
جز تو را در تو او که گران کسی را که بی نیاز نیفتد از تو کسی غیر تو
 إِلَهِي فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَلَا تَعْرِضْ عَنِّي وَقَدْ أَقْبَلْتُ
در مضای پس در صومعه محمد و آل او در و گردان از من دعای آنکه در آوردم
 عَلَيْكَ وَلَا تَحْرِمْنِي وَقَدْ رَغِبْتُ إِلَيْكَ وَلَا تَجْهَنِّي
ببر تو در محروم کن مرا دعای آنکه رغبت نمودم به تو و من بر منم از من

نمک کنده

باز کرده

بِالرَّبِّ وَقَدْ أَنْصَبْتُ بَيْنَ يَدَيْكَ أَنْتَ الَّذِي وَصَفْتَ
دست تو دعای آنکه بسپارده ام ما بین دست قدرت تو تویی آنچه که وصف کرده
 نَفْسِكَ بِالرَّحْمَةِ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَارْحَمْنِي وَأَنْتَ
نفس خود را بر رحمت پس در روده بر محمد و آل او در رحمت کن مرا و تویی
 الَّذِي سَمَّيْتَ نَفْسَكَ بِالْعَفْوِ فَأَعْفُ عَنِّي قَد تَرَى
آنکس که نام نهاده خود را به سپاس در گذرنده بر مغفرتی از من منم
 يَا إِلَهِي فَتَضَعْ مَعِيَ مِنْ خَيْفَتِكَ وَوَجِبِ قَلْبِي مِنْ خَشْيَتِكَ
ای خداوند از دل شدن بترس ما از ترس تو زانم دل مرا از ترس تو
 وَأَنْتَ فَاضِلٌ جَوَارِحِي مِنْ هَيْبَتِكَ كُلُّ ذَلِكَ حَيَاءٌ مِنِّي
در بریدن اعفای مرا از هیبت تو همه اینها از شرم منم
 بِسُوءِ عَمَلِي وَلِذَلِكَ حَمِدُ صَوْتِي عَنِ الْجَارِ إِلَيْكَ وَكُلُّ
سبب بر گردان رخ در برابر این فرشته آواز من از زاری کردن به تو و گفتم
 لِسَانِي عَنِ مُنَاجَاةِكَ يَا إِلَهِي فَلَا تُحَدِّثْكُمْ مِنْ عَابَةِ
شده زبان من از مناجات تو در مضای من بر ترا است بسا سخن که بشنیدی
 سَتَرْتَهَا عَلَيَّ فَلَمْ تَقْضِ خَيْرًا وَكَمْ مِنْ ذَنْبٍ غَطَّاهُ عَلَى قَلْمٍ
از ترا بر من پس رسوا نکردی مرا و بسا از گناه من که پوشیدی از ترا بر من پس
 تَشَهَّرْتَنِي وَكَمْ مِنْ شَأْنٍ أَلَمْتُ بِهِ فَلَمْ تَهَيِّبْ عَنِّي شَيْئًا
بروا نکردی مرا و بسا هر گز در شتر که بجا آوردم از ترا پس نترسیدم از من برده ام
 وَكَمْ تَقْلَدْتَنِي مَكْرُوهٍ شَنَارِهَا وَكَمْ تَبَدَّ سَوَائِمُهَا لِي بِقَمَرٍ
دور گردان من بگردان من ناخوشی عیب از ترا و ظاهر نشانی بر جا از ترا
 مَعَابِيٍّ مِنْ جِبْرِتِي وَحَسَدَةٍ نَعَيْتِكَ عِنْدِي ثُمَّ لَمْ
برای کسی که جنتی بر من کرد عیب مرا از بسا که ن منم و ممالال نمودی بر من پس

نمک کنده

بَنَيْتَ ذَلِكَ عَنْ أَنْ جَرَيْتَ إِلَى سُوءِ مَا عَهَدْتَ مِنْ فِعْلٍ

بنی کنه مراد از این معنی از اینست روانم بر آن بهر چیزی که در بنده بود از این که

أَجْهَلُ إِلَهِي بِرُشْدِهِ وَمَنْ أَغْفَلَ مِنْ عَرِضَتِهِ وَمَنْ أَعْدَى

نادان تر از من از خدایم بخیر و صلاح خود و کسب فایده تر از من از نصیب خود و کسب زیان تر

مِنْ مَنِ اسْتَصْلَحَ نَفْسَهُ حِينَ انْفُوقَ مَا أَجْرَيْتَ عَلَيَّ

از اصلاح آلودن نفس خود و قنبتد صرف میکنم چیزی که جاریست خبری

مِنْ زَيْقِكَ فِيمَا هَيْبَتِي عَنْهُ مِنْ مَعْصِيَتِكَ وَمَنْ أَعْدَى

از روزی که خود در چیزی که نمیکنم مرا از آن از آن فریانی تو کسب زدودن

فِي الْبَاطِلِ وَأَشَدُّ أقدامًا عَلَى السُّوءِ مِنْ حِينَ أَقِفْتَنِي

در باطن و سخت تر بجات کننده بر هر از من او قنبتد بستم بران

دَعْوَتِكَ دَعْوَةَ الشَّيْطَانِ فَاتَّبَعْتُ دَعْوَتَهُ وَعَلَى غَيْرِ

خواندن تو و خواندن شیطان پس پیروی میکنم دعوت شیطان را

عَمِّي مِنْ مَعْرِفَتِهِ وَلَا نَسِيًا مِنْ حِفْظِهِ لَهُ وَأَنَا حَنِيدٌ

از من در شناختن او و در فراموشی او از این من او را و در این معنی

مَوْقِنٌ بَيِّنٌ مَنْ هِيَ دَعْوَتِكَ إِلَى الْجَنَّةِ وَمَنْ هِيَ دَعْوَةُ

یقین دارم که گفتار خواندن تو بر بهترین است و گفتار خواندن او

إِلَى النَّارِ سُبْحَانَكَ مَا أَعْجَبَ مَا أَشْهَدُ بِعَلْفِ نَفْسِي

بر آتش پس در هر خداوند چه عجب است آنچه که از سر به بان نفس خود

وَأَعْدَى مِنْ مَكُومٍ أَجْرِي وَأَعْجَبَ مِنْ ذَلِكَ أَنَا نَاكٌ

و دشوارم از آن از بهنایب کار خود و عجب ازین بر در بر است

عَنْ وَاطِّأْوَأَكَ عَنْ مَعَاجِلَتِي وَلَيْسَ لَكَ مِنْ كَرَمِي عَلَيْكَ

از من و در دست نمون است از زود گرفتن من و نیست این از راه که بر لطف من بر تو

بَلْ فَايْنَمَا مِنْكَ لِي وَتَفَضَّلًا مِنْكَ لِأَنْ أُرْتَدِعَ عَنْ

بل که از هر سر از سر است از تو برای من و تقصیر از تو برای من بجز از اینست

مَعْصِيَتِكَ الْمُسَخَّطَةَ وَأَقْلَعَ عَنْ سَيِّئَاتِي الْمَخْلُوقَةَ

نافرمانی تو که بخشم آورده است و باز لازم خود را از کنایه که گنجه است

لَأَنَّ عَفْوَكَ عَنِّي أَحَبُّ إِلَيْكَ مِنْ عُقُوبَتِي بَلْ أَنَا بِاللَّهِ

در اینست عفو تو از من دوست تر از من است از عفویت که من گنجه از نصیب خود

أَكْثَرُ نُبُوًا وَأَقْبَحُ أَثَارًا وَأَشْنَعُ أَفْعَالًا وَأَشَدُّ الْبُتَا

برگرفته تر و زشت تر آثارم و بد کردار تر و سخت تر در باطن

طُورًا وَأَضَعُ عِنْدَ طَاعَتِكَ تَبَقُّظًا وَأَقْلَبُ لِعَيْدِكَ

جوانم کننده در است نرم خود طاعت تو از دور سبب در دگر در عید تو

أَنْبَاهًا وَأَرِنُفًا بِأَنْ أَنْ أَحْصِيَ لَكَ عِيُونَ وَأَقْدَمُ عَلَى

از دور کارگاهم از نظر از بنگه چشمم بر سر تو عیون خود را بفرست و از چشمها

ذِكْرُ ذُنُوبِي وَأَمَّا أَوْجُحِي بِهَذَا نَفْسِي طَعَا فِي رَأْفَتِكَ الَّتِي بِهَا

بر ذکر گناهان خود و اما او جبهه من باینکه نفس خود را بر اطمینان در راه تو که با هست

صَلَّاحُ أَحْرَامِ الْمَذِينِينَ رَجَاءً لِرَحْمَتِكَ الَّتِي بِهَا فَكُلُّ رَقَا

صلاح کارکنان گناهان در راه رسیدن رحمت تو که با هست آن را در کردنی

الْخَاطِئِينَ اللَّهُمَّ وَهَذِهِ رِقْنِي قَدْ آدَقْتَهَا الذُّنُوبُ

خطا کاران خداوند ایست که من در بگنجه کرده آنرا کنایه

فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَعْفُفْهَا بِعَفْوِكَ وَهَذَا ظَهْرِي

پس درود بر محمد و آل او و ازاد کن آنرا باینکه عفو خود را این پشت من

قَدْ ثَقُلْتُ الْخَطَايَا فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَخَفِّفْ عَنْهُ

کهان رخنه آنرا کنایه پس درود بر محمد و آل او و سبب ساز از آن

عَلَيْ

أَرْفَعُهَا

عَيْنِكَ

بَلْ فَايْنَمَا

بِمَنِّكَ يَا اَللهُ لَوْ بَكَيْتُ لِيكَ حَتَّى تَسْقُطَ اَسْفَارُ عَيْنِي
 برقع خود ای خدا ای من اگر گریه کنم تا آنکه
 وَاَنْتَ حَتَّى يَنْفُطِعَ صَوْنِي وَقَمْتُ لَكَ حَتَّى تُنَشِّرَ
 زانگه من تا آنکه سفلگی شود و درین روز بستم بر آیه عبادت تو تا آنکه زانگه
 قَدَمَا يَ وَرَكَتُ لَكَ حَتَّى يَنْخَلِجَ صُلْبِي وَسَجَدْتُ لَكَ
 قدمهای من و رکعت کنم برایت تا آنکه مخرج کمر من خارج شود و سجد کردم برایت
 حَتَّى يَنْفَقَا حَدَقَايَ وَاَكَلْتُ تَرَابَ الْاَرْضِ طَوَّلَ حُمْرِي
 تا آنکه بگذرد چشمتان و خوردم خاک زمین دراز عمر خودم
 وَشَرَبْتُ مَاءَ الرَّمَادِ اِحْرَدَ هَرِيٍّ وَذَكَرْتُكَ فِي خِلَالِ
 ریختن آب فاکر را تا آنکه زانگه من در خون و یاد کنم ترا در احوال
 ذَلِكَ حَتَّى يَكُلَّ لِسَانِي ثُمَّ لَمْ اَرْفَعْ طَرْفِي اِلَّا اِفَاوِ السَّمَا
 اینچنان تا آنکه مانده شد زبان من پس باده نگفتم نظر خود را بجز اطراف آسمان
 اسْتَحْيَاءً مِنْكَ مَا اسْتَوْجَبْتُ بِذَلِكَ مَحْوَسِيَّةً
 زهرم تو بجهت اینها نه زهر من استوجب بستم سبب این بگردن
 وَاحِدَةً مِنْ سَيِّئَاتِي وَاِنْ كُنْتُ نَعَفِرُ لِي حِينَ اسْتَوْجَبْتُ
 در گناهان خود در آن گنای تو که ما زودتر از من استوجب نمودم
 مَغْفِرَتِكَ وَتَعَفُّوْعِي حِينَ اسْتَحَقُّ عَفْوُكَ فَاِنَّ ذَلِكَ
 آمرزش تو را و عفو کنی از من و عیب منی شوم عفو ترا پس هرگز که این
 غَيْرُ وَاَجِبُ لِي بِاسْتِحْقَافٍ وَاَنَا اَهْلٌ لَهُ بِاسْتِحْقَابِ
 آمرزش تو واجب است بر من سبب استحقاق من و سبب آن را در آن سبب استوجب نمودم
 اِذْ كَانَ جَزَاءً مِنْكَ فِي اَوَّلِ مَا عَصَيْتُكَ التَّوْبَانِ
 عیبی است که جزای من است در اول آن که عصیان تو کردم آنش بهر آنکه

تَعَذُّبِي

تَعَذُّبِي قَانَتْ غَيْرُ ظَالِمٍ لِي اِلَّا هُوَ فَاِذَا قَدْ تَعَدَّدْتُ نِسْبَتَكَ
 عذاب کنی مرا پس تو مستکار نخواهی بود من ای خدا ای من پس چون بر شیدی مرا پرده عذاب
 فَلَمْ تَقْضِ عَنِّي وَتَانَيْتَنِي بِكَرَمِكَ فَلَمْ تَعَاجِلْنِي وَحَلَّتْ عَنِّي
 پس اسوا کردی مرا و دانا کردی من بکم خود پس بجز در عقوبت من نگردی و مرا عجل
 تَبْفِضًا لَكَ فَلَمْ تُغَيِّرْ نَعِيمَكَ عَلَيَّ وَلَمْ تُكَلِّدْ مَعْرُوفَكَ
 بفضله خود طولانی پس تغییر دادی نعمت خود بر من در آن منتر نیکی خود
 عِنْدَكَ فَارْحَمْ تَضَرُّعِي وَشِدَّةَ مَسْكِنِي وَسُوءَ مَوْفِقِي
 تضرع من پس مکن تضرع خود بر من و سختی مرا و در هر جایگاه مرا
 اَللّهُمَّ صِلْ عَلَيَّ مُحَمَّدًا وَآلِهِ وَرَقِي مِنَ الْمَعَاصِي وَاسْتَعِزَّنِي
 خداوند ما را بپیغمبر خود و آل محمد و نگاه دار مرا از گناهان و نگاه آری مرا
 بِالطَّاعَةِ وَارْزُقْنِي حَسَنًا لِأَنَابَةِ وَطَهِّرْ عَنِّي بِالتَّوْبَةِ
 بطاعت و روزی کن مرا بنیکه باز داشت و پاک ساز مرا به توبه
 وَارْتُدَّنِي بِالْعِصْمَةِ وَاسْتَصِلِحْنِي بِالْعَافِيَةِ وَارْزُقْنِي
 و توبت ده مرا بصفت و صلاح که مرا بمانیت و بچشان مرا
 حَلَاوَةَ الْمَغْفِرَةِ وَاجْعَلْنِي طَلِيقَ عَفْوِكَ وَعَيْنِي رَحْمَتِكَ
 شیرینی آمرزش و بگردان مرا را کرده عفو خود و آزاد کرده چشم خود
 وَارْتُدَّنِي اِمَانًا مِنْ سَخَطِكَ وَبَشِّرْنِي بِذَلِكَ فِي الْعَاجِلِ
 و توبت ده مرا بایمنی از خشم خود و بشارت ده مرا به این در روز بپایش از آنوقت
 دُونَ الْاِجْلِ لِي بَشْرًا اَعْرِفُهَا وَعَرَفْنِي بِعَلَامَةِ اَتْبَانِهَا
 پیش از آنکه در دنیا بمیرم بشارتی که بدانم و مرا بشناسم بشارتی که بدانم
 اِنَّ ذَلِكَ لَا يَصِيقُ عَلَيْكَ فِي وَسْعِكَ وَلَا يَتَكَادَرُ فِي قَدْرِكَ
 پس آنست که بر تو نیفتد در وسعت تو و در آنکه بر تو نیفتد در بزرگی تو

اِنَّكَ

اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ
بهرستی بر هر چیزی توانایی

وَكَانَ عَازِزًا اِذَا ذَكَرَ الشَّيْطَانُ مِنْ عَدُوِّهِ
و گاه عزیز می ماند اگر شیطان از دشمنش یاد کند

اللّٰهُمَّ اِنَّا نَعُوْذُ بِكَ مِنْ نَزْعَانِ الشَّيْطَانِ الرَّجِيْمِ وَكَيْدِهِ
خدایتما بنده می بریم بتو از دو گزندهای شیطان لعنه شده زهر خیز

وَمَكَايِدِهِ وَمِنْ اَلْتَّفَةِ بَا مَانِيَةٍ وَمَوْاعِيْدِهِ وَعُرُوْدِهِ
و کیدهای او و از اعتماد کردن بر روزهای او و وعده های او و فریب های او

مَصَايِدِهِ وَاِنْ يُّطْمَعُ نَفْسُهُ فَاَصِلْ لَنَا عَنْ طَاعَتِكَ
دوامهاری او و اینکه بطمع اندازد حقیقت او را که او را در طاعت تو

وَاِمْنِهَانَا بِمَعْصِيَّتِكَ اَوْ اَنْ يُّحْسِنَ عِنْدَنَا مَا حَسِنَ لَنَا
و در سختی بنام ما تو با آنکه خوب نماید نزد ما چیزی را خوب بنام ما

اَوْ اَنْ يُّثَقَلَ عَلَيْنَا مَا كَرِهَ الْبِنَا اللّٰهُمَّ اَخْسَا عِنَابِ عِبَادِكَ
یا که آن شود با چیزی را خوش بنام ما خدا را بر سر ما و لعنه باشد بر ما

وَ اَكْتِنَاهُ بَدْوِيْنَا فِي حَبِيْبِكَ وَاَحْلِلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُ سِرًّا اَلَا
و بگردنش در دوستی تو و بگردان میان ما و میان او برده صغیرانه

وَدِّدْنَا مَعْصِيَّتًا لَا يَنْفِقُهَا اللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَاَسْغَلْنَا
در سر ما آن بر نتواند شاخت خداوند او در دو بر محمد و آل او و شغل گردان

بَعْضَ اَعْدَائِكَ وَاَعْصِمْنَا مِنْ حَسْرَتِكَ وَاكْفِ اَخْرَجَ
بعض دشمنانت و نگاه دار ما از رنج و غم و کفایت کن از کار او

وَوَلِّ لَنَا ظَهْرَهُ وَاَقْطَعْ عَنَّا اَثْرَهُ اللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَاَلِهِ وَاَقْتِنَا
و بگردان بسوی پشت او و بریز از اثر قدم او و جدا کن او را از ما و بر محمد و آل او

من

مِنَ الْهُدَى مِثْلَ ضَلَالَتِهِ وَزُوْدٌ نَامِنَ النَّفْوَى ضِدٌّ
از هدایت بمثل گمراهی او و زود نامن از برهنه کاری خلاف

غَوَابِتِهِ وَاَسْلَكَ بِنَا مِنَ النَّفْوَى خِلَافَ سَبِيْلِهِ
گمراهی او و بر ما از راه او خلاف راه او

الرُّدَى اَللّٰهُمَّ لَا تَجْعَلْ لَنَا فِي قُلُوْبِنَا مَدْخَلًا وَلَا نُوْطِنَ
راه هلاکت خداوند گردان برای او در دل های ما را و داخل شدن و وطن

لَهُ فِيْمَا اَلدُّنْيَا مِنْهَا اَللّٰهُمَّ وَمَا سَوَّلَ لَنَا مِنْ بَاطِلٍ فَنُتِنَا
از برای او در آنچه در دوزخ است منزل کن خداوند و آنچه بر ما از برای او از پل های آسمان

وَ اِذَا عَرَفْنَا فَنُتِنَا وَاَبْصُرْنَا مَا نَكَدَهُ بِهِ وَاَلْهَمْنَا
و چون ما را شناسد که آن پس از آن نگاه دار و بنگر آن را به آنچه بن شیطان کید کنیم راه و در دل بپزند

مَا نَعِدُهُ لَهُ وَاَيُّظُنُّ عَنْ سُنَّةِ الْغَفْلَةِ بِاللُّكُوْنِ
چیزی را که آمان کنیم برای دفع او و بگذار ساز از خواب غفلت

اِلَيْهِ وَاَحْسِنْ تَبْوِيفِكَ عَوْنًا عَلَيْهِ اَللّٰهُمَّ وَاَشْرِن
بسوی او و زیاده کن بر توفیق خود مرد که در محله بر او خداوند و آب

قُلُوْبِنَا اِنْكَارَ عَمَلِهِ وَاَلْطِفْ لَنَا فِي نَقْضِ حَبْلِكَ اَللّٰهُمَّ
دل های ما را با نگر که اراد و لطف فرمای و زیاده کن چهره او خداوند

صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَاَلِهِ وَحَوْلِ سُلْطَانِهِ عِنَا وَاَقْطَعْ جَانِبَهُ
در دو بر محمد و آل او و بگردان سلطان او را و بر او

مِنَا وَاَدْرَاهُ عَنِ الْوَلُوْعِ بِنَا اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَاَلِهِ
از ما و گردان او را از عرصه بودن بر ما خداوند در دو بر محمد و آل او

وَ اجْعَلْ اَبَاءَنَا وَاُمَّهَاتِنَا وَاَوْلَادَنَا وَاَهْلَ الْبِنَا وَاَوْدِيْنَا
و بگردان پدران ما و مادران ما و فرزندان ما و عیال ما را

22
و وطن
لوطین

از ما

ارْحَامِنَا وَقَرَابَاتِنَا وَحَيْرَانِيَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ

دوستان ما را و نزدیکان ما را و هماینان ما را از مؤمنان و مؤمنات
و حیران ما را و حیران ما را و حیران ما را و حیران ما را

۲
منه
ازستان

جِنَانًا وَافِيَةً وَأَعْطِهِمْ عَلَيْهِ اسْلِحَهُ مَا ضِيَاءَ اللَّهِ

از نور و پدیدار نگاه داری دره ایشان را بر رخ او و چهار نوبه و نورانی
و اعظمم بذلك من شهد لك بالرتوبية و اخلص لك

بِالْوَحْدَانِيَةِ وَعَادَاهُ لَكَ بِحَيْفَةِ الْعَبُورِيَةِ وَآمَنَ

بِكَ عَلَيْهِ فِي مَعْرِفَةِ الْعُلُومِ الرَّبَّانِيَةِ اللَّهُمَّ احْلُلْ مَا

عَقَدَ وَافِقًا مَارْتَقًا وَافْسَحْ مَا دَبَّرَ وَشَبَّطَهُ إِذَا عَزَمَ

انْقَضُ مَا أَبْرَمَ اللَّهُمَّ وَاهِنْ جُنْدَهُ وَأَبْطِلْ كَيْدَهُ وَهْدِ

كَهْفَهُ وَأَرْغِمِ أَنْفَهُ اللَّهُمَّ اجْعَلْنَا فِي نِظْمِ أَعْدَائِهِ وَأَعِزَّنَا

عَنْ عِدَادِ أَوْلِيَائِهِ لَا نَطِيعَ لَهُ إِذَا اسْتَهْوَانَا وَلَا نَخِيرَ

لَهُ إِذَا دَعَانَا نَاخِرِينَ وَأَوَانِهِ مِنْ أَطَاعِ أَحْرَانَا وَنَعِظُ عَنْ

اورا و فکته ما را انجوانه نغوايم به دشمنان او که اگر اطاعت امر ما کند باز در کج راه

معاذنا

مَتَّعَابَعْنِهِ مِنْ أَتَبَعِ زَجْرُنَا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

فزان برادران او که هر که بر وی کند تسبیح ما را خداوند ما را دوست دارد
خَاتَمِ النَّبِيِّينَ وَسَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ الطَّاهِرِينَ

خاتم انبیا و رهبران و بهترین فرستاده شدگان و بر اهل بیت پاکیزه
وَاعِدُنَا وَآهَالِنَا وَأُخْوَانَنَا وَجَمِيعِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ

و پناه ده ما را و یاران ما را و برادران ما را و همه مؤمنان و مؤمنات
مِمَّا اسْتَعَدْنَا مِنْهُ وَاجْرُنَا مِمَّا اسْتَجْرْنَا بِكَ مِنْ خَوْفِهِ

از آنچه پناه بر ایم از آن دشمنان ما را از آنچه پناه بر تو از ترس آن
وَأَسْمِعْ لَنَا مَا دَعَوْنَاكَ بِهِ وَأَعْطِنَا مَا أَغْفَلْنَا

و بشنو برای ما آنچه خوانیم و آنچه ما را بخیرا که غفلتیم از آن
وَأَحْفَظْ لَنَا مَا نَسِينَاهُ وَصَيِّرْنَا بِذَلِكَ فِي دَرَجَاتِ

و حفظ کن برای ما آنچه فراموش کردیم و بگردان ما را بسبب او در درجات
الصَّالِحِينَ وَحَرَاتِ الْمُؤْمِنِينَ آمِينَ رَبَّ الْعَالَمِينَ

و مراتب مؤمنان اجابت کن ای پروردگار عالمیان

اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ عَلَى حُسْنِ قَضَائِكَ وَبِمَا حَرَفْتَهُ عَنِّي

خداوند مرا از نراست سبب بر نیکی قضاوتی و بسبب آنچه بر در زود از زبان
مِنْ بِلَائِكَ وَلَا تَجْعَلْ حَظِّي مِنْ رَحْمَتِكَ مَا عَجَلْتُ

از من غایتی فاکون قد شفيت بما احدثت و سعد
بر آنچه ز عاقبت خود پس به بهیم من که بدخبت نمودم آنچه درشت دادم و بدخبت نمودم

الطيبين
از گناه

الكاشفين

عبرته

عَمَّ بِمَا كَرِهْتَ وَإِنْ يَكُنْ مَا ظَلَمْتُ فِيهِ أَوْبَتْ مِنْ
 غَمَزْ بِآنچه خوشوارم و اگر چه باشد آنچه روزگرم در آن بابت گزرم در آن از
 هَذِهِ الْعَافِيَةِ بَيْنَ يَدَيْ بَلَاءٍ لَا يَنْقَطِعُ وَوَزْرًا لَا يَرْفَعُ
 این عافیت بیشتر است بدلی که منقطع نشود و گن بر سرگزشتند
 فَدَمُّ لِي مَا آخَرْتُ وَأَخْرَجْتَنِي مِمَّا قَدَّمْتُ فَعَيَّرْتُ كَثِيرًا مَا
 بر پیش آنکه برای من آنچه پیش نکرده و پس آنکه از چیز آنچه را پیش نکرده پس بسیار چیز
 عَاقِبَتُهُ الْفَنَاءُ وَفِي قَلِيلٍ مَا عَاقِبَتُهُ الْبَقَاءُ وَ
 که عاقبتش نیست و کم نیست چیزی که عاقبتش بماند
 صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَكَانَ نَبِيًّا عِنْدَ وَالِ مُحَمَّدٍ وَسَلَّمَ
 درود ده خدا بر محمد استسقا بخدا و آل محمد و درود
 اللَّهُمَّ اسْقِنَا الْغَيْثَ وَاشْرَعْنَا رَحْمَتَكَ بِغَيْثِكَ
 خداوند آب باران و زمین کن بر ما رحمت خود را باران خف
 الْمَغْدُونِ مِنَ السَّحَابِ الْمُنْشَأِ لِنَبَاتِ أَرْضِكَ الْمَوْثِقِ
 که بسیار باشد از بار که رانده شده باشد بر زمینات زمین خود خوشایند
 فِي جَمِيعِ الْأَفَاقِ وَأَمْنٌ عَلَى عِبَادِكَ بِإِبْنَاءِ الثَّمَرِ
 باشد در همه اطراف و امن بر بندگان خود بر بندگ
 وَأَحْيِ بِلَادَكَ بِبُلُوغِ الزُّهْرِ وَأَشْهِدْ مَلَكَتِكَ
 و زنده ساز شهرهای خود را بر رسیدن شکره و گواه کن فرشتگان خود را
 الْكِرَامِ السَّفَرَةَ بِسَقْمِكَ نَافِعِ ذَائِمِ غَرَزِهِ وَاسِعِ
 کرمیان نویسنده کاثر باران از جانب تو که نفع در همه بندگیم باشد بر آن باران
 دِرَّةً وَأَبِلْ سَرِيعًا جَلِّ تَجِبِي بِهِ مَا قَدَّمَاتُ وَتَرَدُّ
 ریختن آن شسته درود باشد که زنده کنی بن هر چه مرده و برگردانی

الغيث

بِهِ مَا قَدَّمْتَ وَخَرَجَ بِرِ مَا هَوَاتُ وَتَوَسَّعَ بِرِي
 بان آنچه تقدیم کرده و چون آرزوی آن آنچه آید است و فراخ سازی بان در
 الْأَقْوَانِ سَحَابًا مَرِيًّا كَاهِنِيًّا مَرِيًّا طَبَقًا حَبِيبًا مَجْلَلًا
 روزها بر سر بردی سستند لذت و گواراست که فرود آید در روزهای
 غَيْرُ مَلِيٍّ دَقْرٌ وَلَا خَلْبٌ بِرِقْدِ اللَّهِ اسْقِنَا غَيْثًا
 دایمی نباشد بدان بان و فریبده نباشد برقی آن خداوند بدان در
 مَغِيثًا مَرِيًّا مَرِيًّا عَارِضًا وَسِعًا غَيْرَ تَرْتِيبٍ مَحْضٍ
 باران بر سر غنای بسیار بودند که بر سر فراخ است که بر سر در روزهای
 وَتَجْرِبَةُ الْمَجِيضِ اللَّهُمَّ اسْقِنَا سَقِيًّا تَسِيلًا مَنِيًّا
 و تجربه بر آن شسته شده خداوند باران در روزهای که رخساری از آن که
 وَمَمْلَأْ مِنْهُ الْحَبَابَ وَتَفَجَّرْ بِهِ الْأَنْهَارَ وَتَنْبِتْ بِهِ
 و پر از آن چاهها و رودهای آن چشهار و پرورانی آن درختها
 وَتَرْخِصْ بِهِ الْأَسْعَارَ فِي جَمِيعِ الْأَمْصَاةِ وَتَغْشِنْ بِهِ
 و از آن نمی بان از خوارا در همه شهرها و اشرف زمینها
 الْبَهَائِمَ وَالْخَلْقَ وَتَكْمَلْ لِنَابِهِ طَيِّبَاتِ الرِّزْقِ
 آن بهایان و خفرا و گاه بر سر زمینها و بیدان روزهای بگردد در زمینها
 بِهِ الزَّرْعَ وَتَدْرِ بِهِ الضَّرْعَ وَتَرِنْدِنَابِهِ قُوَّةَ الْقَوَانِ
 بیدان زراعتها و پرورش کن بر آن بهایان و بفرز آن را بیدان قوت بر قوت
 اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْ ظِلَّهُ عَلَيْنَا سَهْمًا وَلَا تَجْعَلْ بَرْدَهُ
 خداوند کردان سبب آوارا بر ما سهم بدر و حرمان سرد روزها
 عَلَيْنَا حَسْمًا وَلَا تَجْعَلْ صَوْبَهُ عَلَيْنَا رِجْمًا وَلَا
 بر شرم و کردان آمدن آنرا بر ما رجم و گوا

الاشجار

لنا

لنا

مجعل

تَجْعَلْ مَاءَهُ عَلَيْنَا اِجَابًا اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّعَلٰى اٰلِ مُحَمَّدٍ

وَارْزُقْنَا مِنْ بَرَكَاتِ السَّمٰوٰتِ وَاَلْاَرْضِ اِنَّكَ كَلِيْمٌ عَلِيْمٌ
دگر دان آب و بار بر ما صح خداوند در خود بر محمد و آل محمد
و از رزق من برکات آسمان و الارض انکه کلمه عالمی

وَاِذَا كَانَ يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوْهُكُمْ سَأَلْتُمُوهُم اَلَا تَخْلُقُوْنَ

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّالهِ وَاَبْلُغْ بِاِيْمَانِي اَكْمَلُ الْاِيْمَانِ
خداوند در خود بر محمد و آل او در بیان ایمان مرا بکاملترین ایمان

وَاَجْعَلْ بَيْتِيْ اَفْضَلَ الْبَيْتِيْنَ وَاَنْتَ بَيْتِيْ اِلْحَسَنِ
دگر دان بیتی مرا بهترین بیتی و این خانه مرا بهترین

النِّيَّاتِ وَاَعْمَلِ اِلَى اِحْسَنِ الْعَمَالِ اَللّٰهُمَّ وَفِّرْ لِيْ طِفْلِكَ
تقینها عمل مرا بهترین عملها خداوند بسازد برای من

بَيْتِيْ وَصَلِّحْ بِيْ مَا عِنْدَكَ بِقِيْنِيْ وَاسْتَصِلْ بِقُدْرَتِكَ
بیت مرا درست کن ای خداوند تقین مرا و وصل کن دور بقدرت خود

مَا فَسَدَ مِنِّيْ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّعَلٰى اٰلِ مُحَمَّدٍ وَاَكْفِنِ
چیز را که فسد شده از من خداوند بر محمد و آل او و محمد و آل محمد

مَا شِغَلَنِيْ الْاَهْتِمَامُ بِهِ وَاَسْتَعْمَلِنِيْ مَا تَسْتَعْمَلِنِيْ
چیز که مشغول میدارد مرا اهتمام بآن و بکار بندد مرا آنچه میسر میسر است

عَدَا عَنَّهُ وَاَسْتَفْرِغْ اَيَّامِيْ فِيمَا خَلَقْتَنِيْ لَهُ وَاغْنِنِيْ
از دشمنان و فارغ گردان و در کار مرا در آنچه آفریدی مرا آن در دنیا که مرا

وَاَوْسِعْ عَلَيَّ فِيْ رِزْقِكَ وَاَلَا تَقِيْنِيْ بِالنَّظَرِ وَاَعْرَضِنِيْ
و فارغ گردان بر من در رزق خود و اینها ساز مرا بنظر کردن و در نظر من

وَاَلَا

وَأَيُّهَا

۹۱

وَلَا تَبْتَلِنِيْ بِالْكِبْرِ وِعَبِدْنِيْ لَكَ وَلَا تُفْسِدْ عِبَادَتِيْ
و قهار ساز مرا بکبر احدیت در برابر تو و تبا نه گردان عبادت مرا

بِالْعَجْبِ وَاَجْرُ النَّاسِ عَلٰى يَدِيْ الْخَيْرُ وَلَا تَحْقُقْ بِالْمِيْنِ
خفتگی در دران ساز برای مردم در وقت همه شب که را را اهل گردان تو را

وَهَبْ لِيْ مَعَالِيَ الْاِخْلَافِ وَاَعْصِمْنِيْ مِنَ الْفَخْرِ اَللّٰهُمَّ
بخش بفرمان در هر نفس بهترین اخلاق گواهد بده در هر روز و نماند که در خداوند

صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّالهِ وَاَلَا تُرْفَعْنِيْ فِيْ النَّاسِ رَجَبًا اِلَّا
در وقت تو بر محمد و آل او و بلند گردان بکند مرا در میان مردم ای خداوند

حَطَّطْنِيْ عِنْدَ نَفْسِيْ مِثْلَهَا وَاَلَا تُحْدِثْ لِيْ عِزًّا
کوین کن مرا نزد نفس خود مانند آن و چه بسیار مرا در عزت گردان

ظَاهِرًا اِلَّا اَحْدَثْ لِيْ زِلَّةً بَاطِنَةً عِنْدَ نَفْسِيْ بَعْدَ
ظاهر می گردان بجز آنکه ببرد از من ظاهر باطنی در نفس خود باطنی

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّعَلٰى اٰلِ مُحَمَّدٍ وَاَقْبَلْ
خداوند در خود بر محمد و آل او در بیان ایمان مرا بکاملترین ایمان

لَا اَسْتَبِدُّ بِهٖ وَاَطْرِيفَةً حَقَّ لَا اَزِيْعُ عَنْهَا وَاَكْفِنِ
که بجز آنکه منم از راه راستی که میل کنم از آن که بجز آنکه منم

نِيَّةً رَشِيْدًا لَا اَشْكُ فِيْهَا وَاَعْمِرْنِيْ مَا كَانَ عُمُرِيْ
نیت در ستر که رشک کنم در آن روزگار که کانه در آن روزگار که کانه

بِدَلَّةٍ فِيْ طَاعَتِكَ فَاِذَا كَانَ عُمُرِيْ مُرْتَعَا لِلشَّيْطٰنِ
صرف خود در طاعت تو ای خداوند در آن روزگار که کانه در آن روزگار که کانه

فَاَقْبِضْنِيْ اِلَيْكَ قَبْلَ اَنْ يَسْبِقَ مَقِيْلِكَ اِلَيَّ اَوْ
ایسرا بکش بر من خود پیش از آن که پیشی منم در شمشیر تو ای خداوند

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

لَسْتَ حَكِيمٌ غَضَبَكَ عَلَى اللَّهِ لَمْ تَدْعُ خَصْلَةَ نَعَانَا
یافتن به درایت نه غضب تو بر من خدا را بخندار خود را بر عیب کرده
 مِنْهُ إِلَّا أَصْلَحَتْهَا وَلَا عَابَةَ أَوْ نَبَّ بِهَا إِلَّا حَسْبُهَا
نه از آن که آنچه با صلح در آن روز از من بگریز که دشمنان مرا که خود را از آن
 وَلَا أَكْرَمَةٌ فِي نَاقِصَةٍ إِلَّا أَتَمَّتْهَا اللَّهُ حَيْثُ صَلَّ
در حضرت زینب در آن که تمام کن زیرا خداوند در آن
 عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَابْدِئْ بِي مِنْ بَغْضَةِ أَهْلِ السَّنَا
در آن محمد و آل او و بر آن که من را در دشمنی اهل عدوت
 الْمَحَبَّةِ وَمِنْ حَسَدِ أَهْلِ الْبَغْيِ الْمَوَدَّةِ وَمِنْ ظَنِّهِ
دشمنی را در آن دوستی و از آن که من را دوستی و از آن که من را
 أَهْلَ الصَّلَاحِ الثَّقَةِ وَمِنْ عِدَاوَةِ الْأَدْبَانِ
اهل صلاح و اهل ایمان را و از دشمنی نزدیکان
 الْوَلَايَةِ وَمِنْ عُقُوقِ ذَوِي الْأَرْحَامِ الْمُبَرَّةِ
دوستی را و از آن که از عقوق ایشان نیکوکاران را و از
 خِذْلَانِ الْأَقْرَبِينَ النَّصْرَةَ وَمِنْ حُبِّ الْمَدَارِينِ
عزیزان نزدیکان را و از دوستی برادرکشدگان
 تَصِحُّحِ الْمَقْتِ وَمِنْ رَدِّ الْمَلَابِسِينَ كَرَمِ الْعَشِيرِ
درست کردن دوستی را و در رد کردن مهاجران نیکو ساکنان را
 مِنْ حَرَارَةِ خَوْفِ الظَّالِمِينَ حَلَاوَةِ الْأَمْنَةِ اللَّهُمَّ
از آن که ترس ستمگران را برترسند ایمنی را خداوند
 صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَاجْعَلْ لِي يَدًا عَلَى مَنْ
درود بر محمد و آل محمد و بگردان بر آن که دوستی بر آنکه بر آن

ظلمت

ظَلَمَنِي وَلسَانًا عَلَيَّ مِنْ خَاصِمِي وَظَفَرًا مِنِّي عَانِدًا
ستم کرده زبان را بر آنکه بر من خصومت کرده و در دهن من کبریا نهاد
 وَهَبْ لِي مَكْرًا عَلَيَّ مِنْ كَائِدِي وَفِدْرَةً عَلَيَّ مِنْ
کرده دشمنی مرا که بر آنکه بر من کید کرده و در آن که بر آنکه
 اضْطَهَدَنِي وَتَكْذِيبًا لِمَنْ قَصَبَنِي وَسَلَامَةً مِنِّي
بر من فتنه بر کرده و تکذیب آن که عیب از کرده و سلامتی از کس
 تَوَعَّدَنِي وَوَفَّقَنِي لِطَاعَةِ مَنْ سَدَّدَنِي وَوَعَدَنِي
که مرا آرزایند و در حق من را بفرمانبرداری که بصواب راه نمید و بر دهن
 مِنْ أَرْشَادِي اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَسَلِّمْ
که مرا راه خیر نمهد خداوند درود بر محمد و آل محمد در روز قیامت
 لِأَنَّ عَارِضَ مَنْ غَشَّيْتُ بِالْبُصْحِ وَأَجْرِي مِنْ هَجْرِي
برای آنکه بر او بر کس که از من خجاست کرده تا من بگویم و او را که از من دور
 بِالْبِرِّ وَآيْتِبَ مِنْ حَرَمِي بِالْبَدَلِ وَكَأَنِّي مِنْ قَطْعِي
کرده بیگانه و مزد دهم کس را که ببطا دادن دشمنان کنم که از من دور
 بِالصَّلَةِ وَاخَالَفَ مِنْ اغْتَابِي إِلَى حُسْنِ الذِّكْرِ
بپوشیدار و مخالفت کنم کس را که محبت من کرده بپسند بر کردن و آنکه
 أَنْ أَشْكُرَ الْحَسَنَةَ وَأَغْضَى عَنِ السَّيِّئَةِ اللَّهُمَّ صَلِّ
شکر کنم نیکوکاری را و چشم بپوشم از بدی را خداوند
 عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَحَلِّبْنِي حَلِيَّةَ الصَّالِحِينَ وَالْبُسْنَةَ
درود بر محمد و آل او و جبار مرا با برائی نیکوکاران را در بر خدای
 زِينَةَ الْمُتَّقِينَ فِي بَسْطِ الْعَدْلِ وَكَلِمَةَ الْغَيْطِ وَالطَّافَا
زیبایی بر آنکه تقوا در گستردن عدالت و در آن که از غم و درود

والله
عرا

الثالثة

التَّائِرَةُ وَضَمَّ أَهْلَ الْفُرْقَةِ وَأَصْلَاحِ ذَاكَ الْبَيْتِ وَأَشْجَا
 آتش نغیب در جمع کردن و جمع کردن مع مشورته و نه در صلاح آوردن میان مردمان و نه
 الْعَارِفِ وَسِرِّ الْعَائِبَةِ وَبَيْنَ الْعَرَبِ كَيْدٍ وَخَفِضِ
 کردن همان در بشیدن عیب در سر خیزد و کسرون
 الْجَنَاحِ وَحَسَنِ السَّيْرِ وَسُكُونِ الرِّيحِ وَطِيبِ
 هر دوختن سیرت رساندن بحدود و خوش خلق
 الْمَخَالَفَةِ وَالسَّبْقِ إِلَى الْفَضِيلَةِ وَابْتِئَارِ التَّفْضِيلِ
 مردم در پیش گرفتن بفضیلت بر گرفتن عفت
 وَتَرْكِ التَّعْبِيرِ وَالْأَفْضَالِ عَلَى غَيْرِ الْمُسْتَحَى وَالْفَوْلِ
 در ترک بر سرش و افضل نمودن بر غیر مستحق و گفتن حق
 بِالْحَقِّ وَإِنْ عَزَّ وَاسْتَفْلَالِ الْخَيْرِ وَإِنْ كَثُرَ مِنْ قَوْلِ
 بگرم اندک پیش در کم شنیدن غیر اگر بسیار پیش نظر
 وَفَعْلٍ وَكُلِّ ذَلِكَ لِي بَدْوَامِ الطَّاعَةِ وَالرُّزْمِ الْجَمَّ
 و کردار من در امر ساز بماند من همیشه طاعت و لذت نمودن
 وَرَفْضِ أَهْلِ الْبِدْعِ وَمُسْتَعْلَى الرَّأْيِ الْخَارِجِ اللَّهُمَّ
 در ترک اهل بدعت و برگزیدن نظر از نظر تو در امر و نه
 صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْ أَوْسَعَ رِزْقِكَ عَلَيَّ إِذَا
 در عود بر محمد و آل او و کردار فراوانی در عود بر او و غیر
 كَبُرْتُ وَأَقْوَى قُوَّتِكَ فِي إِذَا نَصَبْتُ وَلَا تَبْتَلْنِي
 کم بر تو و تقویت قوت خود در من و بیهوده بخت من را
 بِالْكَسَلِ عَنْ عِبَادَتِكَ وَلَا أَلْعَمَّ عَنْ سَبِيلِكَ وَلَا
 بگم از عهدت از عبادت تو و نه بگم از راه تو و نه بگم

و ما انزلناك القرآن
 و ما انزلناك القرآن
 و ما انزلناك القرآن
 و ما انزلناك القرآن

بالعرض

بِالْتَعَرُّضِ لِخِلَافِ مَحَبَّتِكَ وَلَا تَجَامَعَةَ مَنْ تَفَرَّقَتْ
 بگشودن خلاق دوستی ترا در اجتماع نمودن با کس که دور بود
 عَنْكَ وَلَا مُفَارَقَةَ مَنْ اجْتَمَعَ إِلَيْكَ اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ
 غمزد و مفارقت کند که فرزند هم شده بود تو خداوند بگردان مرا
 أَصُولُ بِكَ عِنْدَ الضَّرُورَةِ وَاسْتَسْلِكَ عِنْدَ الْحَاجَةِ
 که عهد کنم بر جمعی بقوت نزد ضرورت و از تو سوال کنم نزد حاجت
 وَاتَضَرَّعُ إِلَيْكَ عِنْدَ الْمَسْكَانَةِ وَلَا تَقْتَبِنِي بِالْأَسْعَا
 در درگم بگو تو نزد احتیاج و دشمنان من را برادر خود
 بَعِيرُكَ إِذَا اضْطَرَّرْتُ وَلَا بِالْخُضُوعِ لِسِوَاكَ
 بیوزر هر گاه که مضطر شوم و نه بفرود آمدن بکس
 إِذَا أَفْضَرْتُ وَلَا بِالضَّرْعِ إِلَى مَنْ دُونِكَ إِذَا رَهَبْتُ
 و بگم تشاج شوم و نه بزار کردن بکس غیر تو هر گاه که ترس
 فَاسْتَسْحَى بِذَلِكَ خِذْلًا لَكَ وَمَنْعًا وَأَعْرَاضًا
 پس برادر شوم بسبب این فایر کرد ایشان تو را و منع کردن تو را در کردار من
 يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ اجْعَلْ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ
 از ما از زبان تو بهر زبان خداوند بگردان ای که مرا افکند شیطان
 فِي رُوعِي مِنَ التَّمَنِّيِّ وَالنَّظَنِيِّ وَالْحَسَدِ ذِكْرًا
 در دل من از آرزو و گمان و حسد یاد کردن
 لِعَظَمَتِكَ وَتَفَكَّرْ فِي قُدْرَتِكَ وَتَذَبَّرْ أَعْلَى عَدُوِّكَ
 بر بزرگواری ترا و فکر کرد در قدرت تو و اندیشه بیهوده نمود بر من تو
 وَمَا اجْرَى عَلَى لِسَانِي مِنْ لَفْظَةٍ فَحَسَّ أَوْ هَجَرَ أَوْ شَتَمَ
 و آنچه از زبان من در سخن فحش یا هجرت یا دشنام

بالعرض

عَرْضِ أَوْ شَهَادَةِ بَاطِلٍ أَوْ غَيْبِابٍ مُؤْمِنٍ غَائِبٍ أَوْ
 معرض کر یا کافر دادن باطل یا غیبت کردن مؤمن غائب
 سَبِّ حَاضِرٍ وَمَا أَشْبَهَ ذَلِكَ نَطْقًا بِالْحَدِّ لَكَ وَإِغْرَافًا
 بدشنام یا مزی دانم یا شبه آنچه باشد کویا شدن بسیار تو و سب
 فِي الشَّنَاءِ عَلَيْكَ وَذَهَابًا فِي تَجْمِيدِكَ وَشُكْرًا
 نمودن در شتم گفتنی بر تو و دور شدن در تعظیم تو و شکر گذاری
 لِيَحْمَدَكَ إِعْرَافًا بِإِحْسَانِكَ وَأِحْصَاءَ لِمَنِّكَ اللَّهُمَّ
 نعت تو و اعتراف نمودن جهان تو و شمردن مرئوسها بر ترا خداوند
 صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَلَا أَظْلَمَ وَأَنْتَ طَيِّبٌ لِلدَّفْعِ
 درود ده بر محمد و آل او و دستم دورتر نمودم و مال آنکه تو را بدست
 عَنِّي وَلَا أَظْلَمَ وَأَنْتَ الْفَارِدُ عَلَى الْقَبْضِ مِنِّي وَلَا
 زودتر دستم بکنم و مال آنکه تو را دورتر و نگاه داشتن دستم از من
 أَضِلَّنَّ وَقَدْ أَمَكَّنَكَ هِدَايَتِي وَلَا أَفْقَرَنَّ وَمَنْ
 گمراه نمودم و مال آنکه ممکن است ترا گمراه سازم و بجز تو من
 عِنْدَكَ وَسُعْيِي وَلَا أَطْعَمَنِّي وَمَنْ عِنْدَكَ وَجْدُكَ
 نزدگت تو را تغذی و طعمان تو را زدم و مال آنکه از حاجت من دورتر
 اللَّهُمَّ إِلَى مَغْفِرَتِكَ وَفَدَّتْ وَإِلَى عَفْوِكَ قَصِدْتُ
 خداوند منم را بر آمرزشش تو بردم و فدا شد و به سوی عفو تو قصد کردم
 وَإِلَى تَجَاوُزِكَ أَشْتَقْتُ وَبِفَضْلِكَ وَثِقْتُ وَبَلِيسٌ
 و دورتر گزینم تو را از گناه مستان شده ام و بفضیلت اعتماد و اعتماد تو
 عِنْدَكَ مَا بُوْجِبُ لِي مَغْفِرَتِكَ وَلَا فِي عَمَلِي مَا اسْتَحَقُّ
 نزد من چیزی که واجب است بر من آمرزشش تا دستم در کردار من چیزی که مستحق است

لِيَسْتَعِينِكَ

بِهِ عَفْوِكَ وَمَا لِي بَعْدَ أَنْ حَكَمْتُ عَلَى نَفْسِي الْإِفْضَالَ
 بابت عفو تو را دستم برای من بعد از آنکه حکم کردم بر نفس خود که فضا
 فَصِّلْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَتَفَضَّلْ عَلَيَّ اللَّهُمَّ وَأَنْطِقْنِي بِاللَّهِ
 پس در مورد بر محمد و آل او و تفضل کن بر من خداوند که کرا کردان مرا
 وَالْهُمْنُ الْبَفْوَى وَوَقَفْتِي لِلَّتِي هِيَ أَرْكَانِي وَاسْتَعَلْنِي
 و دردی من از آنکه بفرستد کاری تا در اولین ده مرا بجز آنکه بگذرد ترست و کرا کردان مرا
 بِمَا هُوَ أَرْضَى اللَّهُمَّ اسْأَلُكَ فِي الطَّرِيقَةِ الْمَشْهُورَةِ
 آنچه آن سبب است ترا خداوند بر هر چه بجز آنکه بگذرد ترست و کرا کردان مرا
 عَلَى مِلَّتِكَ أَمُوتُ وَأُحْيَى اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 چنین که بر دین تو بمیرم و زنده شوم خداوند بر محمد و آل او درود ده
 بِالْأَفْضَالِ وَأَجْعَلْنِي مِنْ أَهْلِ السَّادَةِ وَمِنْ أَدِلَّةِ
 بمیانم بدار و کردان مرا از اول مراد ب و در زراعت نمایان
 الرَّشَادِ وَمِنْ صَالِحِي الْعِبَادِ وَأَزِدْنِي فَوْزَ الْمَعَا
 بجز در راه راستان و نیکان و در روزگرم مرا استقامت
 وَسَلْمَةَ الْمَرْصَادِ اللَّهُمَّ خذْ لِنَفْسِكَ مِنْ نَفْسِي مَا
 و سلامت مرا خذ از من آنچه از من خودت در نفس من خیر است
 يُخَالِفُهَا وَأَبِقْ لِنَفْسِي مِنْ نَفْسِي مَا يُصْلِحُهَا فَإِنَّ
 که خالف سازد از من و بگذرد از من از نفس من آنچه اصلاح کننده است از من
 هَالِكَةٌ أَوْ تَعْصِمُهَا اللَّهُمَّ أَنْتَ عَدَدْتَنِي أَنْ خَرَبْتُ
 در موفقی بگذرد کرا کرد تو که بگذرد از من خداوند که بگذرد از من
 أَنْتَ مِنْتَجِعُ أَنْ حُرِّمْتُ وَبِكَ اسْتِغَاثَتِي أَنْ كَرِهْتُ
 در موفقی بجا هستی اگر محروم مانم از موفقی تو نیست و در موفقی من هر کاه اندر موفقی

عَفْوِكَ

وَعِنْدَكَ مِمَّا فَاتَ خَلْفًا لِمَا فَسَدَ صِلَاخُهَا وَفِيهَا
 دوزخ است از آنچه از دست منده و در این راه تمام شده صلاح دوزخ است
 أَنْكَرْتَ تَغْيِيرَ فَا مَنُّ عَلَى قَبْلِ الْبَلَاءِ بِالْعَافِيَةِ وَ
 تا خوش بودم تغییر را پس منت نه بر من چنگ از بلاهت العافیة
 قَبْلَ الطَّلَبِ بِالْحَدَّةِ وَقَبْلَ الضَّلَالِ بِالرُّشَادِ وَ
 پیش از طلب بر حِدَّة و قبل از ضلال بر الرُّشَادِ
 الْكُفَى مَوْنَةً مَعْرَةَ الْعِبَادِ وَهَبْ لِي أَمِّنَ يَوْمَ الْمَعَا
 گفتی که مرا مونس خورشیدگان و بخش مرا ایمن روز قیامت
 وَامْتَنَحْ حَسَنَ الْإِرْشَادِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 و منگ کن مرا نیکی را بر شاد خداوند ارسلان محمد و آل او
 وَادْرَأ عَنِّي بِلُطْفِكَ وَاعْدُدْ لِي بِبِعْمَتِكَ وَاحْتِلِجْ
 در دفع بلا از من بطف خود و در پیش ده مرا مونس خود را بصلح از ما
 بِكَرَمِكَ وَدَاوُدُ بِيَصْنَعِكَ وَالْخَلِيلُ فِي ذَرَاكَ وَ
 بکرمت و داود بپسندت خود و سید در میان در خانه رحمت خود
 جَلِيلِي ضَاكٌ وَوَفَّقَنِي إِذَا اشْتَكْتُكَ عَلَى الْأُمُ
 در پیش مرا نمودن شاد خود را بوقتی در هرگاه که شکستم از تو
 لِأَهْدَاهَا وَإِذَا تَشَابَهَتْ الْأَعْمَالُ لِأَنَّ كَيْفًا وَإِذَا
 را از آنچه هر چه است در هرگاه که مشتبه گفتم عملی بر آنچه که در است
 تَنَاقَضَتْ الْمِلَلُ لِأَرْضَاهَا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 مشتق گفتم عینا را از آنچه سبیده است خداوند ارسلان محمد و آل او
 وَتَوَجَّجْنِي بِالْكَفَايَةِ وَسَمِّنِي حَسَنَ الْوِلَايَةِ وَهَبْ لِي
 در پیش مرا نجات کفایت و دلان کن مرا بکوبی ولایت بخش مرا

صِدْقَ الْهُدَايَةِ وَلَا تَفْتِنِي بِالسَّعَةِ وَامْتَنَحْ حَسَنَ
 مایه هدایت در آن ایست منزه مرا بر تو مکرر بخش مرا نیکی
 الدَّعَى وَلَا تَجْعَلْ عَيْشِي كَذَاكَ وَلَا تُرِدِّدْ عَائِي عَلَى
 زمام در دوران ننگه از مرا سخت دوزخ کن دعا مرا بر
 رَدَّافَانِي لَا أَجْعَلْ لَكَ ضِدًّا وَلَا أَدْعُو مَعَكَ نِدًّا
 گردان پس چینی که از نیکی از آن بر او نوحه است و میخوانم بر
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَامْنَعْنِي مِنَ السَّرَفِ وَحَسَنَ
 خداوند ارسلان محمد و آل او بماند که مرا از اسراف و تکلف
 رِزْقِي مِنَ التَّلَفِ وَفِي مَلَائِكَتِي بِالْبَرَكَةِ فِيهِ وَاصْبِرْ
 دعا من در تلف شدن و بسیار کن ای مرا برکت داران آن در بیان مرا بر
 سَبِيلَ الْهُدَايَةِ لِلْبِرِّ فِيمَا أَنْفَقُ مِنْهُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى
 بر راه هدایت چینی در آنچه نفقه میکنم از آن خداوند ارسلان
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَكَفِّنِي مَوْنَةَ الْأَكْتِسَابِ وَارْزُقْنِي مِنْ
 محمد و آل او گفت که مرا مونس کسب کردن و روزی کن مرا
 غَيْرِ احْتِسَابٍ فَلَا اشْتَغَلْ عَنِ عِبَادَتِكَ بِالطَّلَبِ
 بجز حساب تا آنکه مشغول نشوم از عبادت تو بطلب کردن
 وَلَا أَحْتَمِلْ أَصْرَ نَبَعَاتِ الْمَكْسَبِ اللَّهُمَّ فَاطْلُبْنِي
 دوزخ در هر چه درم گران و باهاش کسب ما خداوند ارسلان
 بِقُدْرَتِكَ مَا أَطْلُبُ وَأَجْرُنِي بِعِزَّتِكَ مِمَّا ارْتَهَبُ
 بقدرت خود آنچه طلب کردم و روزم را به عزت خود را از آنچه ترسیدم
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصُنِّ وَجْهِي بِالْيَسَاءِ وَلَا تَنْتَدِ
 خداوند ارسلان محمد و آل او نگاه دار مرا از سبب ترا مکرر و روزی کن

صد

جَاهِي بِالْأَقْبَارِ فَاسْتَرْفِ أَهْلَ دِيْقِكَ وَأَسْتَعِطْ
خوشتر با بدویش پس طلب بود که منم که اولی و دوسری و طلب طلبکم
 شِرَارِ خَلْقِكَ فَاقْنِنِ مُحَمَّدٍ مِنْ أَعْطَانِي وَأُبْتَلِي بِذِمِّهِ
روزه ای مثل آن پس مغفرت شوم بسیار کردن که در آن عطا کرده است و سبب سلامت هم میگردان
 مَنْ مَنَعَنِي وَأَنْتَ مِنْ دُونِهِمْ وَلِيُّ الْأَعْطَاءِ وَالْمَنْعِ
که من منع نمودم احوال آنکه تو را میباشی منزه عطا کردن و منع کردن
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَارْزُقْنِي صِحَّةً فِي عَيْشِي
صداقت در بود بر محمد و آل او و روزگاری مرا سستی در مبارزه کردن
 وَفِرَاغًا فِي زَهَادَةٍ وَعِلْمًا فِي اسْتِعْمَالِ وَوَدْعًا فِي
و فراغت در دنیا باشد و علم که هر چه باشد در هر کار که بود
 إِجْمَالِ اللَّهُمَّ أَخْمِ بَعْفُوكَ أَحِلْ وَحَقِّقْ فِي رَجَائِي
در محنت صداقت ختم کن بفرحوت منت مرا در دست کردن در رجائ
 رَحْمَتِكَ أُمَّلِ وَسَهِّلْ لِي بَلُوغَ رِضَاكَ سُبُلًا وَحَسِّنْ
رحمت تو آرزو مرا دهی که بوس رسیدن گوشه در راه از مرا آسان گردان
 فِي جَمِيعِ أُمُورِي عَلَى اللَّهِ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَنَهْنِي
در همه کارهای من بر خدا صدق در بود بر محمد و آل او و دعا
 لِذِكْرِكَ فِي أَوْقَاتِ الْغَفْلَةِ وَاسْتَعْمَلِي بِطَاعَتِكَ
برای ذکر خود در وقت غفله و کار داد مرا بطاعت خود
 فِي أَيَّامِ الْمُهَلَّةِ وَالْمُهْلِي لِي إِلَيْكَ حَبِيْبِكَ سَبِيلًا سَهْلَةً
در ایام مهلت در کارهای برانجام بورد دست تو راه آسانی را
 وَاجْعَلْ لِي بِهَا خَيْرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى
تمام کن برای من بجهت دنیا و آخرت را صداقت در بود بر

مُحَمَّدٍ وَآلِهِ كَأَفْضَلِ مَا صَلَّيْتَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ
محمد و آل او و بهتر آنچه در بود در هر یک روز صحت صحت
 قَبْلَهُ وَأَنْتَ مُصِلٌ عَلَى أَحَدٍ بَعْدَهُ وَإِنِّي فِي الدُّنْيَا
پس از آنکه هست آنچه در خود خواهر فرستاد یکی بعد از او در دنیا در دنیا
 حَسَنَةٌ وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةٌ وَفِي بَرَحْمَتِكَ عَذَابُ النَّارِ
علیه خیر و در آخرت علیه خیر و بکنده مرا برکت خود از عذاب آتش

وَكَانَ مِنْ عَاجِزَاتِ حِرَابِ أَوْ هَمَّ بِالْخَطِيَايَا

اللَّهُمَّ يَا كافي الْفَرْجِ الضَّعِيفِ وَوَاقي الْأَمْرِ الْخَوْفِ أَقْرِبْ
خداوند کار گذار کسی که تنها و ضعیف است و در کارها و در امر که سستی است
 الْخَطَايَا فَلَا صَاحِبَ مَعِي وَضَعْفْتُ عَنْ غَضَبِكَ فَلَا
خطا پس صاحب نیست با من و ضعیف شده ام از غضب تو پس
 مَوْبِدِّي وَأَشْرَفْ عَلَيَّ خَوْفِ لِقَائِكَ فَلَا مَسَكِينَ
موت من برسان و عزیزتر شده ام بر ترس طاعت تو بر منیت ساکن گردانند
 لِرُوعَتِي وَمَنْ يَوْمَئِذٍ مِنْكَ وَأَنْتَ أَخْفِيَنِي وَمَنْ
ترس مرا و کسیت که اینم سازد مرا از تو و حال آنکه تو را سینه مرا در کسیت
 يَسَاعِدُنِي وَأَنْتَ أَقْرَبُ مِنِّي وَمَنْ يَفُوتُنِي وَأَنْتَ أضعِفُنِي
که یار من توانی داد مرا و حال آنکه تو تنها کردی من مرا و کسیت که فرقت تو از من داد مرا و حال آنکه تو
 لَا يَجِيْرُ بِاللَّهِ إِلَّا رَبُّ عَلَيَّ مِنْ يَوْمٍ لَا يَوْمَ مِنَ الْغَالِبِ
نیاه میسرانده را از همه امر که برورد کار بود در حق تو و حال آنکه غلبه تو را در همه
 عَلَى مَغْلُوبٍ وَلَا يَعْينُ إِلَّا طَالِبٌ عَلَى مَطْلُوبٍ وَبَيْدٌ
غلبه کرده ستود را بیاید میسرانده کرد که طلب کننده طلب کرده ستود در اعبادت است

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

بِأَلْحَمِّ جَمِيعِ ذَلِكَ السَّبَبِ إِلَيْكَ الْمَفْرُوقِ وَالْمَهْرَبِ فَصَلِّ
 ارشدانی همه این سببها و بهر آنکه فرود دگر بر سر زنده
 عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَاللَّهُ وَاجِرٌ هَرَبِي وَأَنْجِ مُطْلَبِي اللَّهُمَّ إِنَّكَ
 بر حقته دال او دنیادده گزیده و بهر آنکه مطلب مرا فداده ایستی گزیده
 حَرَفَ عَنِّي وَجْهَكَ الْكَرِيمَ أَوْ مَنَعَنِي فَضْلَكَ الْكَبِيمَ
 ترا که بر آنکه از من دور کردی و جفا نمودی یا بر آنکه از من نفی کردی و جفا نمودی
 أَوْ حَظَرْتَ عَلَيَّ رِزْقَكَ أَوْ قَطَعْتَ عَنِّي سَبَبَكَ لَمْ
 با منع کنی مرا از رزق خود یا قطع کردی از من سبب خود ترا که
 أَحِدِ السَّبِيلِ إِلَى شَيْءٍ مِنْ أَمَلِي غَيْرِكَ وَلَمْ أَقْدِرْ عَلَى
 یافت راه بود چیزی که از تو جز خود من ترا و دانستی که بر آنکه
 مَا عِنْدَكَ بِمَعُونَةٍ سِوَاكَ فَإِنِّي عَبْدُكَ وَفِي قَضِيكَ
 نزدت با من غیر تو ایستی که بر من سبب ترا و در قضیه ترا
 نَاصِيَتِي بِيَدِكَ لَا أُخْرِجُكَ مَعَ أَخْرَجَ مَا ضَرَفَ لِحُكْمِكَ
 مشاورت من بهت نزدت مرا نیست که بر من با امر تو در آن جهت در حق حکم ترا
 عَدْلٌ فِي قَضَائِكَ وَلَا قُوَّةَ لِي عَلَى الْخُرُوجِ مِنْ سُلْطَانِكَ
 عدالت در امره و قضاوت تو در قضاوت است مرا بهر آنکه تو هستی و اینهاست امر تو
 وَلَا اسْتَطِيعُ حُجَاوَةَ قُدْرَتِكَ وَلَا اسْتِمْلَ هَوَاكَ
 و نمیتوانم در گزشتن از قدرت ترا و سبیل نفی توام داد محبت ترا
 وَلَا أَبْلُغُ رِضَاكَ وَلَا أَنَالُ مَا عِنْدَكَ إِلَّا بِطَاعَتِكَ
 و نمیتوانم بچو گزشتن تو و نمی یابم آنچه ترا که نزدت که بطلبت تو
 وَبِفَضْلِ رَحْمَتِكَ إِلَهِي أَصْبَحْتُ وَأَمْسَيْتُ عَبْدًا ذَاخِرًا
 و بفضلت رحمت تو از صبح تا شب و در حال که بر من که بر من

لَكَ

لَكَ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا بِكَ أَشْهَدُ
 ترا که نیستیم بر آنکه خود نفع ما در نعمتی را که بر تو گواهی
 بِذَلِكَ عَلَى نَفْسِي وَأَعْرِفُ بضعْفِ قُوَّتِي وَقِلَّةِ حِيلَتِي
 بر نفس خود و اعتراف میکنم بضعف قوت خود و کمتری چاره خود
 فَأَنْجِرْ لِي مَا وَعَدْتَنِي وَتَمِّمْ لِي مَا أَيْبَيْتَنِي فَإِنَّ عَبْدَكَ
 پس فدای کن برای من آنچه وعده نمودی مرا و تمام کن برای من آنچه ایستادگی نمودی مرا
 الْمُسْكِينُ الْمُسْتَكِينُ الضَّعِيفُ الضَّرِيرُ الذَّلِيلُ
 سگواره فردوسی گسسته آنرا آنرا غار شده
 الْحَقِيرُ الْمُهَيَّنُ الْفَقِيرُ الْخَائِفُ الْمُسْتَجِيرُ اللَّهُمَّ صَلِّ
 و اعزاز است در پیش ترسند زنها و خوار کننده فدای تو از تو
 عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَاللَّهُ وَلَا تَجْعَلْنِي نَاسِيًا لِذِكْرِكَ فِيهَا أَوْ بَيْتِي
 بر محبت دال او و گردان مرا فراموش یاد تو در آنکه غافل از
 وَلَا غَافِلًا لِأِحْسَانِكَ فِيهَا أَوْ بَلْبَتِي وَلَا انْسَامِنِ
 در غفلت بر همان ترا در آنکه بجه دادی و زنا هست از
 أَجَابَتِكَ لِي وَإِنْ أَبْطَأَتْ عَنِّي فِي سِرِّكَ كُنْتُ أَوْضَرًا
 اجابت کن تو مرا اگر در آنکه کنز تو به من خوشی که بدوشم یا در آنکه خوشی
 أَوْ سِدَّةً أَوْ رَحَاءً أَوْ عَافِيَةً أَوْ بِلَاءً أَوْ بُؤْسًا أَوْ نَعْمًا
 یا دشمنی یا در آسانی یا در عافیت یا در بند یا در رماندگی یا در نعمت
 أَوْ جِدَّةً أَوْ لَأْوَاءً أَوْ فَقْرًا وَغَنِي اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ
 یا در دوستی یا در دشمنی یا در فقر یا در غنی فدای تو از تو
 وَاللَّهُ وَاجْعَلْ شَأْنِي عَلَيْكَ وَمَدْحِي أَثَاكَ وَحَمْدِي
 و الهه و گردان خاطر مرا بر تو و مدح مرا بر آنکه تو و سپاس من

لَكَ

لَكَ فِي كُلِّ حَالٍ حَتَّى لَا أَفْرَحَ بِمَا اتَّبَعْتَنِي مِنَ الدُّنْيَا
هرما در همه حالها رخ تا آنکه شاد و شوقم آنچه را که مرا در دنیا
 وَلَا آخِرَ عَلِيَّ مَا مَنَعْتَنِي فِيهَا وَأَشْرَقَ قَلْبِي تَقْوَاكَ وَ
و دلگدازم بمانم بر آنچه منع کرده مرا در آن و روشن دل را بر تو کار بر تو
 وَأَسْتَعْمَلُ بَدَنِي فِيمَا تَقْبَلُهُ مِنِّي وَأَشْغَلُ طَبَاعَتِكَ نَفْسِي
و نگاهدارم بدن مرا در آنچه می پذیری از من و مشغول گردانم طبع خودت نفوس مرا
 عَنْ كُلِّ مَا يَرُدُّ عَلَيَّ حَتَّى لَا أَحِبَّ شَيْئًا مِّنْ سَخَطِكَ
از هر چه و آرد کند بر من تا آنکه دوست ندارم چیزی را از آن خشنودی تو
 وَلَا أَسْخَطُ شَيْئًا مِّنْ رِّضَاكَ اللَّهُمَّ حِيلَ عَلَيَّ حَيْدُكَ إِلَيْهِ
و ناخوشی ندارم چیزی را از خوشنودی تو خداوند در هر چه بر من حیل آمد
 وَفَرَّغَ قَلْبِي لِحُبِّكَ وَأَشْغَلَهُ بِذِكْرِكَ وَأَنْعَشَهُ بِحُجُوقِكَ
و فارغ گردانم دل مرا بر دوست داشتن خودت و مشغول سازم در یاد تو که خوشی و دلگدازم بر تو
 وَبِالْوَجَلِ مِنْكَ وَقُوَّةٍ بِالرَّغْبَةِ إِلَيْكَ وَأَمَلَةٍ إِلَى
و ترسیدن از تو و قوت ده در آرزوی تو بهر تو و امید سازم از تو
 طَاعَتِكَ وَاجْرِبْهُ فِي أَحَبِّ السَّبِيلِ إِلَيْكَ وَذَلِّلْهُ
طاعت تو در راه کن از او در دوستی با من بهر تو و خوار سازم از او
 بِالرَّغْبَةِ فِيمَا عِنْدَكَ أَيَّامَ حَيَاتِي كُلِّهَا وَاجْعَلْ
در رغبت در آنچه نزد است در روزگار من تا آنکه در گردانم
 تَقْوَاكَ مِنَ الدُّنْيَا زَادِي إِلَى رَحْمَتِكَ وَحِلْيَتِي فِي
بر این کار که در دنیا را قوت من در رحمت تو رحلت مرا در
 مَرْضَاتِكَ مَدْخَلًا وَاجْعَلْ فِي جَنَّتِكَ مَثْوَايَ وَهَبْ لِي
خوشنودی تو داخل شدن ما در گردانم در بهشت خودت از نگاه مرا و عطا کن

قُوَّةً أَحْتَمِلُ بِهَا جَمِيعَ مَرْضَاتِكَ وَاجْعَلْ فِرَارِي إِلَيْكَ
قوتی که تحمل کنم با آن همه چیز را که می خواهی از گردانم بر خودت
 وَرَغْبَتِي فِيمَا عِنْدَكَ وَالْبِسْ قَلْبِي الْوَحْشَةَ فَرَسًا
در رغبت مرا در آنچه نزد است در بهشتان دل مرا بدیدن از زبان
 خَلْقِكَ وَهَبْ لِي الْأَنْسَبَكَ وَبِأَوْلِيَاءِكَ وَاهِلِ
خلق تو و عطا کن مرا آرام گزینان تو و دوستان تو در امر
 طَاعَتِكَ وَلَا تَجْعَلْ لِفَاجِرٍ وَلَا كَافِرٍ عَلَيَّ وَلَا
طاعت تو و گردانم برای هر کس که در دنیا کار نمی کند و مشرک در امر او را
 لَهُ عِنْدَكَ يَدًا وَلَا يَلِي إِلَيْهِمْ حَاجَةً بَلْ اجْعَلْ سَكُونًا
نزد من دستی نه مرا بی آن حاجت بگردد بگردانم آرام دل مرا
 قَلْبِي وَالنَّفْسَ نَفْسِي وَاسْتِغْنَاءِي وَكَفَايَتِي بِكَ وَنَحْبًا
دل مرا و نفسی نفس مرا دستنمای مرا و کار گذارم مرا سستی و بهنگامی
 خَلْقِكَ اللَّهُمَّ حِيلَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْ لَهُمْ قَرِينًا
خلق تو خداوند در هر چه بر من حیل آمد و گردانم مرا بر اینان
 وَاجْعَلْنِي لَهُمْ نَصِيرًا وَأَمِّنْ عَلَيَّ بِشَوْفِ إِلَيْكَ وَبِالْعَمَلِ
و گردانم مرا با نشان ما در پیوسته دانم که بر شوقی در تو بهر گردانم
 لَكَ بِمَا أَحَبُّ وَتَرْضَى إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَذَلِكَ
برای تو با آنچه دوست دارم و پسند می برستی که تو بهر همه چیز توانا و این
 عَلَيْكَ وَكَانَ جِهَادِي الْجِدَادَ فِي الْأُمُورِ لَيْسِيرًا
بر تو و گمانم در جنگ تو در امور آسان است
 اللَّهُمَّ إِنَّكَ كَلَّفْتَنِي مِنْ نَفْسِي مَا أَمْلَكَ أَنْتَ مِنْ
خداوند ما بر کسی که تو خواسته از نفس من چیزی را که تو توانی آن از من

اَللّٰهُمَّ اِنِّى اَسْئَلُكَ
 بِرَحْمَتِكَ

وَذَلِكَ

وَقَدْ رُتِكَ عَلَيْهِ وَعَلَىٰ أَغْلَبُ مِنْ قُدْرَتِي فَأَعْطِنِي
د قدرت تو آن چیز در بر من غالب تر است از قدرت من پس به مرا
 مِنْ نَفْسِي مَا يَرْضِيكَ عَنِّي وَخَذْ لِنَفْسِكَ رِضَاهَا مِنْ
از نفس من آنچه خوشتر از من در کبر برای نفس خودت رضا و اورا از
 نَفْسِي فِي عَافِيَةِ اللَّهِ لَا طَاقَةَ لِي بِالْجَهْدِ وَلَا صَبْرًا
نفس من در حالت عافیه خداوند عافیت مرا بقوت و صبریت مرا
 عَلَى الْبَلَاءِ وَلَا قُوَّةَ لِي عَلَى الْفَقْرِ فَلَا يَحْظُرْ عَلَيَّ رِزْقًا
بر بلای و قوت نیست مرا بر فقر پس منع کن بر من رزق مرا
 وَلَا تَكِلْنِي إِلَىٰ خَلْقِكَ بَلِّغْ تَقَرُّدًا بِحَاجَتِي وَتَوَكُّلًا كِفَايَةً
دوا گذار مرا بهوی خلق تو بلکه خود شبانی براری حاجت مرا دست کار گذار من تو
 وَأَنْظُرْ لِي فِي جَمِيعِ أُمُورِي فَإِنَّكَ أَنْ وَكَلْتَنِي إِلَىٰ نَفْسِي عَجْزًا
و نظر کن بر من در همه کارهای من پس بهستی که تو اگر داری مرا به نفس من عجزت
 عَنْهَا وَلَمْ تَأْتِ مَافِيهِ مَصْلِحَةٌ هَاوَانٌ وَكَلْتَنِي إِلَىٰ خَلْقِكَ
بدان و بیایند نام دشت در آن مصلحت است و اگر داند مرا بخلد خفت
 مَجْهُومًا وَإِنْ أَلْجَأْتَنِي إِلَىٰ قَرَابَةِ حَرْمُونِي وَإِنْ أَعْطُوا
ترش روی کنند به من و اگر دستی مرا بپا خورن هم محروم سازند مرا و اگر خدایان
 أَعْطُوا قَلِيلًا لَا تَكِدُّ أَوْ مَنُوعًا عَلَىٰ طُوبَىٰ وَأَوْ ذَمًّا كَثِيرًا فَفَضْلِكَ
عطا کنند اندک سبب را دمنت نهند بر من دور و فرست کنند بسیار پس
 اللَّهُمَّ فَأَغْنِنِي وَبِعَظِيمِكَ فَأَنْعَشْنِي وَبِسَبْعِكَ فَالْبَسْ
خدایا پس نیاز کن مرا و ب عظمت خودت بلند مرتبه ساز مرا و ب بزرگی خودت کن
 يَدِي وَمَا عِنْدَكَ فَافْكِنِي اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَ
کردان دست مرا آنچه نزدست کار گذاری کن خداوند بر محمد و آل او

خَلِّصْنِي

خَلِّصْنِي مِنَ الْحَسَدِ وَأَحْصِرْنِي عَنِ الذُّنُوبِ وَوَرِّعْنِي
و خلاصی ده مرا از حسد و بازدار مرا از گناهان و پرهنیز مرا
 عَنِ الْحَارِمِ وَلَا تُجَرِّبْنِي عَلَى الْمَعَاصِي وَاجْعَلْ هَوَايَ
از هر چه حرام کرده و دیر می ماند مرا بر صیبتها و بگردان خود را بر
 عِنْدَكَ وَرِضَايَ فِيمَا بَرَدْتُ عَلَىٰ مِنْكَ وَبَارِكْ لِي فِيهَا
زاد سخفت و رضای خود در آنچه دارم و بیشتر بر من در حاجتت و برکت ده برای
 رِزْقِي وَفِيمَا حَوَّلْتَنِي وَفِيمَا أَنْعَمْتَ بِهِ عَلَيَّ وَاجْعَلْ
رزق خود را در آنچه گردانیدی بر من و در آنچه انعام کرده ای بر من و بگردان مرا
 فِي كُلِّ حَالٍ مَحْفُوظًا مَكْلُوعًا مُسْتَوْرًا مُنَوَّعًا مَعْنًا
در همه حالهای من نگاه داشته شده و پاک داشته شده و پنهان داشته شده و بار داشته شده و آن
 مُجَارًا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاقْضِ عَنِّي كُلَّ مَا
شده خداوند از درود بر محمد و آل او و بپا آور از من هر آنچه
 الرِّقَابِيَّةِ وَفَرَضْنَاهُ عَلَىٰ لَكَ فِي وَجْهِ مِنْ جُودِهِ
لازم گردانیده و فرض کرده از برای تو در چهره از جهت کس
 طَاعَتِكَ أَوْ لِحَاقٍ مِنْ خَلْقِكَ وَإِنْ ضَعُفَ عَنِّي ذَلِكَ
طاعت تو یا برای حقیقت از خلقان تو اگر ضعیف باشد از گردان آن
 بَدَلِي وَوَهَبْتَ عَنْهُ قُوَّةً وَلَمْ تَنْسَلْهُ مَقْدَرِي وَلَمْ
بدان هم دست بدهم از آن قوت من و نرسد بان قدرت من و نام
 لِسَعَةِ مَا لِي وَلَا زَانِيًا كَذَكْرَتِهِ أَوْ لِسِينَةِ هَوَايَ
بان هم نام و نه دست من یا در کشته ای از برای تو بر سر کرده ای نام و
 مِمَّا قَدْ أَحْصَيْتَهُ عَلَيَّ وَاعْقَلْتَهُ أَنَا مِنْ نَفْسِي فَادْرِكْ
ای پروردگار از آنچه نماند بر من و خاندان من از نفس خود پروردگار مرا

عَبْدُكَ

عَنْ مِنْ جَنبِ عَطِيَّتِكَ وَكَثِيرًا مَعِنْدَكَ فَإِنَّكَ أَسْعَى
 كَرِيمٌ حَتَّى لَا يَبْقَى عَلَيْهِ شَيْءٌ مِنْهُ تَزِيدُ أَنْ تَقَاصِرَ بِهِ
 حَسَنًا أَوْ تَضَاعِفَ بِهِ مِنْ سَيِّئَاتِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَا رَبِّ
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَارْزُقْنِي الرِّعْبَةَ فِي الْعَمَلِ
 لَكَ لِأَخْرَجَنِي حَتَّى أَعْرِفَ صِدْقَ ذَلِكَ مِنْ قَلْبِي وَحَتَّى
 يَكُونَ الْغَالِبَ عَلَى الرَّهْدِ فِي دُنْيَايَ وَحَتَّى أَعْمَلَ
 الْحَسَنَاتِ شَوْقًا وَآمِنَ مِنَ السَّيِّئَاتِ فَارًا وَخَوْفًا وَهَيِّئْ لِي
 نُورًا أَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ وَأَهْتَدِي بِهِ فِي الظُّلُمَاتِ
 أَسْبِغْ بِي مِنَ الشُّكِّ وَالشُّبُهَاتِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَارْزُقْنِي خَوْفَ عَمِّ الْوَعِيدِ وَسَوْقَ تَوْبِهِ
 الْمَوْعُودِ حَتَّى أَجِدَ لَذَّةَ مَا أَدْعُوكَ لَهُ وَكَامَةَ مَا

وَمَا يَخَافُ

الْحَسَنَاتِ

أَسْتَجِيرُ بِكَ مِنْهُ اللَّهُمَّ قَدْ تَعَلَّمْتُ مَا بَصَلْتَنِي مِنْ آخِرِ
 دُنْيَايَ وَآخِرِي فَكُنْ بِحُجُوبِي حَفِيًّا اللَّهُمَّ صَلِّ
 عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَارْزُقْنِي الْكُفْرَ عِنْدَ تَقْصِيرِي فِي الشُّكْرِ
 لَكَ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فِي اللَّسْرِ وَالْعُسْرِ وَالصَّحَّةِ وَالسَّقَمِ
 حَتَّى أَعْرِفَ مِنْ نَفْسِي رُوحَ الرِّضَا وَطِمَائِنَةَ النَّفْسِ
 مِنْهُ بِمَا يَجِبُ لَكَ فِيهَا يَحْدُثُ فِي حَالِ الْخَوْفِ وَالْإِمْهَانِ
 وَالرِّضَا وَالسُّخْطِ وَالضَّرِّ وَالنَّفْعِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
 وَآلِهِ وَارْزُقْنِي سَلَامَةَ الصَّدْرِ مِنَ الْحَسَدِ حَتَّى لَا
 أَحْسَدَ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ عَلَى شَيْءٍ مِنْ فَضْلِكَ وَحَتَّى
 لَا أَرَى نِعْمَةً مِنْ نِعَمِكَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ فِي دِينٍ
 أَوْ دُنْيَا أَوْ عَاقِبَةٍ أَوْ تَقْوَى أَوْ سِعَةٍ أَوْ رِخَاءٍ إِلَّا
 يَأْتِيَنِي بِرَدِّ نِعْمَتِي بِرَدِّ نِعْمَتِهِ أَوْ سَعْتِي بِسَعْتِهِ كَرَامَةً

بِحُجُوبِي

رَجَوْنُ لِنَفْسِنَا أَفْضَلَ ذَلِكَ بِكَ مِنْكَ وَحَدِّكَ لِأَشْرَى

لَكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَارْزُقْنِي التَّحْفَةَ مِنْ

الْخَطَايَا وَالْآخِرَاتِ مِنَ النَّزْلِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

فِي حَالِ الرِّضَا وَالغَضَبِ حَتَّى أَكُونَ بِمَا بَرَدَ عَلَيَّ مِنْهُمَا

بِمَنْزِلَةِ سِوَاهُ عَامِلًا بِطَاعَتِكَ مُؤْتِرًا لِرِضَاكَ عَلَيَّ

سِوَاهُمَا فِي الْأَوْلِيَاءِ وَالْأَعْدَاءِ حَتَّى يَأْمَنَ عِدِّي وَأَمِنَ

ظَلْمِي وَجُورِي وَيَأْسِرَ لِي مِنْ مَيْلِي وَأَنْخِطَاطِ هَوَايَ

وَأَجْعَلَنِي مِمَّنْ يَدْعُوكَ مُخْلِصًا فِي الرَّخَاءِ دُعَا الْخَاصِمِ

المُضْطَرِّينَ لَكَ فِي الدُّعَاءِ إِنَّكَ حَمِيدٌ جَمِيدٌ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَالْبَيْتِ عَافِيَتِكَ وَجَلِّلِنَا

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

عَافِيَتِكَ وَحَصِّنْ بَعِافِيَتِكَ وَأَكْرِمْ بِي بَعِافِيَتِكَ وَ

أَغْنِنِي بَعِافِيَتِكَ وَتَصَدَّقْ عَلَيَّ بَعِافِيَتِكَ وَهَبْ لِي

عَافِيَتِكَ وَأَشْرَشْنِي بَعِافِيَتِكَ وَأَصْلِحْ لِي عَافِيَتِكَ وَلَا تَجْعَلْ

حَدِّي عَافِيَتِكَ وَبَيْنِي وَبَيْنَ عَافِيَتِكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ اللَّهُمَّ

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَعَافِنِي عَافِيَةً كَافِيَةً شَافِيَةً

الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ وَأَمِّنْ عَلَيَّ بِالصِّحَّةِ وَالْأَمْنِ وَالسَّلَامَةِ

فِي دِينِي وَدِينِ بَيْتِي وَبَيْنِي وَبَيْنَ عَافِيَتِكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

وَالْخَشْيَةِ لَكَ وَالْخَوْفِ مِنْكَ وَالْقُوَّةِ عَلَى مَا أَمَرْتَنِي

بِهِ مِنْ طَاعَتِكَ وَالْأَجْنَابِ بِالْمَالِ هَيَّئْ لِي مِنْهُ

مَعَصِيَتِكَ اللَّهُمَّ وَأَمِّنْ عَلَيَّ بِالْحَيَاةِ وَالْعُمُرِ وَوَيْفَاءِ

عَفْوِكَ

عَافِيَتِكَ وَحَصِّنْ بَعِافِيَتِكَ وَأَكْرِمْ بِي بَعِافِيَتِكَ وَ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَالْبَيْتِ عَافِيَتِكَ وَجَلِّلِنَا

قَبْرِ رَسُولِكَ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَرَحِمَتْكَ وَبَرَكَاتِكَ
تو قبر رسول تو درود تو بر او و آتال در رحمت تو و بر بركات تو
 عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَآلِ رَسُولِكَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ أَبَدًا مَا
بر او و آل او و ذوات نبوت او و آل رسول بر او و آل رسول بر او و آل رسول بر او
 أَبَقِيَّتِي فِي عَابِي هَذَا وَفِي كُلِّ عَامٍ وَاجْعَلْ ذَلِكَ مَقْبُولًا
که بماند در روز قیامت و در هر سال و بجز این چیز دیگری
 مَشْكُورًا مَذْكُورًا لَدَيْكَ مَذْهُورًا عِنْدَكَ وَأَنْطِقْ
سندید و یاد کرده شد و نثار تو ذخیره کرد تو و گوید با
 بِحَدِّكَ وَشُكْرِكَ وَذِكْرِكَ وَحُسْنِ الشَّاءِ عَلَيْكَ
بحد خود و شکر خود و ذکر خود و نیکی تو بر خود و نیکی
 لِسَانِي وَأَشْرَحْ لِي أَسَدِي دِينِكَ قَلْبِي وَأَعِدْ لِي وَدْرًا
زبان مرا و گشاده ساز مرا از استقامت دین تو اول مردم دنیا ده مرا و قدری
 مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ وَمِنْ شِرِّ السَّامَةِ وَالْهَامَةِ
از شر شیطان زنده کننده و از شر ستم و از شر آفات
 وَالْعَامَةِ وَاللَّامَةِ وَمِنْ شِرِّ كُلِّ سُلْطَانٍ عِنْدِي
و از شر عامه و از شر آفات و از شر کل سلطان جهان
 وَمِنْ شِرِّ كُلِّ شَيْطَانٍ حَرِيدٍ وَمِنْ شِرِّ كُلِّ ضَعِيفٍ
و از شر هر شیطان خشن و از شر هر ضعیف و از شر هر
 شَدِيدٍ وَمِنْ شِرِّ كُلِّ مُثْرَبٍ حَفِيدٍ وَمِنْ شِرِّ كُلِّ شَرِّ
و از شر هر قوی و از شر هر فرودنده و از شر هر شر و از شر هر
 وَوَضِيعٍ وَمِنْ شِرِّ كُلِّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ وَمِنْ شِرِّ كُلِّ قَرِيبٍ
و از شر هر کوچک و بزرگ و از شر هر نزدیک

وَبَعِيدٍ

وَبَعِيدٍ وَمِنْ شِرِّ كُلِّ مَنْ نَصَبَ لِرَسُولِكَ وَالْأَهْلِ بَيْتِهِ
و دور و دور هر که بر سر رسول تو و بر سر اهل بیت تو
 حَرْبًا مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ وَمِنْ شِرِّ كُلِّ ذَا بِيئَةٍ أَنْتَ أَخْدَيْتَنَا
بهنکه از جن و انس و از شر هر بیگانه که تو گمراه کردی ما را
 إِلَيْكَ عَلَى خِطَابِ مُسْتَفِيمٍ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَ
بجز تو که تو بر او و آل او صلوات کن و درود و رحمت و برکت
 مِنْ أَرَادَ فِي سُبُوغٍ فَأَصْرِفْهُ عَنِّي وَأُدْحِرْ عَنِّي مَكْرَهُ وَأَدْرَأْ
هر که قصد کند بر سب تو پس بگردان آن از او و دفع کن از او مکر او و دور
 عَنِّي شَرَّهُ وَوَدِّ كَيْدَهُ فِي مَكْرِهِ وَاجْعَلْ بَيْنَ يَدَيْهِ سَدًّا
از هر شر او و دور گردان مکر او و دور گردان مکر او و دور گردان مکر او
 لَعَمْرِي عَنِّي بَصَرَهُ وَصَمِّ عَنِّي ذِكْرِي سَمْعَهُ وَتَقْفَلْ دُونَ
گمراه کننده از من چشم او و گمراه کننده از من گوش او و بگمراه کننده از من
 إِخْطَارِي قَلْبَهُ وَخَسِّ عَنِّي لِسَانَهُ وَتَقْفَلْ رَأْسَهُ
خاطر گمراه کننده از من و دور گردان دل او از من و دور گردان سر او را
 تَذَلُّعَ عِزِّهِ وَتَكْسِرْ حُرْفَتَهُ وَتَذَلُّ رَقَبَتَهُ وَتَفْسِخْ كِبْرَهُ
و دور گردان عزت او و دور گردان حرف او و دور گردان گردن او و دور گردان کبر او
 وَتَوَهِّنِي مِنْ جَمِيعِ حَزْرِهِ وَشَرِّهِ وَغَمْرِهِ وَهَمْرِهِ وَحَيْدِهِ
و درین همه مرا از هر شر او و از هر شر او و از هر شر او و از هر شر او
 وَعَدْلِهِ وَوَجْهَائِهِ وَمَصَائِدِهِ وَوَجْهَائِهِ وَخَلَائِقِهِ
و در هر شر او و در هر شر او و در هر شر او و در هر شر او
 هَمْرِي يَا كَلِيمَ اللَّهِ يَا كَلِيمَ اللَّهِ يَا كَلِيمَ اللَّهِ
تو را ای گوینده خدا ای گوینده خدا ای گوینده خدا

وَلَا تَقْرَأْ

وَبَعِيدٍ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ وَأَهْلِ
 بَيْتِهِ الطَّاهِرِينَ وَأَخْصِصْهُمْ بِأَفْضَلِ صَلَوَاتِكَ وَ
 رَحْمَتِكَ وَبَرَكَاتِكَ وَسَلَامِكَ وَأَخْصِصْ اللَّهُمَّ
 وَالِدِي بِالكَرَامَةِ لَدَيْكَ وَالصَّلَاةَ مِنْكَ يَا أَرْحَمَ
 الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَهْلِي عِلْمِ
 مَا يَجِبُ لَهَا عَلَى أَهْلِهَا مَا وَاجِبٌ لِي عِلْمِ ذَلِكَ كَلِمَةً
 تَمَامًا تَسْتَعِينِي بِهَا قَلْبِي مِنْهُ وَوَفَّقِي لِلْفَوْزِ
 فِيهَا بِبَصَرِي مِنْ عَلَيْهِ حَتَّى لَا يَفُوتَنِي اسْتِعْمَالُ شَيْءٍ
 عِلْمِيهِ وَلَا تَقْلُ أَرْكَانِي عَنِ الْخُفُوفِ فِيهَا الْهَيْبَتِي
 وَاللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ كَأَشْرَفِ نَبِيٍّ وَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
 وَآلِهِ كَأَوْجِبِ لَنَا الْحَقَّ عَلَى الْخَلْقِ بِسَبَبِهِ اللَّهُمَّ
 صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ كَأَوْجِبِ لَنَا الْحَقَّ عَلَى الْخَلْقِ بِسَبَبِهِ اللَّهُمَّ

عَلْمِيهِ

اجعلني

اجْعَلْنِي أَهَابَهُمَا هَيْبَةَ السُّلْطَانِ الْعَسُوفِ وَأَبْرَهُمَا
 بَرَاءَةَ الْأَمِّ الرَّؤُوفِ وَاجْعَلْ طَاعَتِي لَوَالِدِي وَبِرِّي بِهِمَا
 أَقْرَبَ لِعَيْنِي مِنْ رَقْدَةِ الْوَسْطَانِ وَأَثْلَجْ لِحَدِيدِي مِنْ
 شَرِّهِ الظَّانِ حَتَّى أَوْثِرَ عَلَى هَوَايَ هَوَاهَا وَأَقْدِمْ عَلَيَّ
 رِضَا رِضَاهَا وَأَسْتَكْثِرْ بِرَّهَا بِي وَإِنْ قَلَّ وَاسْتَقِلَّ
 بِرِّي بِهَا وَإِنْ كَثُرَ اللَّهُمَّ خَفِّضْ لَهَا صَوْتِي وَأَطْلُبْ لِي
 كَلَامِي وَالزُّنْ لَهَا عَرِيكَتِي وَأَعْطِفْ عَلَيَّ مَا قَلْبِي وَ
 صَيِّرْ لِي بِهَا رِيفًا وَعَلَيْهَا مَا شَفِيفًا اللَّهُمَّ اسْكُرْهَا
 مِنْ بِيَّتِي وَأَثْبِتْهَا عَلَيَّ تَكْرِمَتِي وَاحْفَظْهَا مَا حَفِظْتَ
 مِنْ بِيَّتِي وَأَثْبِتْهَا عَلَيَّ تَكْرِمَتِي وَاحْفَظْهَا مَا حَفِظْتَ
 مِنْ بِيَّتِي وَأَثْبِتْهَا عَلَيَّ تَكْرِمَتِي وَاحْفَظْهَا مَا حَفِظْتَ
 مِنْ بِيَّتِي وَأَثْبِتْهَا عَلَيَّ تَكْرِمَتِي وَاحْفَظْهَا مَا حَفِظْتَ

حفظ

حِطَّةٍ لِدُنُوهِمْ وَأَعْلَوًا فِي دَرَجَاتِهِمْ بِمَا زَادَهُ فِي
 حَسَنَاتِهِمْ يَا مُبَدِّلَ السَّيِّئَاتِ بِأَضْعَافٍ مِّنْ الْحَسَنَاتِ
 اللَّهُمَّ وَمَا تَعَدَّى عِلْمِي فِيهِ مِنْ قَوْلٍ أَوْ لِسْرٍ فَأَعْلِمْنِيهِ
 مِنْ فِعْلٍ أَوْ ضِعْفٍ أَلَيْسَ مِنْ جِقِّ أَوْ قِصْرٍ أَلَيْسَ مِنْ
 فَتْرَةٍ أَوْ هَيْبَةٍ لَهَا أَوْ حُدُوثٍ بِعِلْمِيهَا أَوْ رَغْبَةٍ إِلَيْكَ
 فِي وَضْعٍ تَبَعِيهِ عَنْهَا فَإِنِّي لَأَتَمُّهُمَا عَلَى نَفْسِي
 وَلَا أَسْتَبِطُهُمَا فِي بَرِيٍّ وَلَا أَكْرَهُ مَا تَوَلَّيْتَهُ مِنْ أَحْرَمٍ
 يَا رَبِّ هُمَا أَوْجِبُ حَقًّا عَلَيَّ وَأَقْدَمُ إِحْسَانًا لِي وَأَكْبَرُ
 مَنَّةً لِدَعْوِي أَنْ أَفَاصِرَهُمَا بِعَدْلٍ وَأُجَازِيَهُمَا عَلَى
 مِثْلِ ابْنِ زَايَا إِلَهِي طَوَّلْ شَعْلَهُمَا بِتَرْبِيَّتِي وَأَبْرِئْ شِدَّةَ
 نَجْمِي فِي جِرَاسِي وَأَبْنِ إِقْبَارَهُمَا عَلَى نَفْسِيهَا اللَّتَوِي
 نَعْبُ بِشَيْءٍ فِيهَا وَنَحْفُظُ نَمْرًا وَكَيْفَ تَكُونُ تَنْزِيلُ بَرِّهِمَا وَتَنْزِيلُ

عَلَيْهِ

عَلَى مَنِينَتَانِ مَا لَيْسَتْ فِيهِمَا مَعْرُوفَاتٌ وَلَا أَدْرِيكَ مَا يَجِيءُ
 عَلَيْهِمَا وَلَا أَنَا بِقَاضٍ وَخَافِيَةٌ خِدْمَتُهُمَا فَصَلِّ عَلَى
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاعْتَبِرْ بِأَخْيَرِ مَنْ اسْتَعِينَ بِهِ وَوَقَفْ بِأَفْضَلِ
 مَنْ رَغِبَ إِلَيْهِ وَلَا تَجْعَلْنِي فِي أَهْلِ الْعُقُوفِ لِلزَّيْبِ
 وَالْأَمْهَاتِ يَوْمَ تُجْزَى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا
 يُظْلَمُونَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَذُرِّيَّتِهِ وَأَهْلِ بَيْتِهِ
 وَأَبْوِي بِأَفْضَلِ مَا خَصَّصْتَ بِهِ أَبَاعِ عِبَادِكَ الْمُؤْمِنِينَ
 وَأُمَّيَا تَحِيَّ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ لَا تُسَدِّدْ كُرْهِي لَنَا
 إِذْ بَارِصَلَوْنَا فِي وَرَيْ كُلِّ إِنَّا مِنْ أُمَّةٍ لَيْلٍ وَفِي سَاعَةٍ
 مِنْ سَاعَاتِ نَهَارِي اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَآلِهِ
 لِي بِدُعَائِي لَهُمَا وَأَغْفِرْ لَهُمَا بِبِرِّهِمَا لِي مَغْفِرَةً حَمِيمًا وَأَوْصِلْ

عَلَيْهِ

عَمَّا شَفَاعَتِهَا رَضِعْنَا وَبَلَّغْنَا بِاللَّكْرِ أَفْمَوْا طَن
 زرتین بقاعت من برایشان رضاعت و برکت از بزرگوارت خود بر ما
 السَّلَامُ اللَّهُمَّ وَأَنْ سَبَقَتْ مَغْفِرَتُكَ لَهَا فَشَفَعْنَاهَا فِي
 خداوند و اگر پیش گذشت از مغفرت تو برایشان بر شفاعت ما
 وَأَنْ سَبَقَتْ مَغْفِرَتُكَ لِي فَشَفَعْنِي فِيهَا حَتَّى يَجْمَعَ بَرَأفَكَ
 و اگر پیش گذشت از مغفرت تو بر من بر شفاعت دو مرد در برهه ما تا جمع برافک
 فِي ذَارِ كَرَامَتِكَ وَحِجْلِ مَغْفِرَتِكَ وَرَحْمَتِكَ أَنْكَ دَوَا
 در خانه کرامت تو و حجل مغفرت تو و رحمت تو بدست تو
 الْفَضْلَ الْعَظِيمَ وَالْمَنَ الْفَدِيمَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ
 فضل بزرگ و جانت قدیر و انت مهربانترین مهربانان
 وَكَانَ مِنْ عِبَادَةِ عَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ

اللَّهُمَّ وَمَنْ عَلَى بَقَاءِ وَوَلَدِي بِإِحْلَاءِ حَمَلِي وَبِإِقْتِلَابِ
 خداوند و انعام کن بر من بماندن فرزند من و بجا آوردن این بر من
 بِهِمُ الْإِهْلَامُ أَمْدُدْ لِي فِي أَعْمَارِهِمْ وَزِدْ لِي فِي آجَالِهِمْ وَرَبِّ
 زبانت خداوند بشارت در عمر ایشان و بخرای بر من در مدت ایشان و
 صَغِيرَهُمْ وَقَوْلِي ضَعِيفَهُمْ وَأَصْحِ لِي أَبْدَانَهُمْ وَأَدْيَانَهُمْ
 خرد ایشان و توانای در بر من توان ایشان و خردت کردن بجا اس بنده در دنیا
 وَأَخْلَاقَهُمْ وَعَافِهِمْ فِي أَنْفُسِهِمْ وَفِي جَوَارِحِهِمْ وَفِي كُلِّ
 و خفیا ایشان را و عافیت ده ایشان در نفس ایشان و در اعضا ایشان و در هر
 وَفِي كُلِّ مَا عَنِيتَ بِهِ مِنْ أَرْحَمِهِمْ وَأَدْرِي لِي وَعَلَيْهِمْ
 و در هر چه اهتمام درم جان از امر ایشان و روان کن بر او در دین

مَنْ كَانَ مِنْ عِبَادَةِ عَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ

وَاصِلًا
ص

الذمائم

أَزْدَانَهُمْ وَاجْعَلْهُمْ أَبْرَارًا أُنْفِيَاءَ بَصَرَاءَ سَامِعِينَ
 روز بهار ایشان را و بگردان ایشان زبیکو کاران پر بزرگان جنایان شنوایان
 مُطِيعِينَ لَكَ وَلَا وِلِيَاءَ لَكَ حَبِيبِينَ مِنْ أَحِبِّينَ تَجْمِيعِ
 فرمانبرداران مرتر و مهستان ترا دوست داران نصیحت کنندگان و بر آید
 أَعْدَائِكَ مُعَانِدِينَ وَمُبْغِضِينَ أَمِينِ اللَّهِ أَشَدَّ حَمِيمِينَ
 دشمنان تو دشمنان و کینه ورزندگان احباب کن خداوند پروردگار
 عَضُدًا وَاقِمْ بِهِمْ أَوْدِي وَكَثِّرْ لَهُمْ عُدَدَ وَزِينِ كَهْمِ
 بازو مسلک و راست گردان بسایان کجرا و بسیار کن بسایان شمارا و زینت باشان
 وَأَخِيْهِمْ ذِكْرِي وَكَفَيْتِي بِهِمْ فِي غَيْبِي وَعَافِيهِمْ عَلَى
 در نزد ایشان ذکر مرا و کار گذار من کن باشان در غیبت من و عافیت من در غیبت ایشان
 حَاجَتِي وَاجْعَلْهُمْ لِي حَبِيبِينَ وَعَلَى حَدِيثِ مَقْبَلِينَ
 حاجت من و بگردان ایشان از امر من و دشمنان و بر من مهربانان و رو آورندگان
 مُسْتَفِيهِينَ لِي مُطِيعِينَ غَيْرَ عَاصِينَ وَلَا عَاقِلِينَ وَلَا
 در استنان بر من فرمانبرداران نه عصیان کنندگان و نه بدکاران و نه
 مَخَالِفِينَ وَلَا خَاطِبِينَ وَعَافِيهِمْ عَلَى تَوْبَتِهِمْ وَقَادِيهِمْ
 مخالفان کنندگان و نه خطا کاران و بکار ده مرا بر توبت ایشان و ادب ایشان
 وَبِرِّهِمْ وَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ مَعَهُمْ أَوْلَادًا ذُكُورًا وَأَجَل
 زبیکه ایشان و بخیر مراد از جانب خودت باشان فرزندان زین و بگردان
 ذَلِكَ خَيْرًا لِي وَاجْعَلْهُمْ عَوْنًا مَا سَأَلْتُكَ وَأَعِدْ لِي
 اینرا خیر بر من و بگردان ایشان برابر من بکار و بنده بر آنچه سوال کردم ترا
 وَذَرِيَّتِي مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ فَإِنَّكَ خَلَقْتَنَا وَاحْتَرَبْتَنَا
 و فرزندان مرا از شر شیطان رانده شده در حیت پروردگار که تو او را آفرید ما را کردار و طاعت ما

00

عَلَيْهِ

و طاعتنا

وَهَيِّتْنَا وَرَبِّتْنَا فِي ثَوَابِ مَا أَحْرَقْنَا وَرَهْبْنَا عَقَابًا
و نه کرد در بار او و رعیت فرمود ما را در مزد آنچه امر کرد در بار او و ترسانید ما را عقیاب
 وَجَعَلَتْ لَنَا عَدُوًّا يَكِيدُ نَاسَ طَهْرِهِ مِمَّا عَلَّمَ مَا
و کرد و آید برای ما دشمنی که کمر میزند با ما مستطنا حتر او را از ما برایت
 تَسَاطُنًا عَلَيْهِ مِنْهُ اسْكُنْهُ صِدْقًا وَرِنًا وَاجْرَسِي
مستطن خدا را بر او از او ساکن کرد و در سینه ما و درون ما در آن
 مَجَارِي مَائِنَا لِأَعْفَلٍ إِنْ غَفَلْنَا وَلَا يَسْهِي إِنْ
در راه ما غفلت ما غافل شود اگر ما غافل شویم و فراموش نمیکند اگر
 نَسِينَا يَوْمِنَا عِقَابَكَ وَنُحُوفًا يُغَيِّرُكَ إِنْ هَمَمْنَا
اگر ما فراموش کنیم تو را ما را از عقیاب تو و می ترساند ما را بغیر تو اگر قصد کنیم
 بِفَاحِشَةٍ تُنَجِّعُنَا عَلَيْهَا وَإِنْ هَمَمْنَا بِعَمَلٍ صَالِحٍ
کار بد را ما را بر آن و لیر میگرداند و اگر قصد کنیم کار خوبی را
 تَبْطِنَا عَنْهُ نَبْغِضُ لَنَا بِالشَّهَوَاتِ وَنَبْغِضُ لَنَا
ما را از آن پس میسر است از ما بشهوات و در پی تو میزند برای ما
 بِالسُّبُهِاتِ إِنْ وَعَدْنَا كَذِبًا وَإِنْ مَنَّا أَخْلَفْنَا وَ
شبهات را اگر ما وعده کردیم دروغ میزند ما را که دروغ فرموده یا خلف ما را
 لَا تُصِرُّ عَنَّا كَيْدَهُ بَصِلْنَا وَإِلَّا نَفْنَا خَالَه لَسْتَ لَنَا
و اگر کینه و دانی تو را از ما که ما را میزند ما را و اگر ما را دروغ فرموده یا خلف ما را
 اللَّهُمَّ فَاقْهَرِ سُلْطَانَهُ عَنَّا بِسُلْطَانِكَ حَتَّى تَحْبِسَهُ
خداوند ما را پس سلطنت او را از ما بسلطنت خودت تا آنکه بازدارد او را
 عَنَّا بِكُمَّةِ الدُّعَاءِ لَكَ فَصَبِّحْ مِنْ كَيْدِهِ وَالْمَعْصِيَنِ
از او بسیار خواندن ما را پس بگویم از کید او در صبح دعاها

بِسْمِ

بَلِّغْ اللَّهُمَّ اعْطِنِي كُلَّ سُؤْلِ وَاقْضِ لِي حَوَائِجِي وَلَا تَمْنَعْنِي
تو خداوند اعطا کن بهم بر همه سئوال من را و برآور آنچه حاجت مرا در حق من از آن
 الْأَجَابَةَ وَقَدْ خَمَّنْتَهَا لِي وَلَا تُجِبْ دُعَائِي عَنْكَ وَقَدْ
سجابت را و حال آنکه خفا من شده است بر آن من در حق من دعا را از حق و حالت
 أُحْرَقْتُمْ وَأَمِنَ عَلَى كُلِّ مَا بَصَلِحْتُمْ فِي دُنْيَايَ وَآخِرَتِي مَا
امر کرده مرا تا امن و تمام کن بر همه آنچه من بصلحت من در دنیا و آخرت من
 ذَكَرْتُ مِنْهُ وَمَا نَسِيتُ وَأُظْهِرْتُ أَوْ أَخْفَيْتُ أَوْ أَعْلَنْتُ مِنْ
یاد داشته باشم از آن و فراموش نکردم و آشکارا کردم یا پنهان کردم یا شمشیر یا پنهان
 أَوْ أَسْرَيْتُ وَاجْعَلْنِي فِي جَمِيعٍ مِنَ الْمُصْلِحِينَ لِيُوَالِي
پشتی کرده باشم و بگردان مرا در همه چیزین حالها که من میسر است از آن
 إِنَّا لَكَ الْبُخْبِينَ بِالطَّلِبِ لَيْكَ غَيْرَ الْمُنْتَوِعِينَ بِالنُّوْكَلِ
تو گرداننده است طلب خود را بطلب کردن بچیز و ممنوع نیستند از تو کل کردن
 عَلَيْكَ الْمُعَوِّذِينَ بِالْمَعْوِذِ بِكَ السَّرَائِحِينَ فِي التَّجَارَةِ
پس تو عادت فرموده باشی بر ما بر آن تو سود کنندگانند در تجارت کردن
 عَلَيْكَ تَجَارِينِ بَعْرِيكَ الْمُوسِعِ عَلَيْهِمُ الرِّزْقَ الْكُلَّ
تو بخواه بر بندگان اندیشه فراخ شده باشی بر ایشان روزی حلال
 مِنْ فَضْلِكَ الْوَاسِعِ بِجُودِكَ وَكَرَمِكَ الْمُعْزِينَ مِنَ الذُّلِّ
در فضل ما را وسیع بجزود تو و کرم تو عزت یافته اند از ذل
 بِكَ وَالْمُجَارِينَ مِنَ الظُّلْمِ بَعْدَكَ وَالْمُعَافِينَ مِنَ الْعِلَاءِ
تو در خوار و داده شده اند و درستم بعد از تو دعایت یافته اند از عذاب
 بِرَحْمَتِكَ وَالْمُعْزِينَ مِنَ الْفَقْرِ بِغِنَاكَ وَالْمَعْصِيَنِ
بجست دین ما را بخداوند از دور و شتر تو از گری و تو کار داشته اند

او نسیبت
 ذلک
 س

من

مِنَ الذُّنُوبِ الرَّكْلِ وَالْخَطَا بِقَوْلِكَ وَالْمَوْفِقِينَ لِلْخَيْرِ
 لذکنا ان ولفشها دخطا پیریز کار سرق و توفیق یافتہ اند بر خیر
 وَالرُّشْدِ وَالصَّوَابِ بِطَاعَتِكَ وَالْمَحَالِ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الذُّنُوبِ
 در راه رست یمن و صواب سب طاعت و مانع در آمدن بینان و دنیا کنان
 بِقُدْرَتِكَ النَّارِ كَيْنَ لِكُلِّ مَعْصِيَتِكَ السَّاكِنِينَ فِي
 بقدرت تو و کذا شدند همه نافرمانیها را ساکن شد اند در
 جِوَارِكِ اللَّهُمَّ اعْطِنَا جَمِيعَ ذَلِكَ بِتَوْفِيقِكَ وَرَحْمَتِكَ
 همایگی خداوند بده ما را همه اینها بتوفیق خودت و رحمت خودت
 وَاعِزَّنَا مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ وَاعْطِ جَمِيعَ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ
 و نیا ده ما را از عذاب روز داغ و بده همه مسلمانان و مسلمات
 وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ مِثْلَ الَّذِي سَأَلْنَاكَ لِنَفْسِكَ وَلِوَالِدَيْكَ
 و مؤمنان و مؤمنات شد آنچه سوال کردم ترا برای و برای
 فِي عَاجِلِ الدُّنْيَا وَاجِلِ الْآخِرَةِ إِنَّكَ قَرِيبٌ جَبِيحٌ سَمِيعٌ
 در حاضر دنیا و آئینده آخرت بدستی که تو نزدیکی اجابت کننده
 عَلِيمٌ عَفُوٌّ غَفُورٌ رُؤُوفٌ رَحِيمٌ وَإِنَّا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةٌ
 دانای عفوگشته آمرزنده مهربان و عطا کن ما در دنیا کنی
 وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةٌ وَقَدْ آتَيْنَاكَ الْفُرْقَانَ وَفِي الْعَذَابِ النَّارِ
 و در آخرت کنی قایلینا ادا فرما ذکاه در روز از عذاب
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَتَوَلَّنِي فِي جِهَانِي وَمَوْلَائِي فِي
 خداوند اورود و در محبت و اولادش و متول من را در باره همه یگان و دور
 الْعَارِفِينَ بِحَقِّهَا وَالْمُنَادِينَ لِأَعْدَائِهَا بِأَفْضَلِ
 که شناسانید بحق ما و خدا کند کاند بادیشان ما به بهترین نحو

وَلِوَالِدَيْكَ

وَالْمُسْلِمَاتِ

وَلَا يَزَالُ

وَلَا يَتِيكَ وَوَقْفِهِمْ لِأَقَامَةِ سُنَّتِكَ وَالْأَخْذِ بِحَاسِبِ
 که را بخود بگیر و توفیق و نیا سازد بر توین طریقت تو و فراگرتن خوبتر را
 أَدَبِكَ فِي أَرْفَاقِ ضَعِيفِهِمْ وَسَدِّ خَلَّتِيهِمْ وَعِيَادَةِ عَزِيمِهِمْ
 در هموار کردن بناتوان ایشان و بسبب خند فقرشان و پریشانی ایشان
 وَهِدَايَةِ مُسْتَرَشِدِهِمْ وَمُنَاحَةِ مُسْتَشِيرِهِمْ
 در راه نماند راه جوئید ایشان و بوضیحت کون صورت کنند ایشان
 وَتَعَهْدِ قَادِمِهِمْ وَكَيْفَانِ أَسْرَارِهِمْ وَسِتْرِ عَوْرَاتِهِمْ
 و دیدن ریز آمده ایشان و پوشیدن اسرار ایشان و پوشیدن عورتها
 وَنَصْرَةِ مَظْلُومِهِمْ وَحُسْنِ مُوَاسَاةَتِهِمْ بِالْمَاعُونِ
 و در آوردن ستم ریزه ایشان و نیک مواسات ایشان بخار گذار
 وَالْعُودِ عَلَيْهِمْ بِالْجَدَّةِ وَالْأَفْضَالِ وَاعْطَاءِ مَا
 و نفع رسانیدن ایشان بختیش و رخصت کردن و عطا کردن آنچه
 يَجِبُ لَهُمْ قَبْلَ السُّؤَالِ وَاجْعَلْنِي اللَّهُمَّ أَجْرِي بِالْأَحْسَنِ
 چه بجز ایشان پیشتر از سوال و بگردان مرا خداوند اجین که در جهان
 مَسِيئَتِهِمْ وَأَعْرِضْ بِلِتْجَاؤِ عَن ظَالِمِهِمْ وَأُرْتَعِدْ
 بدکار ایشان در عرض کنم بدکردشتن رستم کارشان و بجا رنیم
 حَسْنَ الظَّنِّ فِي كَافِيَتِهِمْ وَأَتَقَوْلُ بِالْبِرِّ عَامَّتِهِمْ وَ
 نیک گمان در باره همه ایشان و در رسم بر نیک بگویم ایشان
 أَعْضُ بَصْرِي عَنْهُمْ عَفْوَةً وَاللَّيْنُ جَانِبِي لَهُمْ تَوْعَاتِهِمْ
 چشم خفرا از ایشان رزوق عفت و نرم سازم جانم جانم خفرا
 وَأَرِقُّ عَلَى أَهْلِ الْبَلَاءِ مِنْهُمْ رَحْمَةً وَسِرِّهِمْ بِالْغَيْبِ
 در وقت کم بر اهل طرب رزقشان رزوق رحمت و ظاهر برانم بر ایشان

مَعْرُوفَةٌ

مَوَدَّةً وَاجِبًا بَقَاءِ النِّعَةِ عِنْدَهُمْ نَصِيحًا وَأَوْجِبُ لَهُمْ
دوستی و دوستی در حق من است از تو و نصیحت و در حق تو است
 مَا أَوْجِبُ لِحَاجَتِهِمْ وَأَرْغَى لَهُمْ مَا أَرْغَى لِحَاجَتِهِ اللَّهُ
بچه و در حق من است از حاجت من و آنچه را که من بخواهم برای حاجت من
 صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَارْزُقْنِي مِثْلَ ذَلِكَ مِنْهُمْ وَاجْعَلْ
درود بر محمد و آل او را در ذریه کن مگر آنکه این از ایشان که بگردان
 لِي أَوْ فِي الْخُطُوبِ فِيهَا عِنْدَهُمْ وَرِزْقُهُمْ بَصِيرَةً فِيهِمْ
بهر من در خطبه و در خطبه نزد ایشان است و بصره ایشان را در حق من
 وَمَعْرِفَةً بِفَضْلِهِ حَتَّى يَسْعَدُوا بِهِ وَأَسْعَدَهُمْ أَمِينَ
و شناسایی بفضلی تا سعادتمند شوند به سبب و سعادتمند من به سبب
 رَبِّ وَكَانَ مِنْ عِبَادِكَ الْغَالِبِينَ
پروردگاری که بر غالب است
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَحَصِّنْ تَعَوُّرَ الْمُسْلِمِينَ
خداوند درود بر محمد و آل او و نگاه دار در دهنهار مسلمانان را
 بَعِزَّتِكَ وَأَيِّدْ حِمَايَتَهَا بِقُوَّتِكَ وَأَسْبِغْ عَطَايَاهُمْ
بغیبت خودت و در حمایت کنندگان آنها را بجهت تو و عطا کن عطا کن
 مِنْ جِدَّتِكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَكَثِّرْ عَدَّتَهُمْ
زیادتر کن عده خداوند درود بر محمد و آل او را بسیار کن عده ایشان را
 وَأَشْحَذْ أَسْلِحَتَهُمْ وَأَحْرُسْ حُوزَتَهُمْ وَأَمْنَعْ حَوْسَتَهُمْ
دشمنان را حراست کن از دشمنان و حراست کن حراست ایشان را و امن کن حواصلی ایشان را
 وَالْفُجْعَاءَ وَدَبْرَ امْرَأَتِهِمْ وَوَاتِرِينَ مَبْرَهُمْ وَتَوَحُّدَهُمْ
جمیع کن صحن ایشان را و دبر کن کار ایشان را و در پی در پی ایشان را و توحش ایشان را

كَيْفَ يَكُونُ
 كَيْفَ يَكُونُ

كَيْفَ يَكُونُ

بِكَفَايَةِ مَوْثِقَاتِهِمْ وَأَعِزُّهُمْ بِالنَّصْرِ وَاعْنِهِمْ بِالصَّبْرِ
محمد کند تکیه بر تکیه و تکیه بر تکیه با برادران و در حق من است نصیحت
 وَالطُّفَّ لَهُمْ فِي الْمَكْرِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَ
و نصیحت کن بر ایشان در مکر خداوند درود بر محمد و آل او را
 عَرِّفَهُمْ مَا يَجْهَلُونَ وَعَلِّمَهُمْ مَا لَا يَعْلَمُونَ وَبَصِّرْ
تشان را آنچه را که نمی دانند و بیاموزشان را آنچه را که نمی دانند و بجا کن
 مَا لَا يَبْصُرُونَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَانْتَهِهِمْ عِنْدَ
آنچه نمی بینند خداوند درود بر محمد و آل او را و در حق من است نصیحت
 لِقَائِهِمُ الْعَدُوَّ وَذَكَرْ دُنْيَاهُمْ الْخِدَاعَةَ الْغَرُورِ
برخوردن ایشان را با دشمنان و یاد دهنده ایشان را که بسیار مکر کننده و فریب دهنده
 أَحْ عَنْ فُلُوبِهِمْ خَطَرَاتِ الْمَالِ الْفَنُونِ وَاجْعَلْ
در مونس از دل ایشان خطراتی که مال است تا بگفتند میان خود و بگردان
 الْجَنَّةَ نَصَبَ عَيْنِهِمْ وَلَوْحَ مِنْهَا الْأَبْصَارِ هُمْ مَا
بهشت را بر چشمها نشان و ظاهر ساز از پشت پدید آید ایشان را آنچه
 أَعَدَدْتَ فِيهَا مِنْ مَسَاكِينِ الْخُلْدِ وَمَنَازِلِ الْكِرَامَةِ
پایه کرده در آن از مسکینان جاوید و منازل کرامت
 وَالْحُورِ الْحَسَنَاتِ وَالْأَنْهَارِ الْمَطْرُودَةِ بِأَنْوَاعِ الْأَشْرَبِ
دوربانان نیک رویان و چشمه های روان شده با انواع آشامیدنیها
 وَالْأَشْجَارِ الْمُبْدَلِيَةِ بِجُيُوفِ الثَّمَرِ حَتَّى لَا يَهْمُ
دورخان سبز رنگان است با صاف میوه تا آنکه نگرند
 أَحَدٌ مِنْهُمْ بِالْأَدْبَارِ وَلَا يَحْدِثُ نَفْسُهُ عَنْ قَرِينِهَا
یکی از ایشان را پشت کرده اندین را و گفتگو کند با خوف از دشمنان بازمانده خود

كَيْفَ يَكُونُ

اللَّهُمَّ افلئذ بك عدوهم واقبل عنهم اظفارهم
خداوند ایشان را بشکن بسبب این دشمنی ایشان را بگیر از ایشان اظفار ایشان را
 و فرق بینهم و بین اسلحتهم و اخلع و ثاقق افئذهم
و جدا کن ایشان را و بین حرب ایشان را و برکن سندان و دهن ایشان را
 و باعد بینهم و بین ازودتهم و حبرهم في سبيلهم
و دور رود میان این دوستان از زلف ایشان و حیران سازد ایشان را در راه
 ضللتهم عن وجههم واقطع عنهم المدد و انقص
و گمراه سازد ایشان را از جهت آن و بیزاریشان دورا و کم کن
 منهم العدة و املاء افئذهم الشعب و اقض ابدتهم
از ایشان شماره را و پرسان دهن ایشان را زهر سر و فرودم از سوار
 عن البسط و اخزم السنهم عن النطق و شربهم
از ایشان دن و خاک کسرت زبان ایشان را از حرف زدن و برکنده کن
 من خلفهم و نكل بهم من ورائهم واقطع نخسهم
انانی را که از پشت سر ایشان و بیدل باز ایشان را که از عقب ایشان و برکن ایشان را
 اطاع من بعدهم اللهم عقم ارحام نسائهم و
طعمه کسرت که بعد از ایشان است خدا را از زنا ایشان باز دور از هم ایشان را
 يابس اصلاب رجالهم واقطع نسل ذواتهم و انعم
خشک کن صلبها مردان ایشان را و قطع کن نسل ذوات ایشان را و جود ایشان را
 لا تاذن لسمائهم في قطر ولا لارضهم في نبات اللهم
رحمت ده آسمان ایشان را در قطره باران و زمین ایشان را در گیاه و درخت
 و قو بذلك حال اهل الاسلام و حصن به
قوت ده باین رطوف آسمان را و کمندار باین

بیاره

و يارهم و شمرد اموالهم و فرغهم عن محاربتهم
شماره ایشان را و زیاد کن باین مال ایشان را و فارغ کن ایشان را از جنگ کردن
 لعبادتك و عن منابذتهم للخلوة بك حتى لا يعبد
بر عبادت تو و در کار ایشان را بر خلوت نمودن با تو تا که بر غیر
 في بقاع الارض غيرك و لا تغمر لاحد منهم حمه
در بقعها زمین کسی غیر تو و در خاک لیده نشود کسی زمین ایشان را
 دونك اللهم اغز بكل ناحية من المسلب
سوار زدن تو خداوند از بجاک بود بر ناحیه را از مسلمانان ایشان
 من يازاهم من المشركين و امددهم بملائك من
که در برابر ایشان از مشرکان و مدد ده ایشان را فرشتگان را
 عندك حردين حتى يكشفوهم الى منقطع الثراب
زد تو از زمین و در آورده تا که دفع کنند دشمنان را از آفتاب خاک
 فقل في ارضك واسر او بقروا بانك انت الله الذي
گفته شد و زمین تو و اسیر شده با آنکه از در کتد با آنکه تویی معبود بحق
 لا اله الا انت وحدك لا شريك لك اللهم واعلم
نیت معبود جز تو بیکانه در خداوند که شریکی نیست مگر خداوند و خداوند کرد
 بذلك أعدائك في اقطار البلاد من الهند و الروا
ببین دشمنان خود در اطراف شهرها از هند و روم
 و الترك و الخزر و الحبش و النوبة و الزنج و الثقات
و ترک و خزر و حبش و نوبه و زنج و ثقات
 و الدباليه و سائر اهل الشرك الذين يخفون اسمائهم
و دباله و سایر اهل شرک که پوشیده است بر نام ایشان

وصفاهم

وَصِفَانَهُمْ وَقَدْ أَحْصَيْتَهُمْ بِمَعْرِفَتِكَ وَأَشْرَفْتَ عَلَيْهِمْ
 و صفات ایشان و تحقیق که شمرده ایشانرا بشناسی خوفت و مطلع شده باشی
 بِقُدْرَتِكَ اللَّهُمَّ اشْغَلِ الْمُشْرِكِينَ بِالْمُشْرِكِينَ عَنِ
 بقدرت خود خداوند اشغول کردن مشرکان را بشرکان
 نَسَؤِلِ أَطْرَافِ الْمُسْلِمِينَ وَخَذِهِمْ بِالنَّقْصِ عَنِ تَقْصِيمِ
 روزگار گرفتن اطراف مسلمانان و بگیر ایشانرا بکم شدن روزگرم کردن
 وَبِطْهَمِ بِالْفُرْقَةِ عَنِ الْأَحْتِشَاءِ عَلَيْهِمُ اللَّهُمَّ اخْذِلْ
 و بزدور ایشانرا ببر که از کرد آمدن برسدان خداوند خالی ساز
 قُلُوبَهُمْ مِنَ الْأَمْنَةِ وَأَبْدَانَهُمْ مِنَ الْقُوَّةِ وَأَذْهَلْ قُلُوبَهُمْ
 دلها ایشانرا از امانت و بدنهای ایشانرا از قوت و غافل ساز دلها ایشانرا
 عَنِ الْأَحْيَالِ وَأَوْهِنِ أَرْكَانَهُمْ عَنِ مَنَازِلَةِ الرُّجَائِ
 از حید کردن دست کردن اعضا ایشانرا از زیاده چک کردن بنای
 وَجَبْنَهُمْ عَنِ مَفَارِعَةِ الْأَبْطَالِ وَأَبْعَثْ عَلَيْهِمْ حَيْدًا
 و دور در ایشانرا از کوفتن دیران و برانگیخت برایشان شکر
 مِنْ مَلَائِكَتِكَ بِيَأْسٍ مِنْ بَأْسِكَ كَفَعْلِكَ يَوْمَ بَدْرٍ
 از فرشتگان تو و بعباده از عذابها تو شکر کرد و در تو در روز بدر
 نَقَطَ بِهِ دَابِرَهُمْ وَتَحْصَدَ بِهِ شُوكَهُمْ وَتَفَرَّقَ بِهِ
 که برین جمع ایشانرا و در کوبان شوکت ایشانرا و پراکنده ساز
 عَدَدَهُمُ اللَّهُمَّ وَأَخْرِجْ مِيَاهَهُمْ بِالْوَبَاءِ وَأَطْعِمْتَهُمْ
 شماره ایشانرا خداوند از آب چکه کردن آبهار ایشانرا و بار و خورد که ایشانرا
 بِالْأَدْوَاءِ وَأَرْجِمْ بِلَادَهُمْ بِالْحَسَوِ وَالْحَجَّ عَلَيْهِمُ بِالْقَدْوِ
 بدو و پند از شهرهای جفها و مبالغه کن بر شهرهای ایشانرا

و افرغها

وَأَفْرَغْهَا بِالْمَحُولِ وَأَجْعَلْ مِيرَاسَهُمْ فِي أَحْصَارِ رِضَا
 و مشرف ساز به دولت از آنجا که آنها و بگردان روزیها که ایشانرا در حلالترین میراث
 وَأَبْعَدْهَا عَنْهُمْ وَأَمْنَعْ حُصُونَهَا مِنْهُمْ أَصْبَحُ بِالْجَوْعِ
 و دورترین آنها از ایشان و محکمترین حصاری از ایشان برسان ایشانرا
 الْمَيْمِ وَالسُّقْمِ الْأَلِيمِ اللَّهُمَّ وَإِيْمَا غَارِغْرَاهُمْ مِنْ أَهْلِ
 نیت و محاربه در دزدان خداوند و بهر غرغره کننده که خاک کند ایشانرا
 مِلَّتِكَ أَوْ مُجَاهِدِ جَاهِدَهُمْ مِنْ أَنْبَاءِ سَنَتِكَ لِيَكُونَ
 ملت تو یا جنگ کننده که خاک کند ایشانرا از سردان طرفه بر ایشانرا
 دِينِكَ الْأَعْلَى وَخِزْيَتِكَ الْأَفْوَى وَرَحْمَتِكَ الْأَوْفَى
 دین تو بلندتر و شکر تو نوتر و مهربانی تو تمامتر
 فَلَقَهُ السُّرُورَ وَهَيَّأَ لَهُ الْآخِرَ وَتَوَلَّاهُ بِاللَّيْلِ وَتَخَّرَّ لَهُ
 پس مبارک و آراستگی و مهیبت کن بر او کار را و متولی او شو بفرورد روز و برکت بر او
 الْأَصْحَابِ وَأَسْتَفْوَاهُ الظَّهْرَ وَأَسْبِغْ عَلَيْهِ فِي النِّقْفَةِ
 پارانها در است گزشت او را و تمام کن بر او در نطقه که شرح کند
 وَمَتِّعْهُ بِالنَّشَاطِ وَأَطْفِ عَنهُ حَرَارَةَ الشَّوْقِ
 و تمتع ده او را بنشاط و فزونشان از او کرم شوق دنیا را
 أَجْرَهُ مِنْ غَمِّ الْوَحْشَةِ وَأَنْبِئْهُ ذِكْرَ الْأَهْلِ وَالْوَالِدِ
 و از شمارده او را از غم تنهایی و فراموش ساز او را با دوزن و پدرزند
 وَأَنْزِلْ لَهُ حُسْنَ النِّيَّةِ وَقَوْلَهُ بِالْعَافِيَةِ وَأَصْحَبِهِ
 و خستار کن بر او او سبکی نیت را و متولی او شو بعبادت و زینت او کن
 السَّلَامَةَ وَأَعْفِهِ مِنَ الْجِبْنِ وَأَهْلِهِ الْجُرْتِزُ
 سلامت را و عافیت ده او را از ترس و در دل او کن دیرین

الزوم

اَرْزُقْ الشَّدَّةَ وَايَّدَهُ بِالنُّصْرَةِ وَعَلِّمَهُ السِّيْرَ وَالسَّنَنَ
دور روزی کن سخنی را قوت ده او را نصرت و تعلیم کن او را طریقها و روشها
 وَسِدَّةً فِي الْحُكْمِ وَأَعِزُّكَ عَنْهُ الرِّيَاءَ وَخَلِّصْهُ
و راه صواب نما او از حاکم کردن و مورد دلزدگی ریا و خلص کن او را
 مِنَ السَّمْعَةِ وَاجْعَلْ فِكْرَهُ وَذِكْرَهُ وَطَعْنَهُ وَقَاتِلْهُ
ز سرمد و بگردان فکر او را و ذکر او را و سفار او را و استادن او را
 فِيكَ وَلَكَ فَادْأِصَافَ عَدُوَّكَ وَعَدُوَّهُ فَعَلَّمَهُمْ
در راه تو و بر خصم تو سپهر کار، بر دشمن تو کشته ترا و چشم خود را سپهر نما و نماز
 فِي عَيْنِهِ وَصَغَّرْ شَانَهُمْ فِي قَلْبِهِ وَادْرِكْ لَهُ مِنْهُمْ
در چشم او و کوچک شان از او در مراد و غلبه ده او را بر ایشان
 وَلَا تَدْلُهُمْ مِنْهُ فَإِنْ خَمَّتْ لَهُ بِالسَّعَادَةِ وَقَضَيْتَ
و غلبه ده ایشان را بر و سپهر اگر ختم کنی کار او را ب سعادت و حکم فرمای
 لَهُ بِالشَّهَادَةِ فَبَعْدَانَ يُحْجَاجُ عَدُوَّكَ بِالْفَيْلِ
ب سار و شهرات یافتن بر لیران باشد که در هیچ برکن بدست ترا بیشترین
 وَبَعْدَانَ يُجْهَدُ بِهِمُ الْأَسْرُ وَبَعْدَانَ نَامِنْ لِطَرَفَيْهِ
و بعد از آن باشد که نهایت رسد ایشان را سپردن و بعد از آن باشد که امن شود
 الْمُسْلِمِينَ وَبَعْدَانَ بُولِيَّ عَدُوَّكَ مُدْبِرِينَ اللَّهُمَّ
مسلمانان و بعد از آن باشد که بر کوه دشمنان تو پشت گردانند خود را
 وَإِنَّمَا مُسْلِمٌ خَلْفَ غَازِبًا أَوْ حُرَابًا فِي دَارِهِ أَوْ تَعَانًا
در مسلمانان که گشتن شود غزا کننده یا در طرقت در خانه و بیادرسد
 خَائِفِينَ فِي غَيْبَتِهِ أَوْ آعَانَهُ بِطَائِفَةٍ مِنْ مَالِهِ
بازماندگان او را در غیبت او یا یار دهند او را سپاره زهری خوف

اوامده

أَوْ أَمَلَهُ بِعَيْنَادٍ أَوْ شَحَدَهُ عَلَى جِهَادٍ أَوْ اتَّبَعَهُ فِي حَيْبٍ
یا مدد کند او را بساز راه یا نیز او را بر حسب و یا ندیده او کند در راه هرگز
 دَعْوَهُ أَوْ رَعَى الْإِيمَانَ مِنْ زَانِهِ حُرْمَةً فَاجْرَلَهُ مِثْلَ
دعا بیا بر رعایت کند بر او و عقبت بر حرمی را بر مزوده او را مانند
 أَجْرِهِ وَزَنَا بِوِزْنٍ وَمِثْلًا بِمِثْلٍ وَعَوَّضَهُ مِنْ فِعْلِهِ
زود اتفاق و در برابر هم شکم شکم دمانند بمانند و عوض ده او را از کرد در کار
 عِوَضًا خَاضِرًا يَتَّجِلُّ بِهِ نَفْعٌ مَا قَدَّمَ وَسُرُورًا
عوض خضر که برود و سیاه بدین نفع آنچه پیشتر فرستاده و شادی آنچه
 آتَى بِهِ إِلَى أَنْ يَنْتَهِيَ بِهِ الْوَقْتُ إِلَى مَا أُجْرِبَتْ لَهُ مِنَ
اینان تا آن کرده تا آنکه نته شود وقت او بجا آنچه جاساخته بر او را
 فَضْلِكَ وَاعْدَدْتَ لَهُ مِنْ كَرَامَتِكَ اللَّهُمَّ وَإِنَّمَا
فضیلت داده کرده بر او را در کرامت خودت خدوند
 مُسْلِمًا هَمَّهُ أَمْرُ الْأِسْلَامِ وَأَحْزَنُهُ تَحْرِبُ أَهْلِ
مسلمانان که اندکترین ساند او را اسلام و غمگین کند او را اجتماع
 الشَّرِكِ عَلَيْهِمْ فَنُؤِي غُرًّا أَوْ هَمَّ بِجِهَادٍ فَقَعِدَ
شرکان بر مسلمانان پس نیت غزا کند یا قصد جهاد نماید پس او را نشاند
 بِهِ ضَعْفٌ أَوْ أَطَّاتُ بِهِ فِاقَةً أَوْ آخِرُهُ عِنْدَ حَادِثٍ
تا توانی یا درنگ فرماید او را در وضعی یا پس اندزد او را زرن حادثه
 أَوْ عَرَضَ لَهُ دُونَ إِرَادَتِهِ مَانِعٌ فَالْتَبِ اسْمُهُ فِي
یا عارض شود او را زرن و در داده او یا نعر بر نوبت نام در
 الْعَابِدِينَ وَأَوْحِبُّ لَهُ ثَوَابَ الْمُجَاهِدِينَ وَاجْعَلْهُ
عبدگاران و در حقیقت گویان بر ثواب جهاد کنندگان را و بگردان

بفیتلیم

فِي نِظَامِ الشُّهُدَاءِ وَالصَّالِحِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

در شمار شهباء و نیکوکاران خداوند درود بر محمد

عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ وَالْمُحَمَّدِ صَلَوةً عَالِيَةً عَلَى

بنده تو و فرستاده تو و بر آل محمد درود که بلند باشد

الصَّلَوةِ مُسْبِرَةً فَوْقَ النَّجْمَاتِ صَلَوةً لَا يَنْتَهِي أَمَدُهَا

درود ما مشرف باشد بالای نجوای درود در منتهی شود مدت آن

لَا يَنْقُطُ عَدَدُهَا كَأَنَّهَا مَضَى مِنْ صَلَواتِكَ عَلَيَّ

و منقطع نشود شماری آن مانند آنچه گذشته از جسمهای تو

أَحَدٍ مِنْ أَوْلِيَاءِكَ أَنْكَ الْمَنَّانُ الْحَمِيدُ الْمُبْدِي الْمَعِيدُ

یکی از دوستان تو بدتر که تو نعمت نمود شده ابتدا کننده اعاد

الْفَعَالُ كَمَا دُعِيَ مِنْ عَالِي اللّٰهِ عَزَّ وَجَلَّ لِمَا تَرِيدُ

فراخیزه کننده و گویا منفرج عالی الله عز و جل را آنچه خواهی

اللّٰهُمَّ إِنِّي أَخَاصُّكَ بِإِفْطَاحِ إِلَيْكَ وَأَقْبَلْتُ بِكُلِّ

خداوند بدینگونه خود را خاص با تو گردانم و برون تو در آورده ام آنچه

عَلَيْكَ حَرْفٌ وَجْهٌ عَمَّنْ يَخْتِاجُ إِلَيْكَ رِفْدِكَ وَ

بر تو و گردانیده ام رو خود را کسری که محتاج است بظرف تو و

قَلْبٌ مَسْئَلَتِي عَمَّنْ لَمْ يَسْتَعِنْ عَن فَضْلِكَ وَرَأَى

گردانیدم سؤال خود را کسری که نیازی از فضل تو و دانستم که

أَنَّ طَلَبَ الْمُحْتَاجِ إِلَى الْمُحْتَاجِ سَفَهٌ مِنْ رَأْيِهِ وَصَلَّى

طلب کردن محتاج بخواه دیگر سبکی است از زاری او و گویا

مِنْ عَقْلِهِ فَكَمْ قَدْرًا يَا إِلَهِي مِنْ أَنَا سِطَلْبُوا الْعِزَّ

از عقل او بسیار دیده ام از قدر من مژگانه را که طلب عزت کردند

وینک عین

بغیرت

بِغَيْرِكَ فَضَلُوا وَأَمَّا الشُّرَّةُ مِنْ سِوَاكَ فَانْفَرُوا

بغیر تو پس خار شدند و قصد تو نکردند و در زنجیر تو پست شدند

وَحَاوَلُوا الْأَرْفَاعَ فَاتَّصَعُوا فَصَحَّ بِمَعَانِيهِ أَمْتَانِي

و آینه که بلند مرتبه شدن نموده است بشد پست در است سبب پند

حَازِمٌ وَقَفَهُ أَحْبَابُهُ وَأَرْشَدَهُ إِلَى طَرِيقِ صَوَابِهِ

دور اندیش که توفیق همه او را عبرت گرفتن دوره نموده او را بر راه صواب

أَخْبَارُهُ فَإِنَّتْ يَا مَوْلَايَ دُونَ كُلِّ مَسْئُولٍ مَوْضِعَ

اخبار او پس تو ای سید من نه هر سؤال کرده شده ممت

مَسْئَلَتِي وَدُونَ كُلِّ طَلُوبٍ إِلَيْهِ وَلِي حَاجَتِي

سؤال کردن من و نه هر طلب کرده شده بویا و بر سر من حاجت

أَنْتَ الْمُخْصُوصُ قَبْلَ كُلِّ مَدْعُودٍ عَوْدِي لِأَشْرِكَ

تو ای مخصوص پیش از هر خواننده شده بدعا من ترک نمی شود ترا

أَحَدٌ فِي رَجَائِي وَلَا يَتَّفِقُ أَحَدٌ مَعَكَ فِي دُعَائِي وَلَا

یکی در امید من و متفق نمی شود دیگری با تو در دعای من و

يَنْظُمُهُ وَإِيَّاكَ نِدَائِي لَكَ يَا إِلَهِي وَحَدَانِي الْعَدَدُ

جمع نمی کند او را با تو ندای من مرتب ای خدا من بگفته شمار

وَمَلَكَةُ الْفُدْرَةِ الصَّمَدِ وَفَضِيلَةُ الْكَوْلِ وَالْقُوَّةُ

و صفت فرار گرفته قدرتی که پست و صفت همای که آن قدرتت قوت

و دَرَجَةُ الْعُلُوِّ وَالرَّفْعَةُ وَمَنْ سِوَاكَ مَرْجُومٌ فِي

در مرتبه بلندی و رفعت و هر که غیرتست رحیم کرده شده

عَمْرٍ مَغْلُوبٌ عَلَى أَمْرٍ مَقْهُورٌ عَلَى شَأْنِهِ مُخْتَلِفٌ

در کمینش علیه کرده شده بر کارش غلبه کرده شده بر جانش مختلف

الخلاصة

الْحَالِ مُنْفِلٌ فِي الصِّفَاتِ فَعَالَيْتَ عَنِ الْأَشْيَاءِ
حاله را کرده است در صفتها بر چیزها از آنها
 وَالْأَصْدَارِ وَتَكَبَّرْتَ عَنِ الْأَمْثَالِ وَالْأَنْدَادِ فَحَاجَزَ
و جدا و عظمت بر زندهها و بیما پس از آن
 لَا إِلَهَ وَكَانَ دُرُغًا عَلَيْهِ السَّلَامُ لِأَنْفِ الْإِلَهِاتِ
میت نبود و بود در غایت او از انبیا جز تو
 اللَّهُمَّ إِنَّكَ ابْتَلَيْتَنَا فِي أَرْزَاقِنَا فِي الظَّنِّ وَفِي
خود را بدترین تو آزمایش کرده ما در دروغها و بدگمانی در
 أَجَالِنَا بِطُولِ الْأَمَلِ حَتَّى التَّمَسُّنَا أَرْزَاقَكَ مِنْ حَيْثُ
عمر ما با بد زاری آرزو ما که طلب کردیم روزها بر سر تو از نزد
 الْمَرْزُوقِينَ وَطَمَعْنَا بِأَمْثَالِنَا فِي أَعْمَارِ الْمُعَمَّرِينَ فَضَلَّوْهُ
روزگار ما شدگان و طمع نمودیم بسبب ما که خود در عمرهای عمرها شده گان روزگار
 عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَهَبْتَ لِي يَفِينًا صَادِقًا تَكْفِينًا مِنْ
بمخت و آن او عطا کنی ما را یقین راستی که با ما را آن از
 مَوْنَةٍ أَسْأَلُكَ فِي الْمُنَاقَشَةِ خَالِصَةً لِنَفْسِنَا بِهَا
مشقت طلب و درود ما اندر زانها خالصی که عاقبت دمی ما را آن
 بِرِشْقَةِ النَّصَبِ وَاجْعَلْ مَا صَرَّحْتَ بِهِ مِنْ عِدَّتِكَ
در حق تعالی و بگردان آنچه را که تصریح کرده با من از عده
 فِي وَحْيِكَ وَاتَّبَعْنَاهُ مِنْ قِسْمِكَ فِي كِتَابِكَ قُلُوبًا
در حق تعالی و در آنچه کرده آن را از قسم عود در کتابت خود قطع کنند
 لَا هَتْمًا مِنَّا بِالرِّفِّ الَّذِي تَكْفَلْتُ بِهِ وَحَسْمًا
اهتمام ما را بر قدر که ضامن آن شده و قطع کنند

الاشغال

للأشغال

لَلْأَشْغَالِ بِمَا ضَمِنْتَ الْكِفَايَةَ لَهُ فَعُلْتَ وَقَوْلِكَ
شغول بودن ما را با آنچه تو ضامن کار گذار در کار ما شد بر گفته و گفته تو
 الْحَقِّ الْأَصْدَقِ وَأَقْسَمْتَ بِقِسْمِكَ الْأَبْرَارِ الْأَوْفَى
حق و راست تر است و قسم یاد کرده قسم تو راست و وفا رسته
 وَفِي السَّمَاءِ رِزْقَكُمْ وَمَا تَوَعَّدُونَ شَقَّ قَلْبِ فُورَبِ
در آسمان رزق شما و آنچه وعده کرده شده لبه پس فرموده که بخوبی در
 السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لِحَقِّ مِثْلِ مَا أَنْتُمْ تُنْطِقُونَ
آسمان زمین که این هر آینه حقت شما آنچه عرف نیزینه شما
 وَكَانَ دُرُغًا عَلَيْهِ السَّلَامُ لِأَنْفِ الْإِلَهِاتِ
و بود در غایت او از انبیا جز تو

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَهَبْ لِي الْعَافِيَةَ مِنْ
خدایا درود بر محمد و آل او و بخش مرا عافیت از مرضی که
 مُخْلِقٍ بِهِ وَجْهِهِ وَجَارِ فِيهِ ذَهَبِي وَتَشَعَّبَ لَهُ فِكْرِي
کننده میکنی آن رود مرا و حیران میشود در آن ذهن من در آن گنده شود
 وَيَطْوِلُ بِمَارِسَتِهِ شُغْلِي وَأَعُوذُ بِكَ يَا رَبِّ مِنْ
و دراز میشود سبب معاشرت آن کار من و پناه میبرم بتو ای پروردگار من
 هَمِّ الدِّينِ وَفِكْرِهِ وَشُغْلِ الدِّينِ وَسَهْرِهِ فَصَلِّ عَلَى
زنده دین و فکرها و شغل دین و سهرها فصلی علی
 مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَأَعِدْ لِي مِنْهُ وَأَسْتَجِرُ بِكَ يَا رَبِّ مِنْ
بر محمد و آل او و پناه ده مرا از آن در زمانه استجری بهم بتو ای پروردگار
 مِنْ ذَلِكَ فِي الْحَيَاةِ وَمَنْ تَبِعْتَهُ بَعْدَ الْوَفَا فَصَلِّ
از زمانه در زندگی و از وصال آن بعد از مردن پس درود

الثلثون

علا

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْرِي مِنْهُ بِوَسْعِ فَاصِلٍ أَوْ كَفَافٍ
بِحَسْبِ دَاشِ وَ زَنَهَارِ دَهْ مِلَّازِي تَجْوِزِ كَمِي زِيَادِ بِكَفَافِ
وَاصِلِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْتَنِبْ عَنِ الشَّرِّ
بِإِنَّهُ خَدَا وَنَادِرُ دَوَّةٍ بِمَحْمَدٍ وَآلِهِ وَبَارِزِ دَرِّ مَلَا زَنَهَارِ
وَالْأَزْدِيَادِ وَقَوْمِي بِالْبَدْلِ وَالْأَقْصَادِ وَعَلِمَنِي
ذِيَادِ ضَحْ كَرِيمٍ وَتَسْتَنْبِيحِ زَمْرِ بَجْبَشِ وَبِنَارِ رُويِ وَبِنَامُوزِ
حُسْنِ التَّقْدِيرِ وَأَقْبَضِي بِلِطْفِكَ عَنِ الشَّدِيدِ
شَكِي وَنَدْرِهِ دَرِضِجِ وَبَارِزِ دَرِّ مِلْطَفِ خَوْزِ تَبْدِيرِ
أَجْرٍ مِنْ سَبَابِ الْكَلَالِ أَرْزَاقِي وَوَجْهِي فِي أَبْوَابِ
جَارِ زَارِ سَبَابِ حَلَالِ رُفْدِهَايِ مَرَاوِكِرِ دَانِ دَرِ أَبْوَابِ
الْبِرِّ انْفِاقِي وَأَرْوِعِي مِنَ الْمَالِ مَا يَحْدِثُ لِي مِنْهَا
خَيْرِي وَنَفَقِي كَرِيمٍ وَبَارِزِ كَرِيمٍ زَمْرٍ جَزِيرِ أَيْدِي آرُورِ
أَوْ نَادِيًا إِلَى الْبَغْيِ أَوْ مَا تَعَقَّبَ مِنْهُ طَغْيَانَا اللَّهُمَّ
يَا رَسِيدِ بِي سِرِّي يَا نَجِيبِي بِمَرِ عَرَقَتِ أَنْ تَعْدِيَا خَدُودِي
حَبِي إِلَى صَحْبَةِ الْفَقْرَاءِ وَأَعِنِّي عَلَى حُجَّتِهِمْ حَسْبِي
حَمْتِ كَرِيمٍ بَوْمِ مَصَابِحِ وَرُويِ نَادِيَارِ وَرُويِ مَرَابِحِ
الصَّبْرِ وَمَا زَوَيْتَ عَنِّي مِنْ مَنَاعِ هَذِهِ الدُّنْيَا الْفَنَاءِ
صَبْرٍ وَنَجِي بِمَرِ كَرِيمٍ رُويِ رُويِ مَنَاعِ وَنَجِي بِمَرِ كَرِيمٍ
فَادْخِرْ لِي فِي خَيْرِ أَسْنِكَ الْبَاقِيَةِ وَأَجْعَلْ مَا خَوَّلْتَنِي
بِسْ أَلَّا بِرُويِ ذَمِيرِهِ كُنْ وَرُويِ كَرِيمِ أَيْ بَاتِي خُدُوتِ وَبَرِي خَيْرِ
مِنْ حَطَامَتِهَا وَعَجَّلْتَنِي لِي مِنْ مَنَاعِهَا بَلْغَةً إِلَى
ذَرْطِمْ دُنْيَا وَبِرِ أَيْدِي رُويِ رُويِ مَنَاعِ أَنْ سَبِي سَبِينِ

جوارك

جَوَارِكِ وَوَصْلَةَ الْإِقْرَبِكِ وَذَرِيعَةَ الْإِجْتِنَاكِ
جِبَالِي تُو وَرَسِيدِ تَبْرُوكِي تُو دُوسِيدِ سَبِيْتِ تُو
أَنْتَ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ وَأَنْتَ الْجَوَادُ الْكَرِيمُ
بِدَرِ سُرِّ كَرِيمِ نَوْصَاحِبِ نَضِيرِ زَكِي وَتُو سِبَا رُويِ خَشْتِهْ كَرِيمِ
وَكَانَ خَيْرُ عَامَةٍ عَلَيْهِ فِي ذِكْرِ النَّوْتِ بِهَا طَلِبَهَا

اللَّهُمَّ يَا مَنْ لَا يَصِفُهُ نَعْتُ الْوَاحِدِينَ يَا مَنْ لَا
خُدَا وَنَادِي أَيْ أَنْكَ بِمَنْ تَوَاتِدُ وَصِفَتِ كَرِيمِ أَرْوِ وَصِفَتِ كَنْدَكَانَ وَآيِ أَنْكَ
مُجَاوِزِهِ رَجَاءُ الرَّاجِينَ يَا مَنْ لَا يَصْنَعُ لِدَيْهِ جَدْرٌ
دَرِ مَيْكِرِ دَرِ زُو مَيْدِ وَارِ وَآيِ أَنْكَ ضَابِعِ عَزِزِ دَرِ زُو وَوَمَزُو
الْمُحْسِنِينَ يَا مَنْ هُوَ مَنَّهُ هِيَ خَوْفُ الْعَابِدِينَ يَا مَنْ
سُكَّرَ كَارِ وَآيِ أَنْكَ أَدَسْتُ تَهَا تَرْسِ عِبَادَتِ كَنْدَكَانَ
مَنْ هُوَ عَايَةُ خَشْيَةِ الْمُتَّقِينَ هَذَا مَقَامٌ مِنْ تَدْوِي
أَدَسْتُ نَهَايَتِ تَرْسِ بِرِ مَيْرِ كَارِ وَارِ اِيْنِ جَارِ كَيْسِ هَيْتِ كَرِيمِ
أَيْدِي الذُّنُوبِ قَادِرُهُ أَرْزَمُهُ الْخَطَايَا وَأُسْتَحْوِذِ عَلَيْهِ
كَرِيمِ أَوْ رَادِ شَيْخِ كَنْ مَانِ وَشَيْخِ أَوْ رَادِ مَا جَمَا خَطَايَا وَعَلَيْهِ كَرِيمِ
الشَّيْطَانِ فَفَضَّرَ عَمَّا أَمَرَتْ بِهِ تَفْرِيطًا وَتَعَاطَى
بِرِ وَشَيْطَانِ بِرِ تَقْصِيرِ كَرِيمِ وَرُويِ نَجِي أَمْ مَعْرُودِهِ بَانَ زَرُورِ تَقْصِيرِ
مَا هَضَبْتَ عَنْهُ تَقْرِيرًا كَالْجَاهِلِ بِفِدْرِكَ عَلَيْهِ
كَرِيمِ نَجِي زَرُورِ وَنَجِي خَوْفَاتِ كَرِيمِ جَاهِرِ هَدْرِ تَرْسِ بَرِ
أَوْ كَالْمُنْكَرِ فَضْلِ حَسَانِكَ إِلَيْهِ حَتَّى إِذَا انْفَتَحَ
بِأَنْكَ كَرِيمِ بِشَدِّ زَيْدِ رَحْمَانِ تَرَا سُبُورِ وَتَا جَوْنِ كَرِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ وَرَبِّ الْعَالَمِينَ

لَعْنَةُ

له بصرا الهدى وتشتت عنه سحاب العاصي ما ظلم
 بر او دیده بهت شکافتند از او بر ما سر کور شد و آنچه را چشم زد
 نفسه وفكر فيها خالف به ربه فرای کبر عصبانیت کبر
 بغضتو داندش نمود در آنچه مخالفت کرده تان برورد کار خوراس
 وجليل مخالفيه جليلا فاقبل نحوك مؤملا لك
 و عظيم مى لغزش عظيم بر او آورد و بجانب تو امیدوارنده
 مستحياميك ووجه رغبته اليك ثقه بك
 شرم کننده ز تو و متوجه سخت غمیش بس تو زرد و تمامیت خلا
 فاملك بطعمه يقينا وصدقك بخوفه اخلاصا
 پس قصد کرد ترا بطعم خورد زرد که يقين و قصد کرد ترا بس خورد زرد که اخلاص
 طعمه من كل مطبوع فيه غيرك وافرح من كل
 شطعن زهر طعمه درو غیر تو در این شیشه زهر
 محذور منه سواك فمثل بين يديك متضرعا و
 رسیده شده زرد به غیر تو پیرستیا دور بر تو زرد که کشنده و
 غمض بصره الى الارض فتنحسها و طاطار اسد لغزتك
 خوابید با چشم حفر از زمین فرو تما کننده و بزیر فلکند رخو را از
 منذللا و ابثك من سره ما انت اعلم به منه خضوعا
 خدر شده و اشکار کرد بر از رخو آنچه تو در زانرا سر اردو زرد و خرد
 وعدد من ذنوبه ما انت احصها خشوعا واستغارا
 و شمر زکنا مان حفر آنچه تو شمار آن را بهتر زرد زرد و سر و سر
 بك من عظيم ما وقع به في عليك وفتح ما فضله
 تو لذت زرد آنچه واقع شده با در علم تو در شش آنچه رسوا کرده

کبر عصبانیت کبر

روعه ترس

در عاصی

در عاصی

وحكمتك من ان توب اذ برت لذاتها قد هبت وانما است
 در حکمت تو روزگاری که توبت کرده لذت تان و زنده رستگار
 سبحانه فلذمت لا ينكرنا الهه عدلك ان عاقبتك و
 و باها تان و لازم شد منکر نمیشود آنچه من عمل ترا اگر عفویش کند و بزرگ
 لتعظم عفوكم ان عفوكم عنه ورحمته لانك ان
 ترا شمارد عفو ترا اگر عفو کند او را و رحم کند بر او که توبت کرده
 الكريم الذي لا يعاظه غفران الذنب العظيم اللهم
 کرم کرد عظیم نیست او را آمرزیدن گناه بزرگ خداوند
 فها انا ذان ذنبك مطيعا لامرك فيما امرت به من
 پس نیک بین آمده ام ترا فرمان برنده امر ترا در آنچه امر کرده بان از
 الدعاء مستجرا وعدك فيما وعدت به من الاجابة
 دعا کردن طلب وفا کنند و عده ترا در آنچه وعده کرده تان از اجابت نمودن
 اذ تقول ادعوني استجب لكم اللهم فصل على محمد
 زیرا که فرموده بخوانید مرا تا اجابت کنم شما را خداوند پسر درود بر محمد
 واله والقي بمغفرتك كالقينك باقراري وارفعني
 و اله او و ملاقات مرا با مغفرتش خود چنانکه ملاقات کردم من ترا و قرار خود و بلند
 عن مصارع الذنوب كما وضعت لك نفسه واستراني
 ازجا با افتادن کنایان چنانکه ست کردم برابر تو نفس خود را و پوشان مرا
 بسرك كما تبتني عن الانقام مني اللهم وثبت
 پرده خود چنانکه فریب نمودی از انقام کشیدن از من خداوند ثوابت
 في طاعتك نيته واحكم في عبادتك بصيرة ووفقه
 در طاعت خود نیت مرا و دستور نماز در عبادت خود بصیرت مرا و توفیق مرا

مِنَ الْأَعْمَالِ لِمَا تَعَسَّلَ بِهِ دَنَسَ الْخَطَايَا عَنِّي وَتَوَقَّعْتَنِي
از کردارها آنچه بشودی آن چو کنگر کنان را از من و پیران مرا
 عَلَيَّ مِلَّةَ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا تَوَلَّيْتَنِي
بر دین خود و دین پیغمبر محمد بروی باد سلام هرگاه که بگریزی مرا
 اللَّهُمَّ إِذِي اتَّوَبْتُ إِلَيْكَ فِي مَقَامِي هَذَا مِنْ كِبَائِرِ ذُنُوبِي
خداوند ای بدست من که من توبه میکنم بورتو درین مقام که هستم از بزرگ گناهانم
 وَصَغَائِرِهَا وَبِوَالِدِي سَيِّئًا وَظَوَاهِرِهَا وَسَوَالِفِ
و در خردماریان و پوشیدماریانم و آشکارماریان و گذشته مار
 زَلَّاتِي وَحَوَائِثِي مَا تَوَبُّهُ مَنْ لَا يَحِثُّ نَفْسَهُ بِمَعْصِيَةٍ
نفرستای خودم و آیدماریان شد توبه کسی که گفتگو کند خود بن فرمانی
 وَلَا يَضْمُرُ أَنْ يَعُودَ فِي خَطِيئَةٍ وَقَدْ قُلْتَ يَا آلِهَ فِي
و بخاطر آن اینکه عود کند در گناه و تحقیق که تو گفتی ای خداوند
 مُحْكَمِ كِتَابِكَ إِنَّكَ تَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِكَ وَتَعْفُو
کتاب محکم خود که تومی پذیرد توبه را از بندگانت و در میگذری
 عَنِ السَّيِّئَاتِ وَتُحِبُّ التَّوَابِينَ فَاقْبَلْ تَوْبَتِي يَا وَدَّعْتَنِي
از گناهان و دوست میداری توبه کاران را پس در پذیر توبه مرا خاکم دعا
 وَأَعْفُ عَنِّي سَيِّئَاتِي كَمَا صَمِتْتَ وَأَوْجِبْ لِي حَسَنَاتِكَ كَمَا
و در کند از گناهان من خاکم صامت شد و ثابت کن مرا نیکوئی دوست خود را
 شَرَطْتَ وَلَكَ يَا رَبِّ شَرْطِي إِلَّا أَعُودَ فِي مَكْرُوهِي
خاکم شرط کرده در بار من است ای پروردگار من شرط من آنکه عود نکنم در آنچه تو نخواستی
 وَصَمَاتِي إِلَّا أَرْجِعْ فِي مَدْمُونِي وَعَهْدِي أَنْ أَهْجُرَ
و صمات من است که رجوع کنم در آنچه توبه پذیرد و عهد من است که دور

از من جمع

جَمِيعَ مَعَاصِيكَ اللَّهُمَّ إِنَّكَ أَعْلَمُ بِمَا عَمِلْتُ فَاعْفُرْ لِي
از همه گناهان من تو خداوند ای بدست من که تو دانای بزرگتر از من هستی
 مَا عَمِلْتُ وَأَصْرِفْنِي بِقُدْرَتِكَ إِلَيَّ مَا أَحْبَبْتَ اللَّهُمَّ وَعَلَيْ
آنچه میدانی و بگردان مرا بقدرت خود بسوی آنچه دوست میداری خداوند در من
 تَبِعَاتٍ قَدْ حَفِظْتَهُنَّ وَتَبِعَاتٍ قَدْ نَسِيْتَهُنَّ وَكَلِمَاتٍ بَعِيْنِكَ
نظمها هست که آنها را بنحیاط دردم و نظمها هست که آنها را فراموش کرده ام و کلماتی است
 الَّتِي لَا أَسْمَأُ وَعَلَيْكَ الْبُكَ لَا يَسْتَأْفِعُ مِنْهَا أَهْلُهَا
که هرگز بنحیاب بخواب نمیزد و دست علم تو هیچ چیز را فراموش نمیگذرد بر عرض و از آنها
 وَأَحْطَطُ عَنْ زُرِّهَا وَخَفَّفُ عَنْ ثِقَلِهَا وَأَعْصِمُ
صاحبها را از زردی رزح کرانی آنها و سبک ساز از من ثقل آنها و نگاه دار مرا از
 أَنْ أَتَارَفَ مِثْلَهَا اللَّهُمَّ وَإِنَّهُ لَا وِفَاءَ لِي بِالتَّوْبَةِ إِلَّا
آنکه نزدیکی کنم مانند آنها خداوند ای بدست من که وفایت مرا خوب
 بِعِصْمَتِكَ وَلَا اسْتِمْسَاكَ لِي عَنِ الْخَطَايَا إِلَّا عَنِ
نگاه داشتن تو و باز ایستادن نسبت مرا از گناهان تکرار توت
 قَوْلِكَ فَهَوَيْتَ بِقَوْلِكَ كَافِيَةً وَتَوَلَّيْتَنِي بِعِصْمَتِهِ مَا نَعَيْتَنِي
تو پس توت ده مرا بقولت که سر من است و بار شو مرا بنگاه داشتن که مانع است
 اللَّهُمَّ وَأَمَّا عَبْدُكَ يَا رَبِّ فَهُوَ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ
خداوند و بر بنده که با توست که بسوی تو و حال که در علم غیب که نزد است
 فَاسْخِرْ لِنُوبَتِهِ وَعَامِدْ فِي ذَنْبِهِ وَخَطِيئَتِهِ فَإِنِّي
زنده است که او شکسته است جز در او عود کند در گناه و خطا خود پس
 أَعُودُ بِكَ أَنْ أَكُونَ كَذَلِكَ فَاجْعَلْ تَوْبَتِي هِدْيًا
پس ای پروردگار من که از من بگریزید بودم به شوم بس بگردان این توبه را بچینی

لا ارجع

لا اُحْتاجُ بَعْدَهَا إِلَى تَوْبَةٍ تَوْبَةٍ مُوجِبَةٌ لِحُومِ اسْتِغْفَارِي
 که محتاج نباشم بعد از آن توبه دیگر توبه که واجب سازد محو کردن آنچه کند
 وَالسَّلَامَةُ فِيهَا بِفِي اللّٰهِ اِنِّي اَعْتَمِدُ اِلَيْكَ مِنْ جَهْلِي
 و سلامتی در آنچه باقی ماند خداوند بدستگرم غمزدارم تو زلزله ای خورم
 اسْتَوْهَيْتَ سَوْءًا فَعَلًا فَاصْمِنَا اِلَى الْكُفْرِ رَحْمَتِكَ
 و در منجا هم از تو بخشش بد کرد در غمزدارم بر من کن ملامت پناه رحمت حنف
 تَطَوَّلًا وَاَسْتَرْتَنِي بِسِتْرِ عَافِيَتِكَ تَقْضِ اللّٰهُ وَاِنِّي
 رز و در حسان و پنهان بستر عافیت خود از تو تقضیر خداوند ابد است
 اَتُوْبُ اِلَيْكَ مِنْ كُلِّ مَا خَالَفَ ارَادَتَكَ اَوْ زَالَ عَنِّي
 بازگشت میکنم بورتو از هر چه مخالف اراده است یا گشته است از محبت
 مِنْ خَطَايَا قَلْبِي وَخَطَايَا عَيْنِي وَحِكَايَا لِسَانِي تَوْبَةً
 از اندیشه کردن ما زدن من ذکر استغفار چشمم و گفتگو زبان من همچون
 تَسْلِمًا بِهَا كُلُّ جَارِحَةٍ عَلَيَّ جَاهِلًا مِنْ تَبَعَاتِكَ وَتَأْمِنًا
 که سلامت ماند بپایان هر عضو بر سر خوف از غمزه نهار تو و این باشد
 مِمَّا يَخَافُ الْمُعْتَدُونَ مِنْ اِيْمِ سَطْوَاتِكَ اللّٰهُمَّ فَاحْمِ
 ز آنچه میترسند بپادگران از قهر ما در ذمات تو خداوند ابروی
 وَحَدِّثْ بَيْنَ يَدَيْكَ وَوَجِيبِ قَلْبِي مِنْ خَشْيَتِكَ وَ
 تنه ای مرا بپشت دست تو و ما که دل مرا زرد است
 اضْطَرَّ اَرْكَانِي مِنْ هَيْبَتِكَ فَتَدَا فَا مَنِّي يَا رَبِّ
 ز ما را اعضا مرا از هیبت تو و حقیقت که باز داشته مرا ای
 ذنوبِي مَقَامَ الْخَيْرِي بِغِنَاكَ فَاِنْ سَكَتُ لَمْ يَنْطَوِّعْنِي
 گناهان من در مقام رسوایی در ساحت کبر تو کفر با من شوم سخن نمیکویند مرا

اَحَدًا وَاِنْ شَفَعْتُ فَلَسْتُ بِاَهْلٍ لَشَفَاعَةِ اللّٰهِ حَيْثُ
 دیگر و اگر شفاعت کنم پس از شفاعت نیستم خداوند در رود
 عَلَيَّ مُحَمَّدٌ وَاللّٰهُ وَشَفَعْنِي فِي خَطَايَايَ كَرَمًا وَعَدُّ عَلَيَّ
 رحمت و دایره شفاعت ساز در گناهان من کرم حضور او تقضیر کن
 سَيِّئَاتِي بِعَفْوِكَ وَلَا تُخْزِنِي فِي جَزَائِي مِنْ عَفْوَتِكَ وَالْبَطْ
 گناهان من بپوشش عفو خود و در دایره مرا با بخشش منست از عفو خود
 عَلَيَّ طَوْلِكَ وَجَلَلَنِي بِسِتْرِكَ وَاَفْعَلْ لِي فِعْلَ غَيْرِي
 بگردان من احسان خود و بپوشش مرا بستر خود و کن با من کرد در عزیز
 نَصِّرْ اِلَيْهِ عَبْدًا ذَلِيلٌ فَرَجَهُ اَوْ غَنِيٌّ تَعَرَّضَ لِعَدُوِّ
 که زار بر سر او بنده خوارش بر هم کرد او را یا تو املگر که نزد او
 فَفِي رَفْعَتِهِ اللّٰهُمَّ لَا خَيْرَ لِي مِنْهَا فَلْيَخْفِرْ لِي فِيهَا
 نمی مر پس بلندش او را خداوند انبیا در همه ذمات من بپایان که پناه و امید مرا
 وَلَا شَفِيعَ لِي اِلَيْكَ فَلْيَشْفَعْ لِي فَضْلَكَ وَقُدْرَتَكَ
 و شفاعت کننده نیست را بورتو پس بپایان که شفاعت کند مرا فضل تو و حقیقت که
 جَلَلَنِي خَطَايَايَ فَلْيَوْمِنِي عَفْوِكَ فَمَا كُلُّ مَا نَطَقْتُ
 ز ما بنده مرا گناهان من پس بپایان که ایمن سازد مرا عفو تو بپایان همه آنچه گویم
 بِهِ عَنِ جَهْلِ مِنْ بِي وَاَثَرِي وَلَا نَسِيًا لِمَا سَبَقَ مِنْ
 بان ز نادانی من بید کرد در من و نه از فراموشی آنچه گذشته است از
 ذَمِّمْ فَعَلْتُ لَكِنْ لَسْتُمْ سَمَاوَاتِكُمْ وَمَنْ فِيهَا وَاَرْضُكُمْ
 که بپایان که در من بکن از برایت بپوش و آسمان تو و آنکه در اوست و زمین تو
 وَمَنْ عَلَيْهِمَا مَا اَظْهَرْتَ لَكَ مِنَ النَّدِيمِ وَجَانِ اِلَيْكَ
 و هر که بر اوست آنچه بر آید که اظهد کردم براتو ز پنهانی و پناه آوردم بورتو

فِيهِ مِنَ التَّوْبَةِ فَلَعَلَّ بَعْضُهُمْ بِرَحْمَتِكَ يَرْجِي
 در آن از بزرگت پیرش بد که بعضی از ایشان بر صحت تو رحم کند
 لِسُوءِ مَوْقِفِي أَوْ تَدْرِكُهُ الرِّقَّةُ عَلَى لِسُوءِ حَالِي فَيُنْقِذُنِي
 بر بدی جایگاه من یا در یابد او را قی بر من برابر بر حال من هر
 مِنْهُ بَدْعُوَةٌ هِيَ أَسْمَعُ لَدَيْكَ مِنْ دُعَائِي أَوْ شَفَاعَتِي
 او بدعای که آن شنیده تر باشد نزد تو از دعای من یا شفاعت
 أَوْ كَدُّ عِنْدَكَ مِنْ شَفَاعَتِي تَكُونُ لِي نَجَاتِي مِنْ
 که ستور تر باشد نزد تو از شفاعت من که بوده باشد بان رشکارم از
 غَضَبِكَ وَفَوْزَتِي بِرِضَاكَ اللَّهُمَّ إِنْ يَكُنِ النَّدَمُ
 غضب تو در رشکارم بخوشنودر خود او ندا اگر شبانه از کفایت تو
 تَوْبَةُ إِلَيْكَ فَإِنَّا أَفْدَمُ النَّادِمِينَ وَإِنْ يَكُنِ التُّرُكُ
 بوسه تو بر سر پشیمانانم و اگر ترک
 لِعَصِيَّتِكَ إِنَانَةٌ فَإِنَّا أَوْلُ الْمُنِيبِينَ وَإِنْ يَكُنِ
 نافرمانی تو بزرگت است پس من اول بازگردنده گانم و اگر
 الْأَسْتِغْفَارُ رَحْمَةً لِلذَّوْبِ فَإِنِّي لَكَ مِنَ الْمُسْتَغْفِرِينَ
 استغفار و طلب بخشش بر طرف کن مان می شود بر ترا از جمله طلب آمرزش کننده گانم
 اللَّهُمَّ فَكَمَا حَرَّتْ بِالتَّوْبَةِ وَخَمِنَتْ الْقَبُولُ وَخَشَبْتُ
 خداوند ایس چنانکه امر کرده بتوبه و ضامن شده پذیرفتن از او بخشش
 عَلَى الدُّعَاءِ وَوَعَدْتَ الْأَجَابَةَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 بر دعا و وعده کرده اجابت آنرا پس درود بر محمد و آل او
 وَأَقْبَلْ تَوْبَتِي وَلَا تَجْعَلْ رُجْعِي مَجْمَعِ الْخَيْبَةِ مِنْ رَحْمَتِكَ
 و بپذیر توبه مرا و بازگردان مرا بزرگت نو میدرس از رحمت تو

انك

إِنَّكَ أَنْتَ الثَّوَابُ عَلَى الْمُذْنِبِينَ وَالرَّحِيمُ لِلْخَاطِئِينَ
 بدستیک تو پذیرنده توبه برکنه کاران و بخشنده خطاکاران
 الْمُنِيبِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ كَمَا هَدَيْتَنَا بِهِ
 و بزرگت کن که کارنا خود در درود بر محمد و آل او خا که راه نمودن ما بود
 وَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ كَمَا اسْتَفْذَنْتَنَا بِهِ وَصَلِّ عَلَى
 درود بر محمد و آل او خا که راه نمودن ما بود درود بر محمد
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ صَلَوةٌ تَشْفَعُ لَنَا يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ
 و آتش درود که شفاعت ما را در روز قیامت در روز حجت
 إِلَيْكَ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَهُوَ عَلَيْكَ لَسِيرٌ
 سورت بدستیک تو بر همه چیز توانا و آن بر تو آسان است
 وَكَمَا مِنْ عَائِلَتِهِمَا بَعْدُ صَلِّ عَلَى الْبَيْتِ
 و گمانی عائلتهما بعد صلواتی علی البیت

صلواتی علی البیت

اللَّهُمَّ يَا ذَا الْمَلِكِ الْمُتَابِعِ بِالْخُلُودِ وَالسُّلْطَانَ الْمُسْتَعِ
 خداوند ارض صاحب پادشاهی با دوام و سلطنت تو زوال
 بِغَيْرِ جُودٍ وَلَا أَعْوَانٍ وَالْعِزَّ الْبَاقِيَ عَلَى حَرِّ الدَّهْرِ
 به شکر و ندمد کارها و عزت پاینده بر مرور روزگار
 وَخَوَالِي الْأَعْوَامِ وَمَوَاضِي الْأَرْفَانِ وَالْأَيَّامِ عَزَّ
 و سالها رفته و زمانها در روزگار که نشسته
 سُلْطَانِكَ عَزَّ الْأَحَدَ لَهُ بِأَوْلِيَّةٍ وَلَا مُشَاهِدٍ لَهُ
 سلطنت تو علی که نیست در راحتهی با ولایت و نه مشاهدی از او
 يَا خَيْرِي وَاسْتَعْلِ مَلِكًا عَلَوًا سَقَطَتِ الْأَشْيَاءُ
 یا خیرت و بلندت پادشاهی تو بلندت که در افتادند همه چیزها

درود

دُونَ بُلُوغِ أَمَدِهِ وَلَا يَبْلُغُ أَذَى مَا اسْتَأْثَرَتْ بِي مِنْ
 بچه ای که برسد نهایت او و نمیرسد باینترین آنچه تنگدستی تو بآن رسیده
 ذَلِكَ أَقْصَى نَعْيٍ لَنَا عَيْبِينَ ضَلَّتْ فِيكَ الصِّفَا
 رفت نهایت وصف کتکان کم شده است در توصیفها
 وَتَفَسَّخَتْ دُونَكَ لِنَعْوَتِ وَحَارَتْ فِي كِبْرِيَاءِكَ لَطَا
 و باطل شده نزد تو نعتها و حیران شده در بزرگواری تو اندیشه
 الْأَوْهَامِ كَذَلِكَ أَنْتَ اللَّهُ الْأَوَّلُ فِي أَوْلِيَّتِكَ وَعَلَى
 باریک بجهنم تو ای خدا سر او ای در اولیت خودت و برین
 ذَلِكَ أَنْتَ اللَّهُ دَائِمٌ لَا تَزُولُ وَأَنَا الْعَبْدُ الضَّعِيفُ
 خود ترا همیشه که زوال نمیداند و من بنده که ضعیفم
 عَمَلًا أَجْسِيمًا أَمَّا خَرَجَتْ مِنْ بَدَنِ سَبَابِ الْوَصْلَانِ
 در عمر و زرک در امید بردن زنده از دست من اسباب پیوند ما
 الْأَمَّا وَصَلَهُ رَحْمَتِكَ وَتَقَطَّعَتْ عَنْ عَصَمِ الْأَمَالِ
 مگر آنچه به پیوند او را رحمت تو و بریده شده ز من رشته امیدها
 الْأَمَّا أَنَا مَعْصُومٌ بِمِنْ عَفْوِكَ قَلَّ عِنْدَكَ مَا أَعْتَدْتُ بِي مِنْ
 مگر آنچه من دست در آن زده ام در عفو تو کم است نزد من آنچه شمارم آنکه
 طَاعَتِكَ وَكَثُرَ عَلَيَّ مَا أَبْرَأُ مِنْ مَعْصِيَتِكَ وَلَنْ
 از طاعت تو و بسیار است بر من آنچه اقرار دارم بآن از تائفا که تو و در
 بَضِيؤُكَ عَلَيَّ عَفْوٌ عَنْ عِبْدِكَ إِنْ أَسَأَفَا عَمَّكَ
 در شادمانی بر تو عفو کردن از بنده خودت هر چند بد کرده باشم عفو کن
 اللَّهُمَّ وَقَدْ أَشْرَفَ عَلَى خَفَايَا الْأَعْمَالِ عَلَيْكَ وَأَنْكَشَفَ
 خدا دادند و تحقیق که مطلق بر عملها رویشیده علم تو رطاهرا

۱۲
 ۹۹
 ابوع

کلام

كُلُّ مَسْتَوِرٍ دُونَ خَيْرِكَ وَلَا تَطْوِي عَنْكَ دَقَائِقُ
 هر پوشیده از آگاه هر تو در نور دیده نمیتواند از تو کارها را بپوشد
 الْأُمُورَ وَلَا تَعْرُبُ عَنْكَ غِيَابُ السَّائِرِ وَقَدْ اسْتَحْوَذَ
 باریک رویشیده نیست از تو پنهانها را زما و تحقیق که نتواند
 عَلَى عَدُوِّكَ الَّذِي اسْتَنْظَرَكَ لِعَوَابِي فَأَنْظَرْتَهُ بِمَنْزِلِكَ
 شده مخ دشمن تو که املت طلبیده از تو از من که ابر من را بر منزلت تو
 إِلَى يَوْمِ الدِّينِ لِأَضْلَالِي فَأَمَهَلْتَهُ فَأَوْقَعَنِي وَفَدَّهْتَنِي
 تا روز قیامت بر سر گمراه کردن من بر مهلتش داد پس اقلند مردگناه و فدایت
 إِلَيْكَ مِنْ صَغَائِرِ ذُنُوبٍ مُؤَبَّهَةٍ وَكِبَائِرِ أَعْمَالٍ مُرَدِّئَةٍ
 که بخیم بسوی تو از گناه کوچک که ملاک گشتند اند و ز عملها بزرگ که مزلتند
 حَتَّى إِذَا قَارَفْتُ مَعْصِيَتِكَ وَأَمْتَوْجِبْتُ لِسُوءِ سَعْيِي
 تا وقتی که نزدیکم کردم بنا فرماید تو و سزاوار شدم بسبب بد سحر خودم
 سَخَطَكَ فَتَلَّعَنِي عِذَابَ غَدْرِهِ وَتَلَفَّأَنِي بِكَلِمَةِ كُفْرِهِ
 خشم ترا بچید از من اغان حیده خود را و پشیمانم مرا بکلمه کفرش
 وَقَوْلِي الْبِرَاءَةَ مِنْهُ وَأَدْبَرُ مَوْلِيًا عَنْهُ فَأَحْرَجَنِي لِعِصْيَانِكَ
 و پسر از حجت از من و برگشت پشت کند از من بر بد مرا بصورت عصیان تو
 فَرِيدًا وَأَخْرَجَنِي إِلَى فِتْنَاءِ نَفْسِكَ طَرِيدًا لِاسْتِغْنَاءِ نَفْسِي
 تنها و بیرون برد مرا بحت اتمام تو رانده شده نیست شفاعت کند
 إِلَيْكَ وَالْأَخْفِيرُ يَوْمُنِي عَلَيْكَ وَالْأَحْصَرُ حُجَّتِي
 مرا بسورت تو دنه زنده دار و بنده که ابر من سازد مرا بسورت و نه مانع که باز دارم
 عَنْكَ وَالْأَمَلُ إِذَا جَاءَ إِلَيْهِ مِنْكَ فَهَذَا مَقَامُ الْعَائِدِ
 از تو و نه پناهی که ناپه برم بسوی او از تو پس ابر من جاسر است که پناه برده

کلام

بِكَ وَحَلِّ الْمُعْرِفِ لَكَ فَلَا يَضِيقَنَّ عَيْنِي فَضْلَكَ وَلَا
 تَجِدُ مَكَانَ كَيْسٍ كَرَامَةٍ يَكُونُ بِكَ تَوْبَتِي بِكَ تَوْبَتِي وَنَصْرَتِي وَ
 بَصُرَتِي دُونَ عَفْوِكَ وَلَا أَلْأَنَّ أَحِبَّ عِبَادَكَ الشَّامِلِ
 كَوْنًا يَكُونُ تَوْبَتِي عَفْوَتِي وَنَهْجَتِي بِشَمْعِي تَوْبَتِي بِنَدَاكَ تَوْبَتِي
 وَلَا أَفْظَأُ وَفُودِكَ الْأَمَلِينَ فَاعْفُ عَنِّي أَنْتَ خَيْرُ الْعَالَمِينَ
 وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي تَوْبَتِي وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي تَوْبَتِي
 اللَّهُمَّ أَنْتَ أَمْرَتِي فَتَرَكْتُ وَهَيْتِي فَتَرَكْتُ وَسَوَّلَ
 خُدُوعًا بِرَبِّكَ تَوَابًا بِرَبِّكَ تَرَكْتُ كَرَامَتِي وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي
 لِي الْخَطَا يَا خَاطِرَ السُّوءِ فَفَرَّقْتُ وَلَا اسْتَشْهَدُ عَلَيَّ
 بِرَبِّكَ كَرَامَتِي أَنْدَلِي بِهَرَمَتِي بِرَبِّكَ كَرَامَتِي وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي
 صِيَامِي نَهَارًا وَلَا اسْتَجِيرُ بِبَهْجَتِي لَيْلًا وَلَا بَتَّةً
 رَوْزَةً حَقِيرَةً وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي زَمَانَةً وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي
 عَلَيَّ بِأَحْيَاءِهَا سَنَةً حَاشَا فَرُوضِكَ الَّتِي مِنْ ضَعْفِهَا
 بِرَبِّكَ زَمَانَةً وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي مَكْرُفَتِي بِهَرَمَتِي
 هَلَكْتُ وَلَسْتُ أَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ بِفَضْلٍ نَافِلٍ مَعَ كَثْرَةِ
 هَلَاكِتِي وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي تَوْبَتِي بِهَرَمَتِي
 مَا عَفَفْتُ مِنْ ظُلْمَتِي فَرُوضِكَ وَتَعَدَّيْتُ عَنْ
 أَحْسَنِ عَفْفَتِي وَرَزِيذَةِ لُزْزِاطِ فَرُوضَتِي تَوْبَتِي بِهَرَمَتِي
 مَقَامَاتِ حُدُودِكَ إِلَى حُرْمَاتِ أَنْهَكُمَا وَكَأَنَّ
 تَقَامَاتِي حُدُودِي تَوْبَتِي بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي
 ذُنُوبِي أَجْرَحَتْهَا كَأَنَّ عَافِيَتِكَ لِي مِنْ فُضَائِحِهَا
 كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي تَوْبَتِي بِهَرَمَتِي

سُتْرًا

سُتْرًا وَهَذَا مَقَامٌ مِنْ اسْتِحْيَا لِنَفْسِهِ مِنْكَ وَسَخَطًا
 بِرَبِّكَ وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي
 عَلَيْهَا وَرَضِي عَنْكَ فَبَلِّغْكَ بِنَفْسِ خَاشِعَةٍ وَرَضِي
 بِرَبِّكَ وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي
 خَاضِعَةٍ وَظَهَرَ مُتَعَلِّقٌ مِنَ الْخَطَا يَا وَافِقًا بَيْنَ الرَّغْبَةِ
 فَتَوَسَّلُ بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي
 إِلَيْكَ وَالرَّهْبَةَ مِنْكَ وَأَنْتَ أَوْلَى مَنْ رَجَا وَحَقَّ
 بِرَبِّكَ وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي
 مِنْ خَشْيَةٍ وَاتَّقَاهُ فَاعْطِنِي يَا رَبِّ مَا رَجَوْتُ وَأَمِنِي
 كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي
 مَا حَذَرْتُ وَعَدُّ عَلَى بَعَادَتِكَ رَحْمَتِكَ أَنْتَ أَكْرَمُ مَنْ
 رَزَقْتَنِي بِرَبِّكَ وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي
 الْمَسْئُولِينَ اللَّهُمَّ وَادِّسْ رُتْبَتِي بِعَفْوِكَ وَتَعَدَّيْتُ
 سُئَالَ كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي
 بِفَضْلِكَ فِي دَارِ الْفَنَاءِ بِحَضْرَتِ الْأَكْفَاءِ فَاجْرُنِي
 بِفَضْلِكَ وَرَحْمَتِكَ وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي
 مِنْ فَضَائِحِ دَارِ الْبَقَاءِ عِنْدَ مَوَاقِفِ الْأَشْهَادِ
 رَزَقْتَنِي بِرَبِّكَ وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي
 الْمَلَائِكَةِ الْمُقَرَّبِينَ وَالرُّسُلِ الْكَرِيمِينَ وَالشُّهَدَاءِ
 فَتَوَسَّلُ بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي
 وَالصَّالِحِينَ مِنْ جَارِكُنْ كَاتِمَةً سَيِّئَاتِي وَمَنْ ذَمَّ
 وَنَهْجَتِي بِهَرَمَتِي كَرَامَتِي بِهَرَمَتِي

دع
 بَقِيَّةُ خَاشِعٍ

دع

منه

وَرَحِمَ كُنْتَ أَحْسَنُ فِي سَهْرٍ لَمْ يَأْتِ بِهَا رَبُّ فِي السَّيْرِ
 غوث ودر که شرم سید آسم آرزو در نهایتها خودم و عجم و نیکو کم برشان رود کار در کس
 عَلَّ وَوَفَّيْتُ بِكَ رَبِّي فِي الْمَغْفِرَةِ لِي وَأَنْتَ أَوْلَى مَنْ
 بر من و اعتماد کردم تو بود در کار او آفرش بر من و تو بهتر کسی که اعتماد
 وَتَوَيْتُ بِهِ وَأَعْطَى مَنْ رَغِبَ إِلَيْهِ وَأَرَعَفُ مِنْ اسْتَرْجَاهَا
 با و گنند و عطا کننده تر کسی که بوسه او رغبت گنند و هر که تر کسی که از او طلب
 فَارْحَمْنِي اللَّهُمَّ وَأَنْتَ أَحَدَرْتَنِي مَاءً مَهِيْبًا مِنْ صِلْبِ
 بر خیر مرا خداوند و تو پادشاه آورد در حمله آبی خوار حقیر از پشت
 مُضَائِقِ الْعِظَامِ حَرَجِ الْمَسَالِكِ إِلَى رَحِمِ صَيْفِيهِ
 در هم زخم استخوانها لیز شک را بهای تر بر حشر شک که نوسه
 سَتَرْتَهَا بِأَجْبٍ تَصْرِفَنِي حَالًا عَنْ حَالٍ حَتَّى أَنْتَهَيْتُ
 پوشید آنها به پردا کرد اندر حمله در آنجا از حال بحال تا رسید
 إِلَى الْإِثْمَامِ الصُّورَةِ وَأَثْبَتَ فِي الْجَوَارِحِ كَأَنَّكَ فِي
 بنام صورت و درت کرد در رزم غصه ما را چاکه و صف کرد در
 كِتَابِكَ نَفْسَهُ ثُمَّ عَلَّقَهُ ثُمَّ مَضَعَهُ ثُمَّ كَسَوْتُهُ الْعِظَامَ
 کتاب خود که اول نطفه بعد از آن علقه بعد از آن مضغه بعد از آن استخوان پوشید
 لِحَاظِ عِظَامِ أُمَّتِي خَلْفًا آخِرًا كَأَنَّكَ حَتَّى إِذَا
 بگوشه پس آفرید مرا نطفه و بگردید چنانکه حواسه تا آنکه و نرس
 أَحْتَجُّ إِلَى رِزْقِكَ وَلَمْ أَسْتَغْنِ عَنْ خِيَاثِ فَضْلِكَ
 که محتاج شدم بزرگ تو و بجز نیاز نبودم از زیادتی فضل تو
 جَعَلْتَ لِي قُوَّتًا مِنْ فَضْلِ طَعَامٍ وَشَرَابٍ أَجْرًا لِمَنْكَ
 کرد ایندست با من قوت از زیادتی خوردنی و آشامیدنی که جبار از بزرگ تو

فیهما

الذی

الَّتِي اسْكَنْتَنِي جَوْفَهَا وَأَوْدَعْتَنِي قَرَارِ رَحِمِهَا وَلَوْ تَكُنَّ
 که ساکن کرد مرا در حمله در اغزرون او و سپرد مرا او در ته رحم او و او را گذارد مرا
 يَا رَبِّ فِي نِيْلِكَ الْحَالِ الْإِنْ أَحْوَى أَوْ تَضَطَّرُّ فِي الْقُوَّةِ
 او رو در کامن در این حالتها بوسه قدرت خودم یا مضطر ساز مرا بقوت خودم
 لَكَانَ كَحَوْلِ مَعِزَّةٍ لَوْ كَانَتْ الْقُوَّةُ مِنْ بَعْدِهِ فَعَدَّ
 بر آینه قدرت از من کناره میگرد و قوت از من دور بود بر او پس داد
 بِفَضْلِكَ غَدَاءَ الْبِرِّ اللَّطِيفِ تَفَعَّلَ ذَلِكَ بِي طَوْلًا
 بفضله خودت مانند پرورش دادن هرمان لطیف میکنی این با من از رو
 عَلَّ إِلَى غَايَةِ هَذِهِ لَا أَعْدَمُ بَرَكَتَكَ وَلَا يَطْفِئُ دِيْحِينَ
 بر من تا باین عایت که رسید بهرگز کم نکرده ام نیکی ترا و در نیک نکرده ام من
 صَنِيعَكَ وَلَا تَنَاقَدُ مَعَ ذَلِكَ ثِقَتِي فَاتَفَرَّغْ لِي
 بکے نعد تو بوسه و محکم نیت با وجود این اعتماد من بر تو در ازم با بخی
 وَهَوَّأْتُ لِي عِنْدَكَ قَدَمَكَ الشَّيْطَانِ عَنَّا
 برده آن تا نرسدت بر من نزد تو تحقیق که مالک شده شیطان عنان
 فِي سُوءِ الظَّنِّ وَضَعْفِ الْبَعِينِ فَأَنَا اشْكُو أَسْوَأَ مَا
 در بدترین و سستی بقیمن پس من شکوه میکنم بدترین سستی
 لِي وَطَاعَةَ نَفْسِي وَأَسْتَعِظُكَ مِنْ مَلِكِهِ وَأَنْتَ خَيْرُ
 مرا و فرمان بردار در نفس من او را و طلب عصمت میکنم ترا از تسلط او و زار
 إِلَيْكَ فِي أَنْ تَسْهَلَ إِلَيَّ رِزْقِي سَبِيلًا فَذَلِكَ الْحَدُّ
 بوسه تو در این که آن کنی بوسه روزی راه مرا پس مرا از تسلط او
 عَلَّ ابْنِدَائِكَ بِالنِّعَمِ الْجَسَامِ وَالْهَامِكِ الشُّكْرِ عَلَى الْإِحْسَانِ
 بر آید کردن تو نغمهها سر بزرگ و در دل انداختن تو شکر را بر احسان

عنه

لهما

والله اعلم

وَالْأَنْعَامِ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَسَهِّلْ عَلَى رِزْقِي وَإِنْ تَقِيَعْنِي
 وَالنَّعَامِ بِسُرُودِهِ بِمَحْتِ نُوحِيهِ وَرَسَانِ كُنْ مَزُورًا مَرَاذِيكَ فَالْعِ
 بِقُدْرِكَ إِيَّيَّ وَأَنْ تُرَضِّيَنِي بِحِصَّتِي فِيمَا قَسَمْتَ لِي وَإِنْ جَعَلْتَ
 بِأَيْحِ مَقْدَرِكُودَهُ بِرَأْسِي وَأَنْكُ خَوْشِي وَمَا زُرْتَنِي بِحِجَّتِي خُودِي دَرَجَتِي مَعْتَمِرَةً
 مَا ذَهَبَ مِنْ جِسْمِي وَعُمُرِي سَبِيلَ طَاعَتِكَ أَنْكَ خَيْرُ
 أَجْرِي رِزْقِي جِسْمِي وَعُمُرِي دَرَاهِمِي طَاعَتِي وَتَوَكَّلْتُ عَلَى رِزْقِي
 الرَّازِقِينَ اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ نَارٍ تَخَلَّتْ بِهَا عِلَّةُ
 رُوزِ رِجْدِي كَانَتْ خُذَاؤُنَا بِرِجْدِي مِنْ نَارٍ مِيرَمِ جُوزِ رِجْدِي كَانَتْ غَلِيظَةً كَرْدَهُ انْزَارِكِي
 مِنْ عَصَاكَ وَتَوَعَّدْتَنِي بِهَا مِنْ صَدَقَاتِكَ عَنْ رِضَاكَ وَمِنْ
 كَرَامَاتِكَ تَوَكَّلْتُ وَوَعَدَهُ دَادَةُ بَانَ كِي رَاكُشْتِي اِسْتِزْرَارَتِي وَرِزْقِي
 نَارِ نُورِهَا ظِلْمَةٌ وَهَيْبَتُهَا أَيْمٌ وَبَعِيدَتُهَا قَرِيبٌ وَمِنْ نَارِ
 اِسْتِي كَرُوشَنِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 يَأْكُلُ بَعْضُهَا بَعْضًا وَيَصُولُ بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ وَمِنْ نَارِ
 كِي جُوزِ اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 نَذَرُ الْعِظَامِ رِيْمًا وَتَسْفِي اَهْلَهَا جَمِيًّا وَمِنْ نَارِ اِسْتِي
 مِي كَرُوشَنِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 عَلَى مَنْ تَضَرَّعَ إِلَيْهَا وَلَا تَرْحَمُ مَنْ اسْتَعَطَفَهَا وَلَا تَقْدِرُ
 بَرَكِي كِي رُوزِ رِجْدِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 عَلَى التَّخْفِيفِ عَمَّنْ خَشَعَهَا وَاسْتَسَلَمَ إِلَيْهَا تَلْقَى سَكَاةً
 كِي تَخْفِيفِي رِزْقِي كِي خُودِي كِي رُوزِ رِجْدِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 بِأَحْرَمِ الدِّيَارِ مِنْ أَيْمِ النِّكَالِ وَشَدِيدِ الْوَبَالِ وَأَعُوذُ
 كَرَمِي رِزْقِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي

بِكَ مِنْ عَقَارِهَا الْفَاغِرَةِ أَفْوَاهُهَا وَحَيَاتِهَا الصَّقَا
 تُو رِزْقِي بِهَا دُونَ خِي كِي تُو رِجْدِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 بِأَنْبِيَائِهَا وَشَرَابِهَا الَّذِي يَقَطِعُ أَمْعَاؤَ أَفْعَدَةِ سَكَاةً
 مِشَارًا وَرِزْقًا بِهَا اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 وَيَنْزِعُ فُلُوجَهُمْ وَأَسْتَهْدِيكَ لِمَا بَاعَدَ مِنْهَا وَآخِرَ عَمَلِي
 وَيَكْنُدُ دَلِهَا شَرًّا وَرَاةً بِجُودِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْرِئْ مِنْهَا بِفَضْلِ رَحْمَتِكَ
 خُذَاؤُنَا دَرُودِي بِمَحْتِ دَرُودِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 وَأَقْلِبْ عِشْرَتِي بِحَسَنِ إِفَالَتِكَ وَلَا تَخْذُلْنِي بِأَخِيرِ
 دَرُودِي رِزْقِي مِرَاةً بِسُكُوتِي دَرُودِي شَرِّتِي خُودِي وَخَارِكِي دَرُودِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 الْمُجْرِمِينَ أَنْكَ تَفِي الكَرِهِيَّةُ وَتَعْطِي الكَسْنَةَ وَتَفْعَلُ مَا
 رِجْدِي دَرُودِي كَانَتْ بِرِجْدِي تَوَكَّلْتُ مِيرَمِ رِجْدِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 تُرِيدُونَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 إِذَا ذَكَرَ الْأَبْرَارَ وَصَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ مَا اخْتَلَفَ اللَّيْلُ
 بِرِجْدِي كِي يَادُ كَرُوشَنِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 النَّهَارُ صَلَاةٌ لَا يَنْقَطِعُ مَدَدُهَا وَلَا يَحْصُرُ عَدَدُهَا
 وَرُوحَانِ دَرُودِي كِي مَنقَطِعُ شُودِ دَرُودِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 صَلَاةٌ تَشْحِنُ الْهَوَاءَ وَمَمْلَأُ الْأَرْضَ وَالسَّمَاءَ صَلِّ
 دَرُودِي كِي رِجْدِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي
 اللَّهُ عَلَيْهِ حَتَّى يَرْضَى وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَاللَّهُ بَعْدَ الصَّلَاةِ
 خُذَاؤُنَا اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي اِسْتِي

صلوة

صَلَاةً لِأَحَدٍ هَا وَلَا مِنْهُنَّ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

درد کونہایتی نباشد آنلا و آخر ای مہربانترین مہربان

وَكَانَ مِنْ عِبَادٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ الْإِسْتِخَارَا

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَخِيرُكَ بِعِلْمِكَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْ لِي بِالْخَيْرِ وَالْهُمْنَا مَعْرِفَةَ الْأَخْيَارِ وَاجْعَلْ لِي رِغْبَةً فِي

بَارِئِ بَيْتِ دَرُودِ لَافِكُنْ مَا دَرَاتِي فِي خَيْرِ رَأْيِ دَرُودِ بَرِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْ لِي رِغْبَةً فِي

إِلَى الرِّضَا بِمَا قَضَيْتَ لَنَا وَالتَّسْلِيمَ لِمَا حَكَمْتَ فَارْحُ

عَنَّا رَبِّ الْأَرْيَابِ أَيْدِيَنَا بِبِقِيَّتِ الْمُخْلِصِينَ وَلَا تَسْمَأْ

عَجْرَ الْمَعْرِفَةِ عَمَّا تَخَيَّرْتَ فَغَطِّ قَدْرَكَ وَنَكِرْهُ مَوْضِعَ ضَرْبِ

وَمَجِّحِ إِلَى اللَّهِ هِيَ أَبْعَدُ مِنْ حُسْنِ الْعَافِيَةِ وَأَقْرَبُ إِلَى

ضِدِّ الْعَافِيَةِ حَيْثُ لَبِينَا مَا نَكِرْهُ مِنْ قَضَائِكَ وَ

سَهِّلْ عَلَيْنَا مَا نَسْتَصْعِبُ مِنْ حَكْمِكَ وَالْهُمْنَا الْإِسْتِخَارَةَ

لِمَا أوردت عَلَيْنَا مِنْ مَشِيئِكَ حَتَّى لَا نَحْبُ نَاجِرًا

ثلاث و تالیف

ما عجلت

مَا عَجَلْتُ وَلَا تَعْجَلْ مَا آخَرْتُ وَلَا تَنْكَرْهُ مَا أَحْبَبْتُ

وَلَا تَنْخَرِ مَا كَرِهْتَ وَأَحْمِ لَنَا بِاللَّهِ هِيَ أَحْمَدُ عَافِيَةٍ

وَإَكْرَمُ مَصِيرًا إِنَّكَ تَقْبِلُ الْكَرِيمَةَ وَتَعْطِي الْجَيِّمَةَ

وَتَفْعَلُ مَا تَرِيدُ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

وَكَانَ مِنْ عِبَادِ عَلَيْهِ السَّلَامِ الْإِسْتِخَارَةُ

اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ عَلَى سِتْرِكَ بَعْدَ عِلْمِكَ وَمَعَا فَاذْكُرْ

بَعْدَ جَبْرِكَ فَكَلْنَا قَدِ افْرَوْنَا الْعَافِيَةَ فَلَمْ نَشْهَرْهُ

أَرْتَكِبُ الْفَاحِشَةَ فَلَمْ تَفْضَحْهُ وَتَسَّرَ بِالْمَسَاوِي

فَلَمْ تَدُلَّ عَلَيَّ كَمَا ظَنَنْتُ لَكَ قَدِ اتَيْنَاهُ وَأَحْرَقْنَا

عَلَيْهِ فَعَدَّيْنَاهُ وَسَيِّئَةَ الْكُتُبِ نَاهَا وَخَطِيئَةَ

أَرْتَكِبْنَاهَا كُنْتَ الْمُطَّلِعُ عَلَيْهَا دُونَ النَّاطِرِينَ

الاستخارة

والفوائد

وَالْقَادِرَ عَلَىٰ أَعْلَاهَا فَوْقَ الْقَادِرِينَ كَأَنَّ عَافِيكَ

و تو را بر آشکارا کردن آن بالا همه توانایان بود عافیت تو

لَنَا حِجَابًا دُونَ أَبْصَارِهِمْ وَرَدَّ مَادُونَ سَمَاءَ عِزِّهِمْ فَاجْعَلْ

ما پرده بشیر چشمهاشان و سد نیزه کوشهاشان پس گردان

مَا سَتَرَ مِنَ الْعَوْرَةِ وَأَخْفَيْتَ مِنَ الدَّحِيلَةِ وَوَاعِظْنَا لَنَا

آنچه پنهان کرد از عیب بند و پند

وَزَاجِرًا عَنِ سُوِّ الْخَلْقِ وَأَقْرَابِ الْخَطِيئَةِ وَسَعِيًّا

و بازدارنده ما از کج خلقی و کسب کردن گناه و شتافتن بوقت

التَّوْبَةِ الْمَاحِيَةِ وَالطَّرِيقِ الْمَحْمُودَةِ وَفَرِّبْ الْوَقْتَ فِيهِ

محو کننده گناه و راه ستوده شده و نزدیک کردن وقت را در آن

وَلَا تَسْمُنَا الْغَفْلَةَ عَنْكَ إِنَّا إِلَيْكَ رَاغِبُونَ مِنْ

و در دما ساز بر ما غفلت از تو بدرستی که ما بسوی تو رغبت کنندگانیم و از

الدُّنُوبِ تَائِبُونَ وَصَلِّ عَلَىٰ خَيْرَتِكَ اللَّهُمَّ مِنْ خَلْقِكَ

کنان توبه کنندگانیم و درود فرست بر برگزیده تو خداوند از آفریدگان

مُحَمَّدٍ وَعِزَّتِهِ الصَّفْوَةَ مِنْ بَرِيَّتِكَ الظَّاهِرِينَ جَعَلْنَا

که محمد است و فرزندان او که برگزیدگانند از آفریدگان تو پاکانند از گناه و برگزیدگان ما

لَهُمْ سَامِعِينَ وَمُطِيعِينَ كَمَا أَحْرَتَ

برایشان شنونده و فرمانبرداران چنانچه امر فرمودی

عِبَادِهِ بِالْعَدْلِ وَآخِذًا عَلَىٰ جَمِيعِ خَلْفِهِ بِالْفَضْلِ اللَّهُمَّ

بندگارش با انصاف و زور قدرت بر همه خلفش بقصد خدودند

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَلَا تَقْتِنِي بِمَا أَعْطَيْتَنِي وَلَا تَنْتَقِمْ

درود ده بر محمد و آل او و در نندم چند از من آنچه آید ان عطا کرده و

بِمَا مَنَعْتَنِي فَاحْصِدْ خَلْفَكَ وَأَعْظِمْ حُكْمَكَ اللَّهُمَّ

بچه بزرداشتی از من پس حصر برم حق تو و عظمی حکم ترا خداوند

صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَطَيِّبْ بِقَضَائِكَ نَفْسِي وَوَسِّعْ

درود ده بر محمد و آل او و خوشدار بقضا حق تو نفس مرا و شکر دار

بِمَوَاقِعِ حُكْمِكَ صِدْقِي وَهَبْ لِي الثِّقَةَ لِأَقْرَبِ مَعَهَا

بمواقع حکم خودت سینه مرا و عطا کن مرا اعتماد که آفریدی بر آن

بِأَنَّ قَضَائِكَ لَمْ يَجْرَأِ إِلَّا بِالْخَيْرَةِ وَاجْعَلْ شُكْرِي

باینکه حکم تو جبار بر نشده مگر بخوبی و برگردان شکر مرا

لَكَ عَلَىٰ مَا زَوَيْتَ عَنِّي أَوْ فَرَمْتَنِي مِنْ شُكْرِي إِيَّاكَ عَلِيمًا

بر آن تو آنچه بزرداشتی از من تا مگر از شکر من ترا بر آنچه

خَوَّلْتَنِي وَأَعْصَمْتَنِي مِنْ أَنْ أَظُنَّ بِدَيْدِمِ خَسَائِسِي

عطا کرده مرا از نگاه در برابر از اینکه حکمان برم بصاحب فقرت من

أَوْ أَظُنَّ بِصِاحِبِ ثَرْوَةٍ فَضْلًا فَإِنَّ الشَّرِيفَ مَنْ شَرَفَتْهُ

یا حکمان برم بخداوند تو اگر نه بدی را پس بدرستی که بزرگ کسی است که

طَاعَتِكَ وَالْعَزِيزَ مَنْ أَعَزَّتْهُ عِبَادَتُكَ فَصَلِّ عَلَىٰ

طاعت تو او را بزرگ سازد و عزیز کسی است که عبادت تو او را عزیز کند سر درود ده بر

مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَمَتَّعْنَا بِرَوْحِكَ لَا تَنْفَدُ وَإَيْدِي نَابِعِينَ لَا يَفْقَدُ

محمد و آلش و بمتعمد در روح تو که نماند و ایمنان را با برکت تو که

محمّد و آلش و بمتعمد در روح تو که نماند و ایمنان را با برکت تو که

الْحَامِدِينَ

عباده

و شکر خدای

وَاسْرَحْنَاكَ مَلِكًا لَا يَدُوكُ الْوَاحِدُ الْأَحَدُ الصَّمَدُ
 در ما کن مارا در پادشاهی بدست که تو بی کن بر کانی بی نیاز
 الَّذِي لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ
 که فرزندان در و فرزند کسی نیست و نیست مرترا همت یکی
 وَكَانَ حُجْرًا عَلِيمًا ذَا نَبِيٍّ إِلَى السَّمَاءِ الْأَعْلَى سَمِعَ الرَّعْدَ
 و کان حوضی علیم ذرا نبی الی السماء الاعلی سمع الرعد

اللَّهُمَّ إِنْ هَدَيْتَ نَبِيًّا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَهَدَيْتَ عَوْنًا مِنْ رَحْمَةِ
 خداوند ایدرستی که این دوئت تدرت نهاتو داین برود و دایر و
 أَعْوَانِكَ بِبَدْرٍ أَنْ طَاعَتِكَ بِرَحْمَةٍ نَافِعَةٍ أَوْ نَفْعِهِ
 یار و بندگان تو همیشه تا بند طاعت تو با و درون هر نفع دیند یا نفعی
 ضَارَّةٌ فَلَا تَمْطُرْنَا بِهَا مَطَرِ السَّوِّ وَلَا تَلْبِسْنَا بِهَا
 مضرت را تا در میان ما بر ما بسبب این باران بد و بپوشان ما را
 لِبَاسَ الْبَلَاءِ اللَّهُمَّ صِلْ عَلَيَّ مُحَمَّدًا وَأَنْزِلْ عَلَيْنَا نَفْعَ
 لباس بلا خداوند ایدرود و بر محمد و انزود و بر ما نفع
 هَذِهِ السَّمَاءِ وَبُرُوكَهَا وَأَحْرِفْ عَنَّا إِذَا هِيَ مُمْطِرَةٌ
 اینها بر و برکت آنها و بگردان از ما اگر آرد آن و مضرت
 وَلَا تَصِيبْنَا فِيهَا بَاقِعًا وَلَا تُرْسِلْ عَلَيْنَا عَائِلًا
 و بر ما در آن باقی و مضرت بر روز نه ما را بلای
 اللَّهُمَّ وَازَكُنْتَ بَعَثْتَهُ نَفْسَهُ وَأَرْسَلْتَهُ سَخَطَهُ فَإِنَّا نَعْبُدُ
 خداوند و اگر بود به تو که فرستاده باش از او عذبه و فرستاده باش از او
 نَسْتَجِيرُكَ مِنْ غَضَبِكَ وَنَبْهَلُ إِلَيْكَ فِي سَوَالٍ
 یا هیریم تو از غضب تو و در روز می کنیم بورت تو در طلب عفو

عفو

والله

عفو

عَفْوِكَ قَبْلَ بِالْغَضَبِ إِلَى الْمُشْرِكِينَ وَأَدْرِ رَحْمَتِكَ
 عفو تو بر گردان غضب خود را بر مشرکان و بگردان آسیا
 عَلَى الْمُحْسِنِينَ اللَّهُمَّ أَذْهَبْ كُلَّ بَلَاءٍ نَابِسْتِنَا وَأَجْرِ
 بر محسان خداوند از هر چیزی که شتر ما را را بسیاران خود و بر کن
 وَحِرْصِدٍ وَرَبِّ زُفْكَ وَلَا تَسْخُنَا عَنْكَ بِغَيْرِكَ
 کینه سینه ما را بر و ز خودت و مشغول ما را از خودت بغير خودت
 وَلَا تَقْطَعْ عَنَّا كَافِنًا مَادَّةَ بَرِّكَ فَإِنَّ الْغَنِيَّ مِنْ غِنِيِّكَ
 و بر روز همه ما تو به نیکه خود را بر برستی که بی نیاز کسی است
 وَإِنَّ السَّلَامَ مِنْ وَقَيْتَ مَا عِنْدَ أَحَدٍ دُونَكَ فِإِ
 و بدستی که است کسرت که تو نگاه در در نیست نزد کسی غیر تو دفع کردی
 وَلَا يَأْخُذُ عَنِ سَطْوَتِكَ أَمْنًا تَحْكُمُ بِمَا شِئْتَ عَلَى
 ویت کسی را از چشم تو مجال سر باز زدن نمی میکند هر چه خواهی بر سر هر که خواهی
 مِنْ شَيْءٍ وَتَقْضَى بِمَا أَرَدْتَ فَمِنْ أَرَدْتَ فَلَكَ الْحُكْمُ
 و حکم میکند هر چه اراده کنی در باره هر که اراده بر تو
 عَلَى مَا وَقَيْتَنَا مِنَ الْبَلَاءِ وَلَكَ الشُّكْرُ عَلَى مَا حَوَّسْنَا
 بر آنچه نگاه داشته ما را از بلا و مقرر است شکر بر آنچه عطا کردی
 مِنَ النِّعَمِ هَمْدًا يُخَلِّفُ حَمْدَ الْحَامِدِينَ وَرَأَى حَمْدًا مَلُوءًا
 از نعمت بسیار که بی سر خم اندازد سپاس همه سپاس کند که از او عفت بسیار
 أَرْضَهُ وَسَمَاءَهُ أَنْكَ الْمَنَانِ بِحَسْبِ الْمَنِّ الْوَهْنُ
 زمین و آسمان را بدستی که تو نعمت دهنده بنعمت بزرگ بخشنده عطا
 الْعَظِيمِ النِّعَمِ الْفَائِلِ يُسَبِّحُ الْحَمْدَ الشَّاكِرُ قَبْلَ الشُّكْرِ
 بزرگوار در پذیرنده اندک سپاس را جز او بنده اندک شکر را

الحسين

المحسِنُ الْجَمَلُ ذُو الطَّوْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ لَيْتَ لَكَ الْمَصِيرُ
 نیکوکار بیکوکننده خداوند بختیست معبود جز تو بوی تو است بختیست

وَكَانَ دُعَاءُ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا غَفَرَ لِنَفْسِهِ بِاللِّقْصِيرِ بِالشُّكْرِ
 وکان دعای بر علیها السلام اذا غفر لنفسه بالشکر

السلامة
 الشکر

اللَّهُمَّ إِنَّ أَحَدًا لَا يَبْلُغُ مِنْ شُكْرِكَ غَايَةَ الْإِحْصَالِ
 خداوند ابد استیکو بجا نرسید ز شکر تو برتبه مگر آنکه صیر شود

عَلَيْهِ مِنْ إِحْسَانِكَ مَا يَلْفُظُهُ شُكْرًا وَلَا يَبْلُغُ
 بر او ز احسان تو آنچه لازم میآورد او را شکر و بگوید کسر نرسید بر

مِنْ طَاعَتِكَ وَإِنْ جَاهِدَ إِلَّا كَانَ مُقْصِرًا دُونَ
 ز طاعت تو هر چند سع کند مگر آنکه تقصیر کننده خواهد بود

اسْتِحْفَافِكَ بِفَضْلِكَ فَاشْكُرْ عِبَادَكَ عَاجِلِينَ
 تو در خوار در تو بفضرتو پر شکر کننده ترین بندگان عبادت

عَنْ شُكْرِكَ وَأَعْبُدْهُمْ مُقْصِرِينَ عَنْ طَاعَتِكَ لَا
 از شکر تو و عبادت کننده ترین ایشان تقصیر کار است از طاعت تو

يُحِبُّ أَحَدًا أَنْ تَغْفِرَ لَهُ بِاسْتِحْفَافِهِ وَلَا أَنْ تُرْحَمَهُ
 واجب نیست بر احدی آنکه بیامرز او را بسبب استحقاقش و نه آنکه خوشتر شود

عَنْهُ بِاسْتِحْفَافِهِ فَمَنْ غَفَرْتَ لَهُ فَبَطُولِكَ وَمَنْ رَحِمْتَهُ
 از بسبب استحقاقش پس هر که بیامرز او را پس نعمت است و هر که خوشتر شود

عَنْهُ بِفَضْلِكَ تَشْكُرُ لِسِرِّ مَا شُكِرَتْهُ وَتُسَيِّئُ عَلَى
 شکر ز تو بر بفضرتت خراشگر میدانی که آنچه خراشگر میدی و یاد زنی

عَلَى قَلِيلٍ مَا اطَّاعَ فِيهِ حَتَّىٰ كَانَ شُكْرَ عِبَادِكَ الَّذِي
 بر اندک آنچه فرمان برده شده در آن تا آنکه گویا شکر کردن بندگان است که

ادعوت

أَوْجِبَتْ عَلَيْهِ ثَوَابَهُمْ وَأَعْظَمَتْ عَنْهُ جَزَاءَهُمْ أَمْ
 واجب است ختم بر آن ثواب دادن ایشان را و بزرگ کرده از آن جزایشان است

مَلَكُوا السُّطَاعَةَ الْأَمْنِيَّةَ مِنْهُ دُونَكَ فَكَافَيْتُمْ
 که مالک شده اند توانایی ایستادن رزق از آن بدون پس مکافات از آن

أَوْ لَمْ يَكُنْ سَبَبُهُ بِيَدِكَ فَجَازِبَهُمْ بَلْ مَلَكَتْ يَا اللَّهُ
 آیا بجهت سبب آن بدست تو پس جزا در دست ایشان بلکه مالک بود از ایشان

أَحْرَهُمْ قَبْلَ أَنْ يَمْلِكُوا عِبَادَتَكَ وَأَعَدَدْتَ ثَوَابَهُمْ
 امر ایشان را پیش از آنکه ایشان مالک شوند پرستش ترا و آماده کرده مراد ایشان

قَبْلَ أَنْ يُفِيضُوا فِي طَاعَتِكَ وَذَلِكَ أَنَّ سُنَّتَكَ
 پیش از آنکه شروع در فرمانبرداری تو و این سبب است که طریقه تو

الْأَفْضَالُ وَعَادَتُكَ الْأَحْسَنُ وَسَبِيلُكَ الْعَفْوُ
 افضالت و عبادت تو احسنست و راه تو عفو است

فَكَلَّ الْبَرِيَّةُ مَعْرِفَةً بِأَنَّكَ غَيْرُ ظَالِمٍ لِمَنْ عَاقَبَتْ وَ
 پس هر خدایین معرفتند باینکه تو ستمکار نیستی کسی را که عفو کنی

شَاهِدَةٌ بِأَنَّكَ مُفَضِّلٌ عَلَى مَنْ عَاقَبْتَ وَكُلُّ مَفْرُوقٍ
 وگواهند باینکه تو تفضل کننده بر کسی که ادرا عاقبت دمی و هر دو

عَلَى نَفْسِهِ بِاللِّقْصِيرِ عَمَّا اسْتَوْجِبْتَ فَلَوْلَا أَنَّ السُّطَاعَةَ
 بقتله خود تقصیر از آنچه تو سزا داری پس اگر نه این باشد که شیطان

يُخَذُّهُمْ عَنْ طَاعَتِكَ مَا عَصَا عَاجِلِينَ لَوْلَا أَنَّهُ
 میفرستد ایشان را از طاعت تو تا فریاد تو نمیکرد عصیان کنند و از ایشان

صَوَّرَهُمُ الْبَاطِلُ فِي مِثَالِ الْحَيِّ مَا ضَلَّ عَنْ طَاعَتِكَ
 باشد که شیطان تصور زود ایشان با طرد در صورت حق گمراه نمیشد از راه تو گمراه کننده

کراهه

خَالَ قَسْبًا نَكَ مَا ابْتَيْنَ كَرَمَكَ فِي مُعَامَلَةٍ مِنْ
 کراه شونده پس پاک و نرسر تو چهر و شنت کرم تو در معامله که
 اطاعتك اَوْ عَصَا تَشْكُرُ لِلطَّيْعِ مَا أَنْتَ تَوَلَّيْتَهُ لَهُ وَ
 اطاعت تو کند یا نافرمانی تو کند جز امید بر اطاعت کند بر آنچه تو شتر آید
 تَمَلُّ لِلْعَاصِي فِي مَا تَمَلُّكَ مَعَاجِلَتُهُ فِيهِ أَعْطَيْتَ كَلًّا
 و مملت میگد عصیان کند در آنچه تو مالکی که زود بگیرد او را در آن ماده تو
 مِنْهَا مَا لَمْ يَجِبْ لَهُ وَ تَفَضَّلْتَ عَلَى كُلِّ مِنْهَا بِمَا يَتَّعَبُ
 رزق طبع و عصرا آنچه واجب نیست او را و تفضلت کرده بر بر یک رزق آن
 عَمَلُهُ عَنْهُ وَ لَوْ كَفَاتِ الطَّيْعِ عَلَى مَا أَنْتَ تَوَلَّيْتَهُ لَوْ شِئْتَ
 که در او در آن و اگر مکافات کنی اطاعت کند بر آنچه تو متولی آتی بر این
 أَنْ يَفْقُدَ ثَوَابَكَ وَأَنْ تَزُولَ عَنْهُ نِعْمَتُكَ وَلَكِنَّكَ
 که نیاید ثواب ترا و آنکه بر طرف شود از نعمت تو ولیکن تو
 بِكْرَمِكَ جَازِيَتَهُ عَلَى الْمُدَّةِ الْقَصِيْرَةِ الْغَائِبَةِ بِالْمُدَّةِ
 بکرم خود جز امید هر او را بر مدته کوتاه غایب شونده بخت
 الطَّوِيلَةِ الْخَالِدَةِ وَعَلَى الْغَائِبَةِ الْفَرِيْبَةِ الزَّائِلَةِ بِالْغَائِبَةِ
 در از بجای وید و جز امید بر نهایت نزدیک زوال پدیرنده نهایت
 الْمُدِيْدَةِ الْبَاقِيَةِ ثُمَّ لَمْ تَسْمَهُ الْفِضَاصَ فِيهَا أَكَلُ
 کشیده شده باقی پس لازم بخوار بر و عوض در آنچه خورده
 مِنْ رِزْقِكَ الَّذِي يَفْوِي بِرِعْلِكَ طَاعَتِكَ وَلَمْ تَحْمِلْ عَلَى
 از روز تو که قوت یافته بان بر طاعت تو و صدمت کنی او را
 الْمُنَاقِشَاتِ فِي الْأَلَانِ لِتَسْبَبَ بِاسْتِعْمَالِهَا الْمَغْفَرَ
 ترنگ گیرها در آنها که او وسیله حبه بکاروشن آنها بود بر اثر تو

وَلَوْ فَعَلْتَ ذَلِكَ بِهِ لَذَهَبَ بِجَمِيعِ مَا كَدَحَ لَهُ وَجَمَلَةٌ
 و اگر با او چنین میکردی بر آینه بر رفت همه آنچه رنج کشیده بر آن بود
 مَا سَعَى فِيهِ جِرَاءٌ لِلصُّعْرِ مِنْ يَأْدِيكَ وَمِنْكَ وَلَقَدْ
 آنچه سعی کرده در آن کو چکنین از غمها و عطا ما را تو و هر آینه باقی
 رَهِيْنَا بَيْنَ يَدَيْكَ يَا رَبِّ نَعْمَتِكَ فَتَى كَانَتْ حَسْبًا
 در کرد و نزد تو بی بی غمها تو بر که میباشد ترا و جزیر
 مِنْ ثَوَابِكَ لِأَمْتِي هَذَا يَا طَاهِرَ حَالٍ مِنْ اطاعتك تَوَابًا
 از ثواب تو نمیشود که بنود است ای خدا منی حال که اطاعت تو کرده
 مَنْ تَعَبَّدَ لَكَ فَمَا الْعَاصِي أَحْرَكَ وَالْمُؤَاقِعُ هُنَّ فِئَمٌ
 کسی که پرستش تو کرده بر آفرمانی کند امر او بجا آوزنده هر شویس
 تَعَاجِلُهُ بِنِعْمَتِكَ لِكَيْ يَسْتَبْدِلَ بِحَالِهِ فِي مَعْصِيَتِكَ
 شتاب نفرموده او را بعبودت تا آنکه شاید بدل کند حاضر او در محبت
 حَالِ الْإِنَابَةِ إِلَى طَاعَتِكَ وَلَقَدْ كَانَ لَيْسَ حَقٌّ فِي أَوَّلِ
 بحال بازگشت بسوی طاعت تو و تحقیق که بود ترا در ارشده بود در اول
 مَا هُمْ بِبَعْضِيَانِكَ كُلِّ مَا أَعْدَدْتَ لِجَمِيعِ خَلْقِكَ مِنْ
 آنچه قصد کرده بفرمانی ترا تمام آنچه آماده کرده بر هر خلق عفو از
 عِقُوبَتِكَ فَجَمِيعُ مَا آخَرْتَ عَنْهُ مِنَ الْعَذَابِ وَأَطَا
 عقوبت تو پس همه آنچه باختر نموده از و ز عذاب و درنگ نموده بود
 بِهِ عَلَيْهِ مِنْ سَطَوَاتِ النِّعْمَةِ وَالْعِقَابِ تَرَكُ مِنْ حَقِّكَ
 از سختیها و غضب و عقاب ترک است از حق تو
 وَرَضِيَ بِدُونِ وَأَجَبِكَ فَمَنْ أَكْرَمُ مِنْكَ يَا اللَّهُ وَمَنْ
 و خوشنودست بی آنکه بر تو واجب باشد برکت که از تو آنچه از دست

استغفر

اَسْفَعُ مِمَّنْ هَلَكَ عَلَيْكَ لَمْ يَنْفَتَارِكْتَ اَنْ تَوْصِيَهُ
 بدعت ترا که هر که هلاک شود بر تو نسبت کبیت بر ما باشد و اینک وصف کرده
 الْاَبَا الْاَحْسَابِ وَ كَرُمْتَ اَنْ يُخَافَ مِنْكَ اِلَّا الْعَدْلَ الْاَ
 مکر با حق ن و بر تر از اینک ترسیده شود از تو مکر با صاف ترسیده
 مُخَشَّعًا جَوْرًا عَلَيَّ مِنْ عَصَا وَلَا يُخَافُ اِغْضَابَكَ اِنْ تَوَابَ
 نترسد ستم تو بر کسی جز ما فرماید تو کرده و ترسیده نمیشود غایب بودن تو زود
 مِنْ اَرْضِكَ فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ اٰلِهِ وَ هَبْ لِي اَمَلًا وَ زِدْنِي
 کسی که ترا خوشنود کرده پس در روده بر محمد و اشرف و مجتبی را در روز قیامت
 مِنْ هَذَا كَمَا اَحْبَبْتَ اِلَيْكَ التَّوْفِيقَ عَلَيَّ اِنَّكَ مَنَّانٌ بِالْاَمْرِ
 زهد است سخوت آنچه برسم بیست ن توفیق در کرد و در خود برست که توفیق
 اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَعْتَدْتُ اِلَيْكَ اَلْقَصَصَ حَقًّا وَ اَمْرًا اِلَيْكَ
 و اَمِنْ عَلَيْكَ الْاَمْرَ نَجَا الْعِبَادَ مِنْ اِيْمَانِي وَ فَكِّرْ اِيْمَانِي
 اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَعْتَدْتُ اِلَيْكَ مِنْ مَطْلُوْمٍ ظَلَمْتُ بِحَضْرَتِيْ فَلَمْ
 خداوند بدستیکم عذر میخواهم بگویم در ستم رسیده که ستم دیده شد در حضور
 اَنْصَرَهُ وَ مِنْ مَعْرُوفٍ اَسَدًا لِيْ فَلَا اَسْكَرُهُ وَ مِنْ مَسِيءٍ
 یا زکر دم او را در زنی که کرده باشد بگویم یک من شکر آن کرده باشم و زکر کار
 اَعْتَدْتُ اِلَيْكَ فَلَمْ اَعْذِرْهُ وَ مِنْ ذِيْ فَاقِهٍ سَاَلَنِيْ فَلَمْ اَوْفِرْهُ
 که عذر خواست بگویم پس نپذیرفتم عذر او را و از دروغی که سوال کرد مرا
 وَ مِنْ حَقِّ ذِيْ حَقٍّ لَمْ يَنْصُرْ لِيْ اَوْفِرْهُ وَ مِنْ عَيْبٍ
 او را ز حق صاحب حق که لازم شده مرا پس رساندم با حفظ را از غیب
 مَوْمِنٍ ظَهَرَ لِيْ فَلَمْ اَسْتُرْهُ وَ مِنْ كُلِّ اِثْمٍ عَرَضَ لِيْ فَلَمْ
 مؤمن که بر من ظاهر شد پس آنرا نپوشیدم و از هر گناهی که عارض شد مرا پس

الثامن

اَلْحَجْرُ اَعْتَدْتُ اِلَيْكَ يَا اَللّٰهُ مِنْهُمْ وَ مِنْ نَظَائِرِهِمْ
 هر سنگی که دم از آن عذر میخواهم بگویم بگویم تو از اینها در مانند ما را اینها
 اَعْتَدْتُ اِلَيْكَ نَدَامَةً يَكُوْنُ وَاِعْظَامًا بَيْنَ يَدَيَّ مِنْ اَسْبَابِ
 عذر خواستن شما که بعد باشد و بندگان را بر آنچه پیش منست از
 فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ اٰلِهِ وَ اجْعَلْ نَدَامَتِيْ عَلَيَّ مَا وَفَعْتُ فِيهِ
 پس در روده بر محمد و اشرف و بگردان شما مرا بر آنچه افتاده
 مِنْ الزَّلٰتِ وَ عَزِيْ عَلَيَّ تَرَكَ مَا يَعْزُضُ لِيْ مِنَ السَّيِّئَاتِ
 یا ز غشها و عزم مرا بر ترک آنچه عارض میشود مرا از گناهان
 تَوْبَةٍ تَوْجِبُ لِيْ حُبَّكَ يَا حَبِيْبَ التَّوَابِيْنَ
 توبه که واجب سازد بر من دوستی ترا از رحمت در زنده توبه کار
 وَ كَانَ مِنْ عَابَةِ الْعِلْمِ فِيْ طَلْبِ الْغَفْوِ الرَّحْمٰنِ اَللّٰهُمَّ
 اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ اٰلِهِ وَ اَكْسِرْ شَهْوَتِيْ عَنْ كُلِّ حَرْمٍ
 خداوند از رحمت فرست بر محمد و اول او و دشمن نخواهی مرا از حرامی
 وَ اَزْوَاجِيْ عَنْ كُلِّ مَأْتَمٍ وَ اَمْنَعْنِيْ عَنْ اَذَى كُلِّ
 و دور در حرص حلال از هر گناهی هر و باز دور مرا از اذای هر مرد
 مَوْمِنٍ وَ مَوْمِنَةٍ وَ مَسْلَمٍ وَ مَسْلِمَةٍ اَللّٰهُمَّ وَ اِيْمَانِي
 مؤمن و زن مؤمنه و مرد مسلمان و زن مسلمانی خداوند او بر بنده
 عَبْدِيْ نَالَ مَنِّيْ مَا حَظَرْتَ عَلَيْهِ وَ اَنْتَ هَكَذَا مَنِّيْ مَا
 که رسیده باشد با و از من آنچه منع کرده بود در دیده باشم ز من آنچه
 حَبْرٌ عَلَيْهِ فَمَضَى بِظُلَامَتِيْ مَيِّتًا اَوْ حَصَلْتُ لِيْ قَبْلَهُ
 که حرام کرده بود بر من مرده باشد من مراد مرده یا صهر شده باشد از او حق

الثامن

الحجر

حَيًّا فَاعْفُرْ لَهُ مَا أَلَمَّ بِهِ مِنِّي وَاعْفُ لَهُ عَمَّا دَرَبَهُ
داو زنده باشد پس یا مریز برابر او آنچه فرود آمده با او رخ و عفو کن بر او آنچه
 عَنِّي وَلَا تَفِنِّهِ عَلَيَّ مَا أَرْتَكِبُ فِي وَلَا تَكْشِفُهُ عَمَّا
برده از من و آگاه ساز او بر آنچه مرتکب شده در باره من و روا کن او را آنچه
 اكْتَسَبَ لِئِذَا جَعَلَ مَا سَمِعْتُ بِرِ مِنَ الْعَفْوِ عَنِّي وَتَبَرَّ عَنِّي
کرده بمن و گردان آنچه زنی که جوایز کردم بآن در عفو از من و تبرع کرد
 بِهِ مِنَ الصَّدَقَةِ عَلَيْهِمْ اِنَّكَ صَدَقَانِ الْمُتَّصِلِينَ
آن از صدق کردن بر ایشان پاکیزه ترین صدقها صدق کنندگان
 وَاَعْلَى صِلَاتِ الْمُتَّقِينَ وَعِوَضُكَ مِنْ عَفْوِي عَنْهُمْ
و بلند ترین عطا ما نزدیکی جویندگان و عوضم از ایشان عفو خود را
 عَفْوِكَ وَمِنْ دَعَائِهِمْ رَحْمَتِكَ حَتَّى يَسْعَدَ كُلُّ
دزد عفو من برابر ایشان رحمت خود را تا که رستگار شود هر یک
 وَاحِدٍ مِنَّا بِفَضْلِكَ وَتَجَوُّدِكَ مِنَّا بِمَنِّكَ اللَّهُمَّ
از ما نصیر تو رحمت یا بدین ما نعمت تو خداوند
 وَأَيُّمَا عَبْدٍ مِنْ عِبِيدِكَ أَدْرَكَهُ مِنْ دَرَكِ أَوْ مَسَّهُ مِنْ
و هر بنده از بندگان تو که در یافتند او را از جانب من تقوی
 مِنْ نَاهِيَةِ أَدَى أَوْ لِحَقَّةٍ فِي أَوْ لِسَبِي ظَلَمَ فَتَبَرَّ
از جانب آنرا رسید باشد او را بمنجیب ستم بر تو که
 بِحِفْهِ أَوْ سَبَقَهُ بِظُلْمِهِ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
حق او را یا برده باشم منظر او را بر رحمت دست بر محمد و آلش
 وَأَرْضِهِ عَنِّي مِنْ جِدِّكَ وَأَوْفِهِ حَقَّهُ مِنْ عِنْدِكَ
و خوشنود کن او را از من ز تو اگر عفوست در بیان با بخش سازد خود

اَوْ مَسَّهُ مِنْ دَرَكِ أَوْ مَسَّهُ
 یا کسی که از بندگان تو

تَمَّ قِي مَا يُوْجِبُ لَهُ حُكْمَكَ وَخَلَّصْنِي مِمَّا حَكَمَ بِكَ
پس نگاه دار مرا از آنچه واجب سازد بر او حکم تو را و خلاص کن مرا از آنچه حکم کنی
 فَإِنَّ قُوَّةِي لَا تَسْتَقِلُّ بِنَفْسِكَ وَإِنَّ طَائِفَةَ لَانْتَهَى
پس بدستی که قوت من بر نیست تواند عقوبت ترا و بدستی که توانائی من بر است تواند کرد
 لَسُخْطِكَ فَإِنَّكَ إِنْ تَكَا فَنِي بَأْحَى تَهْلِكُنِي وَالْأ
نفس تو بر بدستی که تو اگر مکافات دهی مرا بحق هلاک میارم بر او اگر
 تَعَمَّدُ فِي رَحْمَتِكَ تُوْبِقُنِي اللَّهُمَّ إِنِّي اسْتَوْهَيْتُكَ
پوشش مرا بر رحمت خود هلاک میارم مرا خود را بدستی که مرا میطلبم از تو
 يَا إِلَهِي مَا لَا يَفْضُكَ بَدَلُهُ وَأَسْتَجِلكَ مَا لَا يَهْطُكَ
ای خدا آنچه کم نمکند ترا بخشن آن و طلب برداشتن میکنم از تو آنچه نرسد
 حَمَلَهُ اسْتَوْهَيْتُكَ يَا إِلَهِي نَفْسِي الَّتِي لَمْ يَخْلُقْهَا لِي
برداشتن آن در سخوام ز تو ای خدا من نفس خود را که خلق کرده او را بر من
 هِيَ مِنْ سُوءٍ أَوْ لِيَطَّرَ بِهَا إِلَى نَفْعٍ وَلَكِنْ أَنشَأْتَهَا
بسیار از بدی برابر است بلکه راه یا به سبب آن نفاذ بود که آفرید او را
 إِثْبَانًا لِقُدْرَتِكَ عَلَى مِثْلِهَا وَأَجْجَابًا بِهَا عَلَى سَكْرَتِهَا
از ابراهیم قدرت خودت بر من آن و حجت گرفتن با او بر شهادت او
 وَأَسْتَجِلكَ مِنْ ذُنُوبِي مَا فِدَ بَطْنِ حَمَلِهِ وَأَسْتَعِينُ
و سخوام که بر کبر بر لکن مان من آنچه تحقیق میکنم کرده است مرا برداشتن آن
 بِكَ عَلَى مَا فِدَ حَتَّى ثَقُلَهُ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
و بار من سخوام بجز آنچه تحقیق که کران کرده مرا کرد آن پس درود ده بر محمد و آلش
 وَهَبْ لِنَفْسِي عَلَى ظَلَمِهَا نَفْسًا وَكُلَّ رَحْمَتِكَ بِأَحْتِمَالِ
بخش بر نفس من برستم او بر خودش و بکار رحمت خود را بر من

عَدَمِ ذُنُوبِي إِلَهِي وَدَعَايِ
 یا خدا من از تو دعا

اَوْفِهِ حَقَّهُ
 او را حقش را

اصْرَفَكُمْ فَذَكَرْتُمْ رَحْمَتَكَ بِالْمُسِيْبِينَ وَكَمْ قَدْ شَمِلَ
 كرامتے میں ہیں بکرم حق شہ و رحمت تو سید کر دران و ب کرم کرم
 عَفْوُكَ الظَّالِمِينَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْهُ اسْوَةً
 عفو تو ستمکاران را پس درود در محمد و آل او و بکر دران مژگون
 مَنْ قَدْ أَهْضَمَهُ بِتَجَاوُزِكَ عَنْ مَصَارِعِ الخَاطِبِينَ
 بکر بختین که بر جزا سیده او را بکر که شستن خود در روز قیامت خفا کاران
 وَخَلَصْتَهُ بِبُؤْفِكَ مِنْ مِرْطَاتِ المَجْرُمِينَ فَاصْبِرْ
 و خلاص کرده او را بگوئین خود از مِرطات مجرمین بکر کرده
 طَلِقَ عَفْوُكَ مِنْ اسَارِ سُخْطِكَ وَعَمِيقَ صُنْعِكَ
 رها کرده عفو تو از بند غضب تو آزاد کرده شد احسان تو
 مِنْ وَثَاقِ عَذَابِكَ اِنَّكَ اِنْ تَفَعَّلَ ذَلِكَ يَا اَللهُ تَفَعَّلَهُ
 از بند عذاب تو بدستیک تو اگر میکنی این را آنچه از من میکنی
 مِنْ لَابِحِ الخَدِّ اسْتَحْفَافَ عَقُوبَتِكَ وَلا يَبْرِي نَفْسَهُ
 نسبت بکے کہ منکر تیشود و نرا در بودن عقوبت آنرا و نرا غنہ اند نفس خود را
 مِنْ اسْتِجَابِ نَفْسِكَ تَفَعَّلَ ذَلِكَ يَا اَللهُ مِنْ خَوْفِهِ
 از استجواب بودن عقوبت تو میکنی آنرا آنچه از من میکنی
 أَكْثَرُ مِنْ طَمَعِهِ فِيكَ وَبِمِنْ يَأْسُهُ مِنَ النِّجَانِ اَوْ كَدِّ
 بیشتر است از طمع او در تو و بکے کہ نومید است از نجات استوار تر است
 مِنْ رِجَائِهِ لِلْخَلَاصِ اِنْ يَكُونُ يَأْسُهُ فَوْطَا اَوْ اَنْ
 از امید او بخلاص نہ بیک بودہ باشد نومید است او نا امید از رحمت یا بیک
 يَكُونُ طَمَعُهُ اغْتِرَابًا بَلْ لِقَلَّةِ حَسْبَانِهِ سَيِّئَانِهِ
 بیکہ طمع او از باب غفلت و غدر بیکد زبر اگر حسانتش از سیئاتش دور است

۲
مَنْكَ
س

وضوح

وَضَعَفِ حُجَّتَهُ فِي جَمِيعِ تَبَعِيَّاتِهِ فَاَمَّا اَنْتَ يَا اَللهُ فَاَهْلًا
 سنے حجت نامک در همه کنمان او پس اما تو آنچه از من پس نرا در
 اَنْ لَا يَغْتَرَبِكَ الصِّدِّيقُونَ وَلا يَأْسُ مِنْكَ المَجْرُمُونَ
 آنے کہ مغرور نشوند بر سبب راستان و نومید نشوند از تو کنہ کاران
 لِاَنَّكَ الرَّبُّ الْعَظِيمُ الَّذِي لَا يَمْنَعُ احَدًا فَضْلَهُ وَلا
 بر آنیکہ تو بے پروا کار بزرگے کہ باز نمیدارد از بکے فضل خود را
 لَيْسَ يَنْقُصُ مِنْ احَدٍ حَقُّهُ نَعَاكَ ذِكْرُكَ عَنِ الْمَذْكُورِ
 نمیکند از بکے حق خود را بکسایت و کرم تو از یاد کرده شد کان
 وَتَقَدَّسَتْ اَسْمَاؤُكَ عَنِ الْمَسْئُومِينَ وَفَسَتْ نَعْتُكَ
 و تنہیت نامہارتو از نسبت ہر شہ کان و پر اکندہ شدہ
 فِي جَمِيعِ المَخْلُوقِينَ فَلكَ الخُدُّ عَلَى ذَلِكَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ
 در همه آفریدگان پس مرتبت سپاس بر اینہا ای پروردگار عالمیان
 وَكَانَ كُرْعَانًا عَلَيْهِ السَّلَامُ اِنْ اَبْعَثْتَهُ لِيُذَكِّرَ
 و کان کورعانہ علیہ السلام اگر بفرستد تا بکے

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاكْفِنَا طَوْلَ الْاَمَلِ وَصَلِّ عَلَى
 خداوند درود در محمد و آلش و کفایت کن ما را از آرزو و درگاہ
 عَنَّا بِصِدِّ الْعَمَلِ حَتَّى لَا نُؤَمِّلَ اِسْتِمَامَ سَاعَةٍ
 از ما بر استے کردار تا آنکہ امید نہ داشته باشیم تمام کردن ساعت
 بَعْدَ سَاعَةٍ وَلا اِسْتِيفَاءَ يَوْمٍ بَعْدَ يَوْمٍ وَلا اِصْطِنَاعَ
 بعد از ساعت و نہ تمام دریا رفتن روزی بعد از روز و نہ استیفا
 نَفْسٍ بِنَفْسٍ وَلا لِحَوْفٍ قَدِمَ بِقَدِمٍ وَسَلَّمْنَا مِنْ حَرْبٍ
 نفس بعد از نفس و نہ درمانیدن کامر بکام و سلامت ما را از فریب او

وَأَمَّا

وَأَمَّا

وَأَمِنَّا مِنْ شُرُودِهِ وَأَنْصِبِ الْمَوْتِ بَيْنَ أَيْدِيْنَا نَصْبًا
 ودرین سزا از بد بهار او باز دور مگرد در برابر ما باز داشته
 وَلَا تَجْعَلْ ذِكْرَنَا لَهُ غِيْبًا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ صَالِحِ الْأَعْمَالِ
 و مگردان یاد کردن امر که را دور که پس از دور و بگردان از گردان را بر شنبه
 عَمَلًا تَسْبِطِي مَعَهُ الْمَصِيرَ إِلَيْكَ وَخَرِّصْ لَهُ عَلَيَّ
 که در شکارم جان بازگشت بوسه و حریص بشیم بر آن عهد
 وَشَاكٍ لِلْحَاقِ بِكَ حَتَّى يَكُونَ الْمَوْتُ مَا نَسْنَا اللَّهُ
 بزود سر رسیدن به تو تا آنکه بجهت مرگ حتمت تمام ما که در آن
 نَأْسِبُهُ وَمَا لَفْنَا اللَّهُ نَشَأُ إِلَيْهِ وَحَاسِنَا اللَّهُ
 کبریم جان و حتمت ما که مشتاق بشیم بسوی او و خوشتر تو بگیا که
 نَحِبُّ اللَّهُ مِنْهَا فَإِذَا أوردَتْهُ عَلَيْنَا وَأَنْزَلَتْهُ بَيْنَنَا
 حتمت دریم نزدیک شدن با او پس هرگاه وارد سازد در برابر ما و فرود آورد در
 فَاسْعِدْنَا بِهِ زَائِرًا وَالسِّنَابَهُ قَادِمًا وَلَا تَشْفِنَا بِضَائِقَاتِهِ
 پرستگار کن ما را با دریاوت کننده و آورده ما را با آورنده و بی سختی ما را
 وَلَا تُخْرِجْنَا مِنْ بَارِيئِهِ وَاجْعَلْهُ بَابًا مِنْ أَبْوَابِ مَغْفِرَتِكَ
 در سوا کن ما را بی نی او و بگردان مرگ او در روز در ما را فرشته تو
 وَمَفْنَاهَا مِنْ مَفَاتِيحِ رَحْمَتِكَ آمِنًا مُهْتَدِينَ
 و کلید ما را حتمت تو بمران ما راه یافتگان
 ضَالِّينَ طَائِعِينَ غَيْرِ مُسْتَكْرِهِينَ تَائِبِينَ غَيْرِ عَانِ
 گمراهان فرمانبرداران نه گمراهان دوران تو بگمته کال نه نافرمانان
 وَلَا مَصْرُوبِينَ يَا ضَامِنِ جَزَاءِ الْمُحْسِنِينَ وَمُسْتَصَلِحِ
 و نه برکنانه ایستادگان از ضامن مزد نیکنکاران و بصلاح آورنده کردار

عمل

عَمِلَ وَكَانَ مِنْ عِبَادِي وَطَلَبِ السُّبُورِ الْمُسْتَدِينِ
 کردار و کان من عبادت و طلب استواران بنده کاران
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَفْرِشْ نِي مَهَادِ كَرَامَتِكَ
 خداوند! درود بر محمد و آل او و بگستران بر سرخ فرش کرامت خود
 وَأَوْرِدْ نِي سُبُورِ رَحْمَتِكَ وَأَحِلِّ لِي مَجُوعَةَ جَنَّةِكَ
 و وارد ساز مرا با شخار رحمت خود و فرود آر مرا در میان شبنم خود
 وَلَا تَسْمُنِي بِالرَّدِّ عَنْكَ وَلَا تَحْرِمْ مَنِي بِالْحَيْبَةِ مِنْكَ
 و رخ مرن من از برگرد کردن از خود و محروم کن من را بنویس از تو
 وَلَا تُفَاصِلْنِي بِمَا أَجْرَحْتُ وَلَا تُنَاقِضْنِي بِمَا كَلَّمْتُ
 و گردگیر من مرا با آنچه کرده ام و شک گیر من با سخن با آنچه کرده ام
 وَلَا تُبْرِزْ مَكْرُوهِي وَلَا تُكْشِفْ مَسْتُورِي وَلَا تَجْعَلْ عَلَيَّ
 و ظاهر ساز ز پوشیده مرا و پید کن و پنهان مرا و بار کن بر سر از تو
 مِيزَانِ الْأَنْصَافِ عَمَلِي وَلَا تُعَلِّنْ عَلَيَّ عَيْوُنَ الْمَلَأِ
 انصاف عمل مرا و آشکار کن بر چشمها بر جماعت
 خَيْرِي وَأَخْفِ عَنِّي مَا يَكُونُ نَشْرًا عَلَيَّ عَارًا وَأَطْوَرُ
 خیر مرا پنهان در روز نشانی آنچه بجهت کثرت آن بر من عار و دور تو
 عَنِّي مَا يَلْحَقُنِي عِنْدَكَ شَرًّا أَشْرَفُ دَرَجَتِي بِرُضْوَانِكَ
 از نشانی آنچه برسد مرا نزد تو عیب مشرف سازد مرتبه مرا بخیرت
 وَأَكْمِلْ كَرَامَتِي بِغُفْرَانِكَ وَأَنْظِمْنِي فِي أَصْحَابِ الْيَمِينِ
 خودت و کامل ساز کرامت مرا بر سر خود و در خدمت کن مرا در جمیع صحابه یمن
 وَوَجِّهْنِي فِي مَسَالِكِ الْأَمِينِ وَاجْعَلْنِي فِي فَوْجِ الْقَائِمِ
 در روان کن مرا در راه امنان و گردان حمل در گروه سکاگان

الذم الحامی

العدل

و عجز

وَأَعْمُرْ فِي مَجَالِسِ الصَّالِحِينَ أَمِينِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
وعموم در مجلس مجله ها نیکو کاران را اجابت کن ای پروردگار عالمیان

وَكَانَ مِنْ عِبَادِهِ السَّاجِدِينَ عِنْدَ الْفُرَاتِ

اللَّهُمَّ إِنَّكَ أَعْنَتِي عَلَى خَيْرِ كِتَابِكَ الَّذِي أَنْزَلْتَهُ نُورًا بَيِّنًا
خداوند ایدرستی که تو بار دادی مولا بر ختم کتاب تو که فرستاده آن نور است
وَجَعَلْتَهُ مِهْمًا عَلَى كُلِّ كِتَابٍ أَنْزَلْتَهُ وَفَضَّلْتَهُ عَلَى
وگردانید آنرا گواه بر هر کتابی که فرستاده آنرا بر سبب آن که
كُلِّ حَدِيثٍ قَصَصْتَهُ وَفَرَّقَانَا فَرَقْتَهُ بَيْنَ جَلالِكَ تَوْجَاهًا
خداوند وجهی که گشتی که جدا گشتی بین ما و تو

وَحَرَامِكَ وَقَرَأْنَا عَرَبِيَّتَهُ بِعَنْ شَرَائِعِ أَحْكَامِكَ
وحرام تو و بیانی که ظاهر است بآن شرایع احکام حق

وَكِتَابًا فَضَّلْتَهُ لِعِبَادِكَ تَفْصِيلًا وَوَحْيًا أَنْزَلْتَهُ
و کتابی که تفصیله آنرا برای بندگان خود تفصیله دادی و وحی آنرا فرستادی

عَلَى نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِ وَآلِهِ تَنْزِيلًا وَ
آنرا بر پیغمبر خود محمد و درود تو بر او و آل او باد فرستادی

جَعَلْتَهُ نُورًا نَهْتَدِي بِهِ مِنْ ظُلْمِ الضَّلَالَةِ وَالْجَهْلِ لَنَا
و گردانید آنرا نوری که راه یابیم بآن از تاریکی گمراهی و نادانی

بِاتِّبَاعِهِ وَشِفَاءً لِمَنْ أَنْصَتَ بِفَهْمِ الصَّادِقِينَ إِلَى
به پیروی آن و شفا برای هر کسی که گوش بدهم به درویشان راستین

اسْتِمَاعِهِ وَمِيزَانَ قِسْطٍ لَا يَخِيفُ عَنِ الْحَقِّ لِسَانَهُ
و ترازو در عدل که میزنند از راستی زبان او

وَنُورًا

الَّذِي أَنْزَلْتَهُ

وَنُورًا هُدًى لَا يُطْفَأُ عَنِ الشَّاهِدِينَ بِرُهَانِهِ وَعَلَى
و نور هدایتی که فرو گزشتی بر شاهدان از کوه آن

نَجَاةٍ لَا يَصِلُ مِنْ أُمَّ قَصْدٍ سَنِيهِ وَلَا نِثَالٍ أَيْدِيهِ
نجاتی که گمراه نمیشود کسی که قصد کند جانب طرفه او و نمیرسد دستهای

الْهَلَكَاتِ مَنْ تَعَلَّقَ بِعُرْوَةِ عِصْمَتِهِ اللَّهُمَّ فَادِنَا
بلا گسار کسی که چسبک زند بگوشه عصمت او خداوند ایدرستی

أَفْدَتْنَا الْمَعُونَةَ عَلَى نِلاَوَتِهِ وَسَهَّلْتَ جَوَابَ السُّنْبَانَا
دادی ما را ایدر بر خواندن آن و هموار کردی در ریشگی زبانهای ما را

بِحَسَنِ عِبَارَتِهِ فَاجْعَلْنَا مِنْ رِعَاةِ حَقِّ رِعَايَتِهِ وَ
بجوابه عبادت آن و بگردان ما را از آن که رعایت میکند او چنانکه رعایت

يَدِينُ لَكَ بِاعْتِقَالِ التَّسْلِيمِ لِحُكْمِ آيَاتِهِ وَبِقَرَعِ الْآيَاتِ
و بندگی میکند ترا با اعتقاد کردن نهادن بر محکمات آیات او و بپناه گیری بر او

بِمِثْلَابِهِ وَمَوْضِحَاتِ بَيِّنَاتِهِ اللَّهُمَّ إِنَّكَ أَنْزَلْتَهُ
بمثبت به آن و واضح شد ما سر و شناسان آن خداوند ایدرستی که نور

عَلَى نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ مُجَلًّا وَهَمْدًا
بر پیغمبر تو محمد و درود بد خدا و آل او در حالتی که مجید بود و الهام

عَلَى عَجَابِهِ مُكْمَلًا وَوَرْتِنًا عَلَيْهِ مِفْسَرًا وَفَضْلًا
در عجز آن عجابی که به تمام و میراث داد ما را در شنیدن آن تفسیر کرده شد در زبان

عَلَى مَنْ جَهَلَ عَلَيْهِ وَقَوَّيْنَا عَلَيْهِ لِرَفْعِنَا فَوْقَ
بر کسی که ندانست علم آن و توانایی داد ما را بر آن تا بر دراز ما را بالا

مَنْ لَمْ يَطُوقِ حِمْلَهُ اللَّهُمَّ فَكَمَا جَعَلْتَ فَلَوْ سَأَلْتَهُ حِمْلَهُ
که طاقت حمل آن ندارد خود و ندانست چنانکه گردانید دلها ما را بر آن

وَعَزَمْتَ

وَعَرَّفْنَا بِرَحْمَتِكَ شَرَفَهُ وَفَضْلَهُ فَصَلِّ عَلَ مُحَمَّدٍ
 وشناسید ما رحمت خود ترف آن و حضرت آن بر رحمت فرست بر محمد
 الْخَطِيبُ بِهِ وَعَلَىٰ آلِهِ الْخُرَّانِ لَهُ وَاجْعَلْنَا مِنْ بَعْرِفِ
 کخطبه خوانند هت بان و بر آل و کخرنیه داران فرانسند و بگردان ما را از آن
 بَانِهِ مِنْ عِنْدِكَ حَتَّىٰ لَا يُعَاذَنَا الشُّكُّ وَتَصَدِّقَتِنِ
 کانه من عندک حتی تا نیک معارضه ما را در کفایت
 وَلَا يَخْتَلِجْنَا الرَّجْعُ عَنْ قَصْدِ طَرِيقِهِ اللَّهُمَّ صَلِّ
 در خاطر نیاید ما را از مقصد راه آن خداوند درود
 عَلَ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْنَا مِنْ بَعْتِمُ بِحَبْلِهِ وَبِأَوْجُهَيْهِ
 بر محمد و آل او بگردان ما را از آن که خبک در نیز نند بجهان آن و بنا
 مِنَ الْمُتَشَاهِدَاتِ الْحُرِّمْ مَعْقِلَهُ وَكَيْفَ فِي ظِلِّ جَنَّا
 از تشاهدات قرآن مجتد محکم آن و ساکن بیوند در سایه بال آن
 وَهَيْدِكَ بَصُوحًا صَبَاحَهُ وَهَيْدِكَ بَبْلِهِ اسْفَاوَلَسْبِصِ
 در راه بر بند بر و شنبه صبح آن و بر و بکند در خشنید و شی آن و چراغ
 بِمِصْبَاوَلَا يَلْمَسُ الْهَدْيُ فِي غَيْرِهِ اللَّهُمَّ وَكَانَ صَبْتُ بِهِ
 بر سایه فروزند بچراغ آن و منطلبند هت در غیر آن خداوند و منجانبه بر یاد
 مُحَمَّدًا عَلَمَا لِلدَّلَالَةِ عَلَيْكَ وَالْحُجَّتْ بِاللَّهِ سَبِيلُ
 محمد از آن نه از بار و ولایت کردن بر تو و شکار تا حتی بیست آن در سهار
 الرِّضَا لِيكَ فَصَلِّ عَلَ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلِ الْقُرْآنَ
 خوشنود بسوزد از بر درود بر محمد و آلش و بگردان قرآن را
 وَسَبِيلَهُ لَنَا إِلَىٰ أَشْرَفِ مَنَازِلِ الْكِرَامَةِ وَسَلِّمْ
 و سبیل ما را بسوزد برترین منزلها که است و زد بانه که

اقبلد

فخرج

نُفِجَ فِيهِ إِلَىٰ حَجَلِ السَّلْمَةِ وَسَبَّأَ مَجْرِي بِرِ النَّجَافِ
 که با رویم در آن بسوزد سبب سبب که جز او او تویم بسبب آن
 فِي عَرَضَةِ الْفِيْمَةِ وَذَرِيعَةَ نَفْسِهِ بِهَا عَلَ نَعِيمِ
 در عرضت حیات و وسیله که بسیم بسبب نغمه
 دَارِ الْمَقَامَةِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْنَا
 در مقام بهشت خداوند در روز محمد و آل او و فرود گذار بوسه فرود
 عَنَّا ثِقْلَ الْأَوْزَارِ وَهَبْ لَنَا بِهِ حُسْنَ شِمَائِلِ الْأَبْرَارِ
 از ما کرانی کننا بار و عطا کن ما را نیکوی خصلتها نیکان
 وَاقِفُ بِنَا أَثَارَ الَّذِينَ فَا مَوْلَاكَ بِهِ إِنْ أَاءَ اللَّيْلِ وَأَطْرَ
 و پیرو فرما ما را نشانه آنکه استند در آن کوبان و س عتباتی شب و در صبح
 النَّهَارِ حَتَّىٰ تَطْهَرْنَا مِنْ كُلِّ دَنَسٍ تَطْهَرُ بِهِ وَتَقْهَوُ
 روز تا آنکه پاک سازد از هر پلیدی سایه قرآن و پیرو فرماید ما را از
 بِنَا أَثَارَ الَّذِينَ اسْتَضَاءُوا بِنُورِهِ وَلَمْ يَلْهَمُ الْأَمَلُ
 آنان که روشنی جتند بنور قرآن و عتافت خت این تلاز
 عَنِ الْعَمَلِ فَيَقْطَعُ عَنْهُمُ مَخْرَجَ غُرُورِهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَ
 از عهده کردن بقرآن تا باز در دانت ترا بفریب غرور خود خداوند درود
 مُحَمَّدًا وَآلِهِ وَاجْعَلِ الْقُرْآنَ لَنَا فِي ظِلِّ اللَّيْلِ وَالنَّوْ
 بر محمد و آلش و بگردان قرآن را در سایه شب و نوس
 وَمِنْ نَزَغَاتِ الشَّيْطَانِ وَخَطَرَاتِ الْوَسَاوِسِّ حَارِسًا
 و از فدا مار شیطان و بخاطر در آمدنهار و وسوسها نگاه بان
 وَلَا فِدَامِنَا عَنْ نَقْلِهَا إِلَىٰ الْمَعَاصِرِ حَابِسًا وَلَا لِسِنَانَا
 و قد حارس ما را از رفتن آنها بسوکن مان با ز د ا ر نده و ز بانها ما را

عز

عَنِ الْخَوْضِ فِي الْبَاطِلِ مِنْ غَيْرِ مَا افْتَحَرْنَا وَجَوَّادِ
از زور رفتن در باطلی آفرید
 عَنْ أَفْرَافِ الْأَثَامِ زَا جِرًا وَلِمَا طَوَّتِ الْعَفْلَةُ عَنَّا
از کسب کردن گناهان منع کنند و بر آنچه در هم مجید و بخیر از ما
 مَنْ تَصَنَّفَ الْأَعْيَابَ نَاشِرًا حَتَّى تُوَصَّلَ إِلَى قُلُوبِنَا فَنَمَّ
از نظر کردن در صحیحی عبرت کشانند تا آنکه برساند بدلتها تا هم کردن
 عَجَابُهُ وَزَوَاجِرَ امْتِثَالِهِ الَّتِي ضَعُفَتِ الْجِبَالُ وَالرُّوَادِ
عجایب بر این و زجر کنند و مثلها از آن است شده است کوهها محکم
 عَلَى صَلَاتِنَا عَنِ احْتِمَالِهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
سخن آنها زبردتن آن خداوند در دوده بر محمد و آتش
 اِدْمُ بِالْفُرَّانِ صَلَاحَ ظَاهِرِنَا وَاجْتِبَاءَ بِخَطَرَاتِ
و دایم در بقرآن صلاح ظاهر ما و مانع شوایان بخطر آید و نهار
 الْوَسَاوِسِ عَنِ صِحَّةِ ضَمَائِرِنَا وَاعْسِلْ بِهِ دَرَنَ قُلُوبِنَا
و بسوسه از دوستی اندیشه و ثبوت آن بر کسب و لبتها مارا
 وَعَلَانِ أَوْزَارِنَا وَاجْمَعْ بِيهِ مَنَشَرِ أُمُورِنَا وَارْوِبْ بَيْنَ
و آنچه کنایان ما را در هم آر تا آن بر اکتد کار ما را و دیر آید کن
 فِي مَوْقِفِ الْعَرْصِ عَلَيْكَ ظَاهِرِنَا وَاكْسِنَا حِلَا
در جایستایدن عرص بر تو تنگ کن ما را و پوشان ما را با آن حلقه
 الْأَمَانِ يَوْمَ الْفَرَجِ الْأَكْبَرِ فِي نَشُورِنَا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى
ایمن در روز فرج بزرگتر در سر بکنجندش این با خداوند در روز
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْبُرْ بِالْفُرَّانِ خَلْبِنَا مِنْ عَدَمِ الْأَمْثَلِ
محمد و آلش و مدارک کن بقرآن در یو ما را از عدم احتیاج

وَسُقُ

وَسُقُ النَّيَابِهِ رَعْدَ الْعَيْشِ وَخَصَبَ سَعَةِ الْأَرْضِ
در روان کنج بوبر ما آن فراخ عیش را و زفا بیت و خمر روز بهما سه
 وَجَنِّبْنَا الضَّرَائِبَ الْمَذْمُومَةَ وَمَدَائِلَ الْأَخْلَاقِ
دور در ما را آن ز خصلمها نگو سید و ضعیف است و نکا بدار ما را
 وَأَعِصْمَانَا مِنْ هَوَى الْكُفْرِ وَدَوَاعِي النِّفَاقِ حَتَّى
آن از کودال عیق کفر و دایعها سر نفاق تا آنکه
 يَكُونَ لَنَا فِي الْقِيَمَةِ الرِّضْوَانُ وَجَنَانِكَ قَائِدًا
بهد باشد قرآن بر ما در قیامت بوز خوشنودر تو و بهشتی تو کن ننده
 وَلَنَا فِي الدُّنْيَا عَن سَخَطِكَ وَتَعَدُّ حُدُودِكَ ذَائِدًا
در کسب در دین چشم تو و در گذشتن از حدود تو رخ کنده
 وَمَا عِنْدَكَ بِتَحْلِيلِ حَلَالِهِ وَتَحْرِيمِ حَرَامِهِ سَائِدًا
و بر این بجز نرسد بحلال حلال او و حرام کردن حرام او کوا
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَهَوِّنْ بِالْفُرَّانِ عِنْدَ الْمَوْتِ
خداوند در دوده بر محمد و آل او و آسان کن بوسیله قرآن در نزد مرگ
 تَمَلُّ انْفُسِنَا كَرَبِ السِّيَاقِ وَجَهْدِ الْأَيْدِينَ وَتَرَادُفِ
برفنها ما اندوه رفتن روح را و مشقت مال را و پی در پی شدن
 الْحَشَارِجِ إِذَا بَلَغَتِ النُّفُوسُ الشَّرَافِيَّ وَقَبِلَ مِنْ رَأْفَتِ
غرفها وقت که برسد نفها بخیر کردن و گفته شود که کیت منزلت
 وَمَجَلِّ مَلِكِ الْمَوْتِ لِقَبْضِهَا مِنْ حَبِّ الْغُيُوبِ وَرَمَاهَا
و ظاهر شود ملک الموت بر سر رفتن روح از حجابها غیبها دید از دانا
 عَنِ قَوْسِ الْمَنَائِبِ بِاسْمِهِمْ وَحَسَةِ الْفِرَافِ وَدَافِعَهَا
از کمان مرگها به اسمها و حست جدایی و زرد کند شود

مِنْ

مِنْ دَعَا فِي حَرَارَةِ الْمَوْتِ كَأَنَّ سَمُومَةَ الْمَذَاقِ وَذِي بَارِ
 رزود کنند محرمک جابر زهر آلوده مذاق و زرد
 مِّنَّا إِلَى الْآخِرَةِ رَهِيلًا وَأَنْطَلِقُ وَصَارَتِ الْأَعْمَالُ
 سوراخت کوچ کردن و روان شدن و بگرد کردار
 قَلَانِدًا فِي الْأَعْنَاقِ وَكَانَتِ الْقُبُورُ هِيَ الْمَأْوَى إِلَى
 فلان در گردن و بجا شد قبرها جایگاه
 مِيقَاتِ يَوْمِ الثَّلَاثِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَبَارِكْ
 وقت روز بهم رسیدن خداوند در روزه محمد و آل او در بركت
 لَنَا فِي جُلُودِ دَارِ الْبَلَاءِ وَطُولِ الْمُقَامَةِ بَيْنَ أَطْبَاقِ
 ما در فرود آمدن بخانه گمنام و در استیادن میان طبقات
 الشَّرِّ وَاجْعَلِ الْقُبُورَ بَعْدَ فِرَاقِ الدُّنْيَا خَيْرَ مَنَابِتِ
 خاک و حیوان قبرها بعد از جدائی دنیا بهترین منزلها
 وَأَفْنَحْ لَنَا بِرَحْمَتِكَ فِي خَبَقٍ مَلَأْتَنَا وَلَا تَقْضِنَا
 و گشاده گردان بر ما رحمت خود در تنگه بعد ما را در روان کن ما را
 فِي حَاضِرِ الْقِيَامَةِ بِمُؤَيِّقَاتِ ثَامِنَا وَارْحَمْنَا بِالْقُرْآنِ
 در میان حاضران قیامت بسبب عملها بر ما که کند ما بخیرت قرآن
 فِي مَوْقِفِ الْعَرْضِ عَلَيْكَ ذَلِكَ مَقَامِنَا وَثَبَّتْ بِهِ
 در جوار عرض بر تو حاضر ما را اولیاست در ایقان
 عِنْدَ اضْطِرَابِ جِسْمِنَا يَوْمَ الْجَازِ عَلَيْهِ هَازِلٌ
 در وقت اضطراب پس جسم در روز که شستن بر آن تقریب
 أَقْدَامِنَا وَنُورٌ بِهِ قَبْلَ الْبَعْثِ سُدُّ قُبُورِنَا وَالْبِسْمِ
 قدم ما را و نجات ده ما را قرآن 22 قبر ما را و بر شان

عند

بِهِ حُلُّ الْأَمَانِ يَوْمَ الْفَرَجِ الْأَكْبَرِ فِي نُشُورِنَا وَنَجَاتِنَا
 با و زینتهای امان روز فرج بزرگ در زنجیرت در زنجیرت
 بِهِ مِنْ كُلِّ كَرْبٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَشَدِيدِ الْهَوَالِ يَوْمَ
 آن در همه مشقتها روز قیامت و سختیها روزها روز
 وَبَيْضٌ وَجُوهُنَا يَوْمَ لَسُوْدٍ وَجُوهُ الظُّلْمَةِ فِي يَوْمِ الْحِسْرِ
 و سفید کردن روز ما را روز که سیاه می شود روز استخوان در روز حسرت
 وَالنَّدَامَةِ وَاجْعَلْ لَنَا فِي صُدُورِ الْمُؤْمِنِينَ دُأْوَالًا
 و بشما و بگردان بر ما در سینها مؤمنان دوستی و
 مَجْعَلِ الْحَيَاةَ عَلَيْنَا نِكِدًا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ
 گردان زندگانی را بر ما تا خوشتر خداوند در روزه بر محبت زنده تو
 وَرَسُولِكَ كَمَا بَلَغَ رِسَالَتَكَ وَصَدَّعَ بِأَمْرِكَ وَنَصَحَ
 و فرستاده شد تو خبا که رسانیده پیغام ترا و احکام کرد امر ترا و نصحت
 لِعِبَادِكَ اللَّهُمَّ اجْعَلْ بَيْنَنَا صَلَواتِكَ عَلَيْهِ وَآلِهِ
 بندگان ترا حسد او را بگردان پیغمبر ما در روزه تو بر او و آل او باد
 يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَقْرَبَ النَّبِيِّينَ مِنْكَ جَلْسًا وَأَمَكْنَهُمْ
 در روز قیامت نزدیکترین پیغمبران از تو نزد و نشستن و جایگزین
 مِنْكَ شَفَاعَةً وَأَحْلِهِمْ عِنْدَكَ قَدْرًا وَأَوْحِهِمْ عِنْدَكَ
 همان نزد تو آرزو شفاعت و بزرگترین ایشان نزد تو آرزو قدر و بزرگترین
 جَاهًا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَشَرِّفْ بِنِسَابِ
 نزد تو روز و منزلت خداوند در روزه بر محمد و آل محمد و شرف از بنیان
 وَعَظْمِ بَرَهَانِهِ وَثِقَلِ مِيزَانِهِ وَتَقَبَّلْ شَفَاعَتَهُ وَ
 و بزرگ گردان بر آن او را و سنگین کن میزان او را و بپذیر شفاعت او را

بسم

قَرِيبٌ وَسَيْكَةٌ وَيَبِضٌ وَجَمَّةٌ وَأَمِّمٌ نُورَةٌ وَأَرْفَعُ ذُرِّيَّةً
 فزودیک کن سید اورا و سید کن روز و روز و کام کن نور او و بلند کن درجه او
 وَأَحْيَا عَلٰی سِنِّيهِ وَتَوَفَّأ عَلٰی مَلِكِهِ وَخَذَ بِنَامِقَتِهَا
 وزنده کن مارا بر طوق او و میران مارا بر دین او و کبیرا بر آبر او
 وَأَسْلَكَ بِنَا سَبِيلَهُ وَأَجْعَلْنَا مِنْ أَهْلِ طَاعَتِهِ وَأَحْسِنَا
 دیر مارا بطریق او و بگردان مارا از اهر فرما بر در او و بر او
 فِي زُحْرَتِهِ وَأَوْرِدْنَا حَوْضَهُ وَأَسْقِنَا بِكَاسِهِ وَصَلِّ
 در جماعت او و وارد ساز مارا بر حوض او بیا تا مان مارا اسحام او و در
 اللَّهُمَّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَإِلَيْهِ صَلَوةٌ تَبْلُغُهُ بِهَا أَفْضَلُ مَا
 بخشد و خدا بر محمد و آل او درود که برساند و بر آید آن بهترین آنچه
 يَأْمَلُ مِنْ خَيْرِكَ وَفَضْلِكَ وَكَرَامَتِكَ أَنْتَ ذُو جَمَّةٍ
 امید دارد از خیر تو و فضل تو و کرامت تو بدستی که تو صاحب حمت
 وَأَسْعَةٍ وَفَضْلٍ كَرِيمٍ اللَّهُمَّ اجْرِهِ بِمَا بَلَغَ مِنْ رُسُلِكَ
 واسع و فضیلت بزرگ کند خداوند او را سبب آنچه رساند از جها
 رَادِيٍّ مِنْ أَيْدِيكَ وَنَصَحَ لِعِبَائِكَ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِكَ
 وادانمود آیات ترا و نصیحت کرد بندگان ترا و جاهد کرد در راه تو
 أَفْضَلُ مَا جَرِيَتْ أَحْدَامٌ مِنْ مَلَكِكَ الْمَقْرَبِينَ وَبَيْنَا
 بهترین آنچه جزا داده یکی را از فرشتگان مقرب تو و بنیمران مرسل تو
 الْمُرْسَلِينَ الْمُصْطَفِينَ السَّلَامُ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ الطَّيِّبِينَ
 مرسل تو که برگزیده گانند و سلام بر او باد و بر آل او که پاکان
 الطَّاهِرِينَ وَكَامِنْ عَائِدًا إِلَى الظُّلَمِ وَحَمْدٌ لِلَّهِ وَبَرَكَاتٌ
 پاکیزگانند و کامین عایدانظر الی الظلام و حمد لله و بركات
 رحمت خدا و برکتها

ایها

الذات العلی

أَيُّهَا الْخَلْقُ الْمُطِيعُ الدَّائِبُ السَّرِيعُ الْمُرْتَدُّ فِي مَنَازِلِ
 ای آفریده شده فرما بر در اشتا بنده سرعت کننده حرکت کنند در منزلها
 النَّصِيرِ الْمُنْصِرِ فِي فَلَكَ التَّدْبِيرِ أَمِنْتُ بِمَنْ نُورُ بَيْتِكَ
 نصیر نظر کنند در فلک تدبیر کردیدم بآن کسی که روشن
 الظُّلْمِ وَأَوْضَحَ بِكَ الْبَهْمِ وَجَعَلَكَ أَيْهَ مِنْ أَيْانِ مُلْكِكَ
 ساخت تیرگی را و آشکارا کرد خست بود پوشید مارا و کردی تیرگی را
 وَعَلَامَةٌ مِنْ عِلَامَاتِ سُلْطَانِيَّةٍ وَأَمْنُهُكَ بِالزُّبَادَةِ
 و علامت از علامت پادشاهیست و خار کرد بزبان او شدن
 وَالْبَقْضَاتُ وَالطُّلُوعُ وَالْأَفْوَالُ وَالْإِنَارَةُ وَالْكَسُوفُ فِي
 و کم شدن دیر آمدن و فرود رفتن و روشی و تیرگی در همه اینها
 كُلِّ ذَلِكَ أَنْتَ لَهُ مُطِيعٌ وَإِلَيْهِ أَرَادَتْهُ سَبْعُ سَمَائِنَ
 تو او را فرما بر در او را بار داده او شتا بنده تیرگی
 مَا أَعْجَبَ مَا دَبَّرَ فِي أَعْرَاقِكَ وَالطَّفَّ مَا صَنَعَ فِي شَأْنِكَ
 تو عجبت آنچه اندیشه در کار تو و چه لطیف آنچه کرده در باره تو
 جَعَلَكَ مِفْتَاحَ شَهْرِ حَادِثٍ لِأَمْرِ حَادِثٍ فَاسْئَلِ اللَّهَ
 کرد ایند ترا کلید ماه تو از بلبهار تا ز نور سوال میکنم
 رَبِّكَ وَرَبِّكَ وَخَالَفَكَ وَخَالَفَكَ وَمَقْدَرِي وَمَقْدَرِي
 خدای تو را که برورد کار من و دست او فرید کار من دست او اندو کند من دست
 وَمُصَوِّرِي وَمُصَوِّرِي أَنْ يُصَلِّيَ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَإِنْ
 و نگارنده من دست آنکه درود دهد بر محمد و آلش و آنکه بگرداند ترا
 بِجَعْلِكَ هِدْلًا لِبَرَكَاتِهِ لَا تَحْقُقُهَا إِلَّا يَوْمَ وَطْهَارَةٍ
 ماه برکت که بر طرف نکند ایند از نور کار و پاکتی که

لا

لَا تَدْرُسُهَا الْأَثَامُ هَيْلَالٌ مِنْ الْأَفَاتِ وَسَلْبَةٌ مِنْ
 كرمیذ کند و در آن ماه امیر از آنجا
 السَّيِّئَاتِ هَيْلَالٌ سَعِيدٌ لَا يَخْسُ فِيهِ وَهَيْلَالٌ لَا يَكْتُمُ مَعَهُ
 کنان ماه سعد که سخن در و بنا شد سینه که با او رخ بنا
 وَبِسْمِ اللَّهِ يَمَازِجُهُ عَسْرٌ وَجَيْرٌ لَا يَسْتَوِيهِ شَرُّ هَيْلَالٍ مِنْ
 و آن که نیامرزد و او را دشوار و خیر که نیامرزد او را بجا ماه امیر و ایمان
 وَأَيُّهَا نَفْسٌ وَنَجِيٌّ وَأَجْسًا وَسَلَامٌ وَاللَّهُمَّ صَلِّ
 و نعمت و رحمت و تسبیح و سلام خداوند در روز
 عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْنَا مِنْ أَرْضِي مَنْ طَلَعَ عَلَيْهِ وَارَكِي
 بجزید و شرف بگردان ما را از زمین که طلوع کرد در این ماه بزرگ
 مَنْ نَظَرَ إِلَيْهِ وَأَسْعَدَ مَنْ تَعَبَّدَ لَكَ فِيهِ وَوَفَّقْنَا
 ترین کسی که نظر کرده با دور استکار ترین کسی که بندگی تو کرده در و توفیق ما را
 فِيهِ لِلتَّوْبَةِ وَأَعْصَمْنَا فِيهِ مِنَ الْكُوفَةِ وَاحْفَظْنَا
 درین ماه برابر توبه نگاهدار ما درین ماه از گناه نگاه دار ما را
 مِنْ مَبَاشَرَةِ مَعْصِيَتِكَ وَأَوْزِعْنَا فِيهِ شُكْرَ نِعْمَتِكَ
 از گردن ما زمان تو در دل ما انداز در این ماه شکر نعمت حق
 وَالْبَسْنَا فِيهِ جَنِّ الْعَافِيَةِ وَأَتَمَّ عَلَيْنَا بِاسْتِكْمَالِ
 و بسوشان ما را در این ماه بر دعا عافیت و تمام گردان بر ما بسبب کامل شدن
 طَاعَتِكَ فِيهِ الْمِنَّةُ إِنَّكَ الْمَنَّانُ الْحَمِيدُ وَصَلَّى
 طاعت تو درین ماه نعمت را بدستی که توبه با نعمت دهند ستوده
 اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَإِلَى الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ
 خدا بر محمد و آل او که پاکان و پاکیزه باشند

وکلان

وكان من عاب عليهما ذاك شهر رمضان

الحمد لله الذي هدانا لهذا ونحن كنا من أهله لنكون
 سپاس مر خدا را که راه نمود ما را بجهت خودشنی که شنید ما را از او در آن ماه بزرگ
 لأحسن من الشاكرين ولجربنا على ذلك جزاء المحسنين
 احسان و از شکر کنندگان و مورد مهر ما را بر این حمد کردن مزد بگو کاران
 والحمد لله الذي جابنا بدينه واخصنا بمليته وسئلنا
 و سپاس مر خدا را که عطا کرد ما را دین خودشنی و مخصوص ساخت ما را بجهت خود و در
 في سبيل احسان النسل كما بمنه الى رضوانه حمد انيقله
 در راههای احسان خود ما را بسبب نعمت او بپوش خوشنود او سپاس مر که پذیرد
 منا و يرضى به عنا والحمد لله الذي جعل من تلك السبل
 از ما و خوشنود شو بان از ما و سپاس مر خدا را که کرد ما را از حبله این راهها را
 شهر رمضان شهر الصيام و شهر الاسلام و شهر
 ماه خودشنی ماه رمضان ماه روزه و ماه اسلام و ماه
 الظهور و شهر المحيى و شهر القيام الذي انزل فيه
 پاکیزه که و ماه پاک کردن ایندن از گناه و ماه از آن آنها هر که فرستاده
 القرآن هدى للناس وبينات من الهدى والفرقان فانزلنا
 قرآن را به این است که مردم را در هدایت و در هدایت و جدا کردن نظر
 فضيلته على سائر الشهور بما جعل له من الحرات
 فضیلت این ماه بر بقیه ماهها آنچه قرار داد در آن از حراتهای
 الوفورة والفضائل المشهورة فحرم فيه ما احل في
 بسیار و فضیلتها مشهور بر حرام کرده و آنچه حلال

الرحيم الرحمن

شهر

عزیز

غَيْرِ عِظَامًا وَتَجَرَّمِيهِ الْمَطَاعِمَ وَالْمَشَارِبَ الْكَرَامًا وَ
 تَجَرَّمِيهِ لِقَائِي تَعْلِيمًا وَمَنْعًا كَرِيمًا حُزْرًا وَنَهَادًا بِسَمْعٍ نَهَادًا لِقَائِي كَرِيمًا
 جَعَلْ لَهُ وَقْتًا بَيْنَنَا لَا يَجْزِي جَلَّ وَعَزَّ أَنْ يَقْدَمَ قَبْلَهُ
 و متفرک در بر آید وقتی روشن روانی دارد بزرگ در جبهت نیکه پس در پیش
 وَلَا يَفْبُلُ أَنْ يُوَخَّرَ عَنْهُ ثُمَّ فَضَّلَ لَيْلَةَ وَاحِدَةً مِنْ
 و نیز در پیش کسی اقامه شود و در پیش او در پیش
 لَيْلِيهِ عَلَى لَيْلِي الْفِ شَهْرِ وَسَمَّاها لَيْلَةَ الْقَدْرِ
 شب این ماه هزار بار و نام نهاد آنست قدر
 نَزَلَ الْمَلَكُ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ
 فرود می آید فرشتگان و روح در آن شب فرمان برود و کارها از هر امر
 سَلَامٌ دَائِمٌ الْبَرَكَةُ فِي الْإِطْلُوعِ الْفَجْرِ عَلَى مَنْ نَشَاءُ مِنْ عِبَادِ
 سلامت که دایم برکتش تا طلوع فجر بر هر که بخواهد از زندگان خود
 بِمَا أَحْكَمَ مِنْ قَضَائِهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاهْتُمِنَا
 آنچه محکم کرد و ایند قضا خود خداوند درود بر محمد و آلش درود از
 مَعْرِفَةِ فَضْلِهِ وَاجْلَالِ حُرْمَتِهِ وَالتَّحْفِظِ مِمَّا حَظَرْتَ
 در شناختن فضل انجاء را در بزرگ داشتن حرمتش را در خود و از آنچه منع کرده
 فِيهِ وَاعْتِنَا عَلَى صِيَابِكِ الْجَوَارِحِ عَنْ مَعَاصِيكَ
 در او و بار برده ملا بر روزه داشتن آن بیازد همه اعضا از نمانی تو
 وَاسْتَعْمَلْهَا فِيهِ بِمَا يَرْضِيكَ لِأَنْصَحَ بِأَسْمَاعِنَا
 و کار فرمودن آنها در این ماه بجزیر که موجب خوشی تو شود و نیندازیم کوسهها را
 إِلَى الْغَوْ وَلا نَسْرِعْ بِإِصْبَارِنَا إِلَى الْهُوَ وَحَتَّى لَا نَفْسُطَ أَيْدِيَنَا
 بوسه بده و نشایم چشمهای خود را بوسه بده و تا اینکه کنایم دستها را

إِلَى مَحْظُورٍ وَلَا تَمْخُطُوا بِأَيْدِيْنَا إِلَى مَحْجُورٍ وَحَتَّى لَا تَعِ
 بوسه بر هر دو کام تنبیه بقدمها بر خود بوزن حج کرده شده و تا آنکه نگاه ندارد
 بَطُونِنَا إِلَّا مَا أَحَلَّتْ وَلَا تَنْطِقُ السُّنْتَنَا إِلَّا بِمَا شَدَّ
 شکهار مگر آنچه حلال کرده و کویا نوزد باها مگر آنچه تقدیر کرده
 وَلَا تَنْكَلِفُ إِلَّا مَا يَدِينُ مِنْ ثَوَابِكَ وَلَا تَنْعَاطِ إِلَّا الَّذِي
 در حمت کنیم در کار مگر آنچه نزدیک کرد و نیندازیم بوزن کبریم مگر آنچه نگاه دارد
 فِي مِرْعَقَاتِكَ ثُمَّ خَلِّصْ ذَلِكَ كُلَّهُ مِنْ رِيقِ الْمُرَيْنِ
 از عقاب تو پس خالص کردن آن آنهر را از ریک ریای کاران
 وَسَمِعَةَ الْمُسْتَعِينِ لِأَنْشُرِكَ فِيهِ أَحْدَادُونَكَ وَلَا
 و از همه سمع کنندگان شریک خدایم در آن یکی را غیر از تو و
 نَبِيغِي بِرِحْرِ إِسْوَاكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَوَقِنَا
 نظیم آن مراد بر اجز تو خداوند درود بر محمد و آل و توفیق ما را
 فِيهِ عَلَى مَوَاقِبِ الصَّلَاةِ الْخَمْسِ مُحَمَّدٌ وَآلِهِ الَّذِينَ خَلَدُوا
 در این ماه بر وقتهای نماز پنجگانه در سجده نماز که نفسین کرده و جایزه کرده
 وَفَرَضِهَا الَّتِي فَرَضْتَ وَوَضَّأْتِهَا الَّتِي وَضَّأْتَ وَأَوْقَانِهَا
 و شرطهای آن که در آن که مقرر فرموده و در
 الَّتِي وَقَّتَ وَأَنْزَلْنَا فِيهَا مَنَازِلَ الْمُصِيبِينَ لِمَنَازِلِهَا
 که قرار داده و فرود آورده در این ماه نزلت کسای که رسیده نمانند نزل آن
 الْخَافِطِينَ لِأَنَّهَا الْمُؤَدِّينَ هُنَا فِي أَوْقَانِهَا عَلَى مَا
 نگاه دارند کاند از کار آنها بجا آورنده اند آنها در وقتها بر آن
 سَنَهُ مُحَمَّدٌ عَبْدُكَ وَرَسُولُكَ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 که فرود داده از محمد بنده تا تو و رسالت تو درود تو بر او و آل او را

فِي رُكُوعِهَا وَسُجُودِهَا وَجَمِيعِ فَوَائِدِهَا عَلَى أَيْمِ الطُّهُورِ
 در رکوع آن و سجود آن و در همه فضیلتها آن بر تمامترین چهار
 وَاسْبِغِهِ وَابْتِنِ الْخُشُوعَ وَابْلِغْهُ وَوَقِّفْنَا فِيهِ لَنْ
 و کافرتن آن در شستن فرودتر و تمامترین آن در توفیق ده بار در دنیا که
 نَصَلْ أَرْحَامَنَا بِالْبِرِّ وَالصَّلَاةِ وَأَنْ نَعَاهِدَ جِبْرَائِيلَ
 پیوندیم با خویش آن خود بر نیکی و در سیم همایکان خود را
 بِالْأَفْضَالِ وَالْعَطِيَّةِ وَأَنْ نُخَلِّصَ أَمْوَالَنَا مِنَ التَّبَعَاتِ
 نیکوئی در حقان و از که خالص سزیم ماها خود را از حقوق
 وَأَنْ نُطَهِّرَ هَبَاءَ خُرَاجِ الزَّكَاةِ وَأَنْ نُرَاجِعَ مِنْهَا جِرْفًا
 و اینکه پاک گردانیم آنرا بیرون کردن بگناه و اینکه بازگردیم بپور از ما در سزای
 وَأَنْ نُصَفِّحَ مَنْ ظَلَمْنَا وَأَنْ نُسْأَلَ مَنْ عَادَانَا حَاسِلًا
 و اینکه شتم کنیم پاکس که با ما شتم کرده و از که اشتی کنیم پاکس که با ما دشمن کرده
 مَنْ عُوذِي فِيكَ وَلَكَ فَانَّهُ الْعَدُوُّ الَّذِي لَا نُوَالِيهِ
 آنکس که دشمن کرده شده باشد در راه تو و بر تو برسد سزای او دشمن است که دوست
 وَالْحَرْبُ بِاللَّذِّ لِأَضَائِفِهِ وَأَنْ تَقْرَبَ إِلَيْكَ فِيهِ مِنَ
 و خصرت که صاف نیشویم با او و اینکه نزدیک جویم بپور تو در اینجا
 الْأَعْمَالِ التَّرَائِكِيَّةِ بِمَا نَطَهَّرُ نَابِيَهُ مِنَ الذُّنُوبِ وَتَعْصِمُنَا
 ذکر در بار سبندیده با نچه پاک گردانے ما را در آن از گناهان و نگاه
 فِيهِ مِمَّا نَسْتَأْنِفُ مِنَ الْعُيُوبِ حَتَّى لَا يُوْرِدَ عَلَيْكَ الْجَدُّ
 در آن از آنچه از سر کریم در آن از عیبها تا اینکه وارد نشود بر تو کسی
 مِنْ مَلَأَتِكَ الْأَدْوَانَ مَا تُوْرِدُ مِنْ أَبْوَابِ الطَّاعَةِ لَكَ
 ز فرشته گان تو مگر با بین تو را آنچه وارد سازیم از ابواب طاعتت
 وَأَنْوَالِ

وأنواع

وَأَنْوَالِ الْفُرْبَةِ إِلَيْكَ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ هَذَا الشَّهِرِ
 و انواع نزدیک شدن بپور تو خدوند ابد سزایک من سوال میکنم ترا بحق
 وَبِحَقِّ مَنْ تَعَبَّدَ لَكَ فِيهِ مِنْ أَيْدِيهِ إِلَى أَوْقَاتِ فَنَائِهِ
 و بحق هر که بندگی تو کرده در اینجا از ابتدا تا آخر اوقات بر طرف
 مَلَكٍ قَرِيبَةٍ أَوْ نَبِيِّ أَرْسَلْتَهُ أَوْ عَبْدٍ صَالِحٍ اخْتَصَيْتَهُ
 آن ز فرشته که نزدیک که نزدیک کرده یا پیغمبر که فرستاده او را یا عبد
 أَنْ تَصِلَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَالرَّاهِلِينَ فِيهِ مَا وَعَدْتَ أَوْلِيَاءِي
 حق او را اینکه در روز بر محمد و آل او شایسته گردان ما را بر آنچه وعده داده
 مِنْ كَرَامَتِكَ وَأَوْجِبْ لَنَا فِيهِ مَا أَوْجِبْتَ لِأَهْلِ الْمَنَاءِ
 در شان خود و کرامت خود و آنچه ما را از برادران ما واجب
 فِي طَاعَتِكَ وَاجْعَلْنَا فِي نِظْمٍ مِنْ أَسْبَاطِ الرَّفِيعِ الْأَعْلَى
 در طاعت تو و بگردان ما را در جمیع اینها که سزاوار در رتبه بلند اعلا
 بِرَحْمَتِكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَبَيْنَا الْأَوْلِيَاءِ
 رحمت بخدا و خداوند در و در رحمت و شش و در و در ما را از گردان
 فِي تَوْحِيدِكَ وَالنَّفْصِيَّةِ فِي تَجِيدِكَ وَالشُّكِّ فِي دِينِكَ
 در یکانگی تو و زکون ما بر کردن در بزرگ داشتن تو و از شک کردن در تو
 وَالْعَمَى عَنِ سَبِيلِكَ وَالْأَغْفَالَ كَرَمَتِكَ وَالْإِخْتِادَ
 و از گورس از راه تو و نغفلت و زبیدن مرحمت ترا و زبیدن خود
 لِعَدْوِكَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 ز دشمن تو شیطان را زنده شده خدا و خداوند در و در محمد و آل
 وَإِذَا كَانَ لَكَ فِي كُلِّ لَيْلَةٍ مِنْ لِيَالِي شَهْرِنَا هَذَا رِقَابًا
 و هرگاه بوجه باشد ترا در هر شبی از شبها این ماه گردنهای ما که آزاد
 يَعْقِبُنَا

يعقبنا

فَاِمِنْ لَا يَكْفِي عِبْدَهُ عَلَى السَّوَاءِ مِثْلَكَ ابْتِدَاءً وَعَفْوًا
 وآنکه مکافات نمیکند بندگی اش را بعد از نیت تو ابتداست و عفو تو
 تَفَضُّلٌ وَعَفْوٌ بِكَ عَدْلٌ وَقَضَاؤُكَ خَيْرٌ اِنْ اَعْطَيْتَ
 تفضلت و عفویت تو عدالت و قضاوت تو خیر است اگر خطا کنی
 لَمْ تَشِبْ عَطَاؤُكَ بِمَنْ وَاِنْ مَنَعْتَ لَمْ يَكُنْ مَنَعًا تَعَدُّبًا
 نرسد نیز خطا خود را بمنت و اگر منع نماید نیت منع تو زور و تعذیب
 تَشْكُرُ مِنْ شُكْرِكَ وَاَنْتَ اَلْهَمُّهُ شُكْرُكَ وَتَكَوُّنُ مِنْ
 پادشاه میدرسد که شکر تو کند و حال آنکه تو الهام کرده او را شکر خود و مکافات
 حَمْدِكَ وَاَنْتَ عَلَيْهِ حَمْدُكَ لَسْتَ عَلَيَّ مِنْ لَوْ شِئْتُ
 کبر اگر حمد تو کند و حال آنکه تو تعلیم کرده او را حمد خود پرده پوشی میکند بر سر که اگر حمد
 فَضِيحَةٌ وَتَجُودٌ عَلَيَّ مِنْ لَوْ شِئْتُ مَنَعَهُ وَكَلَامُهَا اَهْلًا
 رسی و نیت بخشش میکند بر سر که اگر حمد بر منع بنماید و هر چه بشین
 مِنْكَ لِلْفَضِيحَةِ وَالْمَنِيْعُ غَيْرُ اَنْتَ بَنِيْتُ اَفْعَالِكَ عَلَيَّ
 سزاوار رسوا اندرز تو و سزاوار منع بکن تو نباشد نهاده کارهای خود را
 الْفَضِيْلُ وَاَجْرِيَتْ قَدْرَتُكَ عَلَيَّ التَّجَاوُزُ وَنَلَقَيْتُ مِنْ
 تفضلت و روان کرده قدرت خود را بر در گذشتن و تمیقین فرمود
 عَصَابًا بِالْحِلْمِ وَاَمَهَلْتَ مِنْ قَصْدٍ لِنَفْسِهِ بِالظَّالِمِ السُّيْطَرِ
 کز انور مانع تو کند بر باری و مهلت داده کبر که قصد بدست کردن بر خود را میگذرد
 يَا نَانِيكَ اِلَى الْاَنَابَةِ وَبِنُورِكَ مَعَا جَلَمْتُمْ اِلَى النَّوْبَةِ الْكَلْبَا
 بدار خود بوسه ز کشت در ترک میکند شباب و عفویت ایشان را بوسه بوی
 يَهْلِكُ عَلَيْكَ هَا لِكُلِّهِمْ وَاَلَيْشَ بِنِعْمَتِكَ شَفِيْعًا يَمِيْنًا
 تا آنکه هلاک شود بر تو هلاک شوند ایشان را بدست نشود نعمت تو بدست

الاعذار

اَلَا عَنِ طَوْلِ الْاَعْذَارِ وَبَعْدَ تَرَادُفِ الْحُجَّةِ عَلَيْهِ كَرَمًا
 که نذر در از سر عذر خود استن و پس از پاره شدن حجت بر او زور
 مِنْ عَفْوِكَ يَا كَرِيْمٌ وَعَائِدَةٌ مِنْ عَطْفِكَ يَا حَلِيْمٌ اَنْتَ الَّذِي
 از عفو تو ای کریم و مهربان از بخشش تو ای بردبار تو ای آنکه
 فَحَسْبُ لِعِبَادِكَ يَا اَبَا اِلَى عَفْوِكَ وَسَمِيْنَةُ النَّوْبَةِ وَنَبِيْنَةُ
 که کثرت است بر آن بندگان خود در زور عفو خود نام نهاده آن در را تو بدست
 عَلَيَّ ذَلِكَ الْبَابِ لِيَبْلَا مِنْ وَحْيِكَ لَيْثًا يَضِلُّوْا عَلَيْهِ
 بر این در نشانی زور خود تا آنکه گمراه نشوند از آن
 فَضَلْتَ بَارَكَ اسْمُكَ تَوْبُوا اِلَى اللّٰهِ تَوْبَةً نَّصُوْحًا
 برگزیدت منزلهت نام تو که توبه کنید بوسه خدا توبه نصح
 عَسَى رَبُّكُمْ اَنْ يُّكْفِرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيُدْخِلَكُمْ جَنَّاتٍ
 شاید که برورد کار شما بر در در شما گمان شمار او را خدا کند شما را بوی
 تَجْرِي مِنْ حَيْثُهَا الْاَنْهَارُ يَوْمَ لَا يُخْزِي اللّٰهُ النَّبِيَّ وَالَّذِي
 که روانست از بر آینه انهار روزی که خازن کند پیغمبر را در آن روز
 اَمِنُوْا مَعَهُ نُوْرٌ هُمْ لَيْسَ بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَاَيْمَانُهُمْ يَقُولُوْنَ
 گردیدند با او نورشان سر میکنند پیش و بدست راست ایشان میکنند
 رَبَّنَا اِنَّمَا نُوْرُنَا وَاغْفِرْ لَنَا اِنَّكَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ
 پروردگارا تمام کن بر ما نور ما را و بساز ما را بدستیک بر هر چیزی توانایی
 فَمَا عَذْرٌ مِنْ اَغْفَلٍ دَخَلَ ذَلِكَ النَّزْلُ بَعْدَ فَيْحِ النَّبَا
 بر چه باشد عذر کسی که غفلت در زور در حضرت ن از این منزل بجای رسد در آن
 وَاِقَامَةُ الدَّلِيْلِ وَاَنْتَ الَّذِي زِدْتَ فِي السُّوْمِ عَلَيَّ نَفْسِيْكَ
 و بر پروردگارت نشانی دتوبه آن که افزود در سود نفس خود بر ما

الاعذار

لِعِبَادِكَ تَرِيدُ رُحْمَهُمْ فِي مَنَاجِرِهِمْ لَكَ وَفَوْزِهِمْ بِالْوَقَائِدِ
 بر اینند بکان خود و بخوابند و بگویند در تجارت کردن ایشان در شکار ایشان
 عَلَيْكَ وَالزِّيَادَةُ مِنْكَ فَطَلَتْ تَبَارَكَ اسْمُكَ وَ
 نزد تو و زیاده و تن ز تو پس گفته بندت نام تو
 تَعَالَيْكَ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ امثالِهَا وَمَنْ
 و بلندتر تو که هر که بیاید چنانچه بر او است ده مانند آن و هر که
 جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزِيهِ اِلَّا امثالِهَا وَقُلْتُ مِثْلَ الَّذِي
 بیاید یا بدتر پس پادشاه داده میشود مگر مانند آن و گفته که مثل آن
 يَفْقَهُونَ اَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللّٰهِ كَمِثْلِ حَبَّةِ اَنْبَسِ سَبْعِ
 که صرف میکنند مالها را در راه خدا همچو شکر دانند نسبت که برویافت
 سَنَابِلٍ فِي كُلِّ سَبِيلٍ مِائَةٌ حَبَّةٌ وَاللّٰهُ يَصَافِحُ لِمَنْ
 هفت خوشی که در هر خوشی صد دانند باشد و خدا زیاده میکند برای
 لِسَاءٍ وَقُلْتُ مَنْ ذَا الَّذِي يَفْرُضُ اللّٰهُ قَرْضًا حَسَنًا فَيَضَاهُ
 هر که میخواهد گفته که کسیت آنکه قرض دهد بخدا قرض حسنه را بزرگتر
 لَهُ اَضْعَافًا كَثِيرَةً وَاَنْزَلَتْ مِنْ نَظَائِرِهِنَّ فِي الْفُرَّانِ
 بزرگتر زیاده بسیار و آنچه فرو فرستاده از مانند سراسرها در قرآن
 مِنْ تَضَاعِيفِ الْحَسَنَاتِ اِنَّ اللّٰهَ دَلَّلَهُمْ بِقَوْلِكَ مِنْ
 رزقها و شدنها را بنیکبیا و توئی آن کسی که دلالت کرده بندگانش را
 غَيْبِكَ وَتُرْعِيكَ اللّٰهَ فِيهِ حَظَّهُمْ عَلٰى اَلْوَسْرَةِ
 ز غیب خود و ترغیب کردن تو که در آنست بر ایشان بر آنکه بر تو
 عَنْهُمْ لَمْ يَذْكُرْهُ اَبْصَاهُمْ وَلَمْ تَعْرِ اَسْمَاعَهُمْ وَلَمْ
 از ایشان در بیافت آنرا چنانچه ایشان نگویند که ایشان را که شهادت

فَلَحْمَهُ اَوْ هَامَهُمْ فَعَلْتَ اذْكَرُوْنِي اذْكَرُوْكُمْ وَاشْكُرُوْا
 نیز سید بان فکر ایشان بفرموده که بگویند مرا با و بگویند مرا و شکر کنید مرا
 لَوْلَا اَنْكَفَرُوْنَ وَقُلْتُ لَنْ شَكَرْتُمْ لَا زَيْدُنْكُمْ وَلَنْ كَفَرْتُمْ
 و نه سپاسرکنید مرا و گفتند که اگر شکر میکنید شما هر آینه زیاده میکنید بر ما و اگر
 اِنْ عَذَابِيْ لَشَدِيْدٌ وَقُلْتُ اذْعُوْنِيْ اَسْبِحْ لَكُمْ اِنَّ اللّٰهَ
 بدتر تر که عذاب من سختتر گفتند که بخوانید مرا اجابت میکنم مرشد را بدتر تر
 لَسْتَ كَبْرُوْنَ عَنِ عِبَادَةِ سَيَدْخُلُوْنَ جَهَنَّمَ دَاخِرِيْنَ
 که گزشت میکنید از پرستش روزی باشد که در آید در جهنم حاضر شدگان
 فَسَمِعْتُمْ عَابَتِكُمْ عِبَادَةٌ وَتَرْكُهُ اسْتِكْبَارٌ اَوْ تَوَعَّدَتْ
 بزرگتر نهادن خواندن خود را عبادت و ترک آن استکبار است و وعده داده
 عَلٰى تَرْكِهِ دَخُولَ جَهَنَّمَ دَاخِرِيْنَ فَذَكَرْتُكَ بِمَنِّكَ وَ
 بر ترک آن در حاضر شدن و در زخ را حاضر شدگان بر یاد کردی و در آنست
 شَكَرُكَ بِفَضْلِكَ وَدَعْوُكَ بِاِحْرَافِكَ وَتَصَدَّقُوا لَكَ
 و شکر کردی و در آنست و خواندند ترا با مر تو و تصدق نمودند بفضله
 طَلَبًا لِمَنْ يَزِيْدُكَ وَفِيْهَا كَانَتْ نِجَاتُهُمْ مِنْ غَضَبِكَ وَفَوْزِهِمْ
 بجهت طلب کردن مرز زیاده ترا و در آنست و نجاتی ایشان از غضبتی و فزونی
 بِرِضَاكَ وَلَوْ دَلَّ مَخْلُوْقٌ مَخْلُوْقًا مِنْ نَفْسِهِ عَلٰى مِثْلِ
 ایشان بخوششود تو را که راه نماید مخلوقی مخلوقی را از خود بر مانند آنچه
 دَلَّلْتَ عَلَيْهِ عِبَادَتِكَ مِنْكَ كَانَ مَجْمُوْدًا فَلِكِ الْحَمْدُ
 راه نموده تو بر آن بندگان خود را زحمت خواهد بود ستوده شده بر مرز
 مَا وَجَدْتُمْ فِيْ حَمْدِكَ مِذْهَبًا وَاَبْفِيْ لِلْحَمْدِ لَفْظٌ مَجْدِبُهُ
 با آنکه یافت شود در سپاس تو مذهب و تا باقی باشد بر سپاس لفظ که سپاس و معنی

وَمَعْنَى بَصْرَتِهِ إِلَيْهِ بِأَمْنٍ تَحَدُّ إِلَى عِبَادِهِ بِالْإِحْسَانِ
 و معنی که بصیرت شود بپوشیدن ای آنکه انجام کرده بر بندگانش خود بخوبی
 وَالْفَضِيلُ وَغَمْرُهُمْ بِالْمِنَّ وَالطَّوْلِ مَا أَفْتَنَّا فِينَا نَعْنَاكَ
 و فضل و فروزگرت ایشان را نعمت و عطا چنانچه بهرست و
 وَأَسْبَغَ عَلَيْنَا مِنْكَ وَأَخَصَّنَا بِبِرِّكَ هَدَيْتَنَا لِدِينِكَ
 نعمت تو تمام است بر ما نعمت تو وجه خاص کرده ما را بکنوایی خود را نمود ما را
 الَّذِي أَصْطَفَيْتَ وَمَلَيْكَ إِلَيْهِ ارْتَضَيْتَ وَسَبِيلِكَ الَّذِي
 که برگزیده و دلت خود که پسندیده و راه خود که
 سَهَّلْتَ وَبَصَّرْنَا الزُّلْفَةَ لَدَيْكَ وَالْوَصُولَ إِلَى كَرَامَتِكَ
 آسان کرده و بینا گردانیده ما را نزدیکی بپوشیدن خودت و رسیدن بکرامت
 اللَّهُمَّ وَأَنْتَ جَعَلْتَ مِنْ صِفَاتِ بَيْتِكَ الْوُضْءَ السَّيِّدِ وَ
 خداوند از تو کرد و انبیا را جمیع برگزید ما را این وظیفه ما را
 خَصَّ بِصِفَاتِكَ الْفَرُوضِ شَهْرٍ فَضَا الَّذِي أَخْصَصْتَهُ
 خاصیتهای این فرضها ماه رمضان را که مخصوص است
 مِنْ سَائِرِ الشُّهُورِ وَكَبَّرْتَهُ مِنْ جَمِيعِ الْأَرْضِينَ وَالسَّمَاوَاتِ
 از سایر ماهها و برگزیده او را از میان همه زمانها و روزگارها
 وَأَثَرُهُ عَلَى كُلِّ أَوْقَاتِ السَّنَةِ بِمَا أَنْزَلْتَ فِيهِ مِنَ التَّنْزِيلِ
 و برگزید بر همه اوقات سال آنچه فرستادی در آن ماه از قرآن
 وَالنُّورِ وَضَاعَفْتَ فِيهِ مِنَ الْإِيمَانِ وَفَرَضْتَ فِيهِ مِنَ الصَّلَاةِ
 و روشنی و مضاعفتی در آن از ایمان و دو جا ساختی در آن از روزه
 وَرَغَّبْتَ فِيهِ مِنَ الْفِيَّامِ وَأَجَلَّتْ فِيهِ مِنْ لَبْلَةِ الْقَدْرِ
 و ترغیب فرمودی در آن از سیادت و بزرگ گردانید در آن از شب قدر

اللَّهُ

الَّتِي هِيَ خَيْرٌ مِنْ لَفِ شَهْرٍ ثُمَّ اثْرَثْنَا بِهِ عَلَى سَائِرِ الْأَيَّامِ
 که آن بهتر است از هزار ماه پس برگزید ما را آن بر سایر اوقات
 وَأَصْطَفَيْتَنَا بِفَضْلِهِ دُونَ أَهْلِ الْمِلَلِ فَصَمْنَا بِأَمْرِكَ
 و برگزید ما را بفضیلت او غیر اهل ملتها پس و زه کریم
 نَهَارَهُ وَقَمْنَا بِعَوْنِكَ لَيْلَهُ مُنَعَّرَيْنِ بِصِيَا وَقِيَا
 روز او را در بر خواستیم بیارتو شب آنرا پیش آید کاینم بر زه و قیام
 لِمَا عَرَّضْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِكَ وَتَسَبَّنَا إِلَيْهِ مِنْ مَنُونِكَ
 آن چیز را که فرستادی در در ما از رحمت خود و دو سید حبتیم بپوشیدن از تو
 وَأَنْتَ الْمَلِكُ بِمَا رَغِبَ فِيهِ إِلَيْكَ الْجَوَادُ بِمَا سَأَلْتَ
 و تو توانایی با آنچه رغبت کرده شده و در بپوشیدن آنچه سئوال کرد
 مِنْ فَضْلِكَ الْقَرِيبُ إِلَى مَنْ حَاوَلَ قُرْبَكَ وَقَدْ أَقَامَ بِنُورِ
 از فضل نزدیکی کسی که قصد کند نزدیکی ترا ای خدا سر من و حقیقت گردان
 فِينَا هَذَا الشَّهْرَ مَهَامَ حَمْدٍ وَصَحْبِنَا صَحْبَةَ مَبْرُورٍ
 در میان ما این ماه اتانست ستوده و صاحب است گردان ما صاحبی پسند
 وَأَرْجْنَا أَفْضَلَ أَرْبَاحِ الْعَالَمِينَ ثُمَّ قَدْ فَارَقْنَا
 و سود و در ما بهترین سود ما را علیان پس جدا شد از ما نزد تمام
 عِنْدَ تَمَامِ وَقْتِهِ وَأَنْقَطَعَ مَدْيُهُ وَوَفَّاءُ عِدَدِهِ
 و قش و منقطع شدن مدتش و تمام شدن شمارش
 فَخُنْ مَوْدِعُوهُ وَدَاعٍ مِنْ عَزِّ فِرَاقِهِ عَلَيْنَا وَغَمْنَا
 پس دواعی گسند کاینم او را دواعی گسخت جدا از ما و غمگین نمود
 أَوْحَسْنَا انْصِرَافَهُ عَنَّا وَلِزِمْنَا لَهُ الذِّمَامَ الْمَحْفُوظَ
 و بوخت افکند ما را رفتن او از ما و لازم شد ما را بر او پیمان نگاه داشت

والله

وَالْحُرْمَةُ الْمَرْغَبَةُ وَالْحَقُّ الْمَقْضِيُّ فَخُنُّ قَاتِلُونَ السَّلَامِ
وحرمت مرغبه وحق مقضي فخن قاتلون السلام بر
 عَلَيْكَ يَا شَهْرَ اللَّهِ الْأَكْبَرَ وَيَا عَبْدَ أَوْلِيَاءِهِ السَّلَامِ
تو بادای ماه خدا بزرگتر وای عبد دوستان او سلام بر
 عَلَيْكَ يَا أَكْرَمَ مَصْحُوبٍ مِنَ الْأَوْفَاتِ وَيَا خَيْرَ شَهْرٍ فِي
بر تو بادای عزیزترین مصاحبی روز قیامت وای بهترین ماه در روز قیامت
 الْأَيَّامِ وَالسَّاعَاتِ السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ شَهْرِ قُرْبَتِ
و ساعتها سلام بر تو ای شهر کز نزدیکی
 فِيهِ الْأَمْوَالُ وَنُشِرَتْ فِيهِ الْأَعْمَالُ السَّلَامُ عَلَيْكَ
در آن روزها و پراکنده شد در دنیا عملها سلام بر تو
 مِنْ قَرْنٍ جَلَّ قَدْرُهُ وَجُودُهُ وَأَجْمَعُ فَقْدَهُ مَفْعُودًا
ای همتا بزرگ بود قدر او و جود او و جمع فقده مفعودا شدن
 وَحُجُومِ الْفِرَاقَةِ السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ أَيْفِ الْبِنِّ مَقْبِلًا
و حجوم الفراقه سلام عليك من ايف البن مقبلا
 فَسِرَّ وَأَوْحَشَ مِنْقُضِيًا فَضَّلَ السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ حُجُورِ
دقیق کرد و آدرش دمان تحت حش او و وحش منقضی کرد و حش است سلام بر تو ای حش
 رَقَّتْ فِيهِ الْقُلُوبُ وَقَلَّتْ فِيهِ الذُّنُوبُ السَّلَامُ عَلَيْكَ
کزرم بود در او دلها و کم شده بود در او گناهان سلام بر تو
 مِنْ نَاحِيَةِ عَانَ عَلَى الشَّيْطَانِ وَصَاحِبِ سَهْلِ سَبِيلِ
از ناحیه عانه که با برود بر شیطان و صاحب سهل سبیل
 الْأَحْسَا السَّلَامُ عَلَيْكَ مَا أَكْثَرَ عَفَاءَ اللَّهِ فِيكَ
ای احسان سلام بر تو چه بسیار است آزد کرد شده گناهان در تو

وما

وَمَا سَعَدَ مَنْ رَعَى حُرْمَتَكَ بِكَ السَّلَامُ عَلَيْكَ
و چه سعادتمند کسی رعایت کرد حرمت تو را بر اسلام سلام بر تو باد
 مَا كَانَ أَحْسَاكَ لِلذُّنُوبِ أَسْتَرَكَ لِأَنْوَاعِ الْعُيُوبِ السَّلَامُ
چه بودی محکم کننده گناهان را و چه پوشاننده بودی انواع عیوبها
 عَلَيْكَ مَا كَانَ أَطْوَلَكَ عَلَى الْمَجْرُمِينَ وَأَهْسَبَكَ فِي
سلام بر تو چه دراز بودی بر گناه کاران و چه همت داشتی در
 صَدْرِ الْمُؤْمِنِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ شَهْرِ لَا تُنَافِسُهُ
سینه مؤمنان سلام بر تو ای شهر که در آن روزها هرگز نمی تواند
 الْأَيَّامِ السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ شَهْرِ مِنْ كُلِّ أَحْسَا السَّلَامِ
روزها سلام بر تو ای شهر که در هر کار سلامتی است سلام
 عَلَيْكَ غَيْرُ كَرِيهِ الْمُصَاحِبَةِ وَلَا ذِمِّمِ الْمَلَأِ لِسِنَةِ السَّلَامِ
بر تو نه نا خوش است مصاحبیت تو و نه نکو بید است نهیگی با تو سلام
 عَلَيْكَ كَمَا وَفَدَتْ عَلَيْنَا بِالْبَرَكَاتِ وَغَسَلَتْ عَنَّا دَسْنَ
بر تو باد خجالت که در دشت بر ما بارکتها و شستی روزها برکت
 الْخَطِيئَاتِ السَّلَامُ عَلَيْكَ غَيْرُ مَوْدِعٍ بَرِّمَا وَلَا مَرُوكِ
گناهان را سلام بر تو نه آنکه و دواع کرده شده از روی کینه و نه
 صِيًّا سَامًا السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ مَطْلُوبٍ قَبْلَ وَفِيهِ
روزه او از روی طالت سلام بر تو نه آن طلب کرده شده پیش از وقت
 وَخَزُونِ عَلَيْهِ قَبْلَ فَوْنِهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ كَمَا مِنْ سَوْعِدِ
و اندوه خورده شده بر پیش از فونش سلام بر تو باد با بدی که کردیده
 صُرْفَ بَيْتِكَ عَنَاوُكُمْ مِنْ خَيْرِ أَيْفِ بَيْتِكَ عَلَيْنَا السَّلَامُ
کردیده شد بسبب روزها و با از خوبی که در خانه شد بسبب بر ما سلام بر تو

عليك

عَلَيْكَ وَعَلَى لَيْلَةِ الْقَدْرِ الَّتِي هِيَ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ
 بر تو باد و بر شب قدری که آن بهتر است از هزار ماه
 السَّلَامُ عَلَيْكَ مَا كَانَ حَرَصًا بِالْأَمْسِ عَلَيْكَ وَأَشِدُّ
 سلام بر تو باد چه قدر حرص بودیم در روز بر تو و سخت آن
 سُوقًا عَدَا إِلَيْكَ السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى فَضْلِكَ الذِّكْرُ ضَا
 ما زودا بپوشید سلام بر تو و بر فضیلت تو که محروم شدیم در آن
 وَعَلَى مَا ضَمِنَ مِنْ بَرَكَاتِكَ سَلْبِنَاهُ اللَّهُمَّ إِنَّا أَهْلُ هَذَا
 و بر گذشت روزی که گناهان تو که محروم بودیم از آن خداوند بزرگوار
 الشَّهْرِ الذِّكْرُ شَرَفْنَا بِرُؤُوفَتِكَ وَوَفَّقْنَا بِمَنِّكَ لَهُ حِينَ جَهَلْنَا
 ما هم که شرف گناهان تو توین در روزی که گناهان تو توین که گناهان
 الْأَسْفِيَاءِ وَفَنَّهُ وَحَرَمُوا الشَّقَاءَ هُمْ فَضَّلَهُ أَنْتَ وَوَلَّيْنَا
 بدختان وقت اول و محروم شدیم بقا و شان فیضت او و تو توین
 مَا أَثَرْتَابِهِ مِنْ مَعْرِفَتِهِ وَهَدَيْتَنَا لَهُ مِنْ سُنَّتِهِ وَ
 آنچه بر کرد ما را بان زشن ختن آن در راه نمود ما را بان از طریق تو توین
 قَدْ تَوَلَّيْنَا بِتَوْفِيقِكَ صِيَامَهُ وَفِيَامَهُ عَلَى تَقْصِيرِ
 که متوین شدیم با توفیق تو روزه آنرا و بیستادن آنرا بر کوتاهی
 وَأَدِينًا فِيهِ فَلَيْلًا مِنْ كَثِيرِ اللَّهُمَّ فَلَكَ الْحَمْدُ أَفْرَادًا
 و بجا آوردیم در آن اندکبار از بسیار خداوند را بر مرتبت بسیار از روز
 بِالْأَسَانِهِ وَأَعْرَافًا بِالْأَضَاعَةِ وَلَكَ مِنْ قُلُوبِنَا
 از بر بیدری و اعتراف نمودن بضع ختن و مرتبت از روزگاری
 عَقْدَ النَّدَمِ وَمَنْ السِّنِّيْنَا صَدُقَ الْأَعْيُنُ وَأَفْجُرْنَا
 عقد نمانی در روز با نمانی راستی عذر خواستن پس نزد تو

علا

فاجرتنا

عَلَى مَا أَصَابَنَا فِيهِ مِنَ الْفَرْطِ أَجْرًا نَسْتَدْرِكُ بِهِ الْفَضْلَ
 بر آنچه رسید ما را در اسباب از تقصیر چنان نزدی که در پایشم بستان قصیدت
 الْمَرْغُوبِ فِيهِ وَنَعَاضِنُ بِهِ مِنْ أَنْوَاعِ الذِّخْرِ الْمَحْرُوصِ عَلَيْهِ
 رغبت کرده در روز و عوض کیریم بان از انواع ذخیره محروم شدیم در آن
 وَأَوْجِبُ لِنَا عَذْرَكَ عَلَى مَا قَصَرْنَا فِيهِ مِنْ حَقِّكَ وَابْلُغْ
 و واجب است از ما عذر خود را بر آنچه تقصیر کردیم بان از حق تو و بر آن
 بِأَعْمَارِنَا مَا بَيْنَ أَيْدِينَا مِنْ شَهْرِ رَمَضَانَ الْمُقْبِلِ فَإِذَا
 زندگانی ما را با آنچه پیش است از ماه رمضان آینده پس چون
 بَلَّغْنَا فَاغْنِنَا عَلَى تَنَاوُلِ مَا أَنْتَ أَهْلُهُ مِنَ الْعِبَادِ
 برسانی ما را پس با برده ما را بر فرا گرفتن آنچه تو سراوار آنی از پریشانی
 وَأَدِنَا إِلَى الْفِيَامِ بِمَا لَسْتَحَقُّهُ مِنَ الطَّاعَةِ وَأَجْرِنَا
 و برسان ما را بقیام با آنچه سراوار آنی از طاعت و روان سازی ما
 مِنْ صَالِحِ الْعَمَلِ مَا يَكُونُ دَرَكًا لِحَقِّكَ فِي الشَّهْرِ
 از کردار سنده آنچه بوده باشد در یافتن مرتبت تو در راه
 مِنْ شَهْرِ الدَّهْرِ اللَّهُمَّ وَمَا الْمُنَابَهَ فِي شَهْرِنَا هَذَا
 از ماههای روزگار خداوند و آنچه فرود آید هم بان درین ماه
 مِنْ لَمَمٍ أَوْ أَلَمٍ أَوْ وَقَعْنَا فِيهِ مِنْ ذَنْبٍ أَوْ كَسَبْنَا فِيهِ
 از کمند و خود سزاییه بزرگی یا افتادیم در آن از کمند هر که دریم در آن
 مِنْ خَطِيئَةٍ عَلَتْ عَلَيْنَا أَوْ عَلَى نَسِيَانِ ظُلْمَانِيهِ
 از خطای بر طریق دانستی روز ما بر طریق فراموشی ستم گردیم در آن
 أَنْفُسَنَا وَأَنْتَ هَكَذَا بِهٍ حَرَمَهُ مِنْ غَيْرِنَا فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
 بر نفسها خود یا دریده ایم بان حرم را از غیر ما پس درود بر محمد

والله

وَاللّٰهُ اَسْتَرْنا بِسِتْرِكَ وَاَعْفُ عَنَّا بِعَفْوِكَ وَلَا

دش و بپوشش ما را بپرده خود دور کن از ما بپوش خود
نَصِبْنَا فِيهِ لَا عَيْنَ الشَّامِتِينَ وَلَا تَبْطُ عَلَيْنَا فَبِنَا
و بر ما نظر مگردان در آن روزگار چشمها شامت کنندن و مکتب بر ما در آن
الْأُسْنِ الطَّاعِينَ وَاسْئَلْنَا بِمَا لَيْكُونُ حِطَّةً وَكَفَّارَةً
زبانها طعن کنندگان را و بکار و بار ما را دور آنچه بوده باشد و زبانهها و زبانیان
لِمَا أَنْكَرْتَ مِنَّا فِيهِ بِرَأْفَتِكَ الَّتِي لَا تَنْقُذُ وَفَضْلِكَ
بر آن آنچه ناخوش داشتی در حق ما بهر آنکه نماند نمیشود و فضل تو
الَّذِي لَا يَنْقُصُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْبُرْ مَصِيبَنَا
که هیچ کم نمیشود خداوند درود دهد بر محمد و آلش و تدارک کن مصیبت
شَهْرِنَا وَبَارِكْ لَنَا فِي يَوْمِ عِيدِنَا وَفِطْرِنَا وَاجْعَلْهُ
ماه او برکت دهد بر ما در روز عید ما و فطره ما و بگردان و نماند
مِنْ حَبْرٍ يَوْمَ حُرِّعَلَيْنَا أَجْلِبِهِ لِعَفْوٍ وَأَمْحَاهُ لَذَنْبِ
از بهترین روزگار که گذشت بر ما گذشتت عفو را و محو کند تیرگیها را و پاکیزد
لَنَا مَا خَفِيَ مِنْ ذُنُوبِنَا وَمَا عَلَنَ اللَّهُمَّ اسْأَلْنَا بِالسَّلَا
ما را آنچه پنهان است از کتمان ما و آنچه آشکار است خداوند بپوشد از ما
هَذَا الشَّهْرِ مِنْ خَطَايَانَا وَآخِرِ جَانِبِ حُرْجِهِ مِنْ سَيِّئَاتِنَا
بهترین این ماه از خطای ما و بیرون بر ما را بیرون رفتن او از کتمان ما
وَاجْعَلْنَا مِنْ أَسْعَدِ أَهْلِهِ بِهِ وَاجْرِهِمْ قَسَمًا فِيهِ وَ
و بگردان ما را از بهترین کسان او با او و بیشترین ایشان از روزگارت در
أَوْفِرْهُمْ حَطَامِنَهُ اللَّهُمَّ وَمِنْ رَعَى حَقَّ هَذَا الشَّهْرِ
و کمترین ایشان از روزگار خود و خداوند او هر که رعایت کرد این ماه را

حق

حَقَّ رِعَايَتِهِ وَحَفِظَ حُرْمَتَهُ حَقَّ حَفِظِهَا وَفَأَمَّا حَقُّهُ

حق رعایت آن و نگاه داشت حرمت او را حق حفظش و قیام نمودن بر
حَقَّ قِيَامِهَا وَاتَّقَى ذُنُوبَهُ حَتَّى تَقَابِلَهَا أَوْ تَقَرَّبَ إِلَيْكَ
حق قیامش و برپا نمودن از کتمانش حق ترسیدن آن یا نزدیک شدن
بِقَرْبِهِ أَوْ جَبَّ رِضَاكَ لَهُ وَعَطَفْتَ حَمْلَكَ عَلَيْهِ
نزدیکی کرد و جفا رفتی خوشنود خود بر او و بخشود جفا تو بر او پس
فَهَبْ لَنَا مِثْلَهُ مِنْ وَجْدِكَ وَأَعْطِنَا اِضْعَافَهُ مِنْ
بخش ما مانند آن رز تو را بکر خود و عطا کن ما را چندین برابر
فَضْلِكَ فَإِنَّ فَضْلَكَ لَا يَغْبِضُ وَإِنَّ خَلْقَكَ لَا
از فضل خود پس بدیست که فضل تو نقصان نبرد و بدیست که خردنهار تو
نَقُصُ بَلْ تَقْبِضُ وَإِنَّ مَعَادِنَ كَرَمِكَ لَا تَقْنُ
کم نمیشود بلکه زیاد میشود و بدیستی که معدنها کم تو نماند نمیشود و بدیستی
وَإِنَّ عَطَائَكَ لِلْعَطَاءِ الْمَهْنِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
که عطا تو هر آینه عطا کوار است خداوند درود دهد بر محمد
وَاللّٰهُ وَآلِهِ لِنَامِثِلِ اجُورٍ مِنْ صَامَةٍ أَوْ تَعْبُدَكَ
و آتش و نبویان ما مانند مزد ما هر که روزه داشتند او را یا بندگی کرده ترا
فِيهِ الْيَوْمِ الْفِيْمَةِ اللَّهُمَّ إِنَّا نَتُوبُ إِلَيْكَ فِي يَوْمِ
در آن تا روز قیامت خداوند ایستیکه ما توبه میکنیم بوسه تو در روز
فِطْرِنَا الَّذِي جَعَلْتَهُ لِلْمُؤْمِنِينَ عِيدًا وَسُرُورًا وَلَا
فطره ما که کردانیده او را برای مؤمنان عید و خوشحالی و برای این
مِلَّتِكَ جَمْعًا وَمُحْتَشِدًا مِنْ كُلِّ ذَنْبٍ أَذْنَبْنَا أَوْ سُو
دین خود جمع و گرد آمدن از هر گناهی که کردیم آنرا باز بگردان

اسئلتنا

اسَلَفُنَاهُ اَوْ خَاطِرِ شَرِّ اَضْمَرْنَاهُ تَوْبَةً مِّنْ لَا يَنْطَوِي
 که پیش فرستد بیم آنلا یا اندیشه بد که در خاطر قیوم توبه کسی که در نور دیده نشسته
 عَلَي رَجُوعِ اِلَى الذَّنْبِ وَلَا يَعُودُ بَعْدَهَا فِي خَطِيئَةٍ تَوْبَةٍ
 بر بازگشت بوسه بر او بازگردد و بعد از آن در خطای توبه
 نَصُوحًا خَلَصَتْ مِنَ الشُّكِّ وَالْاَرْتِيَابِ فَتَقَبَّلَهَا مِنَّا
 خالصه که پاک باشد از شک و شبهه پس در پذیرش از ما
 وَارْضَ عَنَّا وَتَبَيَّنَّا عَلَيْهَا اَللّٰهُمَّ ارْزُقْنَا خَوْفَ عِقَابِ
 و خوشنود شو از ما و ثابت و ایستادمان خداوند را در کفر کن ما را از عیب
 الْوَعْدِ وَشَوْقِ ثَوَابِ الْمَوْعُودِ حَتَّىٰ نَجِدَ لَذَّةَ مَا نَدْعُو
 وعده که شده و شوق ثواب وعده شده تا آنکه در باجم لذت نجویم
 بِهِ وَكَانَ مَا نَسْتَعِيْزُكَ مِنْهُ وَاجْعَلْنَا عِنْدَكَ مِنَ
 بآن داند و آنچه زنده است بخوانیم بخواهیم بگردان ما را نزد خود
 التَّوَّابِيْنَ الَّذِيْنَ اَوْجِبَتْ لَهُمْ مَحَبَّتُكَ وَقَبِلْتَ مِنْهُمْ غُرَابًا
 جمل توبه کنندگان که در جبهه بر ایشان دوستی خود را در پیش بر زبان
 طَاعَتِكَ يَا اَعْدَلُ الْعَادِلِيْنَ اَللّٰهُمَّ بَجَاوِزِ اَبْنَاءِ
 بطاعت تو ای عادلترین عادلان خداوند را در گذر از پسران
 وَاَمَهَانِنَا وَاَهْلِ دِيْنِنَا جَمِيْعًا مِّنْ سَلَفِ مَنْهُمْ وَمِنْ
 و مادران ما و زاهدان دین ما همه هر که گذشته در ایشان و هر که
 عِبْرَةَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ نَبِيِّنَا وَاٰلِهِ
 باید ما روز قیامت خداوند ما در و در و در محمد شایسته ما و آل
 كَمَا صَلَّيْتَ عَلَىٰ مَلَائِكَتِكَ الْمُقَرَّبِيْنَ وَصَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ
 چنانکه در و در داده بر فرشتگان مقرب خود و در و در بر محمد

وَالِهِ

وَالِهِ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَىٰ اَنْبِيَاءِكَ الْمُرْسَلِيْنَ وَصَلِّ عَلَيْهِ
 و آل او چنانکه در و در داده بر پیغمبران فرستاده شده و در و در داده بر او
 اِلَيْهِ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَىٰ عِبَادِكَ الصَّالِحِيْنَ وَافْضَلْ
 و آل او چنانکه در و در داده بر بندگانش که صالحان و بهترینها
 ذَلِكْ يَا رَبَّ الْعَالَمِيْنَ صَلَوةً تُسَلِّغُنَا بِرُكْمِكَ قَاوِمِيْنَا
 ای پروردگار عالمیان درودی که برسد ما را برکت آن و در پایداری
 نَفْعَهَا وَتَسْتَجِيبَ لِهَادِعَاتِنَا اِنَّكَ اَكْرَمُ مَنْ يُعْتَبَرُ
 نفع آن و استجواب شود برای دعاها ما بدرستی که تو کریم تر کسی که
 اِلَيْهِ اَكْفَىٰ مَنْ تَوَكَّلَ عَلَيْهِ وَاَعْطَىٰ مَنْ سَأَلَ مِنْ فَضْلِهِ
 بوی او و کار کند در تر کسی که تو بوی او را داده و عطا کند کسی که طلب کرده بود از خداوند
 وَاَنْتَ عَلَيَّ وَكَانَ مِنْ عَجَائِزِ نَوْحِي كُلِّ سَيِّدٍ قَدِيْرٍ
 ز تو بر همه چیز و کان من برای عجز من و تو هر که توانی

از آنکه صبیحی

يَا مَنْ يَرْحَمُ مَنْ لَا يَرْحَمُهُ الْعِبَادُ يَا مَنْ يَقْبَلُ مِنْ لَدُنْكَ
 ای آنکه می بخشد کسی را که نمی بخشد بر او بندگان و ای آنکه می پذیرد کسی را که
 الْبِلَادُ وَيَا مَنْ لَا يَخْتَفِرُ اَهْلَ الْحَاجَةِ اِلَيْهِ وَيَا مَنْ لَا
 شهرت دای آنکه خار نمی سازد محتاجان بوی او را و آنکه
 يَجِيْبُ الْمَلْحِيْنَ عَلَيْهِ وَيَا مَنْ لَا يَجِبُ بِالرُّدِّ اَهْلَ الدُّنْيَا
 بر پشت آنکه نمی زند بر دگر در آن ناکند بندگان
 عَلَيْهِ وَيَا مَنْ يَجْتَبِي صَغِيْرًا يَخْفَىٰ بِهِ وَشَكَرَ لِسِرِّ
 بر او را آنکه بر می گزیند کوچکانی که خفته بر او شود و جز امید به اندک سخن
 مَا يَجْعَلُ لَهُ وَيَا مَنْ يَشْكُرُ عَلَى الْقَلِيْلِ وَيُجَازِي بِالْجَلِيْلِ
 آنچه عمل کرده شود دای آنکه مزد میدهد به براندگ و در کفایت میکند بزرگ و بیامن

وَبِأَمْرِ يَدْنُو إِلَى مَنْزِلَةٍ مِنْهُ وَبِأَمْرِ يَدْعُو إِلَى نَفْسِهِ
 وای آنکه نزدیک بوی کسی که با نزدیک بوی نامی آنکه میجو اند بوی خود
 مِنْ دُبُرِعْنَهُ وَبِأَمْرِ لَا يَغِيْرُ النِّعْمَةَ وَلَا يَبَادِرُ بِالنِّقْمَةِ
 کیرا که روگرداند از دوا آنکه تغییر نمیدهد نعمت را و نمیشتابد بعذاب
 وَبِأَمْرِ يَمُرُّ الْحَسَنَةَ حَتَّى يَمِيْهَا وَيَتَجَاوَزُ عَنِ السَّيِّئَةِ حَتَّى
 وای آنکه می برود نیکی تا بزرگ میکند آنرا و در نیگذرد از گناه تا
 يَعْضُرُهَا أَنْصَرَفَ الْأَمْوَالُ دُونَ مَدِّ كَرَمِكَ بِالْحَاجَاتِ
 عضو میکند آنرا بر کرده اند آرزوهای نزد غایت کرم تو سجا حتما
 وَأُمْتَلَأَتْ بِفَيْضِ جُودِكَ أَوْعِيَةَ الطَّلِبَاتِ
 پر شده بیزیش بخشش تو طرفهای طلبها
 تَفَسَّخَتْ دُونَ بُلُوغِ نَعْيِكَ الصِّفَا فَلَكَ الْعُلُوُّ الْأَعْلَى
 و زخم میخند نزد رسیدن وصف تو و صفها پس مرتبت بزرگی بزرگتر
 فَوْقَ كُلِّ عَالٍ وَالْجَلَالُ الْأَمَجْدُ فَوْقَ كُلِّ جَلَالٍ كُلِّ
 بالای هر بلندگی و مرتبت بلندی بلندتر بالای هر بزرگی هر
 جَلِيلٍ عِنْدَكَ صَيْغِرٌ وَكُلُّ شَرِيْفٍ فِي جَنْبِ شَرَفِكَ خَفِيْرٌ
 بزرگی نزد تو کوچکتر و هر شریفی در جنب شرف تو خفیهتر
 حَابُّ الْوَأْفِدُونَ عَلَى عَرْشِكَ وَخَيْرُ الْمُنْعَرِضُونَ إِلَّا لَكَ وَجْهًا
 نوید شدند فرود آیندگان بر غیر تو و زبان کارند پیش آیدگان مگر نزد تو
 الْمَلِكُونَ الْأَبْيَكُ وَأَجْدَبُ الْمُنْجِعُونَ الْأَمِنْ أَنْتَ فَضْلُكَ
 دارد شوندگان مگر تو و نجاتی شدند یعنی خواهان مگر آنکه تو نجات زود
 يَا بَكَ مَفْضُوحٌ لِلرَّاعِبِينَ وَجُودُكَ مَبَاحٌ لِلسَّائِلِينَ
 درگاهت ده است برای غریب گشتگان وجود تو حلال شده برای آنکه

وإعاشتك

وَإِعَاشَتِكَ قَرِيْبَةً مِنَ الْمُسْتَغِيثِينَ وَلَا يَخْبُ مِنْكَ
 و فریاد رسیدن نزد دست زود و خواهان تو میدهند شر نندرز تو
 الْأَمْلُوكَ وَلَا يَأْسُ مِنْ عَطَائِكَ الْمُنْعَرِضُونَ وَلَا تَقِيْرُ
 امیدواران و نا امید میشوند از عطا تو روا و زندگان در بخت تو
 بِنَفْسِكَ الْمُسْتَغْفِرُونَ رِزْقَكَ مَبْسُوطًا مِنْ عَصَاكَ
 بعد از تو استغفار کنندگان رزق تو گسترده است بر سر کسندگان
 وَحُلْمِكَ مَعْرِضٌ لِمَنْ نَآوَاكَ عَادَتُكَ الْأَحْسَنُ إِلَى
 و حلم تو پیش آید دست بر سر کسی که قصد تو کند عادت تو سبب است بر دست بزرگ
 الْمُسِيْبِينَ وَسِنَّتُكَ الْأَبْقَاءُ عَلَى الْمُعْتَدِينَ حَتَّى
 کند و کاران و طریقه تو رحم کرد دست بر زود در گذشتن تا آنکه
 لَقَدْ غَرَّكَ هُمْ أَنَا نَكَ عَنِ الرَّجْوِ وَصَدَّ هُمْ أَمْهَالُكَ
 فریفته است ترا همت دادن تو ز بار گشت و بار داشتند ایشان تا همت
 عَنِ الزُّرُوعِ وَإِنَّمَا نَأْنَيْتُ هُمْ لِيَفِيْسُوا إِلَى أَمْرِكَ وَاتَّوَكَّلُوا
 ز بار استادن آنکه و بپرستند تو طهارت کرد در این آن مگر بر سر نیکی ختم
 ثِقَةً بِدَوَامِ مُلْكِكَ فَمَنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ السَّعَادَةِ حَتَّى
 و همت دادند ترا بجهت اعتماد همیشه با تو بود که بوده با زایل نمیگردد
 لَهُ بِهَا وَمَنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الشَّقَاوَةِ خَذَلَتْهُ هَاكُنْهُ
 میکنی بر او و هر که بجهت تو خستیدند خستیدند بر او و هر که بر او اعتماد
 صَارُوا إِلَى أَحْكَامِكَ وَأُمُورُهُمْ أَثْلَةٌ إِلَى أَمْرِكَ لَمْ يَكُنْ
 کرده اند بجز حکم تو و کارهایشان با تو کرده است بجز تو
 يَهْنُ عَلَى طَوْلِ مَدَّتِهِمْ سُلْطَانُكَ وَلَمْ يَدْخُلْ لِرَبِّكَ
 است نزد تو بر دوزخ ایشان پادشاه تو و باطن نمود بر تو بزرگ شتاب

مقام

لأنه
الطويل

مُعَاجِلُهُمْ بِرَهَانِكَ حُجَّتِكَ قَائِمَةٌ وَسُلْطَانِكَ
شباب ایشان دیدار روشن تو تحت تو رسناوت و پادشاهی تو
ثَابِتٌ لَا يَزُولُ فَالْوَيْلُ لِلدَّائِمِ لِمَنْ جَنَحَ عَنْكَ وَالْحَيْلَةُ
ثابت کند که ایسر نمود بر عذاب و دراز و ایم بر کسی که بگوید و دراز تو و نوبت
الْحَاذِلَةُ لِمَنْ خَابَ مِنْكَ وَالشَّقَاءُ الْأَشْفَى لِمَنْ غَبَرَ
بروگشتند بر کسی که نومید شد از تو و بدتر کسی که سرگردان
بِكَ مَا أَكْثَرَ تَصَفُّفَهُ فِي عَذَابِكَ وَمَا أَطْوَلَ تَرَدُّدَهُ فِي
تو چه بسیارست گردیدن او در عذاب تو و چه دراز است کشتن او در
عِقَابِكَ وَمَا أَبْعَدَ غَايَتَهُ مِنَ الْفَرْجِ وَمَا أَقْظَرَ مِنْ
عقاب تو و چه دور است نهایت او از کنش و چندان میدست
سَهْوَةَ الْمَخْرُجِ عَدَلًا مِنْ قَضَائِكَ لَا تَجُورُ فِيهِ وَ
از آن بیرون شدن بن عدت از قضا تو که جور نمیکند در آن
إِضَافًا مِنْ حُكْمِكَ لَا تَحْتَفِ عَلَيْهِ فَقَدْ ظَاهَرَ الْحُجُجُ
در انصاف است از حکم تو که میل نمیکند بر آن بر تحقیق که نماند بر ما
وَأَبْلَيْتَ الْأَعْدَارَ وَقَدْ تَقَدَّمْتَ بِالْوَعِيدِ وَتَلَطَّفْتَ
خوف و دگرگونی کرده عذر را و تحقیق که پیشتر فتنه و عده را در مهرت کرده
فِي التَّرْعِيبِ وَخَرَّبْتَ الْأَمْثَالَ وَأَطَلْتَ الْأَمْهَالَ وَ
در رعیت فرمودن و بیان کرده مثلها را و کشیده زمان مهلت
أَخَّرْتَ وَأَنْتَ مُسْتَطِيعٌ لِلْمُعَاجَلَةِ وَأَنْتَ وَأَنْتَ
و تاخیر کردی در انتقام و تو توانایی بر زود در گرفتن و درنگ نمودن
مَلَى بِالْمُبَادَرَةِ لَمْ تَكُنْ أَنْفَاكَ عَجْرًا وَلَا أَمْهَالَكَ
فارس شباب کردن نبود مهلت در آن از زود عجز و نبود دیو

وهنا

وَهَنَا وَلَا أَمْسَاكَ غَفْلَةً وَلَا انْظَارَكَ مُدَارَةً
در زودستی و نبود بار داشتن تو از زود غفلت و نبود نظر تو از زود گذر
بَلْ لِنَكُونَ حُجَّتِكَ أَبْلَغَ وَكَرْمِكَ أَكْلَ وَأِحْسَانِكَ
بلکه از کبر سببیک بر همه شد حجت تو راست و کرم تو تا متر و احسان تو
أَوْفَى وَنِعْمَتِكَ أَيْمٌ كُلُّ ذَلِكَ كَانَ وَلَمْ يُزَلْ وَهُوَ كَمَا
تا متر و نعمت تو کما غمزه اینها بود و تو همیشه بودی در اینها است
وَلَا تَزَالُ حُجَّتُكَ أَجَلٌ مِنْ أَنْ تُوصَفَ بِكُلِّهَا وَحُجَّتُكَ
و تو همیشه هستی حجت بزرگ تر از اینکه وصف کرده شود با تمامش
أَرْفَعُ مِنْ أَنْ يُحَدِّثَ بِكُنْهِهِ وَنِعْمَتِكَ أَكْثَرُ مِنْ أَنْ يُحْصَى
بیشتر است از اینکه تعریف کرده شود کنش و نعمت تو زایک از زینت که شمرده شود
بِأَسْرِهِا وَأِحْسَانِكَ أَكْثَرُ مِنْ أَنْ يُشْكَرَ عَلَى أَقْلِهِ وَفِي
بتمامش و احسان تو بیشتر از زینت که شکر کرده بر کشرش و تحقیق
قَصْرِي السُّكُوتِ عَنِ تَجْمِيدِكَ وَفَهْمِي لِأَمْسَاكَ
که عاجز است مرا حاکم از سبب کس کردن تو و در ماندن که در مرا با سبب
عَنْ تَجْمِيدِكَ وَقَصَارِ الْأَفْرَارِ بِالْحَسْبِ لَا رَغْبَةَ بِاللَّهِ
از جهات بزرگ داشتن تو و نهایت کار من قرار بدر ماندن است از زود
بَلْ عَجْرًا فِيهَا أَنَا ذَا أَوْمِكَ بِالْوَفَادَةِ وَأَسْأَلُكَ حُسْنَ
بلکه از زود عجز برانیک من قصد کردم ترا با عدل نزد تو و در سنجایم از تو سبب
الرَّفَادَةِ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاسْمِعْ بِنُجْوَايَ وَأَنْتَ
تخطا را بر رحمت توست بر محمد و آل او و بشنود از مرا و احسان کن
دُعَائِي وَلَا تَحْتَمِ يَوْجِي خَيْبَتِي وَلَا تَجْهَنِي بِالرَّحْمَةِ
و عجز من و سپایان مرسان روز مرا بنویسد من و برین از من نزن بر

مستجاب

مَسْئَلَةٌ وَأَكْرَمُ مِنْ عِنْدِكَ مُنْصَرَفِي وَالنِّبَاكَ مُنْقَلَبُ الْبَلَاغِ
 در سوال و گرامر و در نزد خود با برودن مراد بسوز تو با کشت مرا
 غَيْرُ ضَائِقٍ بِمَا يُرِيدُ وَلَا عَاجِزٌ عَمَّا نَسْتَعِينُ وَأَنْتَ عَلِيُّ كُلِّ
 نیک گرفتار نیستی آنچه خواهی و عاجز نیستی از آنچه استخوان کرده شود
 شَيْءٍ قَدِيرٌ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ
 بر همه چیز توانایی نیست مانع و نیست توانایی مگر خدا بر بلند مرتبه
 وَكَانَ مِنْ عَائِدَةِ عَلِيٍّ يَوْمَ عُرَيْنَا

انكشاف المعاني

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ بِدَعِجِ السَّمَاوَاتِ
 سپاس بر خداوند که پروردگار عالمیست خداوندی که در آسمانها و زمینها
 وَالْأَرْضِ وَالْجَلَالِ رَبِّ الْأَرْبَابِ إِلَهَ كُلِّ مَالٍ وَخَلْقَانِ
 همه آنها و زمین صاحب بزرگی و عظمت پروردگار و پروردگار همه
 كُلِّ مَخْلُوقٍ وَوَارِثِ كُلِّ شَيْءٍ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَلَا يَعْزُبُ
 در آفریدن همه آنها و وارث هر چیزیست مانند او چیزی و نماند
 عَنْهُ عِلْمٌ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ مُخِيطٌ وَهُوَ عَلَى كُلِّ
 از او پنهان چیزی و او به همه چیز احاطه کننده است بر همه
 شَيْءٍ قَرِيبٌ أَنْتَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْأَحَدُ الْمُنِيُّ
 چیز نماند از آنست تو یعنی خدا که نیست معبود جز تو بگفته است نهان
 الْفَرْدُ الْمُنْفَرِدُ وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْكَبِيرُ الْمَتَكَبِّرُ
 یگانه بی همتی و توئی خدای که نیست معبود جز تو بزرگوار
 الْعَظِيمُ الْمُنْعَظِمُ الْكَبِيرُ الْمَتَكَبِّرُ وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ
 بزرگ با عظمت بزرگ با کبریا و توئی خدای که نیست معبود

العلاء

الْعَلِيُّ الْمُتَعَالِ الشَّدِيدُ الْحَمِيدُ وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ
 بلند مرتبه بزرگوار و سخت عقوبتی و توئی خدای که نیست معبودی
 أَنْتَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ
 جز تو بخشنده مهربان و توانای حکیمی و توئی خدای که نیست معبودی جز
 السَّمِيعُ الْبَصِيرُ الْقَدِيمُ الْخَبِيرُ وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ
 شنوای بنیانی قدیم خبر داری و توئی خدای که نیست معبودی
 أَنْتَ الْكَرِيمُ الْأَكْرَمُ الدَّامِ الْأَدْوَمُ وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ
 تو کریمی مگر بتری همیشه پاینده و توئی خدای که نیست
 إِلَّا أَنْتَ الْأَوَّلُ قَبْلَ كُلِّ أَحَدٍ وَالْآخِرُ بَعْدَ كُلِّ عَدٍ
 جز تو اولی پیش از هر یکی و آخری بعد از هر عدا
 وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الَّذِي فِي عُلُوِّهِ وَالْعَالِي فِي
 و توئی خدای که نیست معبودی جز تو نزدیک در بندگی و بلند می در
 دُنُوهِ وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ذُو الْبَهَاءِ وَالْمَجْدِ
 نزدیک و توئی خدای که نیست معبودی جز تو صاحب جمال و بزرگی
 وَالْكَرْبَاءِ وَالْحَدِّ وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْبَدِيءُ
 و عظمت و سپاس و توئی خدای که نیست معبودی جز تو آفرنده
 الْأَشْيَاءِ مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ وَصَوْرَتِ مَا صَوَّرْتَ مِنْ غَيْرِ مِثْلٍ
 چیزها را بی پایه و کاشفی آنچه کاشفی بی نمونه
 وَابْتَدَعْتَ الْمُبْتَدِعَاتِ بِلَا أَحَدٍ وَأَنْتَ الَّذِي قَدَّرْتَ
 و از نو پدید آوردی نو پدید آورده را بی آنکه زودگی چیزی برده اندازد کرد
 كُلَّ شَيْءٍ نَقْدِيرًا وَكَيْفَ تَبَيَّنَ كُلُّ شَيْءٍ بِسِرِّهِ أَوْ دَرَجَتِهِ
 همه چیز را اندازد کرد و هر چه هر چه از آن کرد و هر چه کرد

معبودی

در وقت

دُونَكَ نَدِيرًا أَنْتَ الَّذِي لَمْ يُعْنِكَ عَلَى خَلْقِكَ شَيْءٌ
 زودت تدبیر تو آنکه یاری نداده ترا بر آفریدن چیزی شریک
 وَلَمْ يُؤَازِرْكَ فِي أَمْرِكَ وَزَيْرٌ وَلَمْ يَكُنْ لَكَ مُشَاهِدٌ
 و مددکاری ننموده ترا در کار تو مددکاری و نبوده برای تو پیشیننده
 وَلَا يُنْظِرُ أَنْتَ الَّذِي أَرَدْتَ فَكَانَ حَتْمًا مَا أَرَدْتَ
 و زمانندی تو آنکه مراده کردی پس در حقیقت آنچه اراده کردی
 فَكَانَ عَدْلًا مَا قَضَيْتَ وَحِكْمَةً فَكَانَ نَصْفًا مَا
 پس عدل بود آنچه فرماندادی و حکمت کردی پس انصاف بود آنچه حکم کردی
 أَنْتَ الَّذِي لَا يَحْوِيكَ مَكَانٌ وَلَمْ تَقُمْ لِسُلْطَانِكَ سُلْطَانًا
 تو آنکه فرا نگرفته ترا جائی در برابری نموده با پادشاهی تو پادشاهی
 وَلَمْ يُعَيْكَ بَرَهَانٌ وَلَا بَيَانٌ أَنْتَ الَّذِي أَحْصَيْتَ
 و عا جز نکرد ترا دلیل و نه محبت تو آنکه شمرده
 كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا وَجَعَلْتَ لِكُلِّ شَيْءٍ أَيْدًا وَقَدَّرْتَ
 همه چیز را اندر دستان شمار و نمودد آید برای هر چیزی مدتی و اندازره کردی
 لِكُلِّ شَيْءٍ نَفِيرًا أَنْتَ الَّذِي قَصَبْتَ الْأَوْهَامَ عَنْ ذَاتِكَ
 بر چیزی اندازره کردی تو آنکه قاصرت و مهربان ز سرگشته ذاتی تو
 وَعَجَزْتَ الْأَفْهَامَ عَنْ كَيْفِيَّتِكَ وَلَمْ تُدْرِكْ الْأَبْصَارَ
 و بی قدرت فهمها از چگونگی تو و در نمی یابد ترا دیده
 مَوْضِعَ آيَاتِكَ أَنْتَ الَّذِي لَا تُحَدِّثُكَ كُنْ حَدُودًا
 جای آیه های تو آنکه ترا حدی نیست تا بوده باشی
 وَلَمْ تَمَثَلْ فَيَكُونَ مَوْجُودًا وَلَمْ تُلِدْ فَيَكُونَ مَوْلُودًا
 و گفاشته شده در خاطر پس بودی باشد و یافته و نژاد کسیر پس بوده باشی زاننده

تو آنکه

أَنْتَ الَّذِي لَا تُضِدُّ مَعَكَ فَيُعَايِنُكَ وَلَا عِدْلَ مَعَكَ
 تو آنکه نیست ترا ضدی تا با تو عداوت کند و نیست مرزا همسایه
 فَيُكَاشِرُكَ وَلَا يَنْدَلِكُ فَيُعَارِضُكَ أَنْتَ الَّذِي اسْتَدْوَى
 تا بر تو عمل کند و نیست ترا مانند ای تا با تو برابری کند تو آنکه آغوش شمرده
 أَخْرَجَ وَأَسْتَحْدَثَ وَأَبْدَعَ وَأَحْسَنَ صَنْعَ مَا صَنَعَ
 و از تو پیدا کرد و تازه پدید آورد و بیگو کردن کرد آنچه کرد
 سَيِّئَاتِكَ مَا أَجَلَ شَأْنِكَ وَأَسْنَى فِي الْأَمَاكِنِ مَكَانَكَ
 تنزی می تو چه بزرگت شان تو و چه بلندت در جاهای تو
 وَأَصْدَعَ بِالْحَقِّ فِرْقَانِكَ سَيِّئَاتِكَ مِنْ لَطْفِ مَا لَطَفَكَ
 و چه ظاهر ساخت حق از آن تو تنزی می تو از آن لطف گشوده چه لطف
 وَرَوَّفَ مَا أَرَأَيْتَ وَحَكِيمٌ مَا أَعْرَفَكَ سَيِّئَاتِكَ مِنْ
 و مهربان چه مهربانی تو در آن حکیم چه دانای تو تنزی می تو از
 مَلِيكَ مَا أَمْنَعَكَ جَوَادِمًا أَوْ سَعَكَ وَرَفِعَ مَا
 پادشاهی چه می لایم دفعی و از آن بخشنده چه تو اگر می تو و بلند مرتبه چه
 أَرْفَعَكَ ذُو الْبَهَاءِ وَالْمَجْدِ وَالْكَرَامَةِ وَالْحُدُوسِ سَيِّئَاتِكَ
 بلند می تو خداوند جمال و بزرگی و بزرگواری و سیاس تنزی می تو
 لَسَطْتَ بِالْخَيْرَاتِ يَدَكَ وَعَرَفْتَ الْهُدَايَةَ مِنْ عِنْدِكَ
 گسترده بیگو بیها دست خود را در شناخته شده هدایت از نزد تو
 مِنْ التَّمَسُّكِ لِدِينِ أَوْ دُنْيَا وَحَدِّكَ سَيِّئَاتِكَ حَضَعُ
 پس بر طلب گنده ترا برای دین یا بجهت دین می باید ترا تنزی می تو فردوسی
 لَكَ مِنْ جَمْعٍ فِي عِلْمِكَ وَخَشَعُ لِعَظَمَتِكَ فَادُونَ
 برای تو هر که ردان شده در علم تو و سستی کمزور برای بزرگواری تو

عشیک

عَرْشِكَ وَأَنْفَادَ لِلتَّسْلِيمِ لَكَ كُلَّ خَلْقِكَ سُبْحَانَكَ
 عرش توست و گردن نهاده بر ایفرا بزرگداری تو هر خلق تو منزلی تو
 لَا تَحْسَبُ وَلَا تَحْسَبُ وَلَا تَحْسَبُ وَلَا تَحْسَبُ وَلَا تَحْسَبُ وَلَا تَحْسَبُ
 محوس نمیشوی محوس نمیشوی محوس نمیشوی محوس نمیشوی محوس نمیشوی
 نُنَازِعُ وَلَا تَجَازِي وَلَا تَمَارِي وَلَا تَمُادِعُ وَلَا تَمُادِعُ وَلَا تَمُادِعُ
 نزاع کرده نمیشوی و جور کرده نمیشوی و جدال کرده نمیشوی و فریب داده نمیشوی
 سُبْحَانَكَ سَبِيلَكَ جَدِّدًا وَأَمْرًا رَشِيدًا وَأَنْتَ حَيٌّ
 منزلی تو راه تو رهت است و امر تو مصوبت و تو زنده
 صَمَدٌ سُبْحَانَكَ قَوْلُكَ حُكْمٌ وَقَضَاؤُكَ حَقٌّ وَأَرَادَتُكَ
 بی نیازی منزلی تو گفتار تو حکمت و قضا تو دایمیت و اراده
 عَزْمٌ سُبْحَانَكَ لَا رَادَّ لِحُكْمِكَ وَلَا مَبْدَلَ لِكَلِمَاتِكَ
 جزم است منزلی تو بازگرداننده نیت خویش و تغییر دهنده نیت مریکات
 سُبْحَانَكَ بَاهِرَ آيَاتِ فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ بَارِعِ السَّمَانِ
 منزلی تو ایجاد دهنده نهای روشن آفریننده سپاهیان آفریننده آسمان
 لَكَ الْحَمْدُ حَمْدًا يَدُومٌ بَدْوَامِكَ وَلَكَ الْحَمْدُ حَمْدًا خَالِدًا
 مرتب است سپاس سپاسی همیشه باشد همیشه که تو در مرتب سپاس سپاسی همیشه
 بِنِعْمَتِكَ وَلَكَ الْحَمْدُ حَمْدًا يُؤَارِي صُنْعَكَ وَلَكَ الْحَمْدُ
 بی بندگی نعمت تو در مرتب سپاس سپاسی بر آید باشد صنع تو در مرتب سپاس
 حَمْدًا يَزِيدُ عَلَى رِضَاكَ وَلَكَ الْحَمْدُ حَمْدًا مَعَ حَمْدِ كُلِّ حَلَقَةٍ
 سپاسی که بفرزاید بر خوشنودی تو در مرتب سپاس سپاسی بر آید باشد
 وَشُكْرًا يَقْصِرُ عَنْهُ شُكْرُ كُلِّ شَاكِرٍ حَمْدًا لَا يَنْبَغِي
 و شکر که کوتاه باشد از شکر هر شکر کننده سپاسی که شکر او از سپاس

إِلَّا لَكَ وَلَا يُقَرَّبُ بِهِ إِلَّا إِلَيْكَ حَمْدًا يُسْتَدَامُ بِهِ
 مگر تو از نزدیک نتوان شد بان مگر بوی تو سپاسی که طلب همیشه کنند
 الْأَوَّلُ وَلَيْسَتْ دَعْوَى يَرُدُّوهُ إِلَّا خَرَجَ حَمْدًا يَضَاعِفُ
 اول را در دعوات خود بان بایده که از سپاسی که بفرزاید
 كَرُورًا لِأَرْضِيهِ وَيَتَزَايِدُ اضْعَافًا مَرَادِفَهُ حَمْدًا الْعِزَّ
 گردش زمانها در زیاد شود ز یاد شدن بی دریغ سپاسی که عاجز
 عَزَّ حَمْدًا الْخَفِيَّةُ وَيَزِيدُ عَلَيَّ مَا أَحْصَيْتَهُ فِي كِتَابِكَ
 آید از سر کردن آن نگاه در زندگان و بفرزاید بر آنچه شمرده اند از کتاب تو
 الْكُتُبِ حَمْدًا يُوَارِي عَرْشَكَ الْجَمْدَ وَيُعَادِلُ كَرْسِيَكَ
 نویسد گاه سپاسی که هم درین کند عرش مجد ترا و بر آید کند کرسی
 السَّمْعِ حَمْدًا يَكْمُلُ لِدُنْيَاكَ ثَوَابَهُ وَيَسْتَعْرِفُ كُلَّ جَنَّةٍ
 بلند ترا سپاسی که نام باشد نزد ثواب آن و فرو گیرد هر بار دینی را
 جَنَّةً وَهُوَ حَمْدًا ظَاهِرُهُ وَفَوْقَ لِبَاطِنِهِ وَبَاطِنُهُ وَفِي
 بارش او سپاسی که ظاهر آن موافق باشد باطنش را و باطن او موافق
 لِحَيْدِ النَّبِيِّ فِيهِ حَمْدًا لَمْ يَحْدِكْ خَلْقٌ مِثْلَهُ وَلَا يَنْتَ
 پسند مرتب نیست در در سپاسی که سپاس کرده باشد ترا از فریبده
 يَعْرِفُ أَحَدٌ سِوَاكَ فَضْلَهُ حَمْدًا لِيَعْلَمَ مِنْ أَجْلِ حَمْدِكَ
 و نشاند کسی جز تو فضیلت سپاسی که باری داده شود کسی
 تَعْدِيدُهُ وَيُؤَيِّدُ مَنْ أَعْرَفَ نَزْعًا فِي تَوْفِيهِ حَمْدًا يَجْمَعُ
 در سر کردن آن دعوت داده شود کسی که تمام کوشید در تمام بجای آوردن
 مَا خَلَقْتَ مِنَ الْحَمْدِ وَيُنْظِمُ مَا أَنْتَ خَالِفُهُ مِنْ بَعْدِ حَمْدِ
 مع نماید آنچه را فریبده در سپاس و فرایند آنچه را تو خلق خواهی کرد بعد از این سپاس

لا اخذ اقرب الـ قولك منه ولا احمد من محمد
 که نباشد سبب نزدیکی و نماند سبب برتری از آن و نماند سبب برتری از آن
 به حمد اوجب بکرمك المزید بوفوره و تصله بنید
 این سبب که واجب زد بکرم تو زیادتی را به بسیار آن و بی سبب
 بعد نرید طولاً منک حمد اوجب لکرم وجهک و تقارن
 بزیادتی بعد از زیادتی در تفضیل سبب که واجب باشد بزرگی ذات ترا و برتر
 عز جلالک رب صل علی محمد و آل محمد المنتجب المصطفی
 باعث بزرگی تو ای پروردگار من درود بر محمد و آل و برگزیده سندیه تک
 المکرّم المقرب افضل صلواتک و بارک علیه اتم برکات
 که امر داشته نزدیک شده به بهترین درود ما خود و برکت فرما بر او بجا ترین
 و ترحم علیه امتع رحمانک رب صل علی محمد و اله نش
 و رحم کن بر او به بهره مندترین رحمتها خود ای پروردگار من درود بر محمد
 راکیه لا تكون صلوة اذکی منها و صل علی صلوة
 که نباشد درود پاکیزه تر از آن و درود بر محمد و آل
 تامیه لا تكون صلوة اتمی منها و صل علیه صلوة
 اقربنده که نباشد درود از ایند تر از آن و درود بر محمد و آل
 راضیه لا تكون صلوة فوقها رب صل علی محمد و آل
 پسندیده که نباشد درود بالاتر از آن ای پروردگار من درود
 صلوة ترصیه و ترید علی رضا و صل علیه صلوة
 درود که پسند آید بر خورشود او در درود بر او درود
 ترصیک و ترید علی رضا که و صل علیه صلوة
 که خوشتر از آن و بجز ایند بر خورشود تو بر او درود بر او درود
 لا ترضی

لا ترضی له الا بها ولا ترضی غیره لها الهدی صل
 که خوشتر از آن و نماند غیر او در آن و نماند غیر او در آن
 علی محمد و اله صلوة مجاوز رضوانک و یصل انصا
 درود بر محمد و آل درود که بگذرد از خوشتر تو و میبندد پیوند آن
 ببقائک و لا تنفد کما لا تنفد کلماتک رب صل علی
 بماندگی تو در طرف نشود چنانکه بر طرف بنفوذ کلمات تو ای پروردگار من
 محمد و اله صلوة نطم صلواتک منک و انبیا
 درود بر محمد و آل درود که فرما کرد درود ما فرشتگان را در پیغمبر آن ترا
 و رسلاک و اهل طاعتک و تشتمل علی صلوات
 و دستار دکان ترا و فرما بزرگان ترا و تشتمل باشد بر درود ما
 عبادک من جنک و انیسک و اهل اجابتک و جمع
 بندگان تو از جن تو و انس تو و دایم اجابت تو و مجتمع شود
 علی صلوة کل من ذرات و مرات من اصنا خلقک رب
 بر درود هر که خلق کرده و آفریده از انواع آفریدگان تو ای پروردگار من
 صل علی محمد و اله صلوة یحیط بکل صلوة سالفه
 درود بر محمد و آل درود که فرما کرد همه درود ما را گذشته
 و مستانته و صل علیه و علی اله صلوة مرضیه
 و پسندیده و درود بر او و بر آل او درود که پسندیده باشد
 لک و لمز ذونک و تنشی مع ذلك صلوات انصا
 ترا او بر آن کسی که عزیز است و خلق با این درود ما که بجز آن
 معها تلك الصلوة عندها و تریدها علی کور الایمان
 یا آن این درود ما را تر از آن و بجز آن نماند بر کردش زنده

زیاده

زِيَادَةٌ فِي تَضَاعُيفٍ لَا تُخَصِّمُهَا وَلَا يُعَدُّهَا غَيْبُكَ
 رَبِّ صَلِّ عَلَى أَطَابِبِ أَهْلِ بَيْتِهِ الَّذِينَ أَخْرَجْتَهُمْ لَأَمْرِكَ
 وَجَعَلْتَهُمْ خَزَائِنَ عِلْمِكَ وَحَفَظْتَهُ دِينِكَ وَخَلَفْتَهُ خُور
 فِي أَرْضِكَ وَجَجَّكَ عَلَى عِبَادِكَ وَطَهَّرْتَهُمْ مِنَ الْحَسَنِ
 وَالَّذِينَ تَطَهَّرُوا بِرَأْدِكَ وَجَعَلْتَهُمُ الْوَسِيلَةَ إِلَيْكَ
 وَالْمَسْلَكَ إِلَى جَنَّتِكَ رَبِّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ صَلَوَةٌ
 تَجْرُلُ لَهُمْ بِهَا مِنْ مَحَلِّكَ وَكَرَامَتِكَ وَتَكْمُلُ لَهُمُ الْأَشْيَاءَ
 مِنْ عَطَايَاكَ وَنَوَافِلِكَ وَتُوفِّرُ عَلَيْهِمُ الْخَطْمَ مِنْ عَوْنِكَ
 رَبِّ صَلِّ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمْ صَلَوَةٌ لَا أَمَدَ فِي أَوَّلِهَا وَلَا
 غَايَةَ لِأَمَدِهَا وَلَا نِهَائِيَةَ لِأَخْرِهَا رَبِّ صَلِّ عَلَيْهِمْ
 زِينَةَ عَرْشِكَ وَمَادُونَهُ وَمِلَادِ سَمَوَاتِكَ وَمَافِقُ حُجْرَتِكَ

زیادتی در تضعیفها که نتواند شمار آنها را
 بر آورد کارش در روزه بر پاگان است و آنرا که بر کزیر است
 بر آگاه خود کرد اینها از خزینة در علم خود و نگاه داران دین خود و صلواتها
 در زمین خود و جهت است بر بندگان تو و پاکیزه ساختی ایشان را از آلودگی
 و چه کنیز پاک ساختی باراده خود و کرد اینها است و سید بوز خود
 و راه نما بوز بهشت است و در درگاه خود در روزه بر محمد و آل او در درگاه
 که بسیار کنی که ایشان بان زر نعمت است خود و کرد تمام کنی برای
 جزای از عطا ما خود و بخشش از خود و تمام کنی ایشان بهره را از عطا ما
 ای پروردگار من در روزه بر او و بر این درود که زمانه نباشد در اول آن
 دنیا بهتر نباشد مدت آنرا و تمامی نباشد آنرا ای پروردگار من در روزه بر او
 بوزن عرش تو و آنچه غیر دوست داری آسمانهای تو و آنچه با آسمانها

وقواتك
 وفا بهای
 ص جز

وعدده

وَعَدَدَ أَرْضِيكَ وَمَا كُنْتَهُنَّ وَمَا بَيْنَهُنَّ صَلَوَةٌ تَقْرُبُكُمْ
 مِنْكَ زَلْفَةً وَتَكُونُ لَكَ وَرُحْمَةً وَمُتَّصِلَةً بِنِظَارِهِنَّ
 أَبَدًا اللَّهُمَّ إِنَّكَ أَيْدَتْ دِينَكَ فِي كُلِّ أَوَانٍ بِأَمَامِ الْقَتْبِ
 عِلْمًا لِعِبَادِكَ وَمَنَارًا فِي بِلَادِكَ بَعْدَانٍ وَصَلَتْ
 حَبْلَهُ بِمَحَلِّكَ وَجَعَلْتَهُ الذَّرِيعَةَ إِلَى رِضْوَانِكَ وَ
 أَفْرَضْتَ طَاعَتَهُ وَحَدَّرْتَ مَعْصِيَتَهُ وَأَمَرْتَ بِأَمْتِنَا
 وَأَوْجَرْتَهُ وَالْإِنْتِهَاءَ عِنْدَ ظَهْرِهِ وَأَنْ لَا يَفْقَدَ مِنْفَعَتَهُ
 وَلَا يَأْخُرَ عَنْهُ مَتَاخِرٌ فَهُوَ عِصْمَةُ اللَّامِ فِي كَيْفِ
 الْمُؤْمِنِينَ وَعُرْوَةُ الْمَسْتَسْكِنِينَ بِهَا الْعَالَمِينَ اللَّهُمَّ
 فَأَوْزِعْ لِي لِيكَ شُكْرًا مَا أَنْعَمْتَ بِرِعْلَانَا وَأَوْزِعْنَا
 مِثْلَهُ فِيهِ وَأَنْتَ مِنْ لَدُنْكَ سُلْطَانًا نَصِيرًا وَأَوْفِقْ لِي
 مِثْلَ أَنْ دَرَبَارَهُ أَدِيبَةً أَدْرَا لِرَجَائِبِ خُودِهَا بِشَأْنِهَا يَدِي بِنَيْتِهَا

و بعدد زمینهای تو و آنچه زیر آنها و آنچه میان آنها درودی که نزدیک
 سازد مرتبه ایشان را از دلت و بود به شدت از او است از اینند و پیوسته باشد
 همیشه خداوند ابد است تو قوت دادی دین خود را در هر آنکه با ما می کردی
 نش از برای بندگانت خود و علامتی در شهرت ما خود بعد از آن که پیوستی
 پیمان به پیمان خود و کرد ایندی او را و سید بوی خود نزدی خود
 و فرض کردی طاعت او را و ترسیدی از ما فرمائی او را و کردی بفرمان او را
 امر او را استواران نزد نمی او و آنکه پیش نیت او را پیشی گیرنده
 و پس نیت از او را پس رونده پس او است که در دنیا و کیرند و کیرند
 پس در دل افکن بر اید دست خود شکر آنچه انعام کرده بمان بر ما و در دل ما را
 مثل آن در باره او دیده او را از جانب خود با دستهای یاری بپند و بپند
 مثل آن در باره او دیده او را از جانب خود با دستهای یاری بپند و بپند

فصلها

فَتَحَّاسِبِرًا وَاَعِنَهُ بِرُكْنِكَ الْاَعَزُّ وَاَشَدُّ اَزْرَهُ وَ
 كشتی است که دیاری داده اورا ایجاب قوی خود سخت کن پشت اورا
 قُوْعَضَدَهُ وَاَعِنَهُ بِرُكْنِكَ وَاَحْمَرُ بِحِفْظِكَ وَاَنْصَرُّ رَا
 قوت و و بازوی اور اور عینت کن بدیده خود و عینت کن حفظ خود دیاری ده
 بِمَلَأْتِكُنْكَ وَاَمْدُدْ بِجُنْدِكَ الْاَغْلَبُ وَاَقِمْ بِهِ كِتَابَكَ
 بفرستگان خود دمدوده اورا بشکر غالبتر خود و راست کن باد کتب خود
 وَحُدُودَكَ وَاَسْرَاعِكَ وَسُنَنَ رَسُوْلِكَ صَلَوَاتِكَ
 دمدود خود را و فریقتها خود را و طریقهای پیغمبر خود را و ردد تو
 اَللّٰهُمَّ عَلَيْهِ وَاللّٰهُ وَاَحْيِ بِهِ مَا اَمَاتَهُ الظّٰلِمُونَ مِنْ عَمَلِهِ
 خداوند ابرار و آل او باد و زنده گردان باد آنچه ازینده اند از ظالمین
 دِيْنِكَ وَاَجَلُ بِهِ صِدْقًا اَجْوَرُ عَنْ طَرِيقِكَ وَاَبْنِ
 دین خود و روشن ساز باور کن ستم را از راه خود و دور کن
 بِه الضَّرَّاءَ عَنْ سَبِيْلِكَ وَاَزِلْ بِهِ النَّاْكِبِيْنَ عَنْ طَرِيقِكَ
 بدستخیز از راه خود و بگردان کن باد گردندگان از راه تو
 وَاَحْوَبْهُ بِرِغَاهُ قَصْدِكَ عَوْجًا وَاَلِنْ جَانِبَهُ لَوْلِيَاكَ
 دینت کن باو خواهنده راه ترا بکج و نرم گردان جانب او را بر اید و تیران خود
 وَاَلْسَطُ بَدَهُ عَلٰى اَعْدَائِكَ وَهَبْ لَنَا رَافِعَهُ وَرَحْمَتَهُ
 و بکش کی دنت او را بر دشمنانت و عطا کن ما را اهل رحمت او
 وَتَعَطُّفَهُ وَتَحَنُّنَهُ وَاَجْعَلْنَا لَهُ سَامِعِيْنَ مُطِيعِيْنَ
 و بخش او و شفقت او و گردان ما را از دشمنان او فرما بزدار او را
 وَفِي رِضَا سَاعِيْنَ وَاِلَى نَصْرَتِهِ وَاَلْمُدَافَعَةِ عَنْهُ
 در رختنوردی او نشانندگان بسیار کی او دفع گردن دشمن از او

مکینین

مُكْنِفِيْنَ وَاِلَيْكَ وَاِلَى رَسُوْلِكَ صَلَوَاتِكَ اَللّٰهُمَّ عَلَيْهِ
 بگردانندگان و بسوز تو و بسوز خیر تو رحمت تو خداوند ابرار
 وَاِلَى بَدَلِكَ مُنْقَرِبِيْنَ اَللّٰهُمَّ وَصِلْ عَلٰى اَوْلِيَايَاكَ
 و آل او باد با بن نزدیکه جویندگان خداوند در روده بر دوستان او
 الْمُعْتَرِفِيْنَ بِمَقَاتِلِهِمُ الْمُتَّبِعِيْنَ مِنْهُمْ الْمُقْتَفِيْنَ اَثَارَهُمْ
 که مقررند بر تبه ایشان بر و اندر راه ایشان از آنجا نمانند نشانه ایشان
 الْمُسْتَمْسِكِيْنَ بِعُرْوَتِهِمُ الْمُتَمَسِّكِيْنَ بِوَلَدِيَّتِهِمُ الْمُؤْتَمِنِيْنَ
 چنگ زنندگان باشند بچنگه ایشان چسبندگانند بدوستی ایشان اقتدا
 بِاَيِّمَانِهِمُ الْمُسْلِمِيْنَ لِاَهْلِهِمُ الْمُجْتَهِدِيْنَ فِي طَاعَتِهِمْ
 کنندگان با امانت ایشان کردن خندگانشان از آنکه سر کنندگانند در طاعت ایشان
 الْمُنْتَظَرِيْنَ اَيَّامَهُمُ الْمَادِيْنَ اِلَيْهِمْ اَعْيُنُهُمُ الصَّلَوَاتُ
 انتظار برینند که آید روز ایشان نزد کشند که آید بر ایشان چشمهای خود را
 الْمُبَارَكَاتِ الزَّاكِيَّاتِ النَّامِيَّاتِ الْغَادِيَّاتِ الرَّابِحَاتِ
 بركات با بركت تمام تر عود کنند
 وَسَلِّمْ عَلَيْهِمْ وَعَلَى اَزْوَاجِهِمْ وَاَجْمَعْ عَلَيَّ الصَّوْمِيَّاتِ
 و سلام ده بر ایشان و بر زنان ایشان و جمع کن بر من صومیه را
 وَاَصْلِحْ لَهُمْ شُؤْنَهُمْ وَتَبَّ عَلَيْهِمْ اِنَّكَ اَنْتَ النَّوَابِغُ الرَّحِيْمُ
 و اصلاح کن امور ایشان کارهاشانرا و توبت کن تو باین تر بسدرت
 وَخَيْرُ الْغَافِرِيْنَ وَاَجْعَلْنَا مَعَهُمْ فِي دَارِ السَّلَامِ بِرَحْمَتِكَ
 بفرست تو بسندگنده و توبت کن از ما و بگردان ما را با ایشان در بهشت بر رحمت خود
 يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِيْنَ اَللّٰهُمَّ هَذَا يَوْمٌ عَرَفْتَهُ يَوْمٌ سَبَقْتَهُ وَاَوَّلُ
 از خشنودترین خشنودگان خداوند این روز عرفت و هست روز که نشود

مکینین

كَرَمَتُهُ وَعَظَمَتُهُ وَنَشَرَتْ فِيهِ رَحْمَتَكَ وَمَنْنَتَهُ
 وگرمی داشتی اورا و بزرگی ساختی اورا و پهن کردی در آن رحمت خود و انعام
 بَعْفُوكَ وَاجْرَلَتْ فِيهِ عَطِيَّتَكَ وَتَفَضَّلْتَ بِهِ عَلَيَّ
 بجز خود و بزرگی ساختی در وعطای خود را و تفضل نمودی بر آن بر
 عِبَادِكَ اللَّهُمَّ وَأَنَا عَبْدُكَ اللَّهُ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِ قَبْلَ
 بندگان خود خداوند از من بنده تو ام که انعام کرده بر او پیش از
 خَلْقِكَ لَهُ وَبَعْدَ خَلْقِكَ آيَاهُ فَجَعَلْتَهُ مِنْ هُدًى
 از آفریدن تو اورا و بعد از آفرینش بر کردی بند را و از آفران که راه
 لِدِينِكَ وَوَفَّقْتَهُ حَقِّكَ وَعَصَمْتَهُ بِحَبْلِكَ وَ
 اورا بدین خود و توفیق دادی اورا بر احق خود و از گمراهی او را بر میان خود
 ادْخَلْتَهُ فِي حَرْبِكَ وَأَرْشَدْتَهُ لِمَوَالِنِ أَوْلِيَائِكَ
 و داخل کردی اورا در رحمت خود در راه نمودی او را بدوستان دوستان خود
 وَمُعَادَاتِ عَدَائِكَ ثُمَّ احْرَبْتَهُ فَلَمْ يَأْتِ بِمَرْزُوقَةٍ فَلَمْ
 و دشمنان دشمنان تو سپر امر کردی او را بر زمان برود و شیخ کردی او را
 يَنْجُو وَهَيَّئْتَهُ عَنْ مَعْصِيَتِكَ فَخَالَفَ امْرَأًا إِلَى
 بر شیخ پذیرفت و هر کردی او را زانرا مانع خودت پس مخالفت کرد او را
 نَهَيْتَكَ لِمُعَانَدَةِ لَكَ وَلَا اسْتِكْبَارًا عَلَيْكَ بَلْ
 بوسه هر تو نه از روی عناد با تو و نه از راه سرکشی بر تو بلکه
 دَعَاهُ هَوَاهُ إِلَى مَا زِيلَتْهُ وَالْإِلَهَ مَا حَذَرْتَهُ وَأَعَانَتْهُ
 خواند او را هوای او با آنچه زینت داده و بسوی آنچه ترسانیده او را
 عَلَى ذَلِكَ عَدُوُّكَ وَعَدُوُّهُ فَاقْدَمْ عَلَيْهِ غَارِفًا
 بر این دشمن تو و دشمن او سپر اقدام نمود بر آن در حال که

بوعید

بُوْعِيدِكَ رَاجِيًا لِعَفْوِكَ وَاثِقَاتِي تَجَاوُزُكَ وَكَانَ تُو
 بوعید تو و امید دار است بجز خود تو و اعماد کنندت بدین
 احق عِبَادِكَ مَعَ مَا مَنَنْتَ عَلَيْهِ الْاِيفْعَلُ وَهَذَا
 نزدیکترین بندگان تو با آنچه نعمت داده بر او اینکه نکند او را در
 ذَابِلِينَ يَدِيكَ صَاغِرًا ذَلِيلًا خَاضِعًا خَائِعًا خَائِفًا
 پیش دست تو ام به عمتبار خوار شد فروتنی کند خوار بکنند
 مَعْرُوفًا بِعَظَمِ مِنَ الذُّنُوبِ مَحْكَمَةً وَجَلِيلًا مِنَ الْخَطَا
 اعتراف کننده بمنامان بزرگی که کرده ام و خطای بزرگی که مرتکب
 اجْرَمْتَهُ مُسْتَجِيرًا بِصَفْحِكَ لَا مَدَّ اِبْرَحِيمَ مَوْقِفًا
 شد ام ز غبار خواننده ام بجز خود تو پناه برنده ام بر رحمت تو بهترین
 أَنَّهُ لَا يَجِيرُ فِي مَنِّكَ مَجِيرٌ وَلَا يَمْنَعُنِي مَنِّكَ مَانِعٌ فَعَدَلَن
 که نمی ماند مرا از تو رماننده و باز نمیدارد گلاز تو با دارنده پس کرم
 عَلَيَّ بِمَا تَعُوذُ بِهِ عَلَى مَنْ أَفْرَفَ مِنْ تَعْمُدِكَ وَحَدَّ عَلَيَّ
 بر من با آنچه کرم میکنند بان بر کسی که کسب کناه کرده از پوشیدن تو و بخت
 بِمَا تَجُودُ بِهِ عَلَى مَنْ أَلْفَيْتَ بِيَدِهِ إِلَيْكَ مِنْ عَفْوِكَ وَأَمَّا
 با آنچه بخش میکنند بان با کسی که بنفکند خود را بدست خود بسوز تو از عفو تو
 عَلَيَّ بِمَا لَا يَسْغَاظُكَ أَنْ تَمُنَّ بِهِ عَلَيَّ مِنْ أَمْلِكَ مِنْ
 و نام کن بر من با آنچه دشواری ترا که انعام کنی بان بر کسی که امید دارد از
 غَضْرَانِكَ وَاجْعَلْ لِي فِي هَذَا الْيَوْمِ نَصِيبًا أَنَا لِي بِهِ
 امر شریف تو و بگردان بزرگترین درین روز نصیبی که بیایم بان
 حَظًّا مِنْ رِضْوَانِكَ وَلَا تَرُدَّنِي صِفْرًا مِمَّا يَنْقَلِبُ بِهِ
 بهره از خوشنود تو و باز گردان گلاز دست از آنچه برگردان

المستغفر

الْمُتَعَبِدُونَ لَكَ مِنْ عِبَادِكَ فَإِنِّي وَإِنْ لَمْ أَقْدَمْ مَا قَلْبِي
 پرستندگان تو زبندگان تو پس من و اگر چه پیش نرفته ام
 مِنَ الصَّالِحِينَ فَصَدَّقْتُمْ تَوْحِيدَكَ وَنَفَى الْأَضْدَالَ
 پیشرفته اند از کردار ما نیکو پرستش کنی که پیش نرفته باشی در طرف راست
 وَالْأَنْدَادِ وَالْأَشْبَاعِ عِنْدَكَ وَأَتَيْتُكَ مِنَ الْأَبْوَابِ الَّتِي
 دندما و مانند ما از تو داده ام که ز درهایی که
 أَحْرَبْتُ أَنْ يُولَى مِنْهَا وَتَقَرَّبْتُ إِلَيْكَ بِمَا لَا يَقْرَبُ بِهِ
 آمده که از آن دور ما بیا بند نزدیک جسم بسوزد آنچه نزدیک نمیشود
 أَحَدٌ مِنْكَ إِلَّا بِالْقُرْبِ بِهِ ثُمَّ اتَّبَعْتُ ذَلِكَ بِالْإِيمَانِ
 کسی تو مگر نزدیک جسمت با من پس بعبقت دردم انبیا را پیوسته
 إِلَيْكَ وَاللَّذَلِيلُ وَالْأَسْتِكَانَةُ لَكَ وَحَسَنُ الظَّنِّ
 بورتو و خوار دربار براتو و خوبی گمان
 بِكَ وَالثِّقَّةُ بِمَا عِنْدَكَ وَشَقَعْتُ بِرَحْمَتِكَ الذُّمَّ
 تو و اعتماد آنچه ترد توست و جفت ساختم از با مید تو گشت
 قَلَّ مَا يَجِبُ عَلَيْهِ رَاجِعُكَ وَسَأَلْتُكَ مَسْأَلَةً
 که تو مید خود بر آن امیدوار تو و سؤال کردم تو را سؤال کرد
 الْحَقِيرِ الذَّلِيلِ الْبَائِسِ الْفَقِيرِ الْخَائِفِ الْمُسْتَجِيرِ
 حقیر خوار عاجز درویش ترسیده ایمان عاونه دینا
 ذَلِكَ خِفَةَ وَتَضَرَّعًا وَتَعَوُّذًا وَقَلُودًا اَلْمُسْتَطَلَّ
 ایحال میخواهم ترا از در ترس در کار دنیا گرفتن دنیا جتن بر آوردن
 تَكْبِيرُ الْمُتَكَبِّرِينَ وَلَا مُتَعَالِيًا بِدَالَةٍ الْمُطِيعِينَ وَلَا
 بگردد بگردد بگردد گان دند بلند کننده بنا فرمان برندگان

اللَّهُ

مُسْتَطَلَّ

مُسْتَطَلًّا بِشَفَاعَةِ الشَّافِعِينَ وَأَنَا بَعْدَ أَقْلِي الْأَقْلِينَ
 زبیر کشته شفاعت شفاعت کنندگان و من پس ازین کمترین کمترین
 وَأَذَلُّ الْأَذَلِّينَ وَمِثْلُ الذَّرَّةِ أَوْ دُونَهَا فَيَا مَنْ لَمْ
 و خوارترین خوارترین دمانند مورچه ام یا کمتر از آن پس ای کسی که زود
 يُعَاجِلُ الْمُسِيئِينَ وَلَا يَسُدُّهُ الْمُتَرَفِّقِينَ وَيَا مَنْ يَأْتِي
 بیکر و بگردان از او منع نمیکند سراف کنندگان را و ای آنکه منت میند
 الْعَاطِبِينَ وَتُفَضِّلُ بِنَظَرِ الْخَاطِبِينَ أَنَا الْمُسِيئُ
 بدر که شستن از لغزندگان و فضل میکند بجهت دادن خطا کاران منم کند
 الْمُعْتَرِفُ الْخَاطِئُ الْعَاطِرُ أَنَا الَّذِي أَقْدَمَ عَلَيْكَ مَجْرَمًا أَنَا
 خسترا ف کند خط کار لغزنده منم آنکه آمده است بر تو حرات کند که
 الَّذِي عَصَا مُتَعَدًّا أَنَا الَّذِي اسْتَخَفَّ مِنْ عِبَادِكَ وَبَارَكَ
 آنکه نافرمانی تو کرده ام منم آنکه پنهان کرده زبندگان تو را
 أَنَا الَّذِي هَابَ عِبَادَكَ وَأَمِنَكَ أَنَا الَّذِي لَمْ يَرْهَبْ
 پس منم آنکه ترسید زبندگان تو و در تو آمین شده منم آنکه ترسید از
 وَلَمْ يَخَفْ بِأَسْكَ أَنَا الْجَائِعُ عَلَى نَفْسِهِ أَنَا الْمُرْتَهِنُ
 ز ترسید ز غضب تو منم کند کار بر نفس خود منم کرده شده
 بِيَلِيْنِهِ أَنَا الْقَلِيلُ الْحَيُّ أَنَا الطَّوْبِيلُ الْعَسَاءُ الْحَقُّ
 بیای خود منم اندک شرم منم بسیار رنج بحق
 مِنْ أَنْجَبَتْ مِنْ خَلْقِكَ وَمِنْ أَحْطَفَيْتَهُ لِنَفْسِكَ
 آنکه برگزیده از خلق خود و بحق آنکه سپیده او را خود
 بِحَقِّ مَنْ أَحْرَقَ مِنْ بَرِيَّتِكَ وَمَنْ أَحْتَبَيْتَ لِسَانِكَ الْحَقُّ
 بحق آنکه اختیار نموده از در بندگان خود و آنکه برگزیده او را بر او خود

مَنْ

مَنْ وَصَلَتْ طَاعَتَهُ بِطَاعَتِكَ وَمَنْ جَعَلَتْ مَعْصِيَتَهُ
 آن کسی که پیوستی طاعت او را بطاعت خودت و آنکه کرد ایستادگی خودت
 كَعْصِيَتِكَ بِحَقِّ مَنْ قَرَّبَتْهُ مَوْلَا تَهُ بِمَوْلَا لِكَ وَمَنْ
 شمران فرماید خودت بحق آنکه نزدیک ساختی دوست او را بدوستی خودت
 نَطَّبَتْ مَعَادَاتَهُ بِمَعَادَاتِكَ تَعَمَّدَتْهُ فِي بَوِيهِ هَذَا بِمَا
 بستد و شمران او را بدشمن خودت بپوشش مملاد درین روز عرفه با آنچه
 تَعَمَّدَتْهُ بِمَنْ جَارَ إِلَيْكَ مُتَّصِلًا وَعَاذَ بِاسْتِغْفَارِكَ
 پیوستی بان سیرا که زار کرد بپوشش بر سر زار جویند دنیا به بردن با مزین
 نَأْسًا وَتَوَلَّى بِمَا تَوَلَّى بِهِ أَهْلَ طَاعَتِكَ وَالرُّقَى
 خواستن از تو به کنند و با خود گیر مرا آنچه با خود گرفتی بان اهل طاعت خود را
 لَدَيْكَ وَالْمَكَانَةَ مِنْكَ وَتَوَحَّدَتْ بِمَا تَوَحَّدَتْ بِهِ مَنْ
 بوسه خود را و اهل منزلت از خود را و یکانه کن مرا آنچه یکانه میکند
 وَفِي بَعْدِكَ وَاتَّبَعَتْ نَفْسَهُ فِي ذَانِكَ وَأَجْهَدَهَا
 کبر که وفا کرده ببعهد تو و تبعان کند خود را از ذات تو و کوشش از تو
 فِي حَرْضَاتِكَ وَلَا تَوَاحِدَتْ بِتَقْرِطِي فِي جَنَبِكَ وَ
 آزاد خوش شود تو و بکیر مرابیب تقصیر من در جنب تو
 تَعَدَّتْ طَوْرِي فِي حُدُودِكَ وَمَجَاوَزَتْ أَحْكَامَكَ وَلَا
 در گذشتن من ز حد خودم در حد تو و گذشتن از حکمهای تو
 تَسْتَدْرِجُنِي بِأَمْلَانِكَ لِأَسْتَدْرِجَ مَنْ مَنَعَنِي خَيْرًا مِنْ
 دست دراز کن من بامن بسبب همت دادن تو مرا مانند استدرج بکنی که بازدا
 مَا عِنْدَهُ وَلَمْ يُشْرِكْ فِي حُلُولِ نِعْمَتِهِ لِي وَنَهَيْتَنِي
 آنچه نزد اوست و شریک نیت ترا در فرود نعمت او بکنم و نگاهداری مرا
 مِنْ قَدَرِ
 ز غراب

مِنْ قَدَرِ
 ز غراب

مِنْ قَدَرِ الْغَافِلِينَ وَسِنَّةِ الْمُسْرِفِينَ وَنَعْسَةِ الْمُخْذَلِينَ
 از خواب بچران دستت اسراف کنندگان و نیکبختی خارشدهگان
 وَخَذُّ قَبْلِي لِمَا اسْتَعْمَلْتَ بِهِ الْفَانِينَ وَاسْتَعْبَدْتَ
 و بگردل حمل بپوش آنچه کار فرمودی بان فرما بر دار و برود بندگی
 بِهِ الْمُتَعَبِّدِينَ وَاسْتَنْفَذْتَ بِهَا الْمُنْهَاطِينَ وَاعْدَنْتَ
 گزینی آن برستندگان را و برانیدی بان خارشدهگان را و بنیاد ده
 مِمَّا يَأْتِي عِدَّتِي مِنْكَ وَكَيْفَ يُبَيِّنُ رَبِّي حَظِّي مِنْكَ
 از آنچه دور میکردم از تو و مانع میشود میان میانان بهره من از تو
 وَيَصِدُّنِي عَمَّا أَحَاوَلْتُ لَدَيْكَ وَسَهَّلَ لِي مَسْلَكَ
 و باز میدرد مرا از آنچه قصد میکردم از تو و آسان گردان کرد
 الْخَيْرَاتِ إِلَيْكَ وَالْمُسَابِقَةَ إِلَيْهَا مِنْ حَيْثُ احْتَرْتُ
 نیکوئیها را بپوشش و پیش گرفتن بپوشش از اندامی که فرموده
 وَالْمُسَاحَةَ فِيهَا عَلَيَّ مَا ارْتَدْتُ وَلَا تَحْقُقِي فِيهِمْ حَقِّي
 و شاخت در آن بچو که رزاده نموده و نیت کن مرا در میان آنان که
 مِنَ الْمُسْتَخْفِينَ بِمَا أَوْعَدْتَ وَلَا تَهْلِكُنِي مَعَ هَؤُلَاءِ
 نیت میکنی از بسکه کنندن با آنچه وعده داده و هلاک کن مرا با آنان که
 مِنَ الْمُنْعَرِضِينَ لِمَقْتِكَ وَلَا تُبْرِنِي فِيهِمْ تَبْرِينًا
 بکن از فریبش آیدگان مرد دشمن ترا و هلاک ساز مرا در جمله آنان که
 الْمُنْفِرِينَ عَنِ سَبِيلِكَ وَمَجْتَبِي مِنَ عِمْرَاتِ الْفِتْنَةِ
 بپار از گردنندگان از راهها تو و نجات ده مرا از سختیهای خوب و خراب
 وَخَالِصِينَ مِنْ طَوَائِفِ الْبَلْوَى وَاجْرِي مِنْ خِذْلِ الْأَمَلِ
 مرارز کا حواس با و زینهار ده مرا از گرفتن دست دراز

وَحَلَّ

وَجَلُّ بَيْنِي وَبَيْنَ عَدُوِّ بَصِيْلَتِي وَهَوَى بُوْقِي وَ
 رمانع شو میان من و میان دشمن که گمراه میکند مرا و هوای که هلاک کند
 مَنْصَصَةٌ زَهْقِي وَلَا تَعْرِضْ عَنِّي اعْرَاضَ مَنْ لَا يَرْضَى
 عیبی که فرامیگیرد مرا و رود گردان از من رود گردانیدن کسی که حسود
 عَنْهُ لَعْدَ غَضَبِكَ وَلَا تُؤَيِّسْنِي مِنَ الْأَمَلِ فِيكَ
 نشوی ز روی غرض تو و نوید مکن مرا از عمر کردن در راه تو
 فَيَغْلِبْ عَلَيَّ الْقَنُوطُ مِنْ رَحْمَتِكَ وَلَا تَمْنَحْنِي بِمَا لَا
 بر غالب شود بر من تو مید ز رحمت تو و مده مرا آنچه
 طَاقَتِي بِهِ فَيَهْطُنِي مِمَّا تَحْمِلُنِيهِ مِنْ فَضْلِ مَحَبَّتِكَ
 طاقت نیست مرا بآن بر که آن بار کمزرا از آنچه بار میکنی مرا بآن ز زینت تو
 وَلَا تُرْسِلْنِي مِنْ يَدِكَ أَرْسَالَ مَنْ لَا خَيْرَ فِيهِ وَلَا
 و سرده مرا از دست خود سردا و آن کسی که خیر نیست در او
 حَاجَةٌ بِكَ إِلَيْهِ وَلَا إِيَابَةَ لَهُ وَلَا تُرْمِ دِي وَهِي مِنْ
 حاجت نیست ترا بسو او و بازگشت نیست از او و سفلن مرا از فلند
 سَقَطَ مِنْ عَيْنِ رِعَايَتِكَ وَمَنْ أَشْتَمَلَ عَلَيْهِ الْخَيْرُ
 افتاده از چشم رعایت تو و کسی که فرا گرفته بر او رسوایی
 مِنْ عِنْدِكَ جَلُّ خَدُّ بَيْدِكَ مِنْ سَقَطَةِ الْمُتَرَدِّينَ وَوَهْلَةَ
 از نزد تو جلای بگردت مرا از زدن افتادن افتادگان و زدن
 الْمُتَعَسِّفِينَ وَذَلَّةَ الْمُغْرَبِينَ وَوَرَطَةَ الْأَهَالِكِينَ
 بے رده روندگان و نفرتش و نرفته شدن و هلاک شدن هلاک شدن
 وَعَاقِبَةَ مِمَّا أَبْلَيْتَ بِهِ طَبَقَانَ عَيْدِكَ وَأَمَّا بِكَ
 و عاقبت ده مرا از آنچه مبتلا کردی به آن طبقات بندگان خود و کینان خود را

و بکنند

وَبَلَّغْنِي مَبَالِغَ مَنْ عَنَيْتَ بِهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ وَرَضِنَا
 و برسان مرا بر رسیدن کا جهای که عینیت با او انعام کرده بر او خوشنود
 عَنْهُ فَأَعَشْتَهُ حَمِيدًا وَتَوَفَّيْتَهُ سَعِيدًا وَطَوَّقْتَنِي
 در و سپر زندگانه داد او را ستودنده و پیرانید مرا و راست کار شد در
 طَوَّقَ الْأَقْلَامِ عَمَّا يُحِبُّ الْكُفْرَ وَبَدَّ هَبًا بِالْبُرْكَادِ
 آنگذرتون با رستیا دن ز آنچه بر طرف مینا و نیکه را و میر و برکت ما را
 وَأَشْعَرَ قَلْبِي الْأَزْدِ جَارِعًا عَنْ قَبَائِحِ السَّيِّئَاتِ وَفَوَاحِشِ
 در پوشان دل مرا با رستیا دن ز رشتها بر بدیها و رشتها
 الْكُفْرَانِ وَلَا تَشْغَلْنِي بِمَا لَا أَدْرِكُهُ إِلَّا بِكَ عَمَّا لَا
 کفران و مشغول مکن مرا با آنچه در نمی بینم آنکه مرا بتو ز آنچه خود
 بِرُضْنِكَ عَنِّي غَيْرُهُ وَأَنْزِعْ مِنْ قَلْبِي حُبَّ دُنْيَا دُنْيَاهُ
 تمیاز از من غیر آن در بر کن لذت من و دوستی دنیا بی کسی که
 نَهَى عَمَّا عِنْدَكَ وَتَصَدَّقْ عَنِ ابْنِغَاءِ الْوَسِيلَةِ إِلَيْكَ
 سیدار در آنچه ز رست و باز میدارد از طلب کردن وسیله بوی تو
 وَبَدَّ هَيْلًا عَنِ التَّقَرُّبِ مِنْكَ وَزَيْنًا لِي التَّفَرُّدِ بِمَنَائِكَ
 دغاغل مبارزانه نزدیک شدن به تو زینت ده برای من بیکانه بودن من
 بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهَبْ لِي عَصْمَةً تُدِينُنِي مِنْ خَسِيئِكَ
 در شب و روز و بخیر مولا نمکد شستی که نزدیک سازد مرا از رسی تو
 وَتَقَطِّعْ عَنِّي كُوبَ حَخَارِ مِيكَ وَتَفَكِّكُنِي مِنَ أَسْرِ الْعَطَا
 مبارز در همگذازد از کتاب حراهای تو و جدا سازد مرا از بندگانی
 وَهَبْ لِي الظُّهَيْرَ مِنْ دَسَنِ الْعَصِيَا وَأَذْهَبْ عَنِّي دَرَنَ
 و عطا کن مرا؛ که ز مپدی کن و بردار من حرکت خطا را

الخطايا

اَلْخَطَايَا وَسِرِّي سِرِّي بِسِرِّي اَلْغَائِبِ وَدِدِّي رِدَائِي
 خطاهارا و بیوشان مرا بر سر این عافیت خود و بردوش مرا برد
 مَعَا فَايَاكَ وَجَلَّلِي سَوَابِغَ نَعْمَائِكَ وَظَاهِرِ لَدِي
 عافیت خود را و فرو بوسان مرا بعمتها بزرگ خود و ظاهر کن نزد
 فَضْلِكَ وَطَوْلِكَ وَآيِدِي تَبَوُّفِيكَ وَتَسْدِيدِكَ
 فضل خود را و نعمت خود را و قوت ده مرا بتوفیق خود و تائید خود
 وَاعْنِي عَلَى صَالِحِ النَّسَبِ وَمَرْضَى الْقَوْلِ وَمُسْتَحْسِنِ
 و یار ده مرا بخدمت پسندیده و گفتار پسندیده و کردار پسندیده
 الْعَمَلِ وَلَا تَكِلْنِي إِلَى حَوْلِي وَفَوْقِي دُونَ حَوْلِكَ وَفَوْقِي
 و در اعذار من بجزول و قوت خودم غیر حول و قوت تو
 وَلَا تَخْرُجْ فِي يَوْمٍ تَبْعَثُ لِلضَّالِّينَ وَلَا تَقْضِ بَيْنَ بَدَنِ
 در سوای من مرافق که بر من نیکو بر آبرو آنگاه خود و خاک من مرا نشان
 أَوْلِيَاءِكَ وَلَا تَنْسِنِي ذِكْرَكَ وَلَا تَذْهَبْ عَنِّي شُكْرَكَ
 دست دوستی خودت و فراموش کردن مرا با یاد خود و میر از من شکر خود را
 بَلْ أَلْرَمِيْنِهِ فِي أحوَالِ السَّمْعِ وَعِنْدَ غَفْلَاتِ الْجَاهِلِيْمِ
 بلکه آنرا لازم کردن در جاهای و فراموشی نزد غفلتها می تا دان
 لِأَنَّكَ وَأَوْزَعْنِي أَنْ أَثْنِي بِمَا أَوْلَيْتَنِيهِ وَأَعْرِفُ
 مرغمتها ترا و در دل من افکن که تا گویم آنچه عین داده و اعتراف
 بِمَا أَسْدَيْتَهُ إِلَيَّ وَأَجْعَلْ رَغْبَةَ إِلَيْكَ فَوْقَ رَغْبَةِ
 بگویم آنچه بجز عطف فرموده و بگردان رغبت من بپس تو تا که رغبت
 الرَّاغِبِينَ وَحَمْدُكَ أَيْكَ فَوْقَ حَمْدِ الْكَامِدِينَ وَلَا
 رغبت کنندگان و سپاس من ترا بالا سپاس سپاس کنندگان
 تَخْلُصِي

تَخْلُصِي عِنْدَ فَايَةِ إِلَيْكَ وَلَا تَهْلِكُنِي بِمَا أَسْدَيْتَهُ
 و خوار کن مرا نزد احتیاج بپس تو و هلاک ساز مرا آنچه فرستاده ام
 إِلَيْكَ وَلَا تَجْهَنِي بِمَا جَهْتُ بِهِ الْمُعَايِدِينَ لَكَ فَايَةَ
 بپس تو و بر پشانی من نزن آنچه میزنی بان بر پیشانی خدا کنندگان نزد
 لَكَ مُسَلِّمًا أَعْلَمُ أَنَّ الْحَمْدَ لَكَ وَأَنَّكَ أَوْلَى بِالْفَضْلِ
 که فرمودن نهنده ام بپس تو که محبت مرزات و تو نزد او را بفضول
 وَأَعُوذُ بِالْأَحْسَنِ وَأَهْلِ التَّقْوَى وَأَهْلِ الْمَغْفِرَةِ وَأَنَّكَ
 و تضرع رسالتند با حق و تو نزد او در تقوی و نزد او در آمرزش و توبه
 بَانَ تَعْفُواؤُكَ مِنْكَ بَانَ تَعَاقِبِ وَأَنَّكَ بَانَ لِسْتَرِ
 عفو کن نزد او در توبه با نیکه خدا بکنر دانسته تو با نیکه بیوشان
 أَقْرَبُ مِنْكَ إِلَيَّ أَنْ تُشْهَرَ فَأَحْيِ حَيَوَةَ طَيْبَةٍ تَنْظُرُ
 نزدیک تر با نیکه رسوا کن بر نزد گمانی ده مرا زندگانی با نیکه بر نیکه
 بِمَا أَرِيدُ وَتَبْلُغْ مَا أَحْبَبْتُ مِنْ حَيْثُ لَا أَلِيَّ مَاتُكَرَةً وَلَا
 آنچه بخواهم برسد بآنچه دوست دارم از آنجا که ایسان کنم آنچه تو
 أَرْتِكُ مَا هَيَّبَتْ عَنْهُ وَأَمْتِنِي مِنْهُ مَنْ لَسَعِي نَوْدَهُ
 بخوش در زانم آنچه تو زان هر که ده و بپیران مرا مردن ترستند تو
 بَيْنَ يَدَيْهِ وَعَنْ يَمِينِهِ وَذَلَّلْنِي بَيْنَ يَدَيْكَ وَأَعَزَّنِي فِي
 پیشترت او در طرف راست او و خوار در برابر پیشترت خودت و عزت
 عِنْدَ خَلْقِكَ وَضَعْنِي إِذَا خَلَوْتُ بِكَ وَأَرْفَعْنِي بَيْنَ
 نزد خلق خودت و بپس کن مرا در تنهایی که خلوت کنم با تو و برادر مرا میان
 عِبَادِكَ وَأَعْنِي عَمَّنْ هُوَ غَنِيٌّ عَنِّي وَذِدِّي إِلَيْكَ بِرِي
 بندگان خود و بپس نیاز کن مرا از کسی که آواز من بپس نیازت و بپس
 فَايَةَ

فَاقَّةٌ وَفَقْرٌ وَأَعْدَاءٌ مِنْ شِمَانَةِ الْأَعْدَاءِ وَمِنْ حُلُولِ
 فقرت حسیب ج دنیا وہ ملا زخوشی لے دستان و ز فرداد
 الْبَلَاءِ وَمِنْ الدَّلِّ وَالْعَنَاءِ وَتَعَدَّى فِيهَا أَطْلَعَتْ
 بل و زخوشی و سنج پوشان ملا در آنجی مطلع
 عَلَيْهِ مِنْ بَمَا تَعَدَّى بِهِ الْقَادِرُ عَلَى الْبَطِشِ لَوْلَا حِلَّةُ
 شد بر آن از سنج بچ میوشد بان توانا بر گرفتن اگر بنا شد
 وَالْأَخِذُ عَلَى الْجَرِيرَةِ لَوْلَا أَنَانَةُ وَإِذَا أَرَدْتَ بِقَوْمٍ فَتَنَّهُ
 وگیرنده برکت اگر بنا شد است که و هر گاه در آید کنیز بفرست
 أَوْ سَوَّوْهُ فَيَحْتَمِلُ مِنْهَا لَوْ أَذَابَكَ وَإِذْ لَمْ تَهْتَبْ مِنْهَا فَضِيحَةٌ
 یا بدتر پس بجات ده مراد آن بجات بنا گرفتن من بود و جانی
 فِي دُنْيَاكَ فَلَا تَفْتَنَنَّ مِثْلَهُ فِي آخِرَتِكَ وَأَشْفَعْ لِي وَأَوَّلِ
 در جانی سوائے در دنیا من پس از مراد مرا نماندن در آخرت جنت ساز
 مِنْكَ بِأَوَّخَرِهَا وَقَدِّمِ قَوْلَكَ بِحَوَائِثِهَا وَلَا تَمُدَّ مِنْ
 اول بر غیبتا خود را با فراموشان و ناید بر غیبتا خود را بر آن و کش
 لِي مَدًّا يَسْوَأُ مَعَهُ قَلْبِي وَلَا تُفْرِعْنِي قَارِعَةً يَدُهَا
 کشیدنے که سخت خود بان دل من و کموب مرا کو بیدنے که برود
 هَابِهَا لِي وَلَا تَسْمَنَّ خَسِيسَةً يَصْنَعُهَا قَدْرِي
 آن آبروی من و دار و ساز بر من بستی که کوچک شود بر آن
 وَلَا تَفْصِحْ بِي بِجَهْلٍ مِنْ أَجْلِهَا مَكَانِي وَلَا تُرْعِنِي
 و نه عیبی که در نسته شود بیب آن جان و نرسان معلوم
 رُوْعَةً أَيْ بَلْسُهَا وَلَا يَفِيغُهُ أَوْ جَسْدٌ وَنَبْلٌ أَجْمَلُ
 ز سنجیدنے که بنا میدشوم بان و نه خوفی که ترس در دل من آید زود

هَيْبَتِي

هَيْبَتِي فِي وَعِيدِكَ وَحَدْرِي مِنْ أَعْدَائِكَ وَأَنْذَارِكَ
 ترس ملا در وعید تو و حدرا ملا در عذر خو استن تو و بیم کردن تو
 وَرَهْبَتِي عِنْدَ نِلَاوَةِ آيَاتِكَ وَأَعْمُرْ لِي بِأَيْقَانِي
 ترس مرا نزد خواندن آیات تو و سمورس زبش موی بیدار بکن
 لِجِبَادَتِكَ وَتَفَرِّدِي بِالْحَمْدِ لَكَ وَتَجَرَّدِي بِكُلِّ
 بر سخاوت تو و بگانه شدن مرا به تجرد بر اسرت و تجرد ملا بکون اسرت
 إِلَيْكَ وَأَنْزَالِ حَوَائِجِي بِكَ وَمَنْزِلَةِ آيَاتِكَ فِي فَكَاكَ
 بیوستی تو و فرود آوردن حاجت های من به تو و مکرر سؤال مرا ترا در آرزای تو
 رَقْبَتِي مِنْ نَارِكَ وَأَجَارْتِي مِنْهَا فِيهِ أَهْلُهَا مِنْ خَدَائِكَ
 کردن من زراشتر تو و ز منار دادن من از آتش سجده در آستانه آن زرعنا
 وَلَا تَذُرْنِي فِي طُغْيَانِ عَامِيهَا وَلَا فِي غَمٍّ فِي سَاهِيهَا
 و مگذار ملا در طغیان خودم سرگردان و نه در حیرانی من بے خبر
 حَتَّىٰ حِينٍ وَلَا تَجْعَلْنِي عِظَةً لِمَنْ تَعْظُو وَلَا نَكَالًا لِمَنْ
 تا روزگار و مگردان ملا بند بر کسی که بند کرد و نه عقوبت بر کسی
 أَعْتَبِرُ وَلَا فِتْنَةً لِمَنْ نَظَرُ وَلَا تَمَكَّرْ لِي فَمِنْ مَكْرٍ وَلَا تَكْزِبْ
 که عبرت گیرد و نه آزمائش برای کسی که نظر کند و مکر کن با من در میان کسی که مکر
 تَسْبِدْ لِي فِي غَيْبِي وَلَا تُغَيِّرْ لِي اسْمًا وَلَا تَسْتَدِلْ لِي
 و بدل کن بمن غیبت مرا و تغییر بده نام مرا و بدل کن من جسم مرا
 جِثْمًا وَلَا تَتَّخِذْ فِي هَرَفِ الْخَلْقِ وَلَا تُسَخِّرْ بَالِكَ
 و ذرا بگیر مرا سخنه برای خلق تو و نه سخنه بر اسرت
 وَلَا تَتَّبِعْ إِلَّا الرِّضَايَا وَلَا تُؤْمِنَنَّ إِلَّا بِالْأَنْبِيَاءِ
 و پیرو نکنند مگر خوشنودی تو و نه خدمت فرموده شده مگر بپیغمبران

لَكَ

لَكَ وَأَوْجِدُنِي بَرْدَ عَفْوِكَ وَرَوْحِكَ وَرِجَانِكَ

برای تو و فرزندت را مملکتی عفو تو و روح تو و ریحان

وَجَنَّةُ نَعِيمِكَ وَأَذِقْنِي طَعْمَ الْفَرَاغِ لِمَا تَجِبُ بِسِعَةِ

و بهشت بر نعمت و بچشان مرا آنرا که فارغی برای آنچه مستحق

مِنْ سِعَتِكَ وَالْأَجْهَادِ فِيهَا بَرِّفْ لَدَيْكَ وَعِنْدَكَ

بتوانگری از تو آنگری تو و کوشش در آنچه نزدیک است نزد تو

وَأَخْفِنِي بِتَخْفِيهِ مِنْ حَفَايَتِكَ وَاجْعَلْ تِجَارَتِي رَاحَةً

و مخفی ده مرا تخفیه از مخفیهای تو و بگردان سود مرا سود

وَكَثْرَتِي غَيْرَ خَاسِرَةٍ وَأَخْفِنِي مَقَامَكَ وَسَوْفَتِي لِقَائِكَ

و بزرگت مرا عزیزان کار و تبرسان مملکتی خود و در نزد تو

وَتُبَّ عَلَيَّ تَوْبَةً نَصُوحًا لِأَتَّبِقَ مَعَهَا ذُنُوبًا صَغِيرَةً وَلَا

و پذیر تو توبه مرا توبه خالصی که باقی نماند از آن که کوه کعبه را در بزرگی

وَلَا تَذَرُ مَعَهَا عَلَانِيَةً وَلَا سِرِّيَةً وَأَنْزِعِ الْعِلْمَ مِنْ

و نگذار با آن اشکارا و نه پنهانی را و بکن کینه را از سینه

صَدْرِي لِلْمُؤْمِنِينَ وَأَعْطِفْ بِقَلْبِي عَلَى الْخَاسِعِينَ

سینه من برای مؤمنان و مهربان کن دل مرا بر ترسندگان

وَكُنْ لِي كَمَا تَكُونُ لِلصَّالِحِينَ وَحَلِي حَلِيَةَ الْمُتَّقِينَ

و باش برای من چنانکه میباشی برای نیکوکاران و بسیار مرا برزنت بر نیکوکاران

وَاجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْغَائِبِينَ وَذَكَرًا فَا مَسَا

و بگردان برای من زبان راستی در غایبان و یاد گردان در غایبان

فِي الْآخِرِينَ وَوَأَفِ بِي عَرِضَةَ الْأَوَّلِينَ وَتَحْمٌ سُبُوحٌ

در آخرین و در بیان بعرضه اولین و تحم نام کن تمامی

نعمتک

کینه

نَعْمَتِكَ عَلَيَّ وَظَاهِرُ كَرَامَاتِهَا لَدَيْكَ أَمْلَأُ مِنْ قَوْلِكَ

نعمت خود بر من و در بزرگی کن کرامتهای خود را نزد من بکن زرفایده

يَدُوسُ كَرَامَاتِهَا مَوَاهِبُكَ إِلَيَّ وَجَاوِرِي الْأَطْيَبِينَ

دستها مرا در کرامتهای خود را بسوی من و همایه کن مرا با نیکان

مِنْ أَوْلِيَائِكَ فِي الْجَنَّةِ الَّتِي زَيَّنْتَهَا لِأَصْفِيَاءِكَ

از دوستانت در بهشتی که آراسته آنرا برای برگزیدگان خود

وَاجْعَلْ لِي شَرِيفَ نَحْوِكَ فِي الْمَقَامَاتِ الْمَعْدَةِ لِأَحْسَنَاءِكَ

و بپوشان مرا بظاهرا بزرگ خود در جایهای اما در بهشت و ستانت

وَاجْعَلْ لِي عِنْدَكَ مَقِيلًا أَوْيَ إِلَيْهِ مُطْمَئِنًّا وَ

و بگردان بهشت را برای من خوابگاهی که جای کیرم بان آرام گیرنده

مِثَابَةً أَبْوَابِهَا وَأَقْرُبْ عَيْنًا وَلَا تَقَابِسُنِي بِعَظِيمَاتِ

و همایه کن مرا که جای کنم آنرا در روشن کنم بان چشم را و مقایسه نفرمای مرا بکبک

الْحَرَامِ وَلَا تَهْلِكْنِي يَوْمَ تَهْلِكُ السَّرَائِرُ وَأَزِلْ عَنِّي

بزرگ بلاس کن مرا روزی آشکارا شود پوشیده با بردار از من

كُلَّ شَكٍّ وَشِبْهَةٍ وَاجْعَلْ لِي فِي الْحَقِّ طَرِيقًا مِنْ كُلِّ

هر شک و شبهه را و بگردان برای من در حق را هر راهی

رَحْمَةٍ وَاجْعَلْ لِي قِسْمَ الْمَوَاهِبِ مِنْ نَوَالِكَ وَوَفِّرْ عَلَيَّ

رحمتی و بزرگ کن برای من قسمتها بخششها را از عطا تو و از گردان برای من

حُظُوظَ الْأَحْسَانِ مِنْ أَفْضَالِكَ وَاجْعَلْ قَلْبِي فَاثِقًا

برای من احسان را از فضالت و بگردان دل مرا اعتماد کننده

بِمَا عِنْدَكَ وَهَمِّي مُسْتَقِرًّا غَالِمًا هَوْلِكَ وَاسْتَعْلِمْنِي

با آنچه نزد است و اندیشه مرا کار فرموده شه بهر آنچه بر است و بگردان

بما

بِمَا تَسْتَعْمَلُ بِهِ خَالِصَتِكَ وَأَشْرَبَ قَلْبِي عِنْدَ ذَهَابِ
 آنچه بخار سرد در آن خالص خود را آید آنچه ساندل من نیز در بخاری
 الْعُقُولِ طَاعَتِكَ وَاجْمَعْ لِي الْغِنَى وَالْعَفَافَ وَاللِّدَى
 عقول طاعت خود را جمع کردن بر آن تو از گری و پاکدانی
 وَالْمَعَافَاةَ وَالصِّحَّةَ وَالسَّعَةَ وَالطَّائِبَةَ وَالْعَافَاةَ
 وپینیزی ز رزق و ندرستی و فراخی رزق و آرام تن و عافیت
 وَتَجِبْ حَسَنَاتِي بِمَا لِي شَوْبُهُمَا مِنْ مَعْصِيَتِكَ وَلَا
 و با طاعت حسنات مرا بسبب آنچه شوبه خود با آن زنا فرمائی تو
 خَلَوَاتِي بِمَا يَعْزُضُ لِي مِنْ نَزَعَاتِ فِتْنَتِكَ وَصُنِّ وَجْهِي
 خلوتهای مرا آنچه عارض می شود مرا از فتنه و کار زشتی تو در کف من
 عَنِ الطَّلَبِ إِلَى أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ وَذَيْبِي عَنِ التَّمَا
 ز طلب کردن بجز رزق عالمیان و ذیب من مرا از خواستن
 مَا عِنْدَ الْفَاسِقِينَ وَلَا تَجْعَلْنِي لِلظَّالِمِينَ ظَهْرًا
 آنچه نزد بدکارانست و گردان مرا برای ستمکاران نباشد
 وَلَا تَهْمُ عَلَيَّ حَوْلَ كِتَابِكَ بَدَأَ وَنَصِيرًا وَحِطِّي مِنْ حَيْثُ لَا
 ذنب نیازی بر من کتاب تو هست و یاری و نصیر و نیکبانی مرا از جای
 أَعْلَمُ حَيَاتِي تَقِيْنِي بِهَا وَأَفْتَحْ لِي أَبْوَابَ تَوْبَتِكَ
 که نمیدانم چگونه نیکبانی کنی در راه من و بگشای برای من درهای توبت
 وَرَحْمَتِكَ وَرَأْفَتِكَ وَرِزْقِكَ الْوَاسِعِ إِذْ أَلَيْسَ مِنَ
 در رحمت خود و مهری و حضور آرزوی من و رزق خود را بدستگیرم تویی تو
 الرَّاعِيْنَ وَاتَّمِمْ لِي أَنْعَامَكَ إِنَّكَ خَيْرُ الْمُنْعَمِينَ وَارْتَدَّ
 ز چشمه رحمت کنانم و تمام کن بر من نعمت خود را ایستگه تو بهترین نعمت
 بانه

بِأَقْرَبِ عُمْرٍ فِي الْحَيَاةِ وَالْعُمُرَةَ ابْتِغَاءً وَجْهَكَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ
 ای زنده گانه مرا در حج و عمره بر طلب خوشبختی ذات تو امر بر در دو کار
 وَصَلِّ اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ وَالسَّلَامَ
 در رحمت فرستد خدا بر محمد و آل او که پاکیزگان پاکانند و سلام
 عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمْ أَبَدًا أَبَدًا
 بر او و بر ایشان در ابد ابد
 وَكَانَ مِنْ عَابِدِي فِي الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ
 و آن یکی از عباد من است در زمین و آسمان

وَكَانَ مِنْ عَابِدِي فِي الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ
 و آن یکی از عباد من است در زمین و آسمان

اللَّهُمَّ هَذَا يَوْمٌ مَبَارَكٌ وَالْمُسْلِمُونَ فِيهِ مُجْتَمِعُونَ وَأَقْرَبُ
 خداوند این روز است مبارک و مسلمانان در آن مجتمعند در طلب
 أَرْضِكَ لِشَهْدِ السَّائِلِ مِنْهُمْ وَالطَّالِبِ الرَّاعِي وَالرَّاعِي
 زمین را حاضر می شود سئوال کننده از ایشان و طلب کننده و رعیت کننده
 وَأَنْتَ النَّاطِقُ فِي حَوَاجِهِمْ فَاسْأَلْكَ بِجُودِكَ وَكَرَمِكَ
 و تو نظر کننده در حاجت های ایشان پس سئوال میکنم ترا بجزود و کرم تو
 وَهَوَانِ مَا سَأَلْتُكَ عَلَيْكَ أَنْ تَصِلَ عَلَيَّ مُحَمَّدًا وَآلَهُ
 و آسانی آنچه سئوال کردم ترا بر تو ای که در روز فرستی بر محمد و آل او
 وَأَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا بِأَنَّ لَكَ الْمُلْكَ وَاللَّيْلَةَ وَالنَّجْمَ
 و سئوال میکنم ترا خداوند ای پروردگارا باینکه ترا پادشاه هر روز است
 لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْكَلِيمُ الْكَرِيمُ الْخَنَّانُ الْمَنَّانُ ذُو
 نیست معبود جز تو پروردگار گرامی و عزیز بخشنده صاحب
 الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ مَهْمَا فَسَمَّ
 بزرگه و اکرانز و بنیاد آفرنده آسمانها و زمینها هر آنچه نامت کرده

بانه

بَيْنَ عِبَادِكَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْ خَيْرٍ أَوْ عَافِيَةٍ أَوْ بَرَكَةٍ أَوْ
 میان بندگان مؤمن خود ز خیری یا عافیت یا برکت یا
 هَدَاةٍ أَوْ عَمَلٍ بِطَاعَتِكَ أَوْ خَيْرٍ تَمَنَّى بِهِ عَلَيْهِمْ هُدَاهِمُ
 هدایت یا عمل بطاعت تو یا نیکی که انعام کنی بر ایشان برین رزقه
 بِهِ إِلَيْكَ أَوْ تَرْفَعُ لَهُمْ عِنْدَكَ دَرَجَةً أَوْ تُعْطِيَهُمْ
 پنداری بسو خود یا برزوی برای این درجه یا پنداری
 بِهِ خَيْرًا مِنْ خَيْرِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ أَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ يَا
 یا آن بزرگوار من خیر دنیا و آخرت را میگویم ترا خداوند
 لَكَ الْمُلْكُ وَلَكَ الْحُدُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَنْ تُصَلِّ
 تراست پادشاهی و تراست حساب و تراست معبود جز تو نیکی درود
 عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ وَحَبِيبِكَ
 بر محمد و آل محمد و آن محمد بنده تو و فرستاده تو و حبیب تو
 وَصَفْوَتِكَ وَخَيْرَتِكَ مِنْ خَلْقِكَ وَعَلَى مُحَمَّدٍ الْأَبْرَارِ
 و پسندیده تو و برگزیده تو از آفریدگان تو و بر آل محمد که نیکان
 الطَّاهِرِينَ الْأَخْيَارِ صَلَوةً لَا يَقْوَى عَلَى احْتِصَانِهَا
 پاکان برگزیدگانند درود که توانایی ندانند یا شد بر
 إِلَّا أَنْتَ وَإِنْ تَشَرَّكَتُمْ فِي صَلَاتِي مِنْ دَعَاكَ فِي هَذَا
 سجدن آن مگر تو و آنکه شریک سازد ما را در نیکی آن که خوانند ترا در
 الْيَوْمِ مِنْ عِبَادِكَ الْمُؤْمِنِينَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ وَإِنْ
 روز بندگان مؤمن خودت ای پروردگار عالمیان و آنکه
 تَعْفِرْ لَنَا وَلَهُمْ أَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ اللَّهُمَّ إِلَيْكَ
 بیامرز ما را و ایشان را بزرگوارست که تو بر همه چیز توانی خداوند بزرگوار
 تَعَدَّتْ

تعدت

تَعَدَّتْ بِحَاجَتِي وَبِكَ أَنْزَلْتَ الْيَوْمَ فَهِيَ وَفَاقَتِي وَ
 تصد کردم بحاجت خود و بتوفیق خود آوردم مرزوقه خود و چنانچه خود
 مَسَكَنَتِي وَإِنِّي بِمَغْفِرَتِكَ وَرَحْمَتِكَ أَوْ تَوْفِيقِي لِي بِعَمَلِي
 در روز خود را و بدوستی که من بخفرت تو و رحمت تو اعتماد بیشتر درم بعمل
 وَمَغْفِرَتِكَ وَرَحْمَتِكَ أَوْ سَعٍ مِنْ ذُنُوبِي فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
 و بر آینه آفرینش تو و رحمت تو بیشتر است از کائنات من پس درود و حمد
 وَآلِ مُحَمَّدٍ وَتَوَلَّ قَضَاءَ كُلِّ حَاجَةٍ هِيَ لِي بِقُدْرَتِكَ
 و آل محمد و متوالی شو بر آوردن هر حاجتی که مراست بقدرت تو
 عَلَيْهَا وَتَسْبِيْرَ ذَلِكَ عَلَيْكَ وَبِفَيْضِ إِلَيْكَ وَغِنَا
 بر آن و آسایشی بر تو و با احتیاج من بوسه تو و بپسندیدنت
 عَنِّي فَإِنَّ لِي حَاجَةً خَيْرًا قَطُّ إِلَّا مِنْكَ وَلَمْ يَصْرِفْ عَنِّي
 از من پس بدوستی که من غیرم پس نیکی هرگز مگر از تو و بر نیکی و اندر من
 سُوءَ قَطُّ أَحَدٍ غَيْرِكَ وَلَا أَرْجُو لِأَمْرٍ آخِرٍ لِي وَدُنْيَا
 بدی را هرگز بجز غیر تو و امید منمیدارم بر آخرت و دنیای من
 سِوَاكَ اللَّهُمَّ مِنْ هَيَّا وَتَعَبَّأْ وَعَدَّ وَأَسْعَدْ لَوْ فَاقَتِي
 غیر ترا خداوند هر که آماده شد و چنانچه و تهیه کرده و سارشته
 إِلَى مَخْلُوقٍ رَجَاءُ رَفْدِهِ وَنَوَافِلِهِ وَطَلَبَ نَبْلِهِ وَجَابِ
 بسو آفریده با امید صغله او و عطا او و طلب سیدن با و عطا او
 فَإِلَيْكَ يَا مَوْلَايَ كَأَنَّ الْيَوْمَ هَيْبَتِي وَتَعَبُّبِي وَ
 بسو تو آسایشی من بود امروز آماده شدن من و چنان شدن
 أَعْدَائِي وَأَسْعَدَ رَجَاءَ عَفْوِكَ وَرَفْدِكَ وَطَلَبَ
 دشمنانم و ساز شدن من با امید عفو تو و صدق تو و طلب

بانت بیک

نَبِيكَ وَجَاءَ نَبِيكَ اللَّهُمَّ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَرِثَةِ
 بَاقِي نَبِيِّنَ تُوْعَطَى تُوْعَدَا وَرِثَتِهِمْ بِرَحْمَتِكَ وَآلِ مُحَمَّدٍ
 مُخَيَّبِ الْيَوْمِ ذَلِكَ مِنْ جَائِ نَائِمِينَ لَا يُحْفِيهِ سَائِلٌ
 ذُو بَدَنٍ مَنِ امْرُؤٍ أَيْنَ أَسِيدٍ مَرَايَ أَيْمَةٍ مَنَعَ كَمَنْدَاوَرَا نَحْوًا مَبْنُودَةً
 وَلَا يَنْقُصُهُ نَائِلٌ فَإِنَّ لِمَا نَبِيكَ ثِقَةً مَنِي بَعْدِ صَالِحِي
 وَكَمْ نَمِيكَ أَوْرَا عَطَا لِي بِرِي مَنِي نِيَادُهُ مَرَا كَمَا أَعْمَادُ دَرِي شَيْخِي
 قَدَمَتُهُ وَلَا شَفَاعَةَ مَخْلُوقٍ رَجَوْتُهُ إِلَّا شَفَاعَةَ مُحَمَّدٍ
 كَمَا بَشَرُ فَرَسًا بِسَمِّهِ وَشَفَاعَتِهِ أَفْرِيهِ هَيْدُ بَكْمٍ مَكْرُفَاعَتِ مُحَمَّدٍ
 عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمْ سَلَامٌ أَمَّا أَنْتَ فَمَقْرَبٌ بِالْجُرْمِ وَ
 بِرَأْسِ دِيَارِ بَرِيَّةٍ سَلَامٌ تُوْ آدَمَةَ أَمَّا تَرَا أَمَّا رَا كَمَنْدَاوَرَا
 الْأَسَانِيءُ إِلَى نَفْسِي أَنْتَ أَرْجُو عَظِيمَ عَنَوِيءِ الْكَذِبِ
 وَبَدَا نَفْسِي خُودِ آدَمَةَ أَمَّا تَرَا أَمَّا دَرَمِ عَفْوِ بَرِيَّةٍ تَرَا كَمَا غَفْوِي
 عَفْوَتِ بَدِي عَنِ الْخَاطِبِينَ ثُمَّ لَمْ يَمْنَعَكَ طَوْلُ عُلُوِّهِمْ
 بَانَ لَزَحَطَا كَارَانَ بِي بَا زَنْدَتِ تَرَا دَرِ زِي بِي بَانِ
 عَلَى عَظِيمِ الْجُرْمِ أَنْ عُدْتَ عَلَيْهِمْ بِالرَّحْمَةِ وَالْمَغْفِرَةِ
 نَبَانِ بَرِيَّةٍ بَرِيَّةٍ بَرِيَّةٍ بَرِيَّةٍ بَرِيَّةٍ بَرِيَّةٍ بَرِيَّةٍ بَرِيَّةٍ
 فَمَا مِنْ رَحْمَتِهِ وَاسِعَةٍ وَعَفْوِهِ عَظِيمٍ يَا عَظِيمُ الْيَوْمِ
 بِرَأْسِ بَرِيَّةٍ كَمَا رَحْمَتِ وَرَحْمَتِ وَرَحْمَتِ وَرَحْمَتِ وَرَحْمَتِ وَرَحْمَتِ
 يَا كَرِيمُ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَعَدِّ عَلَى بَرِيَّةٍ وَ
 أَيْ كَرِيمُ رَحْمَتِ رَحْمَتِ رَحْمَتِ رَحْمَتِ رَحْمَتِ رَحْمَتِ رَحْمَتِ رَحْمَتِ
 تَوَسَّعَ عَلَى بَفِضْلِكَ وَتَعَطَّفَ عَلَى مَغْفِرَتِكَ اللَّهُمَّ
 وَتَفَقَّتْ كَنْ بَرِيَّةٍ نَفْضِ عَدُوِّ بَرِيَّةٍ وَبَرِيَّةٍ بَرِيَّةٍ بَرِيَّةٍ بَرِيَّةٍ

وَأَهْلَ بَيْتِهِ
 وَرِثَتِهِمْ

ان

إِنَّ هَذَا الْمَقَامَ لَخَلْفَانِكَ وَأَصْفِيَانِكَ وَمَوَاضِعَ
 بَدْرِيَّةِ بِنِ مَقَامِ زَرْخَفَانِيَّةِ وَبَرِيَّةِ كَانِ تُوْ جَاهِي
 أَمِنَاتِكَ فِي الدَّرَجَةِ الرَّفِيعَةِ الَّتِي اخْتَصَصْتَهُمْ بِهَا
 أَمِنَانَ لَسْتِ دَرِيَّةٍ بِنْدِكَ مَخْصُوصًا سَاخِطَةً بِنِ
 قَدَابِرِ قُرْبَانِيَّةِ وَأَنْتَ الْمَقْدُدُ لِذَلِكَ لَا يُغَالِبُ أَمْرَكَ وَلَا
 كَرِيَّةً نَدَا تُوْ لِي تَقْدِيرِ كَمَنْدَاوَرَا نَحْوًا مَبْنُودَةً
 يُجَاوِزُ الْمُحْتَمُونَ مِنْ نَدْبِيَّةٍ كَيْفَ شِئْتَ وَأَنْ شِئْتَ لِمَا
 دَرَكْتِ شَيْءَ نَعْمَتِ دَرِيَّةٍ وَجِبَ شَيْءَ زَرْخَفَانِيَّةٍ كَمَنْدَاوَرَا
 أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ غَيْرِ مَتَاهِمٍ عَلَى خَلْقِكَ وَلَا لِأَرَادَتِكَ حَتَّى
 دَرَا تُوْ دَرِيَّةٍ بِنِ سَتَمِ بَرِيَّةٍ تُوْ دَرِيَّةٍ بَرِيَّةٍ تُوْ
 عَادَ صِفْوَتِكَ وَخَلْفَانُكَ مَخْلُوبِينَ مَقْرَبِينَ مَبْنُودِينَ
 بِرَكْشِدِ بَرِيَّةٍ كَانِ تُوْ خَلْفَانُكَ تُوْ غَلْبَةَ كَمَنْدَاوَرَا
 بِرُونَ حِكْمَاتِكَ مَبْدَلًا لِزِيَابِكَ مَبْنُودًا وَفَرَاغًا لِي
 مَرِيَّةٍ عِلْمِ تَرَا تَبْدِيَّةٍ دَادِ شَيْءَ وَكُتَابِ نَبِيَّةٍ مَبْنُودَةٍ
 حِكْمَتِكَ عَنِ جِهَاتِ أَشْرَاعِكَ وَسُنَنِ نَبِيِّكَ مَبْنُودَةٍ
 تَغْيِيرِ دَادِ شَيْءَ زَرْخَفَانِيَّةٍ تَرِيَّةٍ تُوْ طَرِيقِيَّةٍ بَرِيَّةٍ
 اللَّهُمَّ الْعَنِ أَعْدَاءَهُمْ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ وَصَنِّ
 خَدَاوَنَدَا لَعْنَتِكَ كَمَنْدَاوَرَا نَحْوًا مَبْنُودَةً
 رَضِي نَفْعَالَهُمْ وَأَشْيَاعَهُمْ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ
 مُحَمَّدٍ بِرَحْمَتِكَ وَرَحْمَتِ رَحْمَتِ رَحْمَتِ رَحْمَتِ رَحْمَتِ رَحْمَتِ
 مُحَمَّدٍ أَنْتَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ كَصَلَوَاتِكَ وَبَرَكَاتِكَ وَتَحِيَّاتِكَ
 مُحَمَّدٌ بَدْرِيَّةٍ كَمَنْدَاوَرَا نَحْوًا مَبْنُودَةً وَبَرِيَّةٍ بَرِيَّةٍ

عَلَا صَفَاؤُكَ اِبْرَاهِيمَ وَال اِبْرَاهِيمَ وَعَجَّلَ الْفَرْجَ وَالرَّوْحَ
 بر بزرگواران تو ابراهیم و آل ابراهیم و زود بدو فرج و راحت
 وَالنُّصْرَةَ وَالْتَّمَكِينَ وَالْتَّائِدَ لَهُمُ اللَّهُمَّ وَاجْعَلْ مِنْ
 و ابرو دست دادن و قوت کردن ایشان را خداوند و بگردان مرا
 اَهْلَ التَّوْحِيدِ وَالْاِيْمَانِ بِكَ وَالتَّصَدِيقِ بِرَسُولِكَ
 اهل یگانگی داشتن تو و گردیدن بنوی و باورد داشتن پیغمبر تو
 وَالْاُمَّةِ الَّذِينَ حَمَتُ طَاعَتَهُمْ مِنْ بَعْضِ ذَلِكِ بِرَبِّهِ
 امانتی که در حق ساخته و فرمانبرداری ایشان را از آنکه جبار شود پس
 عَلَيْدِهِ اٰمِيْنَ رَبَّ الْعَالَمِيْنَ اَللّٰهُمَّ لَيْسَ بِرَدِّ غَضَبِكَ
 در بر دستهای او اجابت کن ای پروردگار عالمیان خداوند ابرو بگردان
 الْاَحْلٰكُ وَلَا يَرُدُّ سَخَطَكَ الْاَعْفُوْكَ وَلَا يَجِيْرُ مِنْ
 مگر علم تو و بر زمین گردان چشم ترا مگر عفو تو و زنده نگار منمید
 مِنْ عِقَابِكَ الْاَرْحَمُكَ وَلَا يَجْنِيْ مِنْكَ الْاَلْبَاطِرُ
 از عقاب تو مگر رحمت تو و نیرماند مرا از تو مگر زوری بوزر
 اِلَيْكَ وَيَبْنُ بِيَدِكَ فَضْلًا عَلٰى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَهَبْنَا
 و پیش دست تو پس درود ده بر محمد و آل محمد و عطا کن
 يَا اَلٰهِيْ مِنْ لَدُنْكَ فَرَجًا بِالْقُدْرَةِ الَّتِيْ تُخْرِجُ بِهَا امْوَاتِيْ
 ای خداوند من از جانب خودت ای بقدرتی که بآنان زنده می سازد مردگان
 الْعَبَاوَةَ مَا نَسَمِتُ الْبِلَادَ وَلَا اَهْلَكَ يَا اَلٰهِيْ غَايِبًا
 نیکانرا و پادشاهان برینا بکنیز مرده شهرها را و اهلها که میاز مرا از خودت
 حَتّٰى تَسْتَجِيْبَ لِيْ وَتَعْرِفَنِيْ الْاَجَابَةَ فِيْ دُعَائِيْ وَادْفِنِيْ طَمَّ
 تا آنکه اجابت کنی بر من و بشناسی مرا تا اجابت در دعا مرا و بچنان بفرم
 العاقبة

العاقبة

الْعَاقِبَةَ اِلَى مُنْتَهٰى اَجَلِيْ وَلَا تُسَمِّتْ لِيْ عَدُوًّا وَلَا تَمْلِكْ
 عاقبت تا آخر عمر من و نشد مکن بمن دشمن و دست منه اوزار
 مِنْ غَفْوَةٍ وَلَا تَسْلُطْ عَلَيَّ اِلَّا اِنْ رَفَعْتَنِيْ فَمَنْ الَّذِي
 کردن من و تسلط ساز او را بر من ای خداوند مرا اگر تو بر دست مرا کنی
 يَضَعُنِيْ اِنْ وَضَعْتَنِيْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَرْفَعُنِيْ اِنْ اَكْرَمْتَنِيْ
 آنکه بپسندد مرا او اگر بپسندد تو مرا پس کیست آنکه برادر مرا و اگر تو مرا گرامی
 فَمَنْ ذَا الَّذِي يَهِنُنِيْ اِنْ اَهْنَيْتَنِيْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَكْرُمُنِيْ
 پس کیست آنکه مرا خوار سازد و اگر تو خوار ساز پس کیست آنکه مرا ابرو
 وَاِنْ عَذَّبْتَنِيْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَرْحَمُنِيْ وَاِنْ اَهْلَكْتَنِيْ فَمَنْ ذَا
 و اگر عذاب کنی مرا پس کیست آنکه بخشد بدین من و اگر تو مرا اهلک ساز پس
 الَّذِيْ يَعْزِضُ لَكَ فِيْ عَبْدِكَ اَوْ لِيَسْئَلَكَ عَنْ اٰخِرِهِ وَقَدْ
 کیست که فریاد برآورد در باره بنده تو یا پرسد ترا از کار او و بچسبند
 عَلِمْتَ اِنَّهُ لَيْسَ فِيْ حُكْمِكَ ظُلْمٌ وَلَا فِيْ نَقْمَتِكَ عَجَلَةٌ
 که میدانم این را که نیست در حکم تو ستمی و نیست در عقاب تو شتابی
 اِنَّمَا الْعَجَلُ مِنْ مَخَافِ الْفَوْتِ وَاِنَّمَا يَجْتَا حِجَابِ الظُّلْمِ
 و شتاب بپسند کردن کسی که ترسد از فوت شدن و محتاج نیست
 الضَّعِيفُ قَدْ تَعَالَيْتَ يَا اَلٰهِيْ عَنْ ذَلِكَ عَلُوًّا كَبِيْرًا
 که ناتوان و بچسبند که بپسندی ای خداوند من از اینها بلند می بزرگتر خداوند
 صَلَّى عَلٰى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَلَا يَجْعَلُنِيْ لِلْبِلَادِ غُرَضًا
 رحمت فرست بر محمد و آل محمد و مگردان مرا از برای پادشاهان
 لِنَفْسِكَ نَصَبًا وَصِهْرًا وَنَفْسِيْ وَاقْلِيْ عَشْرَةَ وَاَقْبَلْنِيْ
 از برابر عفویت خودت نه و عملت ده مرا و بپسند ده مرا در روز
 العاقبة

العاقبة

بِبِلَاوٍ عَلَى اثْرِبِلَاءٍ فَفَدَّرِي خَعْفٌ وَفَلَةٌ جَعَلِي وَتَضَرُّعِي
بیلای بر عصب بنای پس خفتن کمی نمی آید نوانی مراد کما حاره
 إِلَيْكَ وَأَعُوذُ بِكَ اللَّهُمَّ الْيَوْمَ مِنْ غَضَبِكَ فَصَلِّ عَلَى
در روز قمری بوسه تو بنیاهم بهرم تو خداوند امروز از غضب تو پس در روزه
 مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَعَازِلِي وَأَسْتَجِيرُ بِكَ الْيَوْمَ مِنْ سَخَطِكَ فَصَلِّ عَلَى
محمد و آل و دنیا ده جمله روز چهارم میجویم تو امروز از غضب تو پس در روزه
 عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَأَجْرِي وَأَسْأَلُكَ أَمْنًا مِنْ عَذَابِكَ اللَّهُمَّ
بر محمد و آلش و زنده کرده مرا و میجویم تو امروز از عذاب تو پس خداوند
 فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَأَمْنِي وَأَسْتَهْدِيكَ فَصَلِّ عَلَى
در روزه بر محمد و آلش و امین ساز مرا و طلب آه میکنم از تو پس در روزه
 مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَأَهْدِيكَ وَأَسْتَجِيرُكَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ
بر محمد و آلش در راه کار مرا و طلب نصرت میکنم ترا پس در روزه
 وَأَنْصُرُنِي وَأَسْتَرْجِيكَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَأَرْحَمِي
و نصرت ده مرا و طلب نجابتش میکنم ترا پس در روزه بر محمد و آلش
 وَأَسْتَكْفِيكَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَأَكْفِيكَ وَأَسْتَرْجِيكَ فَصَلِّ
و طلب کار گذار میکنم پس در روزه بر محمد و آل او کار گذاری میکنم
 فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَأَرْزُقْنِي وَأَسْتَعِينِكَ فَصَلِّ
ترا پس در روزه بر محمد و آلش و روزگاره کلا و طلبت میکنم از تو پس در روزه
 عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَعَازِلِي وَأَسْتَغْفِرُكَ يَا سَلَفٌ مِنْ تَوْفِي
بر محمد و آل او و یار روزه مرا و طلب آمرزش میکنم ترا بر آنچه گذشته
 فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَأَغْفِرْ لِي وَأَسْتَغْفِرْكَ فَصَلِّ
پس در روزه بر محمد و آلش و سپا مرز مرا و طلب بخشوداشت میکنم ترا پس

فلا

عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَأَعِصِمْنِي فَإِنِّي لَنْ أَعُوذُ لَشَيْءٍ كَرِهْتَهُ
فرت محمد و آل و نگاه دار مرا پس در سستی که هرگز بر کسی که در بخیر کند تا خوش
 مِنْ أَرْشَتِكَ ذَلِكَ يَا رَبِّ يَا رَبِّ يَا حَنَّانُ يَا مَنَّانُ
در روز از رخ اگر خواسته باشم نیز ای پروردگار من ای مهربان ای نعمت دهنده
 يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ وَأَسْتَجِبْ لِي
ای صاحب بزرگی و عظمت در روزه بر محمد و آل او اجابت کن بر امر
 جَمِيعَ مَا سَأَلْتُكَ وَطَلَبْتُ إِلَيْكَ وَرَغِبْتُ فِيهِ يَا رَبِّ
همه آنچه خواستم از تو و طلب نمودم بورتو و رغبت کردم در آن بورتو
 وَأَرِدُهُ وَفِدْرَهُ وَأَقْضِهِ وَأَمُضِهِ وَخِرْلِي فِيمَا تَقْضِي لِي
در روزه کن آنکه تقدیر کن از او حکم کن بان در روز کن آنکه درگزین ترا پس در روزه
 مِنْهُ وَبَارِكْ لِي فِي ذَلِكَ وَتَفَضَّلْ عَلَيَّ يَا رَبِّ وَأَسْعِدْ لِي
در آن و برکت ده بر آن در این و تفضل کن بر من به آن و شکیب کن مرا
 بِمَا تَعْطِينِي مِنْهُ وَزِدْ لِي مِنْ فَضْلِكَ وَسِعَةً مَا عِنْدَكَ
با آنچه عطا میکنی مرا از آن و زیاد کن مرا از فضل خود و فراخ کن نزدت
 فَإِنَّكَ وَاسِعٌ كَرِيمٌ وَصَلِّ ذَلِكَ مِنْ خَيْرِ الْآخِرَةِ وَنَعِيمِهَا
پس در سستی که واسع کریم و یونید ز اینرا پس کی آخرت و نعمتها آن
 يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ ثُمَّ تَدْعُوا بِمَا بَدَأَ لَكَ وَتَصَلِّي رَاغِبِينَ
ای مهربان ترین مهربانان بعد از آن دعا میکنی با آنچه بدو متراد است و تو را شکر
 وَتَصَلِّي عَلَى مُحَمَّدٍ وَاللَّهِ الْفَمْرَةَ وَهَكَذَا كَانَ يَفْعَلُ
در روز از نفرز محمد و آل محمد هزار مرتبه آنچه بود که میکرد و نام آن بر این
 عَلَيْهِ وَكَانَ يَدْعُو عَلَيْهِ بِمَا بَدَأَ لَكَ وَالسَّلَامُ
بر او بود و دعا میکرد بر او با آنچه بدو متراد است و سلام

السلام

الکتاب فی التوحید

اللّٰهُ هَدَيْتَنِي فَلَهَوْتُ وَعَوَّطَنِي فَقَسَوْتُ وَابْلَيْتَنِي
ایجاد می نمود مرا بر سرخ بودم و دینداد بر سخت دل بود و عطر
فَعَصَيْتُمْ عَمَّ عَرَفْتُمْ مَا أَصْدَرْتُمْ إِذَا عَرَفْتُمُوهُ فَاسْتَعْتَبْتُمْ
نیکو می ران تا فرمانی کردم بر سر ختم آنچه برگردانید چون شناسانید بنی انبیا
فَأَقَلَّتْ قَعْدَةٌ فَسَلَّتُمْ فَلَكَ الْهَلَاكُ وَتَقَدَّسَتْ أَوْدَانُهُ هَذَا
کردم بر سر گذشت بر سر گشتم بر سر شایسته بر سر شایسته ای فریاد می شناسانید خود
وَحَلَلْتُ شِعَانِي لَعْنَتِكَ لِسَطْوَانِكَ وَحَلَوْتُهَا عَمَّوْنَا
بلایک فرود آمدم در شکنجای لعنت تو بر سر آمدم ختمها ترا و بغرور آمدن نهادم بر سر
وَوَسَّيْتَنِي إِلَيْكَ التَّوْحِيدَ وَذَرَيْتَنِي أَنِّي لَمْ أَشْرِكْ بِكَ
دست و پرچم بوسه تو توحید است و وسیله من است که فریاد ختم تو
شَيْئًا وَلَمْ أَتَّخِذْ مَعَكَ إِلَهًا وَقَدَّرْتُ إِلَيْكَ بِنَفْسِي
چیز را و فریاد گرفتم با تو معبود را و تحقیق که گریه بوسه خودم
وَالَيْكَ مَفْرَأُ السَّيِّئِ وَمَفْرَعُ الْمُنِيعِ لِحَظِّ نَفْسِي الْمَلِيحِ
و بوسه است گریه که گناه کنایه و مفرع ضیاع کرده بهره خود را که پناه آورد
فَكَمْ مِّنْ عَدُوٍّ انْقَضَىٰ عَلَيْهِ سَيْفُ عَدَاوَتِهِ وَشَحَذِي ظَلَمَةٍ
بر سر دشمنی که کشیده بر من شمشیر دشمن خود را و تیز کرد برای من دم
مَدِينَةٍ وَأَرْهَفَ لِي شِبَاحِدَهُ وَذَافَ لِي قَوَائِلَ سَمُورٍ
نیک خود را و تنگ کرد برای من گناه تیز را و خیارید بر من بر سر گشته
وَسَدَّدَ لِي حَوِيَّ صَوَابٍ سَهَامٍ وَلَمْ تَمَّ عَنِّي حَرْبٌ سَهَابَةٍ
درست کرد بجان من تیرهای رسد رنده خود را و بخورد بر من چشم
وَأَخْرَجَ لِي لَيْسُومِي الْمَكْرُوهَ وَبَجَّرَ عَنِّي زَعَاقَ حَرَارَتِهِ
در خاطر گرفت آله را بر سر انداخته ناخوش و بچاند مرا آب تلخ بخوردش بر سر

که فظرت

فَظَرْتُ يَا إِلَهَ الْإِضْعَفِ عَنِ إِتْمَالِ الْفَوَاحِشِ وَعَجْرِي
بر نظر کرد تو ایجاد می من نباشد توانی من زبرد استن چیزهای گران و عجز مرا
عَنِ الْإِنْتِصَابِ مِنْ قَصْدِي بِمَحَارِبِهِ وَوَحْدِي فِي كَثْرَةِ عَدُوِّي
از انتقام کشیدن از آن کس که قصد من کرده بخوبی کردن ما او دشمن ما
مَنْ نَأْوَانِي وَأَرْصَدُنِي بِالْبَلَاءِ فِيهَا لَمْ أَعْمَلْ فِيهِ فِكْرِي
انگه را او من منموده و کمین کرده بر من ببلای آنجا کار نفرمودم در آن فکر خود
فَأَبْدَأْتَنِي بِبَصِيرَتِكَ وَشَدَّدْتَ أَرْزِي بِقَوْلِكَ بِمَقَالَتِكَ
بر ابتدا کرد مرا ببلای خود و تیز کرد بر من مرا بقوت خود بر سر
لِحَدِّهِ وَصِيْرَتِهِ مِنْ عِدِّ جَمْعٍ عَدِيدٍ وَجَدَهُ وَأَعْلَيْتَ كَعْبِي
بر سر خیز او را و کرد امید او را از میان جمع بسیار دشمنان و دشمنان
عَلَيْهِ وَجَعَلْتَ فَاَسَدَهُ حُرْمَةً وَدَاعِلِيَهُ فِرْدَوْسَةً وَأَمْرَهُ
بر او و کرد امید بر او که رحمت کرده بود بر او بر آورنده شده بر او
كَشْفَ غَيْظِهِ وَلَمْ تَسْكُنْ عَلَيْهِ قَدْعُضَ عَلَىٰ شَوَاهِدِي
دندانه کشف خشم خود را و ساکن نماند بر او تحقیق که دندانه بر سر
أَدْبَرُ مَوْلِيَا قَدْ أَخْلَفْتَ سَرَانِي وَكَمْ مِّنْ بَاغٍ بَغَانِي بِمَكَانِي
خود را و پشت برگرداند بر من تحقیق که خلاف کردند لشکر او در بار من گشته که تیرم کرد
وَنَصَبَ لِي شُرَكَاءَ مَصَانِدِهِ وَوَكَّلَ لِي تَفَقُّدَ رَعَايَتِهِ وَ
بگذاخت خود و بنا داشت بر من دانه صید خود را و حکماشت بر من حجوی رعایش
أَضْبَاءَ الْأَضْبَاءِ السَّبْعَ لَطَرِيْدَتِهِ أَنْظَارًا لِأَنْبِيَاءِ
در کمین نشست بر من مانند کمین نشستن شیر بر شکارش زبرد است
الْفُرْصَةَ لِفَرَسِيْتِهِ وَهُوَ يَظْهَرُ لِي نِشَاطَةَ الْمَلِيقِ وَ
رضت بر سر نشستن شکار او ظاهر میکند بر من شگفتگی جا بوس

نظرت

نَظَرُ عَلَى سِدَّةِ الْحَقِّ فَلَمَّا رَأَيْتَ يَا آلِهَ بَارِكْ وَ
 زنگاه میکند مرا بجز کینه بر خون دید آنچه من
 تَعَالَيْتَ دَغَلَ سِرِّي وَفَتِحَ مَا انطوى عَلَيْهِ ارْكَسْتَهُ
 بر سر ف دهنای او را فزشتی آنچه در نور دیده آبان نکون کرد
 لَأَمْ رَأْسَهُ فِي زُبَيْتِهِ وَرَدَدْتَهُ فِي مَهْوِ حَفْرَتِهِ فَانْفَع
 او را بجز سرش در زبیده او دبا زگر در آید او را محذوقان کوا پس بگفت
 بَعْدَ اسْطِطَالِهِ دَلِيلًا فِي رِبْعِ حَبَالِهِ الَّتِي كَانَ يَفْتَدِ
 پس ز سر کش او خار شده در ریمان دام خودش که بود اندازه
 أَنْ يَرَى فِيهَا وَفَدَاكَ أَنْ يَحُلَّ بِهٖ لَوْلَا رَحْمَتُكَ مَا حَلَّ
 میگرد که ببیند در آن و تحقیق که نزدیک بود که فرود آید بمن حمت
 بِسَاحَتِهِ وَكَمْ مِنْ حَاسِدٍ قَدْ شَرِقَ فِي بَعْضِهِ وَشَجِي
 بود آنچه فرود آمد میان سر او و جسد بریده که در کلو که ساخت بر او
 مِنْ بَغِيظِهِ وَسَلَفَتْ مَجْدُ لِسَانِهِ وَوَحَرَّ فِي بَقَرِ عُبُورِهِ
 ز اند و کین شد از من بخشم خود و آزار کرد مرا از تیز زبان خود و طغنه زبانه
 وَجَلَّ عَرْضُهُ عَرْضَ الْمَرَامِيهِ وَقَدَّ فِي خِلَالِهَا لَمْ نَزَلْ
 و گردید ناموس کلان نه بر آیرای خود و در گردن اصفتمانی که همیشه
 فِيهِ وَوَحَرَّ فِي بَيْكِيهِ وَقَصَدَتْ بِمَكِيدِهَا تَهْرَفَانِ دَيْتِكَ
 دروست و طعن زد مرا بکبد خود و قصد کرد مرا بیکر خود بر جاندم ترا
 يَا آلِهَ مُسْتَبِغِيَا بَكَ وَائْتِقَا بِسِرِّ عَمَلِ الْبَيْتِكَ عَالِمًا
 ای خدا از من فریاد خوا بنده بتوا اعتماد دازنده بزود اجابت کردن تو در نام
 أَنَّهُ لَا يَضْطَهُدُ مِنْ أَوَى الْإِظْلِ كَفَيْكَ وَلَا يَفْرَعُ
 باینکهستم دیده نمیشود که جبار گرفت در سایه حمایت تو و نمیرسد

منجنا

مَنْ جَاءَ إِلَى مَعْقِلِ انصَارِكِ وَحَصَّنْتَنِي مِنْ بَاسِهِ بَقْدَرِ
 که که نیاه بر و بسوی پناه محکم انتقام تو پس نگاه داشته مرا از شدت آن
 وَكَمْ مِنْ سَحَابٍ مَكْرُوهٍ جَلِيهَا عَنِّي وَسَحَابٍ نَعِيمٍ امطرتها
 و ب از ابرها ناخوش که کنای از آنرا من را برمای نعمت که باران است
 عَلَيَّ وَجَدَّوْلٍ رَحْمَةً نَشَرَتْهَا وَعَافِيَةً الْبَسْتَهَا وَأَعْيَنَ أَجْدًا
 بر من و جد و لهار رحمتی که پهن کردی آنرا و عفا که پوششید آنرا و آید
 طَمَسَتْهَا وَغَوَّاشَتْ كَرِيَابَ كَشْفَتَهَا وَكَمْ مِنْ ظَنِّ حَسِنٍ نَسِيَتْ
 حادثها که بر کرد آنرا و برد ما سر اند و بهنگ که برد آنرا و ب از زکمان
 وَعَدِمَ جَبْرَتٍ وَصَرَعَهُ انْعَشَتْ وَمَسَكْنَهُ حَوْلَتِ كُلُّ
 که رت کردی و بنیست که تدارک نمودی و از فادان که برداشته و درویشی که کردی
 ذَلِكَ اِنْعَامًا وَتَطَوُّلًا مِنْكَ وَفِي جَمِيعِهِ اِنْهَا كَامِنَةٌ
 اینها از تو و انعام و تفضلت از تو و در همه آنها کوشش کردنت از من
 عَلَيَّ مَعَاصِيكَ لَمْ تَمْنَعْكَ اِسَاءَتِي عَنْ اِتِّمَامِ احْسَابِي
 بر ما فرمایند ای تو سپرمانند است ترا بد کرد در از من از تمام کردن تو
 وَلَا حِجْرَ فِي ذَلِكَ عَنِ ارْتِكَابِ مَسَاحِيظِكَ لَا تَسْتَلُ
 و بازند است مرا این تفضل از تو بگشیدن خیر ما سر که سبب غضبت است
 عَمَّا تَفْعَلُ وَلَقَدْ سَأَلْتُكَ فَاعْطَيْتَ وَكَمْ تَسْتَلُّ فَاَسْتَلُّ
 بر سینه بنور از آنچه میکنی و تحقیق که سؤال کرده ام بر عطا کرد و سؤال کرده ام
 وَاسْمُهُ فَضْلُكَ فَمَا اَكْدَيْتَ اَبِيَّتَ نَايْمُولَايَ الْاِحْسَابِي
 بر تید نموده و طلب کرده شد فضل تو پس اندک نداد بر من زبده ای مولای من
 وَامْنَانًا وَتَطَوُّلًا وَانْعَامًا وَابْتِئَانًا لِقَوْمِ الْحَرَمِيَّةِ
 و در باز زد من و انعام و ابیت از قضا و انعامات تو

وعدا

وَتَعَدُّ بِأَلْحَدِ وَدِكْ وَغَفْلَةً عَنْ وَعِيدِكَ فَلَا تُحَدِّدُ
 در گذشتن از حد و دوری و غفلت از وعید تو پس تراست سبب
 إِلَهٍ مِنْ مُقَدِّرِ الْأَعْيَابِ ذِي أَنْهٍ لَا يَجْعَلُ هَذَا مَقَالًا
 آنچه از آن توانایی که مخلوب میشود و خداوند از این است که کتابت
 مِنْ أَعْرَفَ بِسُبُوحِ النِّعَمِ وَقَابِلَهَا بِالْمُقْصِرِ وَشَهِدَ عَلَيَّ
 گشت که اعتراف کرده تمام نعمتها و بر کرده آنها بتقصیر و کوتاهی بر
 نَفْسِهِ بِالْبُضَيْعِ اللَّهُمَّ فَإِنَّ اقْرَبَ إِلَيْكَ بِالْمُجْدِبَةِ
 غرض خود بضایع کردن خداوند است پس درستی که بر تو بوی بوی
 الرَّفِيعَةِ وَالْعُلُوبَةِ الْبَيْضَاءِ وَأَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِمَا أَنْ
 که بلند است و علت علوی و روشن است و توجه میکنم بوی تو با آن که
 يُعْتَكِرُ مِنْ شَرِّ كَذَابٍ وَأَعِدْ لِي فَإِنَّ ذَلِكَ لَا يَضِيحُ
 در پناه گیرم از شر چینی و چینی پس بدستی که این تنگ نیست بر تو
 فِي وَجْدِكَ وَلَا يَنْكَادُكَ فِي قُدْرَتِكَ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
 در جنب تو انگریز تو و گران نمیشد ترا در جنب قدرت تو و تو
 قَدِيرٌ هَبْ يَا إِلَهِي مِنْ حَمِيكَ وَدَوَامِ تَوْفِيقِكَ مَا
 توانایی پس عطا کن مرا آنچه در رحمت خود و همینکه توفیق خود
 أَخَذَهُ سَلَامًا أَعْرَجَ بِرَأْسِي رِضْوَانِكَ وَأَمِنْ بِي مِنْ
 فراگیرم آنکه نزد بانی که بالاروم بان بوی خوشنودست تو دامن کردم با
 عِقَابِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَكَلِمَاتِ الرَّهْبَةِ الرَّاحِمِينَ
 عقاب تو ای بخشنده ترین و کلمات الهی رحمتی است بخشنندگان
 اللَّهُمَّ أَنْتَ خَلَفْتَنِي سَوِيًّا وَرَبِّتَنِي صَغِيرًا وَدَقَّقْتَنِي
 خداوند بدستی که نوا فریدی مرا را اندام پروردگار را در کوه درود

مکفيا

مکفيا

مَكْفِيًّا اللَّهُمَّ إِنِّي وَجَدْتُ فِيهَا أَنْزَلْتَ مِنْ كِتَابِكَ وَ
 کفایت کرده شد خداوند بدستی که من با قسم در حق فرود ستاده از کتابت
 لَسْتُ بِمُعْتَبَرٍ بِعِبَادِكَ أَنْ قُلْتَ يَا عِبَادِ الَّذِينَ اسْرُوعَلَا
 و فرود داده بان بنندگان خود را آنکه گفته ای بنندگان که اسراف کرده اند
 أَنْفُسَهُمْ لَا تَنْظُرُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ
 بر نفسهای خود نو میدشوید از رحمت خدا بدستی که خدا اسراف آمیز و گناه
 جَمِيعًا وَقَدْ نَفَذْتُمْ مِنْهُ مَا قَدْ عَلِمْتُمْ وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ
 همه و تحقیق که پیش زنده از آنچه تحقیق که میدانی و آنچه تو دانستی
 فَيَا سَوَاءًا لِمَا أَحْصَاهُ عَلَى كِتَابِكَ فَلَوْلَا الْمَوَاقِفُ
 پس ای رسوایی من ز آنچه شمرده اند بر من بنندگان تو پس اگر نه جای بود که
 أَوْ مِلَّ مِنْ عَفْوِكَ الَّذِي شَمِلَ كُلَّ شَيْءٍ لَا لَقِيْتُ بِيَدَيْكَ
 امید دارم از عفو تو چنان عفو که در آن همه چیز را بر آید میافکنم خود
 وَلَوْ أَنَّ أَحَدًا اسْتَطَاعَ الْهَرْبَ مِنْ رَبِّهِ لَكُنْتُ أَنَا جَوًّا
 و اگر یکی تواند که بگریزد از پروردگار خود هر آینه من سرا و از تو هم بگریز
 بِالْهَرْبِ مِنْكَ وَأَنْتَ لَا تَخْفَى عَلَيْكَ خَافِيَةٌ فِي الْأَرْضِ
 از تو و تو پوشیده نیست بر تو نهانی در زمین و
 وَلَا فِي السَّمَاءِ إِلَّا أَنْتَ يَا وَكَيْفَ بِكَ جَانِبًا وَكَيْفَ
 در آسمان مگر آنکه میا راست ترا و بسندست تو مرد و بسند
 بِكَ حَسِبًا اللَّهُمَّ أَنْتَ طَالِبٌ أَنَا هَارِبٌ وَمُدْرِكٌ
 بتو حساب کنند خداوند بدستی که تو طلب کنی هر که از من بگریزد
 إِنَّ أَنَا فَرَرْتُ فِيهَا أَنَا زَائِبٌ بِرَأْسِكَ خَاضِعٌ ذَلِيلٌ أَعْمَى
 و در پناهنده مرا از فرار بنمایم بر آنکه مشورت تو ام و تو بر کنشده خاشع

ان

ان تعذبني فاني لذالك اهل وهو يارب منك عندك
 اگر عذاب کنی پس من این را سزا دارم و آن اسرار و درگاه من ز تو عدت
 وان تغف عني فقد يمشيني عفوك والبسني عافيك
 و اگر عفو کنی پس من را از عذاب باز فرما و عفو تو دپوش آید مرا عافیت
 فاسئلك اللهم بالخزون من اسمائك وبها واريتني
 پرسش می کنم ترا خداوند با آنچه در حضرت زماها تو با آنچه پوشانیده
 المح من بهائك الراحمت هذه النفس الجفوع
 پرده از جمال تو مگر از کرم کنی این نفس جوع کننده را کند
 هذه الرمة الهلوعة التي لا تستطيع حرسك
 داین استخوانهای پوسیده را که استطاعت ندارد که مرا آفتاب
 فكيف تستطيع حنارك والتي لا تستطيع صور عدك
 پس چگونه طاقت آورد که مرا شتر تراود آن که طاقت ندارد که در رعد
 فكيف تستطيع صوت غضبك فارحمني اللهم فاني في
 پس چگونه طاقت آورد غضب تو را پس رحم کن مرا خداوند این
 امر و حقر و خطري يسير وليس عذابي مما يزيدني
 مردی حقیر و قدر من سبیلت و نیست عذاب من از آن چیز که بفرماید
 ملكك ميثقال ذرة ولو ان عذابي مما يزيدني ملكك
 در پادشاهی من تو برابر موی و اگر آنکه عذاب من به جان باشد که بفرماید
 لسئلك الصبر عليه واجبت ان يكون ذلك
 مرا ایند سؤال میکنم ترا صبر بر آن و در وقت سیدم آنکه بوده تا این
 لك ولكن سلطانك اللهم اعظم وملكك ادوم
 مرا و بکن پادشاهی من خداوند اعظم و ملک تو پاینده

۲
 ميثقال ذرة
 و در پادشاهی من تو برابر موی

من ان تريد فيه طاعة المطيعين او تنقص منه
 از نیکی بفرماید در آن طاعت مطیعان با آنکه کم کند رزق و معصیت
 المذنبين فارحمني يا ارحم الراحمين و تجاوز عن ما اذا
 کند کاران پس رحم کن مرا ای بخشنده ترین بخشنده کاران و در گذر از
 الجلال والاکرام وثب على انك انت التواب الرحيم
 از خداوند بزرگ و اکرام و قبول توبه مرا بدرستی که تو قبول توبه کنی
 وكان من غايبك في البصر والانتها
 و آنکه من غایب بودی در بصر و انتها

و آنکه من غایب بودی در بصر و انتها

اله احمذك وانت للجد اهل على حسن صديعك الى
 ای خداوند من سپاس میکنم ترا و تو سپاس ساز او از بزرگی که در در تو بوس
 وسبوع نعمائك على وجوب عطاءك عندك وعلى
 و تمام نعمت تو بر من و بزرگی عطا تو نزد من و بر آنچه
 ما فضلني به من رحمتك واسبغت علي من نعمتك
 فضیلت دادی مرا از رحمت خود و تمام کردی بر من از نعمت خود
 فقد اصطنعت عند ما بعج عنه شكري و لولا احسانك
 پس تحقیق که احسان کردی بر من از آنچه عجز است از آن شکر من و اگر احسان
 الك و سبوع نعمائك على ما بلغت حرا خطي ولا اصلاح
 بوسه و تمام نعمت تو بر من بجز بیدم بجمع کردن بهره خود و اصلاح
 نفسك ولكنك ابدا تني بالاحسان و رزقني في امور
 آوردن نفس خود و بکن تو ابتدا کردی مرا با احسان و رزق کردی مرا در
 كلها الكفاية و صرفت عن جهد البلاء و منعت من
 همه آنها در کار گذار و کردی مرا از مشقت ببار و بار دادی از من صدم

مَحْدُورِ الْفَضَاءِ إِلَهِي فَاكْرَمِي بِلَايِ جَاهِدٍ قَدْ حَرَفْتِي عَنْهُ
محرور شده فضا را بخدا من پر بلا سختی که تحقیق کرد این
و كَمْ مِنْ نِعْمَةٍ سَابِغَةٍ أَقْرَبَتْ بِهَا عَيْنِي وَ كَمْ مِنْ صَنِيعَةٍ
زمن و باری نعمت تمامی که روشن کرد در آن چشم مرا و باری از احسان
كَرِيمَةٍ لَكَ عِنْدِي اللَّهُ أَجَبْتُ عِنْدَ الْأَضْطِرِّ دَعْوَاهُ
بزرگ مرترا نزد من تو ای خداوند که اجابت کرد در نزد اضطرار
و أَقَلْتُ عِنْدَ الْعِثَارِ زَلْمِي وَ أَخَذْتُ لِي مِنَ الْأَعْدَاءِ
در گذشته نزد برادر آمدن لغزش مرا و گرفتی برای من از دشمنان
بُطْلًا مِنْهُ إِلَهِي مَا وَجَدْتُكَ بِجَدِّ لِحَبْنِ سَلْتِكَ وَلَا
حق مرا بخدا من بیایم ترا بخیر و زنده و مگر که سوال کردم و
مُنْبَغِضًا حِينَ رَدِّكَ بِلِ وَجَدْتُكَ لِدُعَائِي سَامِعًا
مکروه و قهر که اراده کردم ترا بلکه یا نعم ترا بر سر دعا خود شنیدم
و لَطِيفًا لِي مُعْطِيًا وَ وَجَدْتُكَ نَهَائِكَ عَلَيَّ سَابِغَةً فِي كُلِّ
و بر سر مطالبهای خود عطاکنند و یا نعم نعمت بر سر خودم تمام شد در هر
شَأْنٍ مِنْ شَأْنِي وَ كُلِّ زَمَانٍ مِنْ زَمَانِي فَأَنْتَ عِنْدَ حُجُودِ
کار ز کار خود و هر زمانه از زمان خودم بر تو نزد ستوده
و صَنِيعِكَ لَدَيْ مَبْرُودٍ تَجِدُكَ نَفْسِي وَ لِسَانِي وَ عَقْلِي
و احسان تو نزد من بزرگست سپاس میکند ترا نفس من و زبان من و عقلم
حَدَّ يَبْلُغُ الْوَفَاءَ وَ حَقِيقَةَ الشُّكْرِ حَتَّى إِذَا بَكُونُ مَبْلُغًا
سپاس گویند و وفار و حقیقت شکر را سپاس که بوده باشد
رِضَاكَ عَنْ فَيْحِي مِنْ سَخَطِكَ يَا كَهْفِي حِينَ تَعْبُدُنِي الْمُنَادِي
خوشنود تو ز من پس برمان مرا از چشم خود از پناه من و قهر که عاجز را در

يا مفضل

يَا مُفْضِلًا عَشْرًا فَلَوْلَا سَتْرُكَ عَوْرَتِي لَكُنْتُ مِنَ الْمَفْضُولِينَ
و اگر در گذشته ز غرض من پس اگر نبود پوشیدن تو عیب مرا از من میبودم
و يَا مُوَيْدِي بِالنَّصْرِ فَلَوْلَا نَصْرُكَ أَيُّهَا لَكُنْتُ مِنَ الْمَغْلُوبِينَ
و ای قوت دهنده من بیایر پس اگر نبود یاری تو مرا از آینه میبودم از غلبه
و يَا مَنْ وَضَعْتَ لَهُ الْمُلُوكَ نَبْرًا لِمَذَلَّةٍ عَلَى أَعْنَافِهَا
و ای آنکه گذاشته اند بر او پادشاهان طوق خازیر بر گردن و ن مار خرد
فَمَا مِنْ سَطْوَانِهِ خَائِفُونَ وَ يَا أَهْلَ النَّفْوَى وَ يَا مَنْ
پس این روز تو را مرا و ترسند مانند و از ترس او از ترسیده شدن و ای
لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى أَسْأَلُكَ أَنْ تَعْفُو عَنِّي وَ تَغْفِرَ لِي
آنکه اورادت نامها نیکو سئوال میکنم ترا آنکه عفو کنی از من و بیایم مرا
فَلَسْتُ بِرَبِيًّا فَأَعْذِرْ وَلَا بِيذِي قُوَّةً فَإِنْ نَصِرْ وَلَا مَقْرَبًا
پس منم من بی بزه تا عذر گویم و نه خداوند توانائی تا داد ستام و در گناه
لِي فَافْرًا وَ اسْتَفِيْلًا عَشْرًا لِي وَ انْتَصِلُ إِلَيْكَ مِنْ ذُنُوبِي
مرا تا بگریزم و طلب در گذشتن میکنم ترا از لغزش از خود و عذر بگویم بگو
الَّذِي قَدْ أَوْقَعْتَنِي وَ أَحَاطْتُ بِهٖ فَأَهْلِكُنِي مِنْهَا فَزِدْ نِجْمِي
خود که تحقیق هلاک کرده مرا و فرا گرفته اند مرا بر هلاک کرده اند مرا از آنکه
إِلَيْكَ رَبِّ تَائِبًا قَبْلَ عَلَى مَتَعُوذًا فَأَعِذْ لِي مِنْ سَبْحِ أَفْلَاكِي
بسوی تو ای پروردگار من تو به کنسند پس قبول کن پناه گیرند ام پس پناه ده
تَحَذُّ لِي سَائِلًا فَذُرْ مَنِّي مَعْتَصِمًا فَلَا تَسْلُبْنِي دَاعِيًا
پس خوار کن مرا سئوال کننده ام پس بجزم مرا خجک در زنده ام پس خوار کن
فَلَا تُرِدْنِي خَائِبًا دَعْوَتِكَ يَا رَبِّ مَسْكِينًا مُسْتَكِينًا
خداوند ام بر برگردان مرا نا امید خواندم ترا از سر در دعا و کافر در دعا مستحق

مستحقا

كَذَّبَ بِقُدْرَتِكَ وَلَا يَقُوْتُكَ مَنْ عَبْدَ غَيْرِكَ وَلَا
 كَذَّبَ بِقُدْرَتِكَ وَلَا يَقُوْتُكَ مَنْ عَبْدَ غَيْرِكَ وَلَا
 يَعْمُرُ فِي الدُّنْيَا مَنْ كَرِهَ لِقَائِكَ سُبْحَانَكَ مَا اعْظَمَ
 نِيَابِدَ جَمِيَّةِ دَرْدِيَا كَيْسَ كَمَا خُوشِ دَارِ دَلَّهَا تَرَا مَنَزِيرُ تَوْجِهٍ عَظِيمٍ
 سَانَكَ وَأَقَهْرَ سُلْطَانَكَ وَأَشَدَّ قُوَّتِكَ وَأَنْفَذَ
 شَانَ تَوْجِهِي تَا هَرِي تَا دَشِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي
 أَحْرَكَ سُبْحَانَكَ قَضَيْتَ عَلَى جَمِيعِ خَلْقِكَ الْمَوْتَ مِنْ
 مَرْتُو تَنْزِيهِ تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي
 وَحَدِّكَ وَمَنْ كَفَرَ بِكَ وَكَلَّ ذَانِقُ الْمَوْتِ وَكَلَّ
 يَكَا ذَانِقُ تَرَا دَا كَا فَرَشَدُ تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي
 صَا تَرَا لِيكَ فِتْبَارَكَ وَتَعَالَيْتَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ
 بَارَكَ دَنْدَهْ اَنْدَبُورُ تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي
 وَحَدِّكَ لِأَشْرِيكَ لَكَ أَمْنُ بِيكَ وَصَدَقْتَ وَسَلَّ
 تَنْهَائِي نِيَتِ تَرْكِي مَرْتَا كَرْوِي دَهْ اَم تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي
 وَقَبْلَتْ كِتَابَكَ وَكَفَرْتُ بِكُلِّ مَعْبُودِ غَيْرِكَ وَبَرِيكَ
 وَبَدْرِي فَتَم كِتَابِ تَرَا دَا كَا فَرَشَدُ تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي
 هُنَّ عِبْدُ سِوَاكَ اللَّهُمَّ اذْنِي أَجْبِدْ وَأَمْسِدْ مُسْتَقِلًّا
 لَزْمِي كَرْوِي تَرْكِي تَرَا خَدَا اَوْلَادِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي
 لَعَلِّي مُعْتَرِفًا بِذُنُوبِي مُقَرَّرًا بِخَطَايَايَ اَنَا بِأَسْرِي عَلَى نَفْسِي
 عَمَلِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي
 ذَلِيلٌ عَلَى أَهْلِكَ وَهَوَايَ اَزْدَانِي وَشَهْوَايَ حَرَمِي
 خَارِمٌ كَرُو تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي
 فَاسْأَلُكَ

فَاسْأَلُكَ يَا مَوْلَايَ سُؤَالَ مَنْ نَفْسُهُ لَا هَيْدَ لَهَا
 بِسْ سُؤَالَ مَيْكُنْمُ تَرَا اَمْرُو لَارِي مَا تَنْدُ سُؤَالَ كَرْوِي نَفْسِي وَتَعَالَيْتَ
 اَمَلُهُ وَبَدَنُهُ غَافِلٌ لِيَسْكُونَ عُرُوقَهُ وَقَلْبُهُ مَفْنُونٌ
 لَزْمُو تَرَا دَا كَا فَرَشَدُ تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي
 النَّعْمَ عَلَيْهِ وَفَكَرَهُ قَلِيلًا لِمَا هُوَ صَا تَرَا لِيكَ سُؤَالَ
 نَعْمَتَا بَرُو دَا كَرْوِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي
 مَنْ قَدْ غَلَبَ عَلَيْهِ الْأَمَلُ وَفَتْنَةُ الْهَوَى وَاسْتَمَكَنَتْ
 كَيْسَ كَمَا خُوشِ دَارِ دَلَّهَا تَرَا مَنَزِيرُ تَوْجِهِي عَظِيمٍ
 مِنْهُ الدُّنْيَا وَأَخْلَاهُ الْأَجَلَ سُؤَالَ مَنْ اسْتَكْرَهَ ذُنُوبَهُ
 بَرَا دَنْيَا وَسَا يَهْرَا اَوْ اَنْكَنْدَهْ هَرِي تَرْكِي سُؤَالَ كَيْسَ كَمَا خُوشِ دَارِ دَلَّهَا
 وَأَعْتَرَفَ بِمُخْطِئِيهِ سُؤَالَ مَنْ لَارَبَّ لَهُ غَيْرُكَ وَلَا
 كَنْ مَانَشِ رَا دَا عَمْرَا فِ تَمُودَهْ نَحْطَا تَرَا سُؤَالَ كَيْسَ كَمَا خُوشِ دَارِ دَلَّهَا
 وَلِيَّ لَهُ دُونُكَ وَلَا مُنْقِذَ لَهُ مِنْ عِقَابِكَ مِنْكَ وَلَا
 دَوْتَرَا دَا خَرُو تَرَا مَانْدَهْ نِيَتِ اَوْ رَا لَزْمُو
 مَلْجَأَهُ مِنْكَ إِلَّا إِلَيْكَ اَلْهُمَّ اَسْأَلُكَ بِحَقِّكَ الْوَأْتِ
 نِيَتِ اَوْ رَا لَزْمُو تَرَا كَرْوِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي تَرْكِي
 عَلَى جَمِيعِ خَلْقِكَ وَبِاسْمِكَ الْعَظِيمِ اَللَّهُ أَحْرَبُ رَسُو
 بِرَهْمَتِ خَلْقِ تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي
 اَنْ لِيَسْتَحْكَمَ بِهِ وَجَلَالُ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ اَللَّهُ لَا يَسْتَلِكُ
 بِشَيْءٍ كَنْدَرَا اَبَانِ تَامِ وَبِرَبْرَكِي ذَاتِ كَرَامَتِي كَمَنْهَ تَمُودَهْ نَحْطَا تَرَا
 وَلَا يَتَغَيَّرُ وَلَا يَحْتَوَلُ وَلَا يَفْنَى اَنْ تَصَلَّ عَلَيَّ مُحَمَّدًا
 وَارْحَالَتِ خُودِي بِمَنْسُكِرُو دَا كَا فَرَشَدُ تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي تَوْجِهِي
 مُحَمَّد

مُحَمَّدٌ وَإِنْ تَعْنِي عَنِ كُلِّ شَيْءٍ بَعِيدًا نَبِيٌّ وَإِنْ تَسَلَّ
 محمد را که بی نیازی که از هر چیز بعبادت خودت و از کسی که در
 نَفْسِهِ عَنِ الدُّنْيَا يَخَافُكَ وَإِنْ تَشْبِيهِ بِالْكَثِيرِ مِمَّنْ كَرَّمَ
 نفس مرا از دنیا بتر خودت و آنکه بگردانی صلابت بسیار از کرامت خود
 بِرَحْمَتِكَ فَالَيْكَ أَفِرُّ وَمِنْكَ أَخَافُ وَبِكَ اسْتَعِيثُ
 رحمت خود سپر بسوی تو میگردم و از تو میترسم و بتو طلب فریاد میکنم
 وَإِيَّاكَ أَرْجُو وَإِلَيْكَ أَدْعُو وَإِلَيْكَ أَلْجَأُ وَبِكَ أَتَوَكَّلُ
 و ترا امید دارم و ترا میخوانم و بسوی تو پناه میبرم و بتو اعتماد دارم
 وَإِيَّاكَ اسْتَعِينُ وَبِكَ أُوْمِنُ وَعَلَيْكَ أَتَوَكَّلُ وَعَلَى
 و از تو یاری میجویم و بتو ایمان دارم و بر تو توکل میکنم و بر
 جُودِكَ وَكَأَنَّهَا عِلْمٌ فِي الدُّنْيَا لِيُجِدَّ كَوْمًا أَتَكَلَّ
 جود تو و گویا علم است در دنیا که تو را اعتماد دارم
 رَبِّ اجْتَنِبْ ذُنُوبِي وَانْقَطَعَتْ مَقَالَتِي فَلَا حُجَّةَ لِي فَإِنَا
 پروردگارا از گناه من بپرهیز و قطع کن مقالت من را پس هیچ حجتی برای من نیست
 الْأَسِيرُ بِبَيْتِي الْمُرْتَهَنُ بِعَمَلِ الْمُرْتَدِّ فِي خَطِيئَتِي
 اسیر بیدای خود در کردمانه بگردان خود ترسد و کند در خطای خود چندان
 عَنْ قَصْدِكَ الْمُنْقَطِعُ فِي قَدَاؤِ قَفِّ نَفْسِهِ مَوْفِقَ الْأَذَلِّ
 از قصد خود مانده شد در راه خود تحقیق که باز داشته ام نفس خود را در جوار
 الْمَذْنِبِينَ مَوْفِقَ الْأَشْفِيَاءِ الْمَجْرَبِينَ عَلَيْكَ الْخَطِيئَةَ
 شدگان گناهکاران در جوار بد بختان جرات کنندگان بر تو سبک کنندگان
 بِوَعْدِكَ سُبْحَانَكَ أَيُّ جُرْأَةٍ أَحْبَبْتَ عَلَيْكَ وَأَيُّ
 بوعده تو نترس تر توانی چه جرات است که جرات کردم بر تو و چه جرات

الثالث في

عبد

تَعْبِيرُ عَزَّتْ بِنَفْسِهِ مَوْلَايَ اِرْحَمْ كَبُوتِي لِحَرْبِي وَزَلَّتْ
 که در بیادم نفس خود را ای آقای من بختی ای افتادن مرا بمان در سر
 قَدَمِي وَعَدُّ بِحِلْمِكَ عَلَيَّ جَهْلًا وَبِإِحْسَانِكَ عَلَيَّ شَاغِرًا
 قدم مرا در میان کن به بردباری خود بر نادانی من و با احسان خودت بر بندگان
 فَإِنَا الْمُقْرَبُ ذِي الْمَغْفِرَةِ بِخَطِيئَتِي وَهَذِهِ بَدْوٌ وَنَاصِيئَةٌ
 پس منم اقربا که کند گناه خود را غفراوت نماید و خطا من خود را اینک تذکره
 اسْتَكِينُ بِالْقَوْدِ مِنْ نَفْسِي اِرْحَمْ شَيْبَتِي وَنَفَادَانِي
 و پناه میبرم از نفس خود رحم کن بر سر مرا و بر آمدن زودتر
 وَأَقْرَبًا بِأَجَلٍ وَضَعْفٍ وَمَسْكِنَةٍ وَقِلَّةِ حِيلَتِي مَوْلَايَ
 و نزدیکتری اجل صلا و نماندنی مرا در روشی مرا در عجزه مرا ای مولای من
 وَأَرْحَمِي إِذَا انْقَطَعَ مِنَ الدُّنْيَا أَثَرِي وَأَمْحِي مِنَ الْخَلْقِ
 و رحم کن مرا وقتیکه بریده شود از دنیا آثار من و محو شود از میان از من
 ذِكْرِي وَكُنْتُ فِي الْمُنْسِيئِينَ كَمَنْ قَدِ نَسِيَ مَوْلَايَ وَأَرْحَمِي
 یاد من را بودم من در فراموش شدگان مثل کسی که فراموش شد ای مولای من در رحم کن
 عِنْدَ تَغْيِيرِ صُورَتِي وَحَالِي إِذَا بَلَغْتَنِي وَتَفَرَّقَتْ أَعْضَائِي
 نزد تغییر شدن صورت من و حال من وقتی که گشته شود جسم من و از هم بپاشند
 وَنَطَعَتْ أَوْصَالَيَ بِأَغْفَلَتِي عَمَّا بَرَأْتَنِي مَوْلَايَ وَكُنْ
 و جدا شود پیوندهای من از بیخبری از آنچه خواسته شده از من ای مولای من در رحم کن
 أَرْحَمِي فِي حَشْرِي وَنَشْرِي وَاجْعَلْ لِي ذَلِكَ الْيَوْمَ مَعَ
 مرا در حشر من و نشر من و بگردان در آن روز بباد و ستان
 أَوْلِيَاءِكَ مَوْفِقِي وَفِي أَحِبَّائِكَ مَصْدَرِي وَفِي جُورِكَ
 خود جبار بستان مرا در میان دوستان خود جبار و دردم خود همی
 وَدَرَمِي بَالِي

خود جبار بستان مرا در میان دوستان خود جبار و دردم خود همی و در میان

اللهم صل على محمد

مَسْكَنَةً يَا رَبِّ ^{بِحَسْبِ الْوَجْدِ} وَكَأَنَّهَا ^{بِحَسْبِ الْوَجْدِ} عَالَمِينَ ^{عَالَمِينَ}

يَا فَارِحَ الْهَمِّ وَيَا كَاشِفَ الْغَمِّ يَا رَحْمَنَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

وَرَجِّهِمَا صِلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَأَفْرِجْ هَمَّهُمْ وَكَاشِفِ

عَمَّهُمْ يَا وَاحِدًا يَا أَحَدًا يَا صَمَدًا يَا مَنْ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ اِعْصِمْنِي وَطَهِّرْنِي وَادْهَبْ بِلِسَانِي

وَأَقْرَأِ آيَةَ الْكُرْسِيِّ وَالْمَعُونَتَيْنِ فَإِنَّهُمَا لَيُفِيانِ قَلْبِي اللَّهُمَّ صَلِّ

إِنِّي أَسْأَلُكَ سُؤَالَ مَنْ أَسْتَدْتْ فَاقَهُ وَضَعْفَتْ

وَكَثُرَتْ ذُنُوبُهُ سُؤَالَ مَنْ لَا يَجِدُ لِفَاقَهُ مَغْشَا وَلَا

لِضَعْفِهِ مَقُوبًا وَلَا لِذَنْبِهِ غَافِرًا غَمْرَكَ يَا ذَا الْجَلَالِ

وَالْإِكْرَامِ أَسْأَلُكَ عَمَلًا يُحِبُّ بِهِ مَنْ عَمِلَ بِهِ وَيَقْبَلُ

نِيفَعُ بِهِ مَنْ اسْتَيْقَنَ بِهِ حَقَّ الْيَقِينِ فِي نِيفَازِ أَمْرِكَ

اللهم صل

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَأَقْبِضْ عَلَى الصِّدْقِ

نَفْسَهُ وَأَقْطَعْ مِنَ الدُّنْيَا حَاجَتَهُ وَأَجْعَلْ فِيمَا عِنْدَكَ

رَغْبَتِي شَوْقًا إِلَيْكَ لِفَائِكَ وَهَبْ لِي صِدْقَ التَّوَكُّلِ عَلَيْكَ

أَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ كِتَابٍ قَدْ خَلَا وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ كِتَابٍ

قَدْ خَلَا أَسْأَلُكَ خَوْفَ الْعَابِدِينَ لَكَ وَعِبَادَةَ الْخَائِفِينَ

لَكَ وَيَقِينَ الْمُتَوَكِّلِينَ عَلَيْكَ وَتَوَكُّلَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْكَ

اللَّهُمَّ اجْعَلْ رَغْبَتِي فِي مَسْئَلَتِي مِثْلَ رَغْبَةِ أَوْلِيَاءِكَ

فِي مَسَائِلِهِمْ وَرَهْبَتِي مِثْلَ رَهْبَةِ أَوْلِيَاءِكَ فِي مَسَائِلِهِمْ

فِي حُرْضَاتِكَ عَمَلًا لَا أَتْرُكُ مَعَهُ شَيْئًا مِنْ دِينِكَ

مَخَافَةَ أَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ اللَّهُمَّ هَذِهِ حَاجَتِي فَاعْظِمْ

فِيهَا رَغْبَتِي وَأَطَهِّرْ فِيهَا عِزِّي وَلِقِّنْ فِيهَا حُجَّتِي

عاف

عَافٍ فِيهَا جَسَدٌ أَلَّ اللَّهُمَّ مَنْ أَصْبَحَ لَهُ ثِقَةٌ أَوْ رَجَاءٌ
 رَعَايَتِ دَهْ دَرَّانِ جَدُّ رُخْدُونَ دَهْرُ كَمَا صَبَّاحُ كَرْدَه دَاوَرِ اَعْمَادِ
 غَيْرِكَ فَقَدْ أَصْبَحْتَ وَأَنْتَ ثِقَةٌ وَرَجَاءٌ فِي الْأُمُورِ
 غَيْرِ تَوْبَتِ بَرِّ حَقِيقِ كَمَا صَبَّاحُ كَرْدَه مِ دَوْتَوِي عَمَّادِ وَوَامِيهِ مَن دَر كَا
 كُلِّهَا فَأَقْضِ لِي بِخَيْرِهَا عَاقِبَةً وَجَنِّي مِنْ مُضَلَّاتِ الْفِتَنِ
 بِمَدِّ بَرِّ حَكِيمِ كَمَنْ بَرِّ سَبَّحِ عَافِيَتِ اَنْ دَوَارِ اَنْ مَرَّزَقَتَهَا كَرْدَه
 بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّاهِرِينَ
 كَتَبَهُ رَحْمَتِ تَوَايِ بَخَانِيْدَه تَرِيْنِ نَجَّانِيْدَه رَحْمَتِ فَرَسَدِ خَدَّارِ مُحَمَّدِ اَلِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
 صَلَّيْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّاهِرِينَ
 كَتَبَهُ رَحْمَتِ تَوَايِ بَخَانِيْدَه تَرِيْنِ نَجَّانِيْدَه رَحْمَتِ فَرَسَدِ خَدَّارِ مُحَمَّدِ اَلِ

وَكَانَ مِنْ عَائِلَةِ السَّلَامِ فِي بَوْمِ الْأَحَدِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 عَمَّادِ رَحْمَتِ بِيْدَه تَرِيْنِ

بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا أَرْجُو إِلَّا فَضْلَهُ وَلَا أَخْشَى إِلَّا عَدْلَهُ
 بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا أَرْجُو إِلَّا فَضْلَهُ وَلَا أَخْشَى إِلَّا عَدْلَهُ
 وَلَا أَعْتَمِدُ إِلَّا قَوْلَهُ وَلَا أَمْسِكُ إِلَّا بِحَبْلِهِ بِكَ
 دَهْرِ اَعْمَادِي مَر كَفْتَارِ اَوْرَا وَنَرْمِي جِسْمِ مَر كَرِ سَيْمَانِ اَو بَوْتِ
 اسْتَجِيرُ يَا ذَا الْعَفْوِ وَالرِّضْوَانِ مِنَ الظُّلْمِ وَالْعُدْوَانِ
 دِيْنَاهُ جَوْنِيْدَه اَلِصَّاحِبِ عَفْوٍ وَرُحْمَتِي زَرْتَارِي كَسَمِ وَجَوْرِ
 وَمِنْ غَيْرِ الزَّمَانِ وَتَوَاتُرِ الْأَحْرَانِ وَمِنْ انْقِضَاءِ الْمُدَّةِ
 دَاوَرِ حَادِثَاتِ زَمَانِ وَبِيْجِي دَر بِيْجِي شَدَنِ اَنْدَه دَهْمَا دَاوَرِ كَشْتِنِ نَدِ
 قَبْلَ النَّاهِبِ الْعُدَّةِ وَإِيَّاكَ اسْتَرْشِدُ لِمَا فِيهِ
 بِشِ زَرْتَرِيْمِيْدَه كَرْدَنِ دَسَا زَرَاهِ دَتَرَا زَرْتَوَا اَهْ شَدَمِ مَر اَبْجَدِ دَرَاوِ

الصلوة

الصلوة والأصلاح وبك استعين فيما يقين
 صلوة واصلح و بوا بر جويم درو بجه نوديك است
 به النجاة والنجاح وإياك أرتب في لباس العافية
 بان فرورزي و فرورزر دادون و تمللا عبت دارم در لباس عافيت جود
 وتمامها وشمول السلامة ودوامها وعود بك بان
 دوما مران دفر اكر قن سلامتي دو دام ان و نيا هيسرم نيو اي
 من همزات الشياطين وأحزن بسطائك من جور
 زرد سوس شيطانها و بر نهر ميكنم به پادشاهي تو ز جور
 السلاطين فنقبل ما كان من صلواتك وصوتك واجعل
 پادشاهان پس بندي را آنچه بعد از من ز من و روز من و بعد
 عدي وما بعدة افضل من ساعتي وبومي واعزني في
 فردا بمنج و آنچه بعد از آنست بهتر از ساعت من و روز من و عزت من در
 عيشي وقومي واحفظني في يقظتي ونومي فانك لله
 خوشان منج و قوم منج و نگاه دار مرا در بيدار منج و خواب منج و نوحه
 خير حافظا وانت أرحم الراحمين اللهم اني ابرؤ اليك
 نهر نگاه دارنده و تو بخشنده از من بخشنده كانه خداوند ابرؤ سينك من نهر
 في بومي هذا وما بعدة من الاحاد من الشرك والآلات
 در روز من اينروز و آنچه بعد او ز من بشما ز شرك و آله
 وأخلص لك دعائي تعرضا للإجابة واقم علي طاعتك
 وخالص كتمه بر ارتق و دعاي خود در افراس بر بديرتين و سر تهيم بر طاعتك
 رجاء للإجابة فصل على محمد خير خلقك الداعي الي
 بيد مرا نابه آرا ايس رحمت فرست بر محمد بهترين خلق خود خود تند بوي

الحق

الْحَقُّ وَأَعْرَضَ بِعِزِّكَ اللَّهُ لَا يُضَامُ وَأَحْفَظْ بَعِينِكَ
 حق و عزیز کن مرا بقوت خود کهستم کرده و نگاهدار مرا که بحکم خود
 التَّالِثُ لَا تُنَامُ وَأَخْتِمْ بِالْإِنْفِطَاعِ إِلَيْكَ أَمْرِي بِالْمَغْفِرَةِ
 که خواب نبرد و ختم کن بر بدن بسورت تو کار مرا و با مغفرت
 عَمْرٍ أَيْ أَنْتَ وَكَامِنْ عَائِلِي فِي الْإِسْتِغْنَاءِ الْغُفُورِ الرَّحِيمِ
 عمر مرا بدرستی که تو دعا ساز و زور شنیدار مرزنده و دعا ساز
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 خدا بخشنده و مهربان

کتاب التوحید

أَلْحَدَّ اللَّهُ الذِّكْرَ لَمْ يُشْهِدْ أَحَدًا حِينَ فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
 سبب از خدا بر احدی حاضر نشد احدی را هنگامیکه آفرید آسمانها
 وَالْأَرْضَ وَلَا اتَّخَذَ مَعِينًا حِينَ بَرَأَ السَّمَاوَاتِ لَمْ يَشْرِكْ
 در زمین را و نگرفت مددگار را هنگام خلق شریک نشد ترا
 فِي الْإِلَهِيَّةِ وَلَمْ يُظَاهَرْ فِي الْوَحْدَانِيَّةِ كَلَّتِ الْأَلْسُنُ
 در خدائی و اظهار نشد در یگانگی که کند شده با آنها
 عَنْ غَايَةِ صِفَتِهِ وَالْحَقُّوْلُ عَنْ كُنْهِهِ مَعْرِفَتُهُ وَتَوَاضَعَتْ
 ز نهایت صفت او و عقلمان از کنت معرفت او فروتنی کردند
 الْجَبَابِرَةُ لِهَيْبَتِهِ وَعَنِ الْوُجُوهِ لِحُشْيَتِهِ وَانْقَادًا
 جباران و هیبت او و در برابر مرتضی او را که در جهان
 كُلُّ عَظِيمٍ لِعَظَمَتِهِ فَلَهُ الْحَمْدُ مُتَوَاتِرًا مُتَسِقًا وَمُنَوَّارًا
 هر بزرگی بر بزرگی او را پس بر او استسباس بی دردی بگفته و بی دردی
 مُسْتَوْثِقًا وَصَلَوَانَهُ عَلَى رَسُولِهِ أَبَدًا وَسَلَامًا دَائِمًا
 مستحکم و درود او بر فرستاده او همیشه و سلام او دائم

سرمدا

سَرْمَدًا اللَّهُمَّ اجْعَلْ أَوَّلَ يَوْمِي هَذَا صَلَاحًا وَآخِرَهُ
 جاوید خداوند اینک بگمان اول روز مرا نیز روز صلاح و میان
 فَلَا حَاوِ آخِرَهُ نَجَاحًا وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ يَوْمٍ أَوَّلُهُ فَرَجٌ
 رستگار و آخر او را فرود نیاورد میسرم بود از روز فریاد اول و در س
 وَأَوْسَطُهُ جَرَجٌ وَآخِرُهُ وَجَعٌ اللَّهُمَّ إِذَا اسْتَغْفَرْتُكَ
 او بی نایب در خرا و در دست خداوند اندر سبک من و مغفرت
 لِكُلِّ نَذْرٍ نَذَرْتَهُ وَكُلِّ وَعْدٍ وَعَدْتَهُ وَكُلِّ عَهْدٍ
 هر بزرگی که نذر کردم او را و هر وعده که کردم او را و هر عهده
 عَاهَدْتَهُ ثُمَّ لَمَّا فِی بِيهِ وَأَسْأَلُكَ فِي مَطَالِمِ عِبَادِكَ
 که بستانم او را پس و فاکزده ام تا آن و میخوانم در حقها می بندگان
 عِنْدَكَ فَإِنَّمَا عَبْدٌ مِنْ عِبِيدِكَ أَوْ أَمَةٌ مِنْ أُمَّاتِكَ
 نزد من پس هر بنده از بندگان تو یا امتی از کنیزان تو که بوده باشد
 لَهُ قَبْلَ مَطْلَعِ ظِلِّهَا أَيْ فِي نَفْسِهِ أَوْ فِي عَرَضِهِ أَوْ فِي
 بر او در پیش از من کهستم کرد او وستم از او پیش از روز ما موسی
 مَالِهِ أَوْ فِي أَهْلِهِ وَوَلَدِهِ أَوْ غِيْبَةٍ اغْتَنَبْتُ بِهَا أَوْ
 مال او یا در مال او و فرزند او یا غیبی که غیبت کرد او یا بان یا
 تَمَامٍ عَلَيْهِ مِمِّلٌ أَوْ هُوَ أَوْ نَفْسُهُ أَوْ جَمِيْعَةٌ أَوْ رِيَاءٌ
 بارگه بر او و بسبب میل یا خود بسبب یا بکبر یا شکسته بار یا
 أَوْ عَصِيْبِيَّةٌ غَائِبًا كَانَتْ أَوْ شَاهِدًا وَحَيًّا كَانَتْ أَوْ
 یا بعضی یا غیب باشد یا حاضر یا زنده باشد یا
 مِيْنًا فَقَصْرٌ يَدٌ وَضَاعٌ وَسَعَى عَنْ رَدِّهَا إِلَيْهِ وَ
 مرده بر کوتاه باشد دست مخ و دستک باشد طافتم از روز و آن

التخلل

التَّحَلُّ مِنْهُ فَاسْأَلْكَ نَائِمًا مِمَّا يَمْلِكُ الْخَاجَاتِ وَهِيَ
 وصلای از و پس بخوانم ترا ای آنکه مالک شده حاجتها و آن
 عَسْبَجِيَّةٌ لَمَسِيْنَةٌ وَمَسْرَعَةٌ إِلَىٰ أَرَادَتِهِ أَنْ تَصَلِّيَ
 اجابت کنند بر خواسته او را و نشاندند که اراده او را بیک رحمت بر
 عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَإِنْ تَرْضِيهِ عَنْهُ بِمَا شِئْتَ وَهَبْ لِي
 بر محمد و آل او محمد و اینکه خوشنود کنی و از زمین با آنچه خواسته و بخش مرا
 مِنْ عِنْدِكَ رَحْمَةً إِنَّهُ لَا يَنْفُصُكَ الْمَغْفِرَةُ وَلَا نَصْرٌ
 از نزد خود رحمتی بدستند او کم نمیکند ترا با بخشش و ضرر رسانند ترا
 الْمَوْهَبَةُ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ أَوْلِيَّيْ كُلِّ يَوْمٍ اثْنَيْنِ
 بخش ای بخشنده ترین بخشندهگان خداوند اعطای کن مرا در هر روز دو
 نِعْمَتَيْنِ مِنْكَ تَنْبِيْنِ سَعَادَةٍ فِي أَوْلِيَّ بَطَاعَتِكَ وَ
 دو نعمت از تو دو تا بکنی در اولی اطاعتت و نیوای
 نَعْمَةً فِي آخِرِهِ بِمَغْفِرَتِكَ يَا مَنْ هُوَ الْإِلَهُ وَلَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا
 و نعمت در آخر و با بخشش خود ای آنکه او خداست و نیامرزد کنی انرا

وَكَانَ مِنْ عَمَلِهِ فِي بَيْتِهِ الْثَلَاثَا

دعا سه روز سه شنبه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 خدا بخشنده و مهربان
 الْحَمْدُ لِلَّهِ وَالْحَمْدُ حَقُّهُ كَمَا يَسْتَحِقُّهُ حَمْدًا كَثِيرًا وَأَعُوذُ
 سپاس بر خدا ایر اسپاس ترا اولی و چنانکه ترا اولی سپاس بسیار بسیار و پناه میرم
 بِهِ مِنْ شَرِّ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمْتَنِي
 با و در شر نفس خود بدستیک نفس هر آینه امرکننده است بیک مکرر کنی

در عافیتش

در

رَبِّي وَأَعُوذُ بِهِ مِنْ شَرِّ الشَّيْطَانِ الَّذِي يَزِيدُنِي ذَنْبًا
 پروردگارم و پناه میرم با و از شر شیطان که بفرزاید مرا گناه
 إِلَىٰ الذَّنْبِ وَأَجْزِي بِهِ مِنْ كُلِّ جَبَّارٍ فَاجِرٍ وَسُلْطَانٍ جَائِرٍ
 بسورکن و نیز بر نیز کنم با و از هر جبار کنهکار و پادشاه ستم
 وَعَدُوٍّ فَاهِرٍ اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنْ جُنْدِكَ فَإِنَّ جُنْدَكَ
 و دشمن غلبه کنند خداوند با و با که ان مکر از شر خود بدستیک شکر ترا
 هُمُ الْغَالِبُونَ وَاجْعَلْنِي مِنْ جُنْدِكَ فَإِنَّ جُنْدَكَ هُمُ
 غلبه کنند و بگردان مرا از کرده خود پس بدستیک کرده توانان
 الْمُفْلِحُونَ وَاجْعَلْنِي مِنْ أَوْلِيَّائِكَ فَإِنَّ أَوْلِيَّائِكَ لَا
 ستغفار کنند و بگردان مرا از جوستان تو بدستیک دوستان تو
 خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ اللَّهُمَّ اصْلِحْ لِي فِتْنَةَ
 ترس بر ایشان و نه ایشان اند و بکنی شرمند خود فتنه با ان آوردن مرا
 عِصْمَةً آخِرِي وَاصْلِحْ لِي آخِرِي فَإِنَّهَا دَارُ مَقَرِّي وَالْمَقَامُ
 او نگاهدارد کار مرا و بمان او را آخرت مرا پس بدستیک ان خانه قرار
 مِنْ مَجَاوِرَةِ اللَّسَامِ مَقَرِّي وَاجْعَلْ الْحَيَاةَ زِيَادَةً لِي
 زهیب یکی تمام کریم من و بکنی زندگی مرا زیاد کنی بر این
 فِي كُلِّ خَيْرٍ وَالْوَفَاةَ رَاحَةً لِي مِنْ كُلِّ شَرٍّ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَىٰ
 در هر نیکی و وفات را راحتی بر این از هر بدی خداوند رحمت ترا
 مُحَمَّدٍ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ وَتَمَامِ عَهْدِ الْمُرْسَلِينَ وَعَلَىٰ آلِهِ
 محمد آخر پیغمبران و تمام شمار و دستا دکان بر آل او
 الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ وَاصْحَابِهِ الْمُنْتَجِبِينَ وَهَبْ لِي
 که پاکان و پاکیزه کنند و یاران او که برگزیده باشند و بخشنه مرا

در

فِي الثَّلَاثِ لَنْ لَا تَدْعَ لِي ذَنْبًا إِلَّا غَفَرْتَهُ وَلَا عَمَلًا إِلَّا
 در روز سه شنبه سه چیز را بخواند برای من کن هر امری که بیاورد بر سر آنرا خواند
 اذْهَبْنَهُ وَلَا عَدُوًّا إِلَّا دَفَعْتَهُ بِسْمِ اللَّهِ خَيْرَ الْأَسْمَاءِ
 آنکه ببرد او را و نه دشمنی که آید دفع کند او را بتمام خداست بهترین نامها
 بِسْمِ اللَّهِ رَبِّ الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ اسْتَدْفِعْ كُلَّ مَكْرُوهٍ
 بسم خدا پروردگار زمین و آسمان دفع میکند هر مکر و خبیثی
 أَوْلَاهُ سَخَطُهُ وَأَسْتَجِبْ كُلَّ حَبُوبٍ أَوْلَاهُ رِضَاؤُهُ
 اول آن خشم باشد و مستجاب هر صدقه که اول و خوشنود
 فَاجْتَمِعْ لِي مِنْكَ بِالْغَفْرِانِ يَا وَلِيَّ الْأَحْسَانِ
 بجمع کن برای من از تو بخوان ای ولی نیکوان

وَكَانَ مِنْ عِبَادَةِ السَّلَامِ فِي يَوْمِ رَجَاءِ
 بود از دعا بود و سلام در روز چهارشنبه

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سَبَانًا
 سپاس مرقد آبر که کرد ایند شب را پوشش و خواب را سبانی
 وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا لَكَ الْحَمْدُ أَنْ بَعَثْتَنِي مِنْ مَقَدَرٍ
 و کرد ایند روز ازنده کنند بر سر درودش که بخت مرا از خوابگاه
 وَلَوْ شِئْتَ جَعَلْتَهُ حَمْدًا سَمَدًا أَيْ لَا يَنْقَطِعُ أَبَدًا
 و اگر خواستی کرد ایند را و جاوید آن سپاس همیشه که منقطع نشود بویسته
 وَلَا يَحْصِي لَهُ الْخَلَائِقُ عَدَدًا اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ أَنْ
 و نمرده نشود مراد او را خلائق را بشمارد خداوند آنرا از دست ستایش آنکه
 خَلَقْتَ فَسَوَّيْتَ وَقَدَّرْتَ وَقَضَيْتَ وَأَمَّتْ وَاحْتَبَتْ
 آفرید پرورش کرد در اندازه کردی و میرانیدی در زنده کردی

و کما فی حدیث
 و کما فی حدیث

و امرضت

وَأَحْرَضَتْ فَشَفَيْتَ وَعَافَيْتَ وَأَبَيْتَ وَعَلَى الْعَرْشِ
 و بیماری که هستی و شفا دادی و عافیت دادی و نه عرش

اسْتَوَيْتَ وَعَلَى الْمَلِكِ حَوَيْتَ ادْعُوكَ دُعَاءَ مَنْ ضَعُفَتْ
 بکنان که هستی و بر پادشاهی دعا ط کردی میخوانم ترا خواندن آنکه مستقیم
 وَسَيْلُهُ وَأَنْقَطَعَتْ حَيْكَلُهُ وَأَقْرَبَ أَجَلَهُ وَنَدَانِي
 و سبک او و بریده چاره او و نزدیک شدت او و نزدیک
 فِي الدُّنْيَا أَمَلُهُ وَأَشَدَّتْ لِي رَحْمَتُكَ فَأَمْنُهُ وَعَظْمُ
 در دنیا آرزوی او و سخت شد رحمت تو نسبت به او و بزرگتر شد
 لِنَفْسِي حَسْرَتُهُ وَكَثُرَتْ زَلَّتُهُ وَعَثْرَتُهُ وَخَلَصْتُ لَوَيْتِ
 بر تقصیر او را اندوه او و بسیار نشو او و بر در آمد او را در خلاص من

تَوَيْتَهُ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ
 بازگشت او بر رحمت و بر محمد خاتم انبیا و بر اهل بیت او

الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ وَارْزُقْنِي شَفَاعَةَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ
 پاکان پاکیزگان در در کن مرا شفاعت محمد صلوات الله
 عَلَيْهِ وَالْهَيْوَةَ وَلَا تَحْرِمْ مَنِّي صَحْبَةَ أَنْفِكَ أَنْتَ أَزْهَمُ الشَّرَّاءِ
 بر او و الهی و محروم کن مرا از صحبت بدستیکه تو ای همگشای
 اللَّهُمَّ افْضِنِي فِي الْأَرْجَاءِ أَرْجَاءَ أَجَلٍ قَوِيٍّ فِي طَائِفَةِ
 خداوند آبر آور بر این درین جهانند چه چیز را بگردان تو ای نایب
 وَنَشَاطِي فِي عِبَادَتِكَ وَرَغْبَتِي فِي تَوَابِكَ وَزُهْدِي
 دن ط مرا در عبادت تو و خواهش مرا در توبت و بی رغبتی مرا در دنیا
 بِوَجْهِ لِي إِلَيْكَ عِقَابِكَ أَنْفِكَ لَطِيفٌ يَا تَشَاءُ
 در جانب بگردان مرا در عتاب تو بدستیکه تو ای نایب بر آنچه خواهر

دعا

وكان في يومنا هذا

وَكَانَ مِنْ عِبَادَةِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي تَالِبٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الذي اذهب الليل مظلمًا بقدرته وجاء بالنها
سب من مرصه ابراهيم برده شرا ورتبه ربي بقدرت خود وادود روزگار
مُجِيبًا بِرَحْمَتِهِ وَكَسَانِي ضِيَاءَهُ وَأَنَا فِي نِعْمَتِهِ اللَّهُمَّ فَكُنْ
روشن بر حمت خود و پست بند مراد شمس او و نعم نعمت او خداوند ابراهيم
أَبْقَيْتَنِي لَهُ فَأَبْقِنِي لِأَمثَالِهِ وَصَلِّ عَلَى النَّبِيِّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
بانی داشتی مرا و پس بانی دار مرا مثال او را و حمت فرست بر پیغمبر محمد و آل او
وَلَا تَفْجَعْنِي فِيهِ وَفِي غَيْرِهِ مِنَ اللَّيَالِي وَالْأَيَّامِ بَارِتِكَ
در دنیا که من مرا و در غیر او در شبها و روزگار بر تکیه شدن

المَحَارِمِ وَكَانَتْ الْمَائِمِ وَأَرْزُقْنِي خَيْرَهُ وَخَيْرَ مَا فِيهِ وَخَيْرَ
محارم و کس کردن معیت و کس کردن مرا خیر او و خیر آنچه در اوست و خیر
مَا بَعْدَهُ وَأَصْرِفْ عَنِّي شَرَّهُ وَشَرَّ مَا فِيهِ وَشَرَّ مَا بَعْدَهُ
آنچه بعد است و بگردان از من شر او را و شر آنچه در اوست و شر آنچه بعد است

اللَّهُمَّ إِنِّي بِذِمَّتِكَ الْأَسْلَامِ أَتُوسَّلُ إِلَيْكَ وَبِحُرْمَةِ
خداوندند بر تکیه من بپیمان اسلام تو و تسبیح جیم بوی تو و بحرمت قرآن
الْقُرْآنِ أَعْتَمِدُ أَعْتَمِدُ عَلَيْكَ وَبِحُدُودِ الْمُصْطَفَى أَسْتَسْفِعُ
قرآن اعتمادم و استسفیجم و بحدود مصطفی استسفیجم

لَدَيْكَ فَاعْرِفْ لِلَّهِ ذِمَّتِي إِلَى رَجْوَتِهَا قَضَاءِ حَاجَتِي
جیم بوی تو بر تکیه من بر خداوندند ابراهیم را که امید داشته باشم بر آوردن حاجت من

بَارِحَم

مَا أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ اقْضُ لِي فِي الْجَنَّةِ خَمْسًا لَا
ای بخشنده تر بخشندهگان خداوندند ابراهیم در جنته پنج چیز را

يَتَسَّعُ لَهَا الْأَكْرَمُ وَلَا يُطَبِّقُهَا إِلَّا نَعْمَكَ سَلِّمْهُ
که طاقت ندارد بر کس مگر کرم تو و توانایی ندارد در آنجا نعمت تو مگر بر

أَفْوَى بِهَا عَلَى طَاعَتِكَ وَعِبَادَةِ اسْتَحَقَّ بِهَا خَيْرًا
که تو هست تکیان با طاعت تو و عبادتیک سزاوار باشم تکیان تو را

مَثُوبَتِكَ وَسَعَةً فِي الْحَالِ مِنَ الرِّزْقِ الْحَلَالِ وَإِنْ
بسیار تو دوستی در حال روزگار حلال و اینکه بمن کردی مرا

تَوَمَّنِي فِي مَوَاقِفِ الْخَوْفِ بِأَمْنِكَ وَتَجَعَلَنِي مِنْ طَوَائِفِ
ملا در خواجگاه ترس با من خود بگردان مرا از اندوهها

الْهُمُومِ وَالْغُمُومِ فِي حِصْنِكَ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ
وغمها در دنیا خود رحمت فرست بر محمد و آل محمد

وَاجْعَلْ تَوْسَلِي بِهِ شَافِعًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ نَافِعًا إِنَّكَ أَنْتَ
دبیران رسیدن مرا بان شفاعت کنند روز رستخیز بود در بند بر تکیه بوی

أَرْحَمُ وَكَانَ مِنْ عِبَادَةِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي تَالِبٍ
بخشنده ترین دعا روز صبح

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الأول قبل الأناشء والأخيراً والأخيراً بعد
سب من مرصه ابراهیم اول پیش از انشاء و زنده کردن و آخر بعد از

فَنَاءِ الْأَشْيَاءِ الْعَلِيمُ الَّذِي لَا يَنْسِي مِنْ ذِكْرِهِ وَلَا يَنْقُصُ
تفاء چیزها و داناییکه فراموش نمیکند رز و ذکر او و ناقص نمیکند

وكان في يومنا هذا

مِنْ شُكْرِهِ وَلَا يَجِيْبُ مِنْ دَعَاؤِهِ وَلَا يَقْطَعُ رَجَاءَ مَنْ جَاءَهُ
 كبریا که شکر کرد و او را نومید نکند آنکه خواهد و برود امید آنکه امید دارد
 اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُكَ وَكَفَيْتَ بِكَ شَهِيدًا وَأَشْهَدُ جَمِيعَ
 خداوند ایدر شکر کنم که تو بهم و کافی هست ترا که اوستی و کواهی میگیرم همه
 مَلَائِكَتِكَ وَسُكَّانِ سَمَوَاتِكَ وَحَمَلَةِ عَرْشِكَ وَمَنْ
 فرشتگان و ساکنان آسمان ترا بر دارنده عرش ترا و آنکه
 بَعَثْتَ مِنْ أَنْبِيَائِكَ وَرُسُلِكَ وَأَنْشَأْتَ مِنْ أَحْسَنِ
 بزنجبخت ز پیغمبران تو و فرستادگان تو و آفرید ز اقوام خلق تو که
 خَلْقِكَ إِنِّي أَشْهَدُ أَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَحْدَكَ
 که منم که تو بهم شکر کنم توئی خدا که نسبت خدائی مگر تو نیکی
 لَا شَرِيكَ لَكَ وَلَا عَدْبِلَ وَلَا خَلْفَ لِقَوْلِكَ وَلَا
 که نسبت شریکی مگر ترا و زمانندس و نه خلدانی مرقفقا ترا و نه
 تَبْدِيلَ وَإِنَّ مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ عَبْدُكَ وَ
 تغییر کردی و آنکه مقرر رحمت خدا بود او و آل او بنده تو و
 رَسُولُكَ أَدَّى مَا حَمَلْتَهُ إِلَى الْعِبَادِ وَجَاهِدَ فِي اللَّهِ
 فرستاد تو رسالتی را که حمل کردی مردم و او را بوسی بندگان و کارزار کرد در راه
 عَزَّ وَجَلَّ حَقَّ الْجَهْدِ وَأَنَّهُ بَشَرٌ مِمَّا هُوَ حَقٌّ مِنَ الثَّوَابِ
 عز و جل حق کارزار او بشنا و زنده داد با آنچه او سزاوار است از پادشاهان
 وَأَنْذَرَهُمَا هُوَ صِدْقٌ مِنَ الْعِقَابِ اللَّهُمَّ تَبَيَّنْ عَلَيَّ
 و بیم داد با آنچه در راست است از عقاب با خدا با ثابت در راه
 دِينِكَ مَا أَحْيَيْتَنِي وَلَا تَرُغْ فَلْيَبْعِدْ أَوْ هَدَيْتَنِي وَهَبْ
 دینم خود که زنده دارم از آنچه زنده کردی راه نمودی مرا و بخت
 مَرَّةً

لِي مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ صَلِّ عَلَى
 مرا از تو خود رحمت درستی که تو ای بخشنده رحمت فرست
 مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَاجْعَلْنِي مِنْ أَنْبَاءِهِ وَشِيعَتِهِ وَرِثَتِهِ
 محمد و آل محمد بگردان مرا از آسمانان او و پیروان او و جانشینان
 وَحِي زُحْرَتِهِ وَوَفِّقْنِي لِإِذَا فَرِحَ الْجَنَّةُ وَمَا أُوجِبْتَ عَلَيَّ
 در زمره او تو بنده مرا بر آید از فرض جمعها و آنچه واجب است بر
 فِيهَا مِنَ الطَّاعَاتِ وَقَسِّمْتَ لِأَهْلِهَا مِنَ الْعَطَاءِ فِي يَوْمِ
 در آن روز طاعات و قسمت کرده مرا هم از آن عطا در روز
 الْجَزَاءِ إِنَّكَ أَنْتَ الْغَنِيُّ الْحَكِيمُ
 پادشاه برستی توئی غالب درست کردار

وَكَاذِبِينَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ فِي يَوْمِ السَّبْتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 خداوند بخشنده و مهربان

بِسْمِ اللَّهِ كَلِمَةُ الْمُعْتَصِمِينَ وَمَقَالَةُ الْمُخْتَرِينَ وَرَبِّ الْعَوْنِ
 بسم خدا کلمه جنگ در روزگان و گفتگوی بستندگان و پناه میبرم
 بِاللَّهِ نَعَالِي مِنْ جُورِ الْجَائِرِينَ وَكَيْدِ الْخَاسِدِينَ وَبُخْبَانِ
 بخدا سینه میزنم از ستم جبرگشندگان و مکر خاسدان و کدورت
 الظَّالِمِينَ وَأَعُوذُ بِكَ يَا حَمْدُ فَوقَ حَمْدِ الْحَامِدِينَ اللَّهُمَّ أَنْتَ
 ستمکاران و حمد میکنم او را با کسب کسب گذاران خداوند اوست
 الْوَاحِدُ بِلَا شَرِيكَ وَالْمَلِكُ بِلَا تَمْلِكُ لَا تَضَادُ
 یگانه بی شریک و پادشاه بی آنکه با دشمنان گردد و غناد

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ

فهرست صحیفه کامله

الاصحاح الاول	اصحاح اول	اصحاح اول	اصحاح اول
اصحاح الثاني	اصحاح الثاني	اصحاح الثاني	اصحاح الثاني
اصحاح الثالث	اصحاح الثالث	اصحاح الثالث	اصحاح الثالث
اصحاح الرابع	اصحاح الرابع	اصحاح الرابع	اصحاح الرابع
اصحاح الخامس	اصحاح الخامس	اصحاح الخامس	اصحاح الخامس
اصحاح السادس	اصحاح السادس	اصحاح السادس	اصحاح السادس
اصحاح السابع	اصحاح السابع	اصحاح السابع	اصحاح السابع
اصحاح الثامن	اصحاح الثامن	اصحاح الثامن	اصحاح الثامن
اصحاح التاسع	اصحاح التاسع	اصحاح التاسع	اصحاح التاسع
اصحاح العاشر	اصحاح العاشر	اصحاح العاشر	اصحاح العاشر

فِي حُكْمِكَ وَلَا تَنَازَعُ فِي مُلْكِكَ اسْأَلُكَ أَنْ تَصِلَ
 در حکم تو و تنازع نمکھ در بادشاهی تو بسخواهم زیرا که رحمت
 عَلَيَّ مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ وَأَنْ تُوَزِعَ عَنِّي مِنْ شُكْرِكَ
 و تو بر محمد بنده تو و فرستاده تو و اینکه انداز مرا از بی شکر تو
 نِعْمَاتِكَ مَا تَبْلُغُ فِي غَايَةِ رِضَاكَ وَأَنْ تَعِينَنِي عَلَى
 نعمت تو آنچه رسد در نهایت خوشنودی تو و اینکه یاری دهی مرا
 طَاعَتِكَ وَلزوم عِبَادَتِكَ وَأَسْأَلُكَ مَثُوبَتِكَ
 بر طاعت خود و لزوم عبادت خود و استحقاق ثواب تو
 بِلُطْفِ عِنَايَتِكَ وَتَرْحَمَنِي بِصِدْقِكَ عَنْ مَعَاصِيكَ مَا
 بطف عنایت تو و رحم کن مرا با زور مرا از مافرا مانده خود آنچه
 أَحْيَيْتَنِي وَتَوَفَّقْتَنِي لِمَا يَنْفَعُنِي مَا أَبْقَيْتَنِي وَأَنْ تُسَبِّحَ بِنَبِيِّ
 زنده کردی مرا و توفیق دادی مرا هر آنچه سود دهد مرا آنچه مانده در روز
 بَكِتَابِكَ صَدْرُكَ وَتَحَطَّ بِبِلَاؤَتِهِ وَبِزِيٍّ وَمَمْنَحِي
 کتاب خود سینه خود و فرو نهدی بخواندن آن بار را و عطا بینی
 السَّلَامَةَ فِي دِينِي وَنَفْسِي وَلَا تُوَحِّشْ لِي أَهْلَ أُنْسِي وَتَمِّمْ
 سلامت را در دین من و نفس من و دخت ندی مرا اهل انس مرا و تمام کن
 أَحْسَانَكَ فِيهَا بَعَثْتَنِي مِنْ عُمُرِكَ أَحْسَنَتَ فِيهَا مَضَى
 احسان خود را در آنچه مانده است از عمر من خیر آنکه احسان کردی در آنچه
 مِنْهُ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
 که نشت از دای رحم کننده تر من رحم کنده

مناجاة ابن عباس

مناجاة عشر که شیت است مطالب بنا
واخر من کلاد فرسید جد علی السلام

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
خدای بخشنده و مهربان
اللَّهُمَّ اللَّسْتُ بِأَخِيَّ وَأَنَا ثَوْبٌ مَدَلْتِي وَجَلَلْتِي التَّبَعْدَا
ای خدای بر پوشاننده است مرا خطا جبار و فراموش است مرا دوری
مِنْكَ لِيَأْسَ مَسْكِنَتِي وَأَمَاتَ قَلْبِي عَظِيمُ جِنَابِي فَاجِبِهِ
از تو بپوشاننده است مرا در بر سبده است صبر را کن بزرگوار من بزرگوار است
بِوَبِهِ مِنْكَ يَا أَمَلِي وَيَعِيَّتِي وَيَأْسُوْلِي وَمَسِيَّتِي فَوَعْنَتِكَ
تو به از خود ای امید من و صحبت من و ای چه اندیشه من در آرزوی من شوم تو
مَا أَجِدُ لِي ذُنُوبِي سِوَاكَ غَافِرًا وَلَا أَرَى لِكَيْسٍ غَيْرَكَ
که نمی یابم از برای من گناهان چه غیر تو بخشنده و نمی بینم از برای کسی خود تیرا
جَابِرًا وَقَدْ خَضَعْتُ لِنَايَابَةِ إِلَيْكَ وَعَنُوتٌ بِالْأَسْنَا
جبرکننده و بجز حق گرفته نمی گفتم ببارگشت بپوشیدم و تقضی کرده ام با تو
لَدَيْكَ فَإِنْ طَرَدْتَنِي مِنْ بَابِكَ فِيمَنْ الْوَدُودِ وَإِنْ دَدَا
زد تو پس اگر بران مرا ادر خود پس چه نامه برم و اگر کرد از مرا
عَنْ جِنَابِكَ فِيمَنْ أَعُوذُ فَوَاسِعَةً مِنْ حَجَلْتِي وَافْتِضَانَا
از جناب تو پس بپوشانم بر من پس دای ما تف از حجلت من و رسوائی من
وَالْهَفَا مِنْ سُوءِ عَمَلِي وَاجْرَاحِي أَسْأَلُكَ يَا غَافِرًا
و دای حسرت از برای کردار من و کسب من سوال میکنم از تو ای بخشنده

الذنب

الذَّيْبُ الْكَبِيرُ وَيَا جَابِرَ الْعَظْمِ الْكَبِيرِ أَنْ تَهْبِ مَوْلَانَا
کن بزرگ و اراصلاح کنده استخوان کنده است بر بختی نه ملک کنده
الْحَجْرُ الْوَسْرُ عَلَى فَاضِحَاتِ السَّرَائِرِ وَلَا تَخْلِنِي فِي مَشْهَدِ
کنه نمل و پوشاننده بر من در گناهان من شبها ما را و حال کنده را در محضر
الْفَيْمَةِ مِنْ بَرِّ عَفْوِكَ وَمَغْفِرَاتِكَ وَلَا تُعْرِضْ مِنْ
بیت از سر دور عفو تو و آرزوی تو و بر من کنده را از
جَمِيلِ صَفْحِكَ وَسَتْرِكَ اللَّهُ ظِلُّكَ عَلَى ذُنُوبِي غَمَامًا
نیاید در گذشت تو و پوشاننده من در از خدای من سبب بار برکت ما من
رَحْمَتِكَ وَأَرْسِلْ عَلَيَّ عِيُوبِي سَحَابًا أَفِيكَ اللَّهُ هَلْ
رحمت خود و بفرست بر عیب من سحاب همه را در خود خدای من
يُوجِعُ الْعَبْدَ الْأَبْقِيَ إِلَى مَوْلَاهُ أَمْ هَلْ يُجْرِمُهُ مِنْ
بجز درد سندان که بخت کند بجانب بر لای خود یا آید به سبب دور از
سَخَطِهِ أَحَدٌ سِوَاهُ اللَّهُ إِنْ كَانَ النَّدَمُ عَلَى الذَّنْبِ تَوْبَةً
غضب مولای دیگر غیر از مولای خدای من اگر بوده باشد پس توبه
فَائِدَةٌ وَعِزَّتِكَ مِنَ النَّادِمِينَ وَإِنْ كَانَ الْأَسْخَفَادُ
بس بپوشی من بجز تو از جهل منم و اگر بود باشد استغفار
مِنَ الْخَطِيئَةِ حِطَّةً فَإِنَّ لَكَ مِنَ الْمُسْتَغْفِرِينَ لَكَ
از خطا بس فرجه آهن آن پس توبه من از جهل استغفار کنندگان را بزرگوار
الْعَبِي حَتَّى تَرْضَى اللَّهُ بِقُدْرَتِكَ عَلَيَّ وَعَمَلِي
رض کن که راضی شوی خدای من بقدرت من که دارم بر من توفیق توبه بر ما و عمل من
عَنْ أَعْفَ عَنِّي وَبِعِلْمِكَ بِي أَرْفُقْ بِي اللَّهُ أَنْتَ الذَّكَرُ
نار از منم در گذار از من و بپوشد داری من در گناه من خدای من توبه کنه

فمن

فَتَحَّتْ لِعِبَادِكَ يَا أَبَا إِبْرَاهِيمَ عَفْوُكَ سَمِيئَةً التَّوْبَةَ
 باز کرده برای بندهگان خود درمی بوی عفو خود که نام نهاد آنرا توبه
 فَقُلْتُ تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا فَمَا عَزِدُّ مِنْ غَفْلٍ
 پرس گفتم که توبه کنید بوی خدای تعالی توبه خالصی پس چو عذر کسر که ترک بند
 دُخُولِ الْبَابِ بَعْدَ فَتْحِهِ إِلَهِي إِنْ كَانَ قَبْحُ الذَّنْبِ
 دانسته در آمدن باب را بعد از گشودن آن خدای من گریه بند بیخ کن
 مِنْ عَبْدِكَ فَلْيَحْسِنِ الْعَفْوُ مِنْ عِنْدِكَ إِلَهِي مَا أَنَا
 از بنده تو پس در این توبت عفو از منم تو خدای من چه کنم
 بِأَوَّلِ مَنْ عَصَاكَ فَتُبَّ عَلَيْهِ وَتَعَرَّضَ لِعَرْفِكَ
 اول کسی که عصیان کرد بشد تو را پس از این توبه داده بشد او را و با آنکه تصد کند بند چنان
 فَجَدَّتْ عَلَيْهِ يَأْمُرُ بِالْمُحْضَرِّينَ يَا كَاشِفَ الضَّرِّ يَا عَظِيمَ
 پس خود کرده بشد تو بر او ای حاجت کننده مضطر ای بر طرف کننده غم ای بزرگ
 الْبِرِّ يَا عَلِيمًا يَا فِي السِّرِّ يَا جَمِيلَ السِّتْرِ اسْتَشْفَعْتُ
 احسان ای دانای آنچه در نهان است ای سیکو پرده ای شفا غم خستید ام
 إِلَيْكَ بِجُودِكَ وَكَرَمِكَ إِلَيْكَ وَتَوَسَّلْتُ بِجَنَابِكَ
 بورتو بگم تو و کرم تو بوی تو و توسل شد ام بهر بنده تو
 وَتَرَحُّمِكَ لَدَيْكَ فَاسْتَجِبْ دُعَائِي وَلَا تَخَيِّبْ فِيكَ
 و رحمت تو نزد تو پس حاجت کن دعای مرا و ما امید مردان بر بورتو
 دُعَائِي وَتَقَبَّلْ تَوْبَتِي وَكَفِّرْ خَطِيئَتِي بِمَنِّكَ وَرَحْمَتِكَ
 امید مرا و قبول کن توبه مرا و سزای کن گناه مرا چون غم و رحمت خود
 يَا أَرْحَمَ الْمَنَاجِي الثَّانِي مِنْ مَنَاجِي الشُّكَا
 ای عزیزترین ای مناجات کننده گان
 الرَّاهِمِينَ رَحِمَ كُنْزِهِ كَانِ

مناجات الشکوا

بسم الله

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 خدای من بخشد مهربان
 إِلَهِي إِلَيْكَ اشْكُو نَفْسًا بِالسُّوءِ أَمَّارَةً وَإِلَى الْخَطِيئَةِ مَبْتَلًا
 ای خدای من بورتو شکوه میکنم از نفسی که بسوء آمیز است و بسوء کننده است و بسوء کننده
 وَمَعَاصِيكَ مَوْلَعَةً وَبِسَخَطِكَ مُتَعَرِّضَةً لَشُكِّكَ
 و معاصی تو حویص و بغض تو منقاد می برد
 فِي مَسَائِلِكَ الْمَهَالِكِ وَتَجَعَّلَنِي عِنْدَكَ أَهْوَنَ هَالِكٍ
 مرا راههای که خطرناک کند و بیکر دانه مرا نزد تو خوارترین هلاک شده
 كَثِيرَةَ الْعِلَلِ طَوِيلَةَ الْأَمَلِ إِنْ مَسَّهُ الشَّرُّ خَرَجَ وَإِنْ
 بسیار عتبات و دراز امید اگر برسد او را شر خیزد و اگر
 مَسَّهُ الْخَيْرُ تَمَنَّعَ مِيَالَةً إِلَى اللَّعْبِ وَاللَّهُوِ مَمْلُوءَةً
 برسد او را خیر تمنع میکند بسبب کند بر بازی و لهو بلباس
 بِالْغَفْلَةِ وَالسَّهْوِ تَسْرِعُ إِلَيَّ الْكُوبَةُ وَتَسْقُفُنِي
 از غفلت و سهو شد بشد بر بوی هلاک و خیر میبارد
 بِالتَّوْبَةِ إِلَهِي اشْكُو إِلَيْكَ عَدُوًّا وَاصْنَلِي وَسُطْرًا
 از توبه خدای من شکایت میکنم بورتو از دشمنی که گمراه میکند مرا و شیطان
 لِعُيُوبِي قَدْ مَلَأَ بِالْوَسْوَسِ صَدْرِي وَأَحَاطَتْ هَوَايَ
 که گمراه میکند مرا بختی که پرگه است به وسوسه سر و فرو گرفته است در هلاک
 بِقَلْبِي يُعَايِدُ لِي الْهَوَىٰ وَبِزَيْنِّي لِي حُبُّ الدُّنْيَا
 صدمه مرا قوت میدهد برای من خواستهها را و زینت میدهد برای من زینت دنیا را
 وَمَجُولُ بَيْنِي وَبَيْنَ الطَّاعَةِ وَالسُّلْطَانِ إِلَهِي إِلَيْكَ
 مانع مرشد میان من و میان طاعت و قرب و منزلت خدای من بورتو

والمصطفى
والمصطفى

اشکوا

أَشْكُو قَلْبًا فَايِسًا مَعَ الْوَسْوَاسِ مُتَقَلِّبًا بِالرِّينِ
شکایت میکنم از مهر سختی که با وسواس غلطی است به چوک
 وَالطَّبِيعَ مُنْقَلِبًا وَمُنْلَبَسًا وَعَيْنًا عَنِ الْبُكَاءِ مِنْ
وزن و بخت و منتی است و از چشم که از کرب
 خَوْفِكَ جَامِدَةً وَالِي مَا يَسْرُّهَا طَامِحَةٌ إِلَهِي لَأُحْوَى
زس تو خشک است و بر روی آنچه خوشحال کند از بلند خدای من است
 وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِقُدْرَتِكَ وَلَا نَجَاةَ إِلَّا مِنْ مَكَارِهِ اللَّهِ
و نه توانی مگر بقدرت تو و نیت نجات مرا از خوشیها روینا
 إِلَّا بِعِصْمَتِكَ فَاسْأَلْكَ بِبِلَاغِ حِكْمَتِكَ وَنَفَا
مگر بقوه داری تو پس سوال میکنم تو را بکمال دانایی تو و روانی
 مَشِيَّتِكَ أَنْ لَا تَجْعَلَنِي لِغَيْرِ جُودِكَ مُعْرِضًا وَلَا
ایستد تو دستگیر گویان مرا از برای غیر بخشش تو قصد کننده و نه
 تَصِيْرًا لِلْفِتَنِ عَرَضًا وَكُنْ لِي عَلَى الْأَعْدَاءِ نَاصِرًا
کردار مرا از برای فتنها نه و باش از برای نزد دشمنان یار کننده
 وَعَلَى الْخَائِفِينَ وَالْعُيُوبِ سَاتِرًا وَمِنَ الْبَلَاءِ آوَاقِيًا
و بر در سایهها و عیبها پوشنده و از بلاها نگاه دارنده
 وَعَنْ الْمَعَاصِي عَاجِمًا بِرَأْفَتِكَ وَرَحْمَتِكَ يَا رَحِيمَ الرَّبِّ
و از معاصی بازدارنده بهمانی تو و رحمت تو ای رحیمترین پروردگاران

الْمُنَاجَاةُ الثَّلَاثُ وَمُنَاجَاةُ الْخَائِفِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 خدای بخشنده مهربان

مُنَاجَاةُ الثَّلَاثِ

إِلَهِي

إِلَهِي أَتْرَاكَ بَعْدَ الْإِيمَانِ بِكَ تَعَذُّبِي أَمْ بَعْدَ حُبِّي
ای خدای من آیا تنم بنوی بعد از ایمان بتو عذاب کنی مرا بعد از دوستی من
 إِنَّكَ تَبْعُدُنِي أَمْ مَعَ رَجَائِي لِرَحْمَتِكَ وَصَفْحِكَ مَعِي
ترا دور گردانی مرا یا با امید من بر رحمت ترا و درگذشتن تو محروم گردانی
 أَمْ مَعَ اسْتِجَارَتِي لِعَفْوِكَ تُسَلِّمُنِي حَاشَا لَوَجْهِكَ
یا بهانه آوردن من بعتفو تو خوار کنی مرا حاشا مرزوات
 الْكِرِيمِ أَنْ تُخَيِّبَنِي لِبَتِّ شِعْرِي الشَّقَاءَ وَادْتِنِي
کریم تو را ایستد کردار مرا کاش میبدانستم من که آواز برای بدبختی رسیده است
 أُمِّي لِلْعَنَاءِ رَبَّتِي فَلَيْتَ مَا لَمْ تَلِدْنِي وَلَمْ تُرَبِّي وَ
مادر من یا از برای رنج پرورده است پس کاش او نمی زایید مرا و نمی پرورده مرا
 لَيْتَنِي عَلِمْتُ مِنْ أَهْلِ السَّعَادَةِ جَعَلْتَنِي وَبِقُرْبِكَ
و کاش میبدانستم که آواز از سعادت کردانیده تو مرا و بنزدیکی خود
 وَجَوَارِكَ خَصَصْتَنِي فَتَقَرَّ بِذَلِكَ عَيْنِي وَتَطْمَئِنُّ لِي
و سایه کی خود انبساط داده مرا پس و شود باین چشم من و آرام میگردد بسایه
 نَفْسِي إِلَهِي هَلْ تَسْوَدُ وَجُوهًا خَرَّتْ سَاجِدَةً لِعِظْمَانِكَ
نفس من ای خدای من آیا سیاه میکند رویان را که زمین افتاده بشند سجده کننده برای عظمت تو
 أَوْ تَحْرُسُ السِّنَّةَ نَطَقَتْ بِالشَّاءِ عَلَى جَدِّكَ وَجَلَا
یا کند میکند زبانهها را که گویا بشند بر تیش بر شرف تو و بزرگی تو
 أَوْ تَطْبَعُ عَلَى قُلُوبٍ انْطَوَتْ عَلَى حُبِّكَ أَوْ تَصْمُ أَسْمَاءًا
یا مهر میکنی بر دلها که بچیده شده باشند بر محبت تو یا کرمی کنی گوشهها را
 تَلَذَّذْتُ بِسَمَاعِ ذِكْرِكَ فِي أَرَادَتِكَ أَوْ تَغْلُ كِفَا
که لذت یافته باشم از شنیدن ذکر تو در خواست تو بغل میکنی دستها را

رَفَعْتُمَا

رَفَعْنَا أَمْوَالُكَ إِلَيْكَ رَجَاءً رَأْفَتِكَ أَوْ تَعَاظِبْنَا
 بزرگواران ما را امید ما بر تو با رغبت و رحمت تو یا عقاب کنی بدینانه
 عَلِمْتَ بِطَاعَتِكَ حَتَّى نَحِلَّ فِي مَجَاهِدَتِكَ أَوْ نَعِدَ
 که خبر کرده اند بطاعت تو تا آنکه لاغر شده در مجاهدت تو یا عقاب کنی
 أَرْجُو أَنْ تَسْعَتَ عِبَادَتِكَ إِلَهِي لَا تَعْلُقُ عَلَيَّ مَوْحِدِيكَ
 ای الهی من که شافتم در عبادت تو ای خدای من بسند بر موحدان خود
 أَبْوَابَ رَحْمَتِكَ وَلَا تَحْبِ مَسْتَأْتِيكَ عَنِ النَّظَرِ إِلَيْكَ
 درهای رحمت خود را و منع کنی مستأفان خود را از نظر بوی من
 وَوَيْتِكَ إِلَهِي نَفْسِي أَعَزُّ لِي بِتَوْحِيدِكَ كَيْفَ تَذَلُّهَا
 و بدین خود ای خدای من نفسی که عزیزتر کرده به توحید تو ای خدای من چگونه
 بِمَهَانَةٍ هِجْرَانِكَ وَضَمِيرًا نَعْقِدُ عَلَى مَوَدَّتِكَ كَيْفَ
 بکناری هرجی خود و خاطر می که بسته شده به دوستی تو چگونه
 مَحْرُوقَةً بِحَرَارَةِ نِيرَانِكَ إِلَهِي أَجْرِي مِنْ أَلِيمِ غَضَبِكَ
 می سوزانم او را بگری آتش خود ای خدای من بنیاده مرا از سوزش غضب خود
 وَعَظِيمِ سَخَطِكَ يَا حَنَّانُ يَا مَنَّانُ يَا رَحِيمُ يَا رَحْمَنُ
 و بزرگوار خشم خود ای بسیار مهربان ای بسیار بخشنده ای بسیار بخشنده ای بسیار بخشنده
 يَا جَبَّارُ يَا قَهَّارُ يَا غَفَّارُ يَا سَتَّارُ يَا جَنِّي بِرَحْمَتِكَ مِنْ
 ای بسیار خیر کننده ای بسیار عقاب کننده ای بسیار آرزنده ای بسیار پوشنده خلاصه مرا بر رحمت خود از
 عَذَابِ النَّارِ وَفَضِيلَةِ الْعَارِ إِذَا مَنَّا بِالْأَخْيَارِ مِنْ
 عذاب آتش و در سواد عار هنگامی جدا شوند بیکو کاران از
 الْأَشْرَارِ وَحَالِ الْأَهْوَالِ وَهَالِكِ الْأَهْوَالِ
 بیکو کاران و تغییر شوند حالها و هلاک کننده حالها
 و غیره

وَقَرَّبَ الْمُحْسِنُونَ وَتَعْدُ الْمُسِيئُونَ وَوَفَّيْتُ كُلَّ نَفْسٍ بِمَا
 و نزدیک شوند بیکو کاران و دور کردند بیکو کاران و جزا داده شود هر نفس آنچه که
 كَسَبَتْ وَهُمْ الرَّابِعُ مَنَابِحُ لِلرَّاحِمِينَ لَا يَظْلَمُونَ
 کسب کرده است حال آنکه الرابع منابح للراحمين ظلم کرده نمی شوند
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بِسْمِ خدای بخشنده مهربان
 يَا مَنْ إِذَا سَأَلَهُ عَبْدٌ أَعْطَاهُ وَإِذَا مَاتَ أَمَلَّ مَا عِنْدَ بَلْعِهِ
 ای کسیکه هرگاه سوال کند او را بدهد بخشش میکند او را و هرگاه امید داشته باشد آنچه نزد او است بدهد
 مَنَاهُ وَإِذَا قَبِلَ عَلَيْهِ قَرِيبُهُ وَادْنَاهُ وَإِذَا جَاهَرَهُ بِالْحَصَا
 با رزومای او و هرگاه رو آورد بجانب او نزدیک کرد او را و پیش می رود و هرگاه آشکارا کند او را
 سَتَرَ عَلَى ذَنْبِهِ وَغَطَّاهُ وَإِذَا نَوَّكَلَ عَلَيْهِ أَحْسَبَهُ وَ
 می پوشاند گناه او را و پنهان میکند او را و هرگاه توکل کند بر او کافی است او را
 كَفَاهُ إِلَهِي مِنَ الَّذِي نَزَلَ بِكَ مِنْ مَسَافِرِكَ يَا وَثِقِي
 پس او را ای خدای من از کسبت آن امر که فرود آید بپند برون آنس که کند همانی تو را بهمان نزد برون
 وَمِنَ الَّذِي آفَاخَ بِبَابِكَ حُرْجِي أَنْدَاكَ يَا أَوْلِيَّتَهُ
 و کسبت آن کسی که خواسته بپند برون درگاه تو امیدوارم تو ندا کنی تو را پس حرج من بپند برون
 أَيَحْسَنُ أَنْ أَرْجِعَ عَنْ بَابِكَ بِالْحَيْبَةِ مَصْرُوفًا وَكَلْتُ
 آیا خوب است اینست اینکه برگردم از درگاه تو بنا امید می برکنشتم و حال آنکه
 أَعْرِفُ سِوَاكَ مَوْلِي بِالْأَحْسَانِ مَوْصُوفًا كَيْفَ أَرْجُو
 نمی شناسم من غیر تو را صاحبم که چنان موصوفم بشد چگونه امید داشته باشم
 غَيْرَكَ وَالْحَيْزُ كُلَّهُ بِيَدِكَ وَكَيْفَ أَوْمَلُ سِوَاكَ وَ
 غیر تو را و حال آنکه خیر تمام بدست توست و چگونه طمع داشته باشم غیر تو را و حال آنکه
 و غیره

و غیره

وَالْأَحْرُكَ أَقْطَعُ رَجَائِي مِنْكَ وَقَدْ أَوْلَيْتَنِي مِنَ الْمَسْأَلِ
 و اگر روزی است ای پروردگار من از تو وصال آنکه تحقیق من کرده باشم
 مِنْ فَضْلِكَ أَمْ تَفْقِرُ فِي الْمِثْلِ وَأَنَا أَعْتَصِمُ بِحَبْلِكَ يَا
 از فضل خود آیا محتاج میگردم از تو بر مثل من و حال آنکه من دستگیرم بر میان تو ای
 مَنْ سَعِدَ بِرَحْمَتِهِ الْفَاصِدُونَ وَلَمْ يَشَوْا بِنِقْمَتِهِ الْمُسْتَغْفِرُونَ
 کی که بخت شده بر رحمت او فصد کنند و نوشته اند بد بخت بخت بخت او استغفار
 كَيْفَ أَنْشَأَكَ وَلَمْ يُزَلْ ذَاكِرِي وَكَيْفَ أَلْهَوْعُنَاكَ وَأَنْتَ
 چگونه فرمودی که من ترا و حال آنکه همیشه یاد کننده مرا و چگونه غافل شوم از تو و حال آنکه تو
 حُرِّقْتَهُ بِالْهَيْدِ بِلِ كَرَمِكَ أَعْلَفْتُ يَدِي وَلَيْسَلْ عَطَايَاكَ
 حفظ کننده مرا ای خدای من بر من کرم تو آویخته ام دست خود را از برابر سینه بخشش تو
 كَسَطْتُ أَمَلِي فَأَخْلَصْتَنِي بِخَالِصَتِهِ تَوْجِيدِكَ وَأَجْعَلْنِي
 پس کرده ام من امید خود را پس خالص گردانم بر خالصه توحید خود و گردانم را
 مِنْ صَفْوَةِ عِبِيدِكَ يَا مَنْ كُلُّ هَارِبٍ إِلَيْهِ بِلَيْحِي وَكُلُّ
 از برگزیده های بندگان خود ای کسی که هر که بگریخت بر او پناه میبرد و هر
 طَالِبٍ آيَاهُ بِرَجْحِي يَا خَيْرَ حُرِّ جَوْوِيَا أَيْ كَرَمِ مَدْحُووِيَا مَنْ لَا
 طلب کننده او را امید دارد ای بهترین امید کننده دای که در هر سرخ خوانده شد و ای کسی که بر
 بِرَدِّ سَائِلِهِ وَلَا يَخْتَبِ أَمَلُهُ يَا مَنْ بَابُهُ مَفْصُوحٌ لِلدَّاعِيهِ
 گرداند سائل کننده خود را و نا امید نمیکند امید یافته را ای کسی که درگاه او گشوده است بر خواننده او
 وَجَابَهُ حَرْفُوعٌ لِرَاجِيهِ أَسْأَلُكَ بِكَرَمِكَ أَنْ تُعِنِّي
 و پدیده او بر داشته شد دست بر از امیدواران سوال میکنم ترا بکرم تو ای کسی که کفایت
 مِنْ عَطَايَاكَ بِمَا تَقْرُبُهُ عَيْنِي وَمِنْ جَانِّكَ بِمَا نَطْمِئِنُّ
 از بخشش خود آنچه بر خود با چشم من و از امیدواران تو آنچه آرام بگیرد

بِه نَفْسِي وَمِنْ الْيَقِينِ بِمَا هُوَ كُنْ بِهِ عَلَيَّ مُصِيبَاتِ الدُّنْيَا
 بر او نفس من و از یقین آنچه است که بر من برسد بر من مصیبت های دنیا
 وَتَجَلُّوْهُ بِهِ عَنْ بَصِيرَةِ عَشْوَانِ الْعَمْرِ بِرَحْمَتِكَ يَا رَحِمَ الْوَالِدِ
 و درود بر سر آن از پندار من هر روزی که برسد بر رحمت تو ای مکنندترین مکنان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ إِنِّي كَانَتْ قَلْبِي زَادِي فِي الْمَسِيرِ إِلَيْكَ فَلَقَدْ سَأَلْتُ
 ای خدای من اگر بود که نوشته ام در آمدن به سوی تو پس بر اینه خوب استگان
 بِاللُّوْكَلِّ عَلَيْكَ وَإِنْ كَانُ جُرْحِي قَدْ أَخَافُنِي مِنْ عَقُوبَتِكَ
 بنوکل بر تو و اگر بود که منم بخیج ز سر نده من از عقوبت تو
 فَإِنَّ رَجَائِي قَدْ اشْتَرَيْتَنِي بِالْأَمْنِ مِنْ نِقْمَتِكَ وَإِنْ كَانَتْ
 پس بر منی امید من بخیج اعلام کرده است مرا با منی از عذاب تو و اگر بود که من
 قَدْ عَرَضْتَنِي لِعِقَابِكَ فَقَدْ أَذِنِي حَسَنُ ثِقَتِي ثَبُوءًا بِكَ
 بخیج در آورده است مرا در عرض عقاب پس بخیج ایگاه که است را بگردانم از عقاب تو ثواب تو
 أَنْ أُنَامِنَهُ الْخَفْلَةَ عَنِ الْأَسْعَادِ لِلْفَائِكِ فَقَدْ
 و اگر که خواب کرده است را غفله از نهی گرفتن برای هدایت تو بخیج
 نَهَيْتَنِي الْمَعْرِفَةَ بِكَرَمِكَ وَالْإِيْتِكَ وَإِنْ أَوْحَسَ مَا
 بیدار کرده است مرا معرفت بکرم تو و غمناک تو و اگر حجت انداخته است مرا
 بِيَعْنِي وَبِيْنِكَ فَرَطُ الْعَصِيَا وَالطَّغْيَا فَقَدْ انْتَبَهْتُ لَشَرِّ
 میان من و میان تو بسیار عصیان و طغیان پس بخیج از راه است بران
 الْخُفْرَانِ وَالرُّضْوَا أَسْأَلُكَ بِسُبْحَانَ وَجْهِكَ وَبَانْوَا
 آرزوش و خوشنودی سوال میکنم ترا بحق بزرگی و است تو و بزرگی

این دعا را در هر روز بخواند
 در هر روز بر سر آن از پندار من هر روزی که برسد بر رحمت تو ای مکنندترین مکنان

کَانَ

مَدِينَتِكَ

قَدُّسِكَ وَأَسْهَلُ إِلَيْكَ بَعْوَا لِحْفِ أَفْنِكَ وَرَحْمَتِكَ
 بزرگی تو و زاری میکنم بسوی تو بمن شفقت کن بهمت تو
 وَ لَطَائِفِ بَرِّكَ أَنْ مُحَقَّقَ ظَنِّي بِمَا أَوْمِلُهُ مِنْ جَزِيلِ
 و لطیفی مسان تو اینست راست گردانیدگان من آنچه امیدوارم آنرا از اکرام
 أَكْرَامِكَ وَجَمِيلِ أَعْمَالِكَ فِي الْفَرْجِ مِنْكَ وَالرُّلْفِ
 عظیم تو و نیکو انجام تو در نزدیکی از تو و نزرت
 لَدَيْكَ وَ التَّمَنُّعِ بِالنَّظَرِ إِلَيْكَ وَهَا أَنَا مُنْعَضٌ لِنَفْحَاتِ
 نزد تو و بهزیفتن بنگاه بسوی تو و آنست که من قصدکنم از مهربانی
 رُوحِكَ وَ عَطْفِكَ وَ مُنْتَجِعٌ عَيْشِ جُودِكَ وَ لُطْفِكَ
 راحت تو و شفقت تو و طلبکننده ام بدان کرم تو و لطف تو را
 فَارْمِنْ سَخَطِكَ إِلَى رِضَاكَ هَارِبٌ مِنْكَ إِلَيْكَ وَ
 گریزندم از غضب تو بسوی رضایت تو گریزندم از تو بسوی تو امیدوارم
 أَحْسَنَ مَا لَدَيْكَ مَعُولٌ عَلَى مَوَاهِبِكَ مُتَقَرِّبٌ لِرِغَابِكَ
 بهترا آنچه را نزد تو است اعتماد دارم بر بخششهای تو و جنبان دارم از امیدوارم
 إِلَهِي مَا بَدَأْتَ بِهِ مِنْ فَضْلِكَ فَتَمِّمَّهُ وَ مَا وَهَبْتَ لِي مِنْ كَرَمِكَ
 ای خدای من آنچه ابتدا کرده بودی از فضل خود پس تمام برسان او را و آنچه بخشیده بودی از کرم خود
 فَلَا تَسْلُبْهُ وَ مَا سَتَرْتَهُ عَلَيَّ بِحِلْمِكَ فَلَا تَهْتِكْهُ وَ مَا
 پس نایز کن او را و آنچه پوشیده بودی بر من بحسبم تو پس برده بر مدار او را و آنچه
 عَلِمْتَهُ مِنْ قُبْحِي فَاعْفُرْهُ إِلَهِي اسْتَشْفَعْتُ بِكَ إِلَيْكَ
 دانسته او را از کردار بد من پس بیار او را ای خدای من شفقت کن بهمت تو بسوی من
 وَ اسْتَجِرْتُ بِكَ مِنْكَ أَيْتُكَ طَامِعًا فِي إِحْسَانِكَ
 و پناه آورده ام بنو از تو آمده ام ترا طمع کننده در حق تو بسوی تو و پندارنده

يَا غِيَا فِي مِثْلَانِكَ

مستسقیاً

مُسْتَسْقِيًا وَ اِبِلَ طَوْلِكَ مُسْتَمِطِرًا أَعْمَامَ فَضْلِكَ طَائِعًا
 آب جوینده از باران نعمت تو باران خرامنده از ابر نصرت تو طلبکننده
 حَرَضَانِكَ قَاصِدًا إِلَى جَنَابِكَ وَ اِرْدَا شَرِيحَةَ رِفْدِكَ
 رضای تو را قصدکننده جناب تو را وارد شده شریف عطا تو را
 مُلْتَمِسًا سِنِي الْخَيْرَاتِ مِنْ عِنْدِكَ وَ اِفْدًا إِلَى احْضَرِ جَمَالِكَ
 التماسکننده بلند خیرات از نزد تو آمده بسوی نزدیکی جلال تو
 حَرِيدًا وَ جَهْمًا طَارِقًا بِأَبْكَ مُسْتَكِينًا لِعَظَمَتِكَ وَ
 آماده کننده ذات تو کوبنده در تو فروتنی کننده بر عظمت تو را
 جَلَالِكَ فَافْعَلْ بِي مَا أَنْتَ أَهْلُهُ مِنَ الْمَغْفِرَةِ وَ الرَّحْمَةِ
 بزرگی تو پس کن بمن آنچه را تو سزاوارتر از مغفرت و رحمت
 وَ لَا تَفْعَلْ بِي مَا أَنَا أَهْلُهُ مِنَ الْعَذَابِ وَ النَّقْمَةِ بِرَحْمَتِكَ
 و مکن بمن آنچه من سزاوارترم از عذاب و انتقام برحمت تو
 يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
 ای رحم کننده ترین
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 خدا ی بخشنده مهربان
 إِلَهِي أَذْهَبْنِي عَنْ إِقَامَةِ شُكْرِكَ تَتَابِعُ طَوْلِكَ وَ عَجْنِي
 ای خدای من غافل گردانید مرا از جا آوردن شکر تو بهای آمدن نعمت تو و عجز کن
 عَنْ أَحْضَانِ شَانِكَ فَيُضْ فَضْلِكَ وَ شَغَلْنِي عَنْ ذِكْرِكَ
 از مشغول کردن سستی من سیدان نصرت تو و مشغول کرده است مرا از ذکر
 مَحَامِدِكَ تَرَادُفُ عَوَائِدِكَ وَ أَحْيَانِي عَنْ شِعْوَانِكَ
 داور شکرگرای تو ترادف مصلحتی تو و دهر کرده است مرا از بزرگوار کردن عظمای تو

قَوْلًا

قَالَ يَا دَبَّكَ وَهَذَا مَقَامٌ مِنْ عَرْفٍ بِسُبُوحِ النَّعَاءِ
 در پیدایش بخت لغت تو و این مقام کسبت که عراف کرده باشد بحال لغت
 وَقَابَلَهَا بِالْقَصْرِ وَشَهِدَ عَلَى نَفْسِهِ بِالْأَهْمَالِ وَالضَّبِيعِ
 و برابر انداخته باشد آنجا بقصر و شهادت بر نفس خود با اهل و ضعیف
 وَأَنْتَ الرَّؤُوفُ الرَّحِيمُ الْبَرُّ الْكَرِيمُ الَّذِي لَا يُخَيِّبُ قَاصِدَهُ
 و تو مهربان رحم کننده بسیار صبورند گری آنچه از تو امید بکنند قصدها خود
 وَلَا يَطْرُدُ عَنْ فِتْنَانِهِ أَمْلِيَهُ بِسَاحَتِكَ تَحْطُرُ حَالُ
 و نماند از درگاه خود امیداران خود را بفضای تو فرود آورده میشود بار
 الرَّاجِينَ وَبِعَرَصِكَ تَفِيفُ أَمَالُ الْمُتَرْفِدِينَ فَلَا
 امیداران و عرصه تو میبندد امیدار لغت خاران پس
 تُقَابِلُ أَمَالَ النَّابِ التَّخَيُّبِ وَالْأَيَّاسِ وَلَا تُلَبِّسُنَا سِرَّ بَالٍ
 برابر بکنند از امیداران ما امید کردن و محروم شدن و پویش ما ما
 الْفُتُورِ وَالْأَلْبَاسِ الْهَلْ تَصَاغِرُ عِنْدَ تَعَاظِمِ الْأَنْكَ
 حرم از خدای تو که چندان نزد بزرگ لغت تو
 شُكْرِي وَتَضَالُ فِي جَنبِ كِرَامِيكَ الْبَابِي شَائِحِي وَكُشْرِي
 شکر من و خضیرت در پهلوی کرامت تو را ستایش من و پروردگارت
 وَجَلْبَنِي نَعْمَكَ مِنْ أَنْوَارِ الْإِيمَانِ حُلَا وَضَرَبْتَ عَلَيَّ
 و پرورش نمودت مرا لغت تو از نورهای ایمان حلا و زدودت بر من
 لَطَائِفَ بَرِّكَ مِنَ الْعَزِّ كَلَّا وَقَلَدَتْنِي مِنْكَ قَلَانِدَا
 لطایف احسان تو از عزت پرده و بر کردن من از غایت لغت تو کردن نیندا که
 مَحَلِّ وَطَوْقَتْنِي أَطْوَأَقًا لِأَفْضَلِ فَأَلَاؤُكَ جَهَّ ضَعْفُ
 و نامی خود و طوق کرده است طوق از کسبت من بسیار تا توان شد

والأبلاب
وجرات

بالتوا

لِسَانِي عَنْ أَحْصَانِهَا وَنَحَاؤُكَ كَثِيرَةٌ قَصْرٌ هُنْمِي عَنْ
 زبان من از شکر دان آنها و لغت تو بسیار است کوه است فهم من از
 إِدْرَاكِهَا فَضْلاً عَزَّاسِنَقْصَانَهَا فَيَكْفِي لِي بِجَحْصِيلِ
 در یافتن آنها چه در نسبت رسیدن آنها بر خود از برار من بخصیر
 الشُّكْرِ وَشُكْرِي إِيَّاكَ يَفْتِنُ لِي شُكْرٌ فَكَلِمَاتُكَ لَكَ
 شکر و حال تو شکر من ترا مخرج مینماید بری شکر بر من برود بر کرم از برار من
 الْحَمْدُ وَجَبَّ عَلَيَّ لِذَلِكَ أَنْ أَقُولَ لَكَ الْحَمْدُ لِي فَكَمَا عَدَّ
 حمد واجب است بر من از برار آن آنچه بگویم من از برار تو حمد ای خدای من بجز حمد تو
 بِالطَّفِيفِ وَرَبَّنَا بِصِنْدِكَ فَمَتَّمَّ عَلَيْنَا سَوَائِحَ النِّعَمِ
 بطرف خود و پرورده ما چنان خود پس تمام کن بر ما کامیاب لغت ما
 وَادْفَعْ عَنَّا مَكَارِهِ النِّعَمِ وَأَنَا مِنْ خُطُوطِ الدَّارِينَ
 و دفع کن از ما نافرینها و عقابها و بد ما از بهر ما در دنیا و آخرت
 أَرْفَعَهَا وَأَجَلِّهَا عَاجِلًا وَآجِلًا وَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى حَسَنِ
 بلند تر آنها را و بزرگتر آنها در دنیا و آخرت و از برار تو حمد بر سبکت
 بِلَائِكَ وَسُبُوحِ نِعْمَاتِكَ حَمْدًا يُوَافِقُ رِضَاكَ وَ
 بپای تو و کمال لغت تو حمد که موافق باشد رضایت تو را
 مِمَّنِّي الْعَظِيمِ مِنْ بَرِّكَ وَبِنَدَاكَ يَا عَظِيمَ مَا كَرِيمٍ
 و بپای تو بزرگ از احسان تو وجود ترا ای بزرگ ای کریم
 بِرَحْمَتِكَ يَا الْعَظِيمَ الْجَلِيلَ لِلطَّبِيعِينَ أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
 بر رحمت تو ای عظیم و جلالی برای طبیعتیان رحم کننده ترین رحم کنندهگان
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بخدای بخشنده مهربان

الحمد

اللَّهُمَّ اهْمِنَا طَاعَتَكَ وَجَنِّبْنَا مَعَاصِيكَ اللَّهُ وَ
 ای خدای من در دل انداز ما طاعت خود را و دور گردان را از غیرها بهر چه از خدا
 كَسْرُنَا بُلُوغَ مَا نَقْتَمِي مِنْ ابْغَاءِ رِضْوَانِكَ وَأَحْلِلْنَا
 و آن گردان از بر ما رسید به آنچه آرزو دارم از طبع خشنودرت و فرود آور ما را
 مَجُوعَ جِنَانِكَ وَأَقْسَعُ عَنْ بَصَائِرِنَا سَحَابَ الْأَرْنِيَابِ وَ
 در میان بهشتی خود و بر طرف کن از دیدار ما ابر شک را در بار
 عَنْ قُلُوبِنَا اغْشِيَةَ الْمُرِيَةِ وَالْحِجَابَ وَازْهِقِ الْبَاطِلَ عَنْ
 از دلهای ما پرده های تردد و پوشیدگرا و زایل کن ظهور از
 ضَمَائِرِنَا وَأَثْبِتِ الْحَقَّ فِي سَرَائِرِنَا فَإِنَّ الشُّكُوكَ وَالظُّنُونِ
 خظراتی و ثابت کن حق را در نهانها پس بدینند شد و گمانها
 لَوَاقِحِ الْفِتَنِ وَمُكْدِرَةَ لَصِفْوَالْمَنَاجِي وَالْمِنِ اللَّهُمَّ حَمَلْنَا
 آبتند بقضا و آورده کنند از صاف عطا و نعمتها خداوند را گردان
 فِي سَفِينِ مَجَانِكَ وَمَتَّعْنَا بِلَذِيذِ مَنَاجِيكَ وَأَوْرَدْنَا
 در کشتیها رخصت خود و بهره مند گردان ما از لذتها را از گفتن آنچه در او گردان
 حِيَاضَ حَبِكَ وَأَذِقْنَا حَلَاوَةَ وَدِّكَ وَقُرْبِكَ وَاجْعَلْ
 بر وضو رخصتی خود و بچکان ما شیرینی محبت خود و نزدیکی خود و قرار بد
 جِهَادِنَا فِيكَ وَهَمِّنَا فِي طَاعَتِكَ وَأَخْلِصْ نِيَّاتِنَا
 جهاد ما در راه خود و تصدق ما در طاعت خود و خالص گردان نیتها را در
 مُعَامَلَتِكَ فَإِنَّابِكَ وَلَكَ وَلَا وَسِيْلَةَ لَنَا إِلَيْكَ إِلَّا
 معامله ما تو پس بدینند بت و برابر تو عبودیت میکنیم و نیست وسیله از برای ما بهر تو مگر
 أَنْتَ اللَّهُ اجْعَلْنِي مِنَ الْمُصْطَفِينَ الْأَخْيَارِ وَالْحَقِّقِي
 تو خدا را از برگزیدگان ما از برگزیدگان خودی و بحق کن مرا

بِالضَّمِّ

بِالصَّالِحِينَ الْأَبْرَارِ السَّابِقِينَ إِلَى الْمَكْرَمَاتِ الْمُسَارِعِينَ
 به نیکوکاران نیکوکاران بیشتر گیرندگان بوسه کرانها شتابان
 إِلَى الْخَيْرَاتِ الْعَامِلِينَ لِلْبَاقِيَاتِ الصَّالِحَاتِ السَّاعِينَ
 بوسه خیرات بجا آورنده کارهای نیکو صامیانی سعیدگان
 إِلَى الرَّفِيعِ الدَّرَجَاتِ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٍ وَبِالْأَجَابَةِ جَدِيرٍ
 بوسه بلند رتبهها بر رسیدن تو بر هر چیزی توانا و اجابت کردن سزاوار

الثامن مناجات للمريدین

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بنام خدای بخشنده مهربان
 سُبْحَانَكَ مَا أَضْيَقُ الطَّرْفَ عَلَى مَنْ لَمْ تَكُنْ دَلِيلَهُ وَمَا
 تسبیح میکنم تو را چه تنگت راهها بر کس که نباشد راهنمای او و چه
 أَوْضَحَ الْحَقِّ عِنْدَ مَنْ هَدَيْتَهُ سَبِيلَهُ اللَّهُ فَاسْأَلُكَ
 ظاهر حق نزد کسی که بر سر تو اودا بر راه او ای خدا من بهر چه
 بِنَاسِبِ الْوُصُولِ إِلَيْكَ وَسَيِّرِنَا فِي أَقْرَبِ الطَّرِيقِ لِلْوُقُوفِ
 ما بر راههای وصول بسوی تو و سیر ما را در نزدیکترین راهها از برای ایستادن
 عَلَيْكَ قَرِيبًا عَلَيْنَا الْبَعِيدَ وَسَهِّلْ عَلَيْنَا الْعَسِيرَ الشَّدِيدَ
 به نزد تو نزدیک گردان بر ما صررا و آن گردان بر ما دشوار سخت را
 وَاجْعَلْنَا بِعِبَادِكَ الَّذِينَ هُمْ بِالْبِدَارِ إِلَيْكَ يُسَارِعُونَ
 و ما را گردان را به بندگان خود که ایشان پیشتر از ما بهر تو شتابانند
 وَبَابِكَ عَلَى الدَّوَامِ بِطَرِيقُونَ وَإِنَّا فِي اللَّيْلِ نَعْبُدُ
 و در ترا همیشه میگردانند و ترا در شب عبادت میکنند

بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
 به رحمت تو ای مهربانترین مهربانان

وهم

وَهُمْ مِنْ هَيْبَتِكَ مُشْفِقُونَ الَّذِينَ صَفَّيْتَ لَهُمُ الْمَشَارِبَ
 وایشان از هیبت تو خوف کننده اند آنانی که صاف نموده برایشان آبها را
 وَبَلَّغَهُمُ الرِّغَابَ وَأَمَحَّ لَهُمُ الْمَطَالِبَ قَضَيْتَ لَهُمْ مِنْ
 رسانیده این را بجزای آن که غریب میشدند و برآورده برای آن مطرب را و بجا آورده برایشان از
 فَضْلِكَ الْمَائِرِبَ وَمَلَأْتَ لَهُمْ خُمُومًا مِنْ حَبِّكَ وَرَوَيْتَ
 فخر خود آرزو را و پر کرد برای ایشان نهانها را از رستی خود و برکت
 مِنْ جِبَابِ شَرِّكَ فَبِكَ الْإِلَهِيذُ مُنَاجَاةً أَيْكَ وَصَلُوا أَوْ
 از صاف آب خود پس بسب تو بسوی لذت را از کف تو رسیدند و از تو
 أَقْصَرُ مَقَاصِدِهِمْ حَصَلُوا قِيَامَهُمْ هُوَ عَلَى الْمُقْبِلِينَ عَلَيْهِ
 نهایت مقصدهای آنها که اندر پس از یکدیگر او بر دو آورند گمان بر او
 مُقْبِلٌ وَبِالْعَطْفِ عَلَيْهِمْ عَابِدٌ مُفَضِّلٌ بِالْغَافِلِينَ عَنْ
 رو آورنده و بشغفت برایشان احسان کننده تفضل کننده و بن فلان از
 ذِكْرِهِ رَجِمَ رَوْفٌ وَبِحَيْزِهِمْ لَيْلٌ بِأَبِيهِ وَدُودٌ عَطُوفٌ
 ذکرا و سخن بنده جبران و بشیدن این بر سر زخم است از بند شغفت
 اللَّهُ الْإِنَّا أَنْ جَعَلَنِي مِنْ أَوْفَرِهِمْ مِنْكَ حَطَا وَأَعْلَامٌ
 سزا میبستم تو را اینک بر دراز ما از بیشترین ایشان از جانب تو و بسب و بجزای آن
 عِنْدَكَ مِنْزِلًا وَأَجْرٌ لَهُمْ مِنْ دَرَكِ قِسْمًا وَأَفْضَلُ
 نزد تو در جایگاه و عظیمترین ایشان از دست تو و فضل ایشان
 فِي مَعْرِفَتِكَ نَصِيبًا فَقَدْ انْقَطَعَتْ إِلَيْكَ هَمِّي وَأَنْصَرُ
 در شناختن تو در نصیب پس تحقیق که مشهر شده است بسوی تو همت من و برکت
 مَخْوَكُ رَغْبَتِي فَأَنْتَ لَا غَيْرُكَ حُرَادِي وَلَكَ لَا لِسْوَاكَ
 بجانب تو رغبت من پس تو را نه غیر تو ملامت من و از برارست نه از برار غیر تو

وَصَلِّكَ

مُفَضِّلٌ

سجده

سَهْرِي وَسَهَادًا وَلِقَاءُكَ قَرَّةٌ عَيْنِي وَوَصْلُكَ مَنِي
 بجزای دیدار من و ملاقاتت روشنی چشم من و وصلرت آرزوی
 نَفْسِي وَإِلَيْكَ شَوْيٌ وَفِي مَجْمَعِكَ وَلَهِي وَالِي هُوَ الْوَصْلَانَا
 نفس من و برورست شوق من در محبتت جوار من و بر عشقت که شوق
 وَرَضَاكَ يُغْنِي وَدُونِكَ حَاجَتِي وَجَوَارِكَ طَلِبِي وَوَقْرِيكَ
 در صحتت خواست من در بدینت حاجت من و امیدگیت طلب من در ذوقگیت
 غَايَةُ سُؤْلِي وَفِي مُنَاجَاةِكَ رَوْحِي وَرَاحَتِي وَعِنْدَكَ
 نهایت خواست من و در را از کفنتت و راحت من و نزدت
 دَوَائِي عَلَيَّ وَشِفَاءُ عَلَيَّ وَبَرْدٌ لَوْعَتِي وَكَشْفٌ كَرْبِي فَكُنْ
 در ای علت من و شفاي تشنگی من و سرد در بر ز شوق من و بر طرف شدن اندوه من پس
 أَنْبَسِي فِي وَحْشَتِي وَمُقِيلٌ عَثْرَتِي وَغَافِرٌ زَلْمِي وَقَابِلٌ تَوْبِي
 انیس من در وحشت من و درگذرنده از بر در آید من و بخشنده لغزش من و قبول کننده توبه
 وَجَبِّ دَعْوَتِي وَوَكَيْ عِصْمَتِي وَمُغْنِي فَاقَتِي وَلَا تَقْطَعَنَّ
 و اجابت کننده دعای من و متری نگاه دار من و ترا نگه کننده فقر من و بر
 عَنْكَ وَلَا تَبْعِدْ لِي مِنْكَ يَا نَعِيمٌ وَجَنَّتِي يَا دُنْيَايَ وَآخِرًا
 از خود و در گردان را از خود از نعمت من و بهشت من و دنیا من و آخرت من

التاسع مناجاة للمحبين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 بنام خدای بخشنده مهربان
 إِلَهِي مِنْ ذَا الذِّذَانِ جَلَاوَةٌ مَحَبَّتِكَ فَارَامَ مِنْكَ بَدَلًا
 ای خدای من گیت آنکه که چشیده باشد شربتی رستی ترا پس صد کرد به نماز تو بدلی

وَصَلِّكَ
 غَايَةُ
 السُّؤْلِ
 الرَّاحَتِ

وَعَنْ

وَمَنْ ذَا الَّذِي انْسَ بِقُرْبِكَ فَابْتَغِ اعْنَاكَ حَوْلًا اِلَهِيًّا
 وکس است آنکه انسر گرفته باشد به نزدیکی تو پس طلب کرده باشد از تو گردیده را از خود
 فَاَجْعَلْنَا مِنْ اَصْطَفِيَّتِهِ لِقُرْبِكَ وَوَلَايَتِكَ وَاخْلَصْهُ
 پس بگردان را از آنکه برگزیده او را از برای نزدیکی خود و ببرد خود و خالص کرده
 لَوَدَّكَ وَمَحَبَّتِكَ وَشَوْقَهُ اِلَى لِقَائِكَ وَرَضِيَّتَهُ
 از برای دوستی و محبت تو و اشتاق گردانیده او را بسوی ملاقات خود و راضی کرده او را
 بِقَضَائِكَ وَمَنْحَتِهِ بِالنَّظَرِ اِلَى وَجْهِكَ وَجَبُّوْرِيَّتِهِ
 بقضای خود و عطا کرده او را بنگاه کردن بسوی ذات تو و جنبش کرده او را بر تو
 وَاعْدَتَهُ مِنْ هَجْرِكَ وَفِلَاكِ وَبَوَائِهِ مَقْعَدَ الصِّدْقِ
 و پناه داده او را از فرات خود و هجر خود و فرود آورده او را در منزل پسندیده
 فِي جَوَارِكِ وَخَصَّصَتْهُ بِمَعْرِفَتِكَ وَاهْلَانَهُ لِعَيْنِكَ
 در آسایشی تو و مخصوص گردانیده او را بشناخت خود و دامن گردانیده او را از برافشاندن
 وَهَيَّئَتْ قَلْبَهُ لِاِرَادَتِكَ وَاجْتَنِبَتْهُ لِشَاهِدَتِكَ
 و تشنه کرده قلب او را از برای اراده خود و برگزیده او را از برافشاندن خود
 وَاخْلَيْتَ وَجْهَهُ لَكَ وَفَرَّغْتَ فَوَادِهِ لِحَبْلِكَ وَرَعِيَّتِهِ
 و خالی کرده در او را از برای خود و فارغ کرده صراحت او را بر دست خود و رعیت فرموده
 فِيهَا عِنْدَكَ وَالطَّمَنَةَ ذِكْرَكَ وَارْزَعْتَهُ شُكْرَكَ وَسَعَلْتَهُ
 در آنچه نزد دست در صراحت انداخته ذکر خود را و الهام فرموده او را شکر خود و سئال نمود
 بِطَاعَتِكَ وَصِيْرَتَهُ مِنْ صَالِحِي بَرِيَّتِكَ وَاخْتَرْتَهُ لِمَلِكِ
 بطاعت خود و گردانیده او را از صالحان آفریده ای خود و اختیار کرده او را بر ملک
 وَفَطَعْتَ عَنْهُ كُلَّ شَيْءٍ يَقِطَعُهُ عَنْكَ اَللّٰهُمَّ اجْعَلْنَا
 و بر بریده از او هر چیزی را که بر برد او را از تو خداوندان بگردان را

مَنْ دَابَهُمْ وَالْاَرْضِيَا حُ الْيَك وَالْحَيْنِ وَدَهْرَهُمُ الزَّفَرَةُ
 از آنکه در داب این ن ط بورتت و شرق و عادت این ن زفره
 وَالْاَيْتِنُ جِبَاهَهُمْ سَاجِدَةً لِعَظَمَتِكَ وَعِبُوهُمْ سَاجِدَةً
 و نامه است پیشانیهای این ن سجد کنند است برای عظمت تو و در دیدن این ن سجد کنند
 فِي خِدْمَتِكَ وَدَمُوعُهُمْ سَآئِلُهُ مِنْ خَشْيَتِكَ وَقَلُوبُهُمْ
 در خدمت تو و اشک بر این ن روان است از ترس تو و دلها بر این ن
 مَعْلُوقَةٌ بِمَحَبَّتِكَ وَافْتَدَاهُمْ مِنْ مَخْلَعَةٍ مِنْ مَهَابَتِكَ
 او بختی است بدوستی تو و دلها بر این ن گزیده است از خوف تو
 يَا مَنْ اَنْوَارُ فَدْسِهِ لَا يَبْصُرُ حُجْبَهُ زَائِقَةٌ وَسُبْحَاتُ
 ای سبیده نورهای پاکیزه که او از بر او دیدن برستان او درخشنده است و بزرگی
 وَجْهِهِ لِقُلُوبٍ عَارِفِيَةٍ شَائِقَةٍ يَا مَنْ قُلُوبُ الشَّيْءِ
 ذات او بر دلها بر شنا سندگان او را بشوق آورنده است ای آرزوهای دلها بر شنا
 وَيَا غَايَةَ اَمَالِ الْمُجِبِّينَ اَسْأَلُكَ حُبَّكَ وَحُبَّ مَحَبَّتِكَ
 و از نهایت امیدهای هستان سوال میکنم تو را دوستی تو و دوستی که دوست میکند
 وَحُبَّ كُلِّ عَمَلٍ يُوَصِّلُنِي اِلَى قُرْبِكَ وَانْ تَجْعَلْ احْبَبَ
 و دوستی هر کاری را که برساند مرا بسوی نزدیکی تو و اینست بگردان خود ترا دوست تر
 اِلَى مِمَّا سَوَاكَ وَانْ تَجْعَلْ حُبِّي اِلَيْكَ فَاَنْدُ اِلَى اَرْضِيَّتِكَ
 بسوی من از غیر تو و اینست بگردان دوستی من ترا گشته بسوی غیر تو گشته
 وَشَوْقِي اِلَيْكَ ذَائِدًا عَنْ عِصْيَانِكَ وَآمِنٌ بِالنَّظَرِ
 و شرقی را بسوی تو را شده اند از نافرمانی تو و منت گذار بنظر کردن
 اِلَيْكَ عَلَيَّ وَانْظُرْ بَعَيْنِ الْوَدِّ وَالْعَطْفِ اِلَيَّْ وَلَا تَصْرِفْ
 بسوی تو بر من و نگاه کن ببدیده هر ستر و شفقت بسوی من و بر گردان

2
 متعلقه

عَنْ وَجْهِكَ وَاجْعَلْ مِنْ أَهْلِ الْأَسْعَا وَالْحُظُوعِ عِنْدَ
از من روی خود را دیگران را از اهر باری و مشرت نزد تو

يَا مُجِيبُ يَا الْعَاشِرُ مِنْ جَاهِ الْمُتَوَكِّلِينَ أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
ای اجابت کننده ای هم کننده ترین رحم کننده گان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
خدای بخشنده مهربان

إِلَهِي لَيْسَ لِي وَسِيلَةٌ إِلَيْكَ إِلَّا عَوَاطِفُ رَأْفَتِكَ وَلَا لِي
ای خدای من نیست از برای من وسیله بوسی تو مگر شفقتهای مهربانی تو نسبت از برای من

ذَرِيْعَةٌ إِلَيْكَ إِلَّا عَوَارِفُ رَحْمَتِكَ وَشَفَاعَةُ نَبِيِّكَ
ذریعه بورتو مگر عطایای رحمت تو و شفاعت پیغمبر تو

نَبِيِّ الرَّحْمَةِ وَمُنْفِذِ الْأُمَّةِ مِنَ الْغَمِّ فَاجْعَلْهُمَا لِي سَبَبًا
پیغمبر رحمت و خلاص کننده ام از اندوه پس گردان برود از برای من سبب

إِلَى نَبْلِ غَفْرَانِكَ وَصِيْرُهُمَا لِي وَصَلَةٌ إِلَى الْفَوْزِ بِرِضْوَانِكَ
بروی رسیدن با مرزش تو دیگران برود را برای من وسیله بوسی فیروزی بر رضای تو

وَقَدْ حَلَّ رَجَائِي بِحَرَمِ كَرَمِكَ وَحَطَطَمَ نَفْسِي بِعَاجُودِكَ
و بختی فرود آمد است امید من بحرم کرم تو و دپین آمد است طمع من بر کاه جود تو

فَحَقِّقْ فِيكَ أَمَلِي وَأَخْتِمْ بِالْخَيْرِ عَمَلِي وَاجْعَلْنِي مِنْ صَفْوَةِ
پس راست گردان در تو امید مرا ختم کن بخیر عمل مرا دیگران را از برترین بندگان

الَّذِينَ احْتَلَمْتُمْ بِجُودِهِ جَنَّاتِكَ وَبَوَّأْتُمْ دَارَكُمْ مِنْهَا
آنانی که فرود آورده این نزد در میان جنت خود و جاد او این را خانه کرامت خود

وَأَقْرَبْتُمْ أَعْيُنَهُمْ بِالنَّظَرِ إِلَيْكَ يَوْمَ لِقَائِكَ وَأَوْرَثْتَهُمْ
و روشن کرده چشمهای ایشان را بنگریتن بوسی تو روز ملاقات تو در میراث راه ایشان را

لَدَيْكَ
نزد تو

منازل

مَنَازِلَ الصِّدْقِ فِي جَوَارِكِ يَأْمَنُ لَا يَفِدَا لَوَافِدُونَ
منازل بندگی در جوار تو ای ایمن و در روز قیامت شادمان

عَلَى كَرَمٍ مِنْهُ وَلَا يَجِدُ الْقَاصِدُونَ أَرْحَمَ
بر کرمیز از تو و نمی یابند قصد کننده گان رحمت

مِنْهُ يَا خَيْرَ مَنْ خَلَّابَهُ وَحَيْدُ وَبِأَعْطَفَ مَنْ أَوْحَى
او ای بهترین کس که خلوت گزیند با دشمن و ای مهربانتر کسی که بنده برد

إِلَيْهِ طَرِيدًا إِلَى سَعَةِ عَفْوِكَ مَدَدْتُ يَدِي وَبَدَلْتُ
بوی او روانه بوسی فرامی عفو تو کشیدم و ام دست خود را دادم

كِرْمِكَ أَعْلَقْتُ كَفْيِي فَلَا تَوَلَّنِي الْحَرَمَانِ وَلَا تَبْنِلْنِي
کرم تو آویختم ام بچک خود را پس گردان مرا محرومی و بنده ساز

بِالْخَيْبَةِ وَالْخُسْرَانِ يَا سَمِيعَ الدُّعَاءِ
بنا بر پستی و زیان کاری ای شنونده

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
ای خدای که از بندگی و جود است

إِلَهِي كَسِي لِي لَابِحْرَةَ إِلَّا لَطْفُكَ وَحَنَانُكَ وَفَرِي
ای خدای من کس است من امیدم بکنند از اکر لطفت تو و مهربانی تو در پیش من

لَا يُغْنِيهِ إِلَّا عَطْفُكَ وَاحْسَانُكَ وَرَوْعِي لَا يَسْكُنِي
ترا نمیکنند از اکر شفقت تو و احسان تو و ترس من نمی نشاند

إِلَّا أَمَانُكَ وَذِلَّتِي لَا يُعِزُّهَا إِلَّا سُلْطَانُكَ وَأَمْنَتِي
مگر امان دادن تو و خواری من عزیزم بیکر داند از اکر پادشاهی تو در پیش من

منازل

لَا يُبَلِّغُنِيهَا إِلَّا فَضْلَكَ وَخَلَّتِي لِأَسِيدِهَا إِلَّا طَوْلَكَ
 نمی رساند مرا بآن مگر فضل تو و حاجت من نمی بندد آنرا مگر عطای تو
 وَحَاجَتِي لَا يَقْضِيهَا غَيْرُكَ وَكَرْبِي لَا يُفْرِجُهُ سِوَاكَ
 و حاجتی من بسوی تو بر نمی آورد آنرا غیر تو و اندوه من زایل نمیکند آنرا بجز
 رَحْمَتِكَ وَصَرِي لَا يَكْشِفُهُ غَيْرُ رَأْفَتِكَ وَعَلَّتِي لَا
 رحمت تو و بدی حال من برطرف نمیکند آنرا غیر مهربانی تو و دگری و سنگینی من
 يَبْرِدُهَا إِلَّا وَصْلَكَ وَلَوْ عَنِّي لَا يُطْفِئُهَا إِلَّا لِفَاؤُكَ
 سرد نمیکند آنرا مگر رسیدن تو و دوری من دل من خروفتا بر آنرا مگر ملاقات تو
 وَشَوْقِي إِلَيْكَ لَا يَبْلُهُ إِلَّا النَّظَرُ إِلَى وَجْهِكَ وَقِرَانِي
 و شوق من بسوی تو ترا نمیکند آنرا مگر نگاه کردن بر روی تو و قرار من
 لَا يَقْرُدُونِ دُنُوِي مِنْكَ وَهَفْوَتِي لَا يَبْرِدُهَا إِلَّا رَوْحُكَ
 آرام نمیکند پادشاهان ترا نزدیکی تو و اندوه من بر نمیکند آنرا مگر رحمت تو
 وَسَعْمِي لَا يَشْفِيهِ إِلَّا طِبُّكَ وَغَمِّي لَا يَبْرِئُهُ إِلَّا فَرْجُكَ
 و بیماری من شفا نمی آید آنرا مگر معالجه تو و غم من برطرف نمیکند آنرا مگر فرج تو
 وَجُرْحِي لَا يَبْرِئُهُ إِلَّا صَفْحُكَ وَدَيْنُ قَلْبِي لَا يَجْلُوهُ
 و جراحت من بر نمیکند آنرا درگذشتن تو و درنگ دل من جلد نمی دهد آنرا
 إِلَّا عَفْوُكَ وَوَسْوَاسُ صَدْرِي لَا يَبْرِئُهُ إِلَّا أَمْرُكَ
 مگر عفو تو و وسواس سینه من زایل نمیکند آنرا مگر امر تو
 قِيَامُنِي أَمِلِ الْأَمِيلِينَ وَبِإِغَايَةِ سُؤْلِ السَّائِلِينَ
 پس ای شاهی امیدواران را امید دران و ای پادشاهان خواهش کننده سوال کنندگان
 وَبِإِقْصَى طَلِبَتِ الطَّالِبِينَ وَبِإِعْلَاءِ رَغْبَةِ الرَّغْبَانِ
 و ای اقصای طلب طلب کنندگان و ای بالاترین رغبت رغبت کنندگان

و یا وری

وَيَا وِرِي الصَّالِحِينَ وَيَا أَمَانَ الْخَائِفِينَ وَيَا مُجِيبَ
 و ای وری صالحان و ای امان ترسندگان و ای اجابت
 الْمُصْطَرِّينَ وَيَا ذُرَّ الْمُعْدِمِينَ وَيَا كَنْزَ الْبَائِسِينَ
 کشته چاره گران و ای ذرّه سپهران و ای کنج محتاجان
 وَيَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ وَيَا فَاضِي حَوَائِجِ الْفُقَرَاءِ
 و ای فریادرس فریادرس طالبان و ای برآورده حاجتهای فقیران
 وَالْمَسَاكِينَ وَيَا أَكْرَمَ الْأَكْرَمِينَ وَيَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
 و مسکینان و ای کرامی ترین کرامی تران و ای رحم کنندگان
 لَكَ مَخْجَعٌ وَسُؤَالِي وَإِلَيْكَ تَضَرَّعِي وَإِنِّي أَلِي
 برای توست فروشی من و سوال من بسوی توست و شرم من و نزدی من
 أَسْأَلُكَ أَنْ تُبَيِّنَ لِي مِنْ رُوحِ رِضْوَانِكَ وَمَدِينِهِمْ
 و سوال میکنم از تو برسان من بیخه از نسیم رضای خود را و مدینه درگاه
 عَلَى نَعْمِ أَمْنَانِكَ وَهَذَا أَنْبِيَاءُ كَرَمِكَ وَأَقِيفِ
 بر نعمت خود منت خود را اینک بر من برود کرم تو ایستاده ام
 وَلِنَفْحَاتِ بَرِّكَ مُتَعَرِّضٌ وَمَجْبَلِكِ الشَّدِيدِ مُعْتَصِمٌ
 و در روهای احسان ترا تقدیم کننده ام و در برسمان بگم تو مأویه ایستادم
 وَبِعَرْشِكَ الْوُثْقَى مَتَمِّسِكِ الْهَيَّ أَرْحَمَ عِبْدِكَ
 و بهره مستکم تو دست زده ام فدایا رحم کن بنده خود را
 الَّذِي لَيْلَ ذَا اللِّسَانِ الْكَلِيلِ وَالْعَمَلِ الْفَلِيلِ وَ
 که خوار است صاحب زبان کنگه و عمل اندک
 أَمِنٌ عَلَيْهِ بِطَوْلِكَ الْجَزِيلِ وَكَفُّهُ مَخْطَاكَ
 و منت گذار بر او به بخت خود که عظیم است و پناه ده او را در زیر سایه تو

الطَّالِبِينَ

ظَلِّكَ الْخَلِيلَ يَا كَرِيمَ يَا جَمِيلَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
سایه خود که ساهم در دوستی ای کریم ای نیکوکار ای رحمتگرترین رحمت کننده کمال

الثَّانِي عَشْرَةَ مِنْ آيَاتِ الرَّاحِمِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
ابتدا بسم نام خدا یعنی که قابل پرستش است و رحمتی است در دنیا و آخرت

إِلَهُ قَصَرَتْ أَلْسُنٌ عَنْ بُلُوغِ شَأْنِكَ كَمَا يَلْبَسُونَ
خدایا تو را بت زبانها از رسیدن شای تو چنانچه بلباسند

بِحِلَالِكَ وَعَجَزَتْ الْعُقُولُ عَنْ إِدْرَاكِ كُنْهِ جِوَالِكَ
بیزرگی تو و بی جهت عقول از در یافتن کنه جلال تو

وَأَخْسَرَتْ الْأَبْصَارُ دُونَ النَّظْرِ لِلسَّبْحِ وَجْهِكَ
و بر بره شرف است دیدن این ترا از نظر کردن بیزرگی ذات تو

وَلَمْ تَجْعَلْ لِلْخَلْقِ طَرِيقًا إِلَى مَعْرِفَتِكَ إِلَّا بِالْعِزِّ
و نگردانید از برای خلق راهی بهی شناخت تو مگر بجز

عَنْ مَعْرِفَتِكَ إِلَهُ فَاجْعَلْنَا مِنَ الَّذِينَ تَوْسَعَتْ
از شناخت تو خدایا بر گردان ما از بزرگی

أَشْيَارُ الشُّوقِ إِلَيْكَ فِي حَدَائِقِ صُدُورِهِمْ وَأَخَذَتْ
درختان شوق بوی تو از باغهای سینه ایشان در گرفت

لَوْعَةُ مَحَبَّتِكَ بِمَجَامِعِ قُلُوبِهِمْ فَهَمُّ إِلَى أَوْكَارِ
خوش محبت تو مجامع دلهای ایشان بر زبان با شیاها سبب

الْأَفْكَارِ يَا وَوَنَ فِي رِيَاضِ الْقُرْبِ وَالْمَكَاشِفَةِ
فکر یا میگرداند در باغها سبب نزدیکی و کاشفت

بِرَتْعُونٍ وَمِنْ حِيَاضِ الْمَحَبَّةِ بِكَاسِ الْمَلَأْطِفَةِ بِكَرْعُونٍ
بجزند در زونهای دوستی به جام ملاطفت بکرعون

وَشَرَايِعِ الْمَصَافَاتِ بِرِدُونٍ قَدْ كُشِفَ الْغَطَاءُ عَنْ
و شریعتی مصافات را در روی نمود خجین که برداشته پردا از

أَبْصَارِهِمْ وَأَنْجَلَتْ ظِلْمَةَ الرَّبِّ عَنْ عَقَائِدِهِمْ
دیدای ایشان دور شد تا یک رب از غشا دای ایشان

فِي ضَمَائِرِهِمْ وَأَنْفَقَتْ مُخَالَجَةُ الشُّكِّ عَنْ قُلُوبِهِمْ
در پوشیده های ایشان و شکافید در طرف شرف است و کن کردن فکر از درها و دکان

وَسَرَّائِرِهِمْ وَأَنْشَرَتْ بِتَحْقِيقِ الْمَعْرِفَةِ صُدُورَهُمْ
در پوشیده های ایشان و شکار شد تا بچین معرفت سینه های ایشان

وَعَلَتْ لِسَبْقِ السَّعَادَةِ فِي الزَّهَادَةِ هِمَمُهُمْ وَعَدَّتْ
و بلند شد برای پیش گرفتن سعادت در زاهدت همتی ایشان و کردار

فِي مَعِينِ الْمُعَامَلَةِ شَرُّهُمْ وَطَابَ فِي مَجْلِسِ الْأَنْسِ
در سینه سعادت بهر آب ایشان زینت در مجلس انس

سِرَّهُمْ وَآمَنَ فِي مَوَاطِنِ الْمَخَافَةِ سِرَّهُمْ وَأَطْمَأَنَّ
زاد در ترسان و امین است در موقر ترس راه ایشان و آرام گردید

بِالرَّجْوَعِ إِلَى رَبِّ الْأَرْبَابِ أَنْفُسُهُمْ وَبَيَقَّنَتْ بِأَيِّ
ببازگشت بوی پروردگار همه پروردگارا نفسا ایشان و یقین کرده اند

لِفُوزِ وَالْفَلَاحِ أَرْوَاحُهُمْ وَقَرَّتْ بِالنَّظْرِ إِلَى
بر فیر دزدی در دستگاری روحها ایشان و در شرف است سبب نظر کردن بوی

مَحَبَّتِهِمْ أَعْيُنُهُمْ وَأَسْتَقَرَّ بِإِدْرَاكِ السُّؤْلِ وَبِنَبْلِ
دوست خود چشمهای ایشان و قرار گرفت به یافتن حوائش شده در سینه

وَضَائِرِهِمْ

مَوْطِنِ

الْمَأْمُونِ

لَمْ يَخْفَ

بِرَتْعُونِ

الْمَأْمُولِ قَرَارُهُمْ وَرَجَتْ فِي بَيْعِ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ
بامید و شوق فریبان بود که در دنیا بفرود آمدن دنیا بخرت
 تَجَارَتَهُمْ إِلَهِي مَا الدُّخَا طِرَ الْأَهْطَامِ بِذِكْرِكَ عَلَى
تجارت اینان خدا یا چه لذت است خاطر ما را و همام یاد آوری تو بر
 الْقُلُوبِ وَمَا أَحَلَّ الْمَسِيرَ إِلَيْكَ بِالْأَوْهَامِ فِي مَسَا
دلها و چه شوق تراست زین سوی - رهها در راهها
 الْغُيُوبِ وَمَا أَطِيبَ طَعْمَ حُبِّكَ وَمَا أَعْدَبَ شَرِّكَ
غیبا و چه خوشتر است مزه محبت تو چه ناله است آزار
 قُرْبِكَ فَأَعِدْنَا مِنْ طَرْدِكَ وَابْعَادِكَ وَاجْعَلْنَا
زودتر از آنچه ما را از دور کردن تو دور کردی و در گردان ما را
 مِنْ أَخْصِ عَارِفِيكَ وَأَحْصِ عِبَادِكَ وَأَحْصِ
از خاصترین را نین تو و محاسبین بندگان تو در ذات کوی تو
 طَائِعِيكَ وَأَخْصِ عِبَادَكَ يَا عَظِيمَ الْجَلِيلِ
اطاعت کنندگان تو و مخصوصترین بندگانتان تو ای عظیم و ای بزرگ
 يَا كَرِيمَ يَا مُبِيلَ بَرَحْمَتِكَ وَمِنْكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
ای کریم ای رساننده برکت تو و منت خود ای مهربانترین مهربانان

الثالث عشر مناجاة للذاكرين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
ابتدا بگویم بسم خدا یا که لایق پرسش است رحمن است در دنیا و رحیم در آخرت
 إِلَهِي لَوْلَا الْوَأْجِبُ مِنْ قَبُولِ احْرَاكَ لَنَزَّهَتْكَ مِنْ
ای خدا یا من اگر نمی بود آنچه واجب است از قبول کردن فرمان تو هر آینه پاک میکردانیدم روز

ذکر

ذِكْرِي إِثَّاكَ عَلَا أَنْ ذِكْرِي لَكَ بِقَدْرِي
ذکر کردن من ترا برکت ذکر من ترا بحد اندازه من است
 لَا بِقَدْرِكَ وَمَا عَسَى أَنْ يَبْلُغَ مِقْدَارِي حَتَّى
نه با اندازه تو و دلمت نزدیک که برسد قدر من بر آنکه
 أَجْعَلَ مَحَلًّا لِقُدْرَتِكَ وَمِنْ أَعْظَمِ النِّعَمِ
که بگردم من محقق تقدس تو و از بزرگترین نعمتها
 عَلَيْنَا جَرِيانُ ذِكْرِكَ عَلَا السِّنِينَ وَأَذُنُكَ لَنَا
برای ما و آن شنیدن ذکر است بر زبانهای ما در جنت دادن تو را
 بِدُعَائِكَ وَتَنْزِيلِكَ وَتَسْبِيحِكَ إِلَهِي فَالْهُمْنَا
تو بخواندن تو و پاک کردن تو و شتر کردن تو فدای من در دل انداز ما را
 ذِكْرَكَ فِي الْخَلَاءِ وَالْمَلَأِ وَاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
ذکر خود در خلوت و صحبت شب و روز
 الْأَعْلَانِ وَالْأَسْرَارِ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَ
در آشکارا و پنهان و در آسانی و دشواری
 السِّنِينَ بِالذِّكْرِ الْخَفِيِّ وَاسْتَعْلَمْنَا بِالْعَمَلِ الْوَكْرِ
و دانستیم ما را بذكر آهسته و کار فرما ما را بکار پنهان
 السَّعْيِ الْمُرْخِي وَجَارِنَا بِالْمِيزَانِ الْوَفِيِّ إِلَهِي بِكَ
و سعی پسندیدگی و خبرده ما را بترازوی تو دانستند خدا به تو
 هَامَتِ الْقُلُوبُ الْوَالِهَةُ وَعَلَى مَعْرِفَتِكَ جَمْعِي
عاشق شده دلها حیران در شناخت تو جمع کرده شده
 الْعُقُولُ الْمَتَيَّيْنَةُ فَلَا تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ إِلَّا
عقلهای مطمئن نمیشوند پس آرام نمیکند دلها مگر

بیت

بِذِكْرِكَ وَلَا تَسْكُنُ النُّفُوسُ إِلَّا عِنْدَ رُؤْيَاكَ
 بزرگو تو بساکن می شوند نفسها مگر نزد دیدن تو
 أَنْتَ الْمُسَبِّحُ فِي كُلِّ مَكَانٍ وَالْمَعْبُودُ فِي كُلِّ زَمَانٍ
 توست سبوح در هر مکانی و عبادت کرده در هر زمانی
 وَالْمُؤْمِنُ فِي كُلِّ أَوَانٍ وَالْمَدْعُوبُ بِكُلِّ لِسَانٍ وَ
 در هر وقت و در هر وقتی و خواننده شریعت بهر زبانی
 الْمُعْظَمُ فِي كُلِّ جَنَانٍ وَاسْتَغْفِرُكَ مِنْ كُلِّ لَذِيذٍ
 و تعظیم کرده در هر دلی و طلب میزند بیکدیگر از هر لذتی
 بَعْدَ ذِكْرِكَ وَمِنْ كُلِّ رَاحَةٍ بَعْدَ أُنْسِكَ وَمِنْ
 بجز یاد آوردن تو در هر راحتی پس از انس تو و از
 كُلِّ سُرُورٍ بَعْدَ قُرْبِكَ وَمِنْ كُلِّ شُغْلٍ بَعْدَ طَاعَتِكَ
 هر خوشحالی پس از نزدیکی تو و از هر شغلی پس از بندگی
 إِلَهِي أَنْتَ قُلْتَ وَقَوْلُكَ الْحَقُّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
 ای خدای من تو گفته و گفتار تو حقیقت است ای کسانی که ایمان آورده
 اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا
 ذکر کنید خدا را ذکر بسیار و تسبیح کنید او را صبح و عشاء
 وَقُلْتَ وَقَوْلُكَ الْحَقُّ فَادْكُرُونِي أَذْكَرُكُمْ فَأَحْرَسْنَا
 و گفته و گفتار تو حقیقت است پس یاد کنید مرا یاد میکنم شما را پس ایستادیم
 بِذِكْرِكَ وَوَعَدْتَنَا عَلَيْهِ أَنْ تَذْكَرَنَا تَشْرِيفًا
 ما را یاد آورستی و وعده کرده بودی ما را بر آن ایستادیم یاد کنی ما را از جهت شرف
 لَنَا وَتَفْخِيمًا وَأَعْظَمْنَا وَهَاتِي خُنَّ ذَاكَ رُؤْيَاكَ كَمَا
 و بزرگو ما را بزرگو کردی ما را و عظمت کردی ما را و ایستادیم ما را یاد کنی تو را همانگونه

احرنتنا

أَحْرَتْنَا فَأَمْحُرْ لَنَا مَا وَعَدْتَنَا يَا ذَا كِرَا الذَّاكِرِينَ
 امر کرده ای ما را پس بپسندانی آنچه وعده داده بودی ما را ای یاد آورنده کسانی که بزرگو
 وَيَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
 رحمان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ يَا مَلَأَ دَالَاتِ الدُّنْيَا وَيَا مَعَاذَ الْعَالَمِينَ
 خدایا ای پناه دهنده دنیایان و ای پناه دهنده عالمیان

وَيَا مَنْجِيَّ الْهَالِكِينَ وَيَا عَاصِمَ الْبَائِسِ الْمُسْتَكِينِ
 وای نجات دهنده هلاک شدگان و ای نگاه دارنده محتسبان وای رهم کننده

وَيَا رَاحِمَ الْمَسَاكِينِ وَيَا مُجِيبَ الْمُضْطَرِّينَ وَيَا كُنْزَ
 وای رهم کننده مسکینان وای اجابت کننده سزاگران وای گنج

الْمُقْطَرِّينَ وَيَا جَابِرَ الْمُتَكَسِّرِينَ وَيَا مَأْوَى الْمُفْطِنِ
 نصیران وای اصلاح کننده شکستگان وای منزل مجربه گان

وَيَا نَاصِرَ الْمُسْتَضْعِفِينَ وَيَا مُجِيرَ الْخَائِفِينَ وَ
 وای یاری کننده ضعیفان وای پناه دهنده ترسندگان

يَا مُغِيثَ الْمَكْرُوبِينَ وَيَا حِصْنَ الدَّلَّاجِينَ إِنَّ لَكَ
 وای نجات دهنده اندوهناکان وای حصار پناه آورنده گان اگر

أَعْدِيَّكَ فَمَنْ أَعُوذُ وَإِنْ لَمْ أَلْذُبْ بِدَرْبِكَ
 پناه خوارم بفرست تو پس بگو پناه آورم و اگر التماس دارم بفرستی تو

فَمِنْ الْوَدُوقِ لِحَاثِنِي الذُّنُوبِ إِلَى التَّسْبِثِ
 پس بگو التماس دارم و بجزئی که مضطرب باشم از گناهان بوسی دست نجات

البائسين

يا ذبيل

بِأَذْيَالِ عَفْوِكَ وَأَحْوَجَنِي الْخَطَايَا إِلَى اسْتِقْبَالِ
 بِر دانهای عفو تو در محتاج کرده است مرا خطایا بوی طلب باز کرده
 أَبْوَابِ صَفْحِكَ وَدَعْنِي الْأَسَانَةَ إِلَى الْأَفَاخَةِ
 در گامی در گمشدگی تو و خوانده است مرا گناه بوی خوانیدن شتر
 بِفِيَاءِ عِزِّكَ وَحَمَلْنِي الْمَخَافَةَ مِنْ نَفْمَتِكَ عَلَى
 به راه عزت تو و بار داشت است مرا ترس از عقاب تو بر
 التَّمَسُّكِ بِعُرْوَةِ عَطْفِكَ وَمَا حَقَّ مِنْ اعْتَصِمَ
 دست زدن بدسته شفقت و دست بستن ای آنکه دست زدن
 بِحَبْلِكَ أَنْ يُخْذَلَ وَلَا يَلْبِقُ عَيْنَ اسْتِحْجَارِ عِزِّكَ
 بر لبجان تو ای آنکه خوار کرده شود و دست ندین بین که بنده آورد بیزت تو
 أَيْسَلُكُمْ أَوْ يَهْمَلُ إِلَهِي فَلَا تَخْلُنَا مِنْ جَمَائِكَ وَلَا
 ای آنکه خوار کرده شود یا او که شسته شود فدای من پس غالی گردان ما را از عبادت خود
 تَعْرِضْنَا مِنْ رِعَايَتِكَ وَزِدْنَا عَنْ مَوَارِدِ الْهَلَكَةِ فَإِنَّا
 و برهنه کن ما از رعایت خود و دفع کن ما را از مایه های هلاکت پس
 بِعَيْنِكَ وَفِي كَفِّكَ وَلَكَ أَسْأَلُكَ بِأَهْلِ خَاصَّتِكَ
 بدرستی که با حفظ روی تو موجودیم در درایت تو بر سر بر روی الهی میگویم پس غافل تو
 مِنْ مَلَأَتِكَ وَالصَّالِحِينَ مِنْ بَرِيَّتِكَ أَنْ تَجْعَلَ
 روزگاران تو و صالحان را از آفریده گان تو ای آنکه بگردانی
 عَلَيْنَا وَأَقِمْ تَجْنِبْنَا مِنَ الْهَلَكَاتِ وَتَجْنِبْنَا مِنَ
 بر ما نگاه دارنده که نجات دهد ما را از هلاکتها و نگاه دارد ما را
 الْأَفَاتِ وَنَكِّنْ لَنَا مِنْ دَوَاهِي الْمُصِيبَاتِ وَإِنْ تَنْزِلُ
 زاریها و در پیش ما از بزرگیهای معصیتهای دایم فرود آوری

بجینا

علینا

عَلَيْنَا مِنْ سَكِينَتِكَ وَإِنْ تَغْشَى وَجُوهَنَا بِأَنْوَارِ
 بر ما آرام خود و ای آنکه پرشانی رویهای ما را بنورانی
 مَحَبَّتِكَ وَإِنْ تُوَوِّبِنَا إِلَى شَدِيدِ رُكْنِكَ وَإِنْ
 محبت تو و ای آنکه فرود آوری ما را بوی رکن محکم خود و ای آنکه
 تَحْوِينَنَا فِي الْكُفْرِ عَصْمَتِكَ بِرَأْفَتِكَ وَرَحْمَتِكَ
 فرود آوری ما را در بزرگسایها بکنه لاری خود بهر بانی خود و رحمت خود
 يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ الْخَامِسُ مِنَ التَّوْحِيدِ
 ای رحیم ترین رحمت کننده گان
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِلَهِي اسْكُنْتَ دَارًا حَفَرَتْ حَقْرُ مَكْرَهَا وَعَلَقْنَا
 ای خدای من ساکن گردانید ما را در خانه که کنده بر پایه ما کورهای گرانها و آویخته
 بِأَيْدِي الْمَنَائِي فِي حَبَائِلِ غَدْرِهَا فَالَيْكَ تَلْتَجِي
 ما را بپشتهای مرگها در پستانهای فریب آن پس بوی تو الهی مبارکیم
 مِنْ مَكَائِدِ خُدَعِهَا وَبِكَ نَعْتَصِمُ مِنَ الْأَعْيَارِ
 از کمبای فریب دای آن دست پناه میاویم از زلفته شدن
 بِزُخَاوِفِ زَيْبِهَا فَإِنَّهَا الْمُهْلِكَةُ طَلَابِهَا الْمُنْتَلَفَةُ
 برداشتهای زلفتهای پس بهر شکر آن - ما که کشته است طلب کننده دل خود را تلف
 حَلَاكُهَا الْمَحْشُوهُ بِالْأَفَاتِ الْمَشْحُونَةُ بِالتَّكَايِبِ إِلَهِي
 کشته است فرود آید خود پرست با پشتهای با بختها ای خدای
 فَزَهِّدْنَا فِيهَا وَسَلِّمْهَا مِنَّا بِرَأْفَتِكَ وَعَصْمَتِكَ
 من را زاهد گردان ما را در آن و سلامت در ما از آن بجزین خود و نگاه آوری تو

وأنزع

